CATHY KELLY

Pentru totdeauna

CHIC

Colecţia

„O lectură obligatorie pentru numeroşii fani ai lui Kelly; o poveste caldă, impresionantă.“

Daily Mail

„Debordează de emoţii, suferinţe şi idealuri… personaje realiste şi atrăgătoare care se confruntă cu evenimente ce le vor schimba viaţa.“

Ireland on Sunday

„O naraţiune optimistă despre felul în care viaţa o poate lua razna.“

YOU Magazine

„Romanul demonstrează capacitatea autoarei de a scrie cu putere de pătrundere şi cu bunătate despre femei şi relaţiile lor; un roman luminat de interludii umoristice de bună calitate.“

Irish Independent

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Cathy Kelly, *Always and Forever*

Copyright © 2005 by Cathy Kelly
All rights reserved
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KELLY, CATHY

Pentru totdeauna / Cathy Kelly; trad. şi note de Natima Mîndrilă. – Iaşi: Polirom, 2009

ISBN: 978-973-46-1507-0

I. Mîndrilă, Natima (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

CATHY KELLY

Pentru totdeauna

Traducere din limba engleză
și note de Natima Mîndrilă

POLIROM
2009

Cathy Kelly s-a născut la Belfast, în Irlanda de Nord, a crescut la Dublin și și-a început cariera ca jurnalistă la unul dintre cotidienele importante irlandeze, lucrând câțiva ani ca reporter și editorialist, apoi specializându-se pe cronică de film. Romanul ei de debut, *Woman to Woman*, a apărut în 1997, iar de atunci a scris încă zece romane de succes care au intrat în topul celor mai bine vândute cărți în Marea Britanie și Irlanda și au fost traduse peste tot în lume. Romanul *Someone Like You*, publicat în 2005 (*Cineva ca tine*, în pregătire la Editura Polirom), a primit premiul Parker RNA pentru cel mai bun roman de dragoste al anului. În 2005 Cathy Kelly a fost numită în funcția de Ambasadoare a Irlandei pentru organizația UNICEF, ocazie cu care a vizitat statele Mozambic și Rwanda. În cadrul UNICEF s-a implicat în proiecte care aveau ca scop îngrijirea copiilor orfani sau afectați de virusul HIV. În prezent trăiește în Wicklow împreună cu partenerul ei de viață și cu cei doi fii gemeni ai lor.

Pentru totdeauna (2005) are ca subiect viața obișnuită dintr-un orășel al Irlandei, nelipsită de probleme, ambiții, eșecuri sau deznodăminte imprevizibile. Trei dintre locuitoarele din Carrickwell știu foarte bine ce-și doresc de la viață: ambițioasa Mel vrea carieră și familie; Daisy cea iubitoare, un copil cu partenerul ei de viață, care înseamnă totul pentru ea; iar Cleo cea pătimașă intenționează să-și ia diploma universitară și să preia conducerea hotelului familiei. Asta până când peisajul se schimbă dintr-odată, iar visele le sunt năruite. Dar Carrickwell, cuibărit în umbra Muntelui Carraig, e un loc străvechi și magic. Și când Leah, o femeie cu propriile frământări lăuntrice, își face apariția în micuța comunitate, datorită unor împrejurări neprevăzute, Mel, Daisy și Cleo sunt aduse laolaltă – și-și găsesc curajul de a descoperi ce e cu adevărat important pentru ele, pentru totdeauna...

Lui Dylan şi Murray

Prolog

Femeia stătea la fel de neclintită ca munţii ce o înconjurau, uitându-se la priveliştea oferită de reşedinţa Mount Carraig: grădinile bătute de vânt, năpădite de buruieni şi cărăruia întortocheată care cobora spre micul lac. În spatele ei se înălţa chiar Muntele Carraig. Rob, agentul imobiliar, îi spusese că, în irlandeză, „Carraig" înseamnă „stâncă" şi exact asta era – o stâncă spectaculoasă ce domina un lanţ de munţi mai mici, numiţi „Cele patru surori", care-şi înălţau spinările spre sud-vest.

În faţa ei se întindea Carrickwell, agitatul oraş comercial ce-şi luase numele de la cel al muntelui, străbătut de firul argintiu al Râului Tullow. De acolo, de sus, putea să distingă şerpuirea blândă a străzii principale, mulţimea de case, magazine, parcuri şi şcoli şi catedrala medievală din centru.

Cu un sfert de secol înainte, Carrickwell fusese un târguşor adormit, destul de aproape de Dublin, dar rămânând totuşi, din multe puncte de vedere, o comunitate rurală. Timpul şi creşterea preţurilor la case îl transformaseră într-un oraş activ, care-şi păstrase însă atmosfera liniştită.

Unii spuneau că asta se datorează vechilor drumuri ale păstorilor, care se întretăiau acolo. Druizii, primii creştini, refugiaţii din motive religioase – cu toţii veniseră pe rând în Carrickwell şi se stabiliseră la umbra binevoitoare a Muntelui Carraig, unde puteau să-şi găsească un adăpost şi să prindă puteri datorită apei pure a izvoarelor de munte.

Pe o coastă din partea stângă a muntelui se aflau ruinele unei mănăstiri cisterciene, acum punct de mare atracţie pentru turişti, acuarelişti şi arheologi. Mai existau şi ruinele unui turn în care călugării se urcaseră în mare grabă, cu ajutorul unor scări din frânghie, ca să se ferească din calea invadatorilor.

În partea cealaltă a oraşului, aproape de hotelul Willow, frumuşel, dar cam dărăpănat, se afla un mic cerc din piatră despre care arheologii credeau că este o rămăşiţă a unei aşezări a druizilor. Mystical Fires, un magazin mic din oraş unde se vindeau tot soiul de obiecte artizanale, de la cristaluri şi cărţi de tarot, până la „prinzătoare de vise"[1] şi broşe sub formă de îngeri, înregistra în preajma solstiţiului de vară vânzări record la cărţile despre druizi.

În perioada Crăciunului, turiştii migrau inconştient de la Mystical Fires spre Holy Land, o mică librărie creştină de unde puteau cumpăra înregistrări cu cânturi gregoriene, cărţi de rugăciuni, delicate agheasmatare Hummel şi rozarii din sidef.

Proprietarele celor două magazine, două adorabile doamne septuagenare, fiecare devotată crezului ales, nu simţeau nici cea mai mică supărare ori invidie în perioadele când vânzările scădeau în funcţie de sezon.

— Roata norocului se învârteşte după legea ei, spunea Zara de la Mystical Fires.

— Dumnezeu ştie ce e mai bine pentru noi, aproba Una de la Holy Land.

Datorită acestor emanaţii spirituale, deasupra orăşelului Carrickwell plutea o puternică senzaţie de pace care-i atrăgea pe oameni într-acolo.

---

1. *Dreamcatcher*, obiect artizanal amerindian ce imită o pânză de păianjen, cu decoraţii din mărgele de lemn şi pene, despre care se spune că alungă visele urâte şi le atrage pe cele frumoase.

Fără îndoială că această aură o atrăsese pe Leah Meyer la reşedinţa Mount Carraig într-o dimineaţă rece de septembrie.

Cu toate că purta un pulover gros din lână pe sub vechea jachetă de schi, Leah simţea cum îi pătrunde frigul în trup. Era obişnuită cu clima fierbinte şi uscată a Californiei, unde vremea rece înseamnă 20°C şi posibilitatea de a folosi mai puţină cremă de protecţie solară. Aici însă clima era cu totul diferită şi frigul neobişnuit îi trezea dureri în tot trupul. „Încep să-mi simt vârsta", îşi spuse ea tremurând, deşi ştia foarte bine că toată lumea se miră de cât de tânără pare.

Avusese întotdeauna multă grijă de ea, dar vremea trece şi, până la urmă, nici o cremă nu mai reuşeşte să-i înlăture urmele. Cu câţiva ani în urmă trebuise să recurgă la o discretă operaţie estetică la ochi şi frunte, pentru a-şi recăpăta chipul sculptat cu fineţe pe care îl avusese. „E foarte posibil să arăţi la şaizeci de ani de parcă ai fi împlinit patruzeci, cu condiţia să cunoşti chirurgul plastician potrivit", zâmbi Leah în sinea ei.

Cât despre durerile de la încheieturi, putea să le rabde o vreme, fiindcă, în sfârşit, găsise locul pe care-l căuta de ani de zile pentru a-şi construi centrul spa. Carrickwell şi reşedinţa Mount Carraig erau perfecte. Şi, în starea în care se afla, aerul nu-i mai părea rece, ci doar curat şi purificator.

— Calm, zise ea în cele din urmă întorcându-se către agentul imobiliar care rămăsese, politicos, ceva mai la distanţă. Ăsta e cuvântul pe care-l căutam. Nu simţi cum te cuprinde calmul într-o clipită când stai aici?

Rob, agentul imobiliar, cercetă cu privirea dărăpănătura care era reşedinţa Mount Carraig şi se întrebă cine trebuia să se ducă la psihiatru: el, sau americanca elegantă cu care venise. El vedea doar nişte ruine în mijlocul naturii sălbăticite, care se

aflau în arhiva agenţiei lui de peste patru ani, fără ca măcar o dată să se fi interesat cineva cât de cât serios de ele.

Mă rog, fuseseră câţiva inşi care veniseră să arunce o privire, atraşi de descrierea lirică redactată de un fost angajat care avea un talent neîndoielnic de a face sită de mătase din proverbiala coadă de câine.

Această elegantă reşedinţă familială din secolul al XVIII-lea, pe vremuri cămin al celebrilor Delaney din Carrickwell, este construită în somptuosul stil clasic, având încăperile fabuloase şi plafoanele înalte caracteristice perioadei. Larga alee cu pietriş mărunt şi porticul măreţ amintesc de epoca romantică a trăsurilor trase de cai, iar grădinile pline de trandafiri, la adăpost de adierea răcoroasă a munţilor, au nevoie doar de mâna unui grădinar priceput pentru a-şi recăpăta frumuseţea de odinioară. Priveliştea frumuseţii aspre a Muntelui Carraig şi a văii de la poalele lui nu are pereche, iar impunătoarea alee, mărginită de rododendroni plantaţi cu peste o sută de ani în urmă, duce până la maiestuosul Lac Enla.

Aiureala asta avusese fără îndoială efect asupra doamnei Meyer, fiindcă văzuse casa pe site-ul firmei şi acum se afla la faţa locului, evident captivată. Rob îşi dădea seama când clienţilor le plăcea un loc: nu-l mai băgau în seamă pe el, ci îşi concentrau toată atenţia asupra proprietăţii şi începeau să-şi imagineze mobila lor umplând camerele şi râsetele familiei lor răsunând în grădină. Femeia din faţa lui dădea toate semnele că fusese fermecată. Mai avea şi o mulţime de bani, căci agentul o văzuse sosind de la aeroport într-o maşină neagră lucioasă, cu linii armonioase şi suple şi cu şofer. Trebuie spus

că nu se îmbrăca precum o milionară – purta blugi, o jachetă căptușită foarte obișnuită, de culoare albastră, pantofi crem moi, simpli și nu avea nici o bijuterie.

Era greu să-ți dai seama câți ani are. Lui Rob îi plăcea să încadreze în timp proprietățile și oamenii: o casă din secolul al XVIII-lea; un bungalow din anii '70; un cumpărător bogat, om de afaceri, la vreo patruzeci și ceva de ani. Dar îi era imposibil să estimeze vârsta femeii pe care o însoțea. Cu o statură zveltă și elegantă, păr mătăsos, castaniu și ochi mari, de culoare închisă, putea să aibă orice vârstă între treizeci și șaizeci de ani. Tenul măsliniu, lipsit de riduri radia de sănătate și femeia părea foarte mulțumită de ea însăși. Probabil că abia trecuse de patruzeci de ani...

— Îmi place foarte mult casa, spuse Leah, pentru că n-avea nici un rost s-o ia pe ocolite. O cumpăr.

Îi strânse mâna lui Rob și-i zâmbi. Acum, că luase hotărârea, simțea cum o cuprinde un sentiment de împăcare.

Se simțise obosită atâta vreme, dar, în clipa aceea, ardea deja de nerăbdare să se apuce de treabă. „Centrul spa Mount Carraig"? „Centrul spa de pe stâncă"? Va găsi ea numele. Un nume care să sugereze ideea de port sigur și nu un loc unde femeile plictisite ar veni să-și vopsească unghiile de la picioare, iar bărbații ar putea face câteva lungimi de bazin, sperând să scape prin înfometare de efectele atacurilor nemiloase ale Timpului.

Nu. Centrul ei spa va avea ca misiune să-i facă pe oameni să se simtă bine, începând cu interiorul și sfârșind cu exteriorul. Va fi un loc în care oamenii să vină când se simt epuizați, fără vlagă și nu știu unde altundeva să se îndrepte. Vor putea să înoate în bazin și să uite de toate, să stea întinși pe rogojina pentru masaj și să simtă cum dispar grijile din mintea lor, odată cu durerile din corp. Apa înviorătoare a pârâului ce coboară din munte, trecând prin

fața casei, și energia liniștitoare din aer emanată de uriașul Carrickwell îi vor reînsufleți și-i vor tămădui.

Magia unui loc similar îi redase pe vremuri o oarecare liniște și seninătate interioară. Numele locului aceluia era Cloud's Hill, de la vechea denumire dată de indieni dealului pe care fusese construit și, pe neașteptate, Leah își dădu seama că numele acela s-ar potrivi perfect și cu locul ales de ea.

Celălalt Cloud's Hill, unde învățase să se bucure din nou de viață, se afla în alt colț al lumii, dar știa bine că și locul unde era acum avea o vrajă aparte. Iar cu centrul spa pe care plănuia să-l construiască, ar putea să facă pentru alți oameni ceea ce făcuse primul Cloud's Hill pentru ea. Faptul de a dărui ceva la rândul ei era felul în care spunea „mulțumesc"; visase la construirea unui centru spa ani de zile, dar nu găsise până atunci locul ideal. Calculele făcute în minte o duseră la concluzia că, dacă începea lucrările imediat, centrul avea să fie gata peste un an, cel mai târziu un an și jumătate.

— Vreți... vreți să spuneți că veți cumpăra casa? întrebă Rob, uluit de rapiditatea cu care fusese luată decizia.

— Exact, îi răspunse Leah cu voce blândă și cu chipul senin.

— În cazul ăsta, trebuie să sărbătorim! zise el plin de ușurare. Fac eu cinste.

Capitolul unu

Ianuarie, un an și jumătate mai târziu.

Mel Redmond își trânti pe podeaua cabinei servieta italiană din imitație de piele, închise cu zgomot capacul vasului de toaletă, se așeză și începu să sfâșie celofanul ce împacheta perechea de ciorapi licra gri închis, cu grosime de zece den. Graba o făcea neîndemânatică. A naibii țiplă! Oare toate pe lumea asta erau făcute ca să împiedice accesul copiilor?

În sfârșit, țipla ceda și ciorapii se desfășurară ca o jurubiță mătăsoasă, luxoasă. La micul magazin de lângă sediul Companiei de Asigurări de Sănătate Lorimar nu se mai găseau ciorapi negri sau gri închis – ridicol, zău, dat fiind faptul că magazinul se afla fix în centrul zonei cu birouri din Dublin –, așa că Mel trebuise să fugă până la buticul exclusivist de lângă bancă și să scoată din buzunar năucitoarea sumă de 16 euro pentru o pereche. Celor pe care-i avea în picioare li se duseseră mai multe fire tocmai în ziua când directoarea executivă a agenției se adresa angajaților de rang inferior.

De când lucra în domeniul relațiilor cu publicul, Mel învățase unul dintre principiile esențiale ale femeii cu serviciu: dacă arăți bine, oamenii te remarcă; dacă ești șleampătă, vor observa doar neglijențele – fie că e vorba de dermatograful întins în jurul ochilor, de lacul de unghii sărit sau *Doamne sfinte, ia uită-te la rădăcina părului*!

În orice caz, Hilary, directoarea departamentului de marketing și publicitate de la Lorimar și șefa lui

Mel, s-ar fi făcut probabil albă ca varul sub fondul de ten Elizabeth Arden dacă Mel ar fi comis crima de a apărea la ședință cu ciorapii rupți.

Mel spunea în glumă că atunci când va crește mare, vrea să fie ca Hilary: mereu organizată, și nu doar dându-și toată silința să *pară* organizată, având pentru cazurile de urgență o rezervă de pastile împotriva durerilor de cap, ciorapi și parfum în servietă – care era italienească, dar din piele adevărată.

Servieta ei din imitație conținea și ea ceva rezerve de urgență – jumătate de baton de ciocolată, un absorbant cu învelitoarea de plastic ruptă, un paracetamol zdrobit, câteva pixuri fără capac și o cutiuță cu stafide pentru copii mici, atât de uscate încât păreau că vin direct din mormântul lui Tutankamon. Bibliile alimentației copiilor până-n trei ani proclamau stafidele drept excelente pentru o gustare, însă Mel descoperise că tabletele de ciocolată erau mult mai bune pentru preîntâmpinarea unei crize de furie în supermarketul de acasă, din Carrickwell.

„Mai punem o bilă neagră la capitolul «mamă catastrofală»", îi plăcea lui Mel să-i spună în glumă Vanessei, colega ei de la marketing. Cele două glumeau adesea că ar fi mame rele, cu toate că ar fi omorât pe oricine îndrăznea să le numească astfel.

Mel spunea că atunci când ești mamă și ai și serviciu, trebuie să faci haz tocmai de lucrul de care ți-e teamă. Unicul scop al vieții ei era să se asigure că Sarah, fetița ei în vârstă de patru ani, și Carrie, de doi ani și jumătate, nu suferă din pricina mersului ei la serviciu. Dacă ținea de ea, nimeni nu va putea să spună vreodată despre Mel Redmond că lasă de dorit în vreunul dintre lucrurile pe care le face.

Își iubea slujba la Lorimar, muncea cu dăruire și își jurase cândva să ajungă până la patruzeci de ani unul dintre directorii de publicitate ai companiei.

Doi copii schimbaseră însă toate acestea. Sau poate că ea se schimbase fiindcă avusese copiii. Ca

în povestea cu oul şi găina – nu putea să spună cu siguranţă ce se întâmplase mai întâi.

Rezultatul era că împlinise patruzeci de ani, postul de director de publicitate era un ţel care se îndepărtase mai mult în loc să se apropie, iar ea se chinuia să ţină în aer toate mingile cu care jongla. Pe lângă faptul că-i făcuse sânii să se lase, maternitatea avusese şi efectul de a-i pleoşti ambiţia.

„Când o să cresc mare, vreau să fiu femeie de afaceri, cu servietă şi birou", proclamase Mel în scris la vârsta de unsprezece ani, într-o compunere.

— Nu eşti tu cea mai isteaţă fetiţă? spusese tatăl ei când venise acasă cu premiul pentru compunere. Ia uitaţi-vă la asta! se mândrea el de faţă cu toate rubedeniile la proxima mare reuniune de familie, ridicând în sus caietul umplut cu scrisul îngrijit, înclinat al lui Mel. E leită taică-său, micuţa noastră Melanie! Are minte să mai dea şi la alţii!

Tatăl lui Mel şi-ar fi dorit să meargă la universitate, dar îl împiedicase lipsa de bani, aşa că potenţialul fiicei sale îi stârnea o mare bucurie.

— Nu vrei deloc să te măriţi? întrebase cu uimire bunica ei. Dacă te măriţi, poţi avea o casă frumoasă şi copilaşi şi poţi fi foarte fericită.

Mel, căreia îi plăcuseră întotdeauna lecţiile de istorie în care fetele aveau voie să meargă la luptă în loc să stea acasă şi să vadă de gospodărie, întrebă simplu:

— De ce?

Tatăl ei încă mai considera istorioara foarte amuzantă şi o repeta cu regularitate, povestind cum hotărâse fiica lui, încă de pe când era copil, că-şi va construi o carieră.

Mel îl iubea pentru faptul că se arăta atât de mândru de ea, dar ajunsese să urască povestea aceea. Mică fiind, presupusese că dacă eşti deştept, asta înseamnă că poţi să obţii tot ce vrei. Acum însă ştia mai bine.

Ajunsese să aibă două slujbe – cea de mamă și cariera la Lorimar și, chiar dacă toată lumea credea că se descurcă, ea simțea că n-o face pe nici una așa cum trebuie. Standardele pe care și le impunea erau amețitor de înalte.

A treia latură a trinității, căsătoria, nu era un lucru pentru care să fi avut timp să facă eforturi constructive conștiente, ci mergea pur și simplu de la sine, în urma impulsului inițial.

„De unde știe o mamă cu serviciu când are partenerul ei de viață orgasm?" spunea un email primit recent de la o fostă prietenă din facultate. „Îi dă el telefon s-o anunțe."

Era cea mai amuzantă glumă din câte auzise Mel în ultimul timp, amuzantă într-un fel isteric și cinic, dar nu putea s-o spună nimănui, în nici un caz soțului ei, Adrian, căci el ar fi putut să-și dea seama cât de apropiată de realitate era.

În menajul lor, interludiile amoroase ocupau același nivel de importanță ca timpul petrecut în doi (zero) sau băile îndelungi, cu produse de aromaterapie care elimină stresul (tot zero).

Speranța ei arzătoare era că, dacă nu spune nimic și înseninează atmosfera casei zâmbindu-le mereu voios lui Adrian, Carrie și Sarah, nimeni nu va observa locurile în care afecțiunea și atenția ei ajunseseră să se cam subțieze.

„Împarte responsabilitățile, acordă-ți un timp pentru tine și nu-ți lăsa familia să te creadă o superfemeie", gângureau în reviste articolele despre stresul la care sunt supuse mamele care lucrează.

Din anii în care lucrase cu jurnaliști, Mel știa că aceste articole sunt scrise fie de tinere pline de farmec, așezate la câte un birou și pentru care noțiunea de copii era vagă, fie de mame care lucrau în regim de colaborare și-și concepeau articolele pe masa de bucătărie, între dusul și adusul copiilor de la școală, și care-și dăduseră seama de multă vreme

că nu le poți face pe toate, dar își câștigau un trai decent spunându-le oamenilor că se poate.

Timp pentru mine? Ce naiba înseamnă timp pentru mine? Și cum ai putea să împarți muncile casnice și cumpărăturile săptămânale cu două fetițe de vârstă preșcolară și un bărbat care n-are habar să verifice pe etichetele conservelor conținutul de sodiu sau de benzoați?

Își scoase grăbită ciorapii deșirați și-i îndesă în geantă înainte să-i îmbrace cu greu pe cei noi. După ce mai trase o dată de partea elastică de sus care-i pătrundea în carnea coapsei precum un garou, își lăsă în jos fusta de culoarea prunei – moda sezonului trecut de la Zara, croită ca să arate a Gucci – și ieși valvârtej din cabina de toaletă, oprindu-se în fața oglinzii ca să-și aranjeze cu degetele părul scurt și blond. Rădăcinile trădau culoarea naturală mai mult decât accepta bunul-gust și ezitau la limita dintre stilul *funky* și cel „mă doare-n cot". Încă o sarcină de trecut pe listă.

Măcar nu-și arăta deocamdată cei patruzeci de ani și asta era grozav, căci n-avea nici timp, nici bani pentru Botox. La optsprezece ani fusese un chin să pară mai tânără decât era; părea cu patru ani mai mică și era obligată să-și arate legitimația de student când voia să intre la filme interzise minorilor. Acum, însă, cu doi copii și un șir interminabil de nopți nedormite la activ, era o adevărată binecuvântare.

Natura o înzestrase pe Mel cu un chip delicat, cu bărbie ascuțită, ten deschis și sprâncene arcuite deasupra ochilor migdalați, la fel de albaștri precum cerul după furtună și cu irizări violete în jurul pupilei. Maybelline New York o înzestrase cu gene groase și negre și cu buze a căror culoare vișinie nu se lua prin sărut și ar fi supraviețuit chiar și unui atac nuclear. Simțul umorului îi dăruise o mulțime de riduri fine în jurul gurii, dar nu credea că ar putea

să suporte suferința vreunor măsuri în privința lor. După a doua naștere, în urma căreia fusese obligată să șadă timp de o săptămână pe un colac de cauciuc, renunțase complet la ideea că ar putea să suporte orice fel de cusături în zonele delicate.

Se uită la ceas; era zece și cinci. Fir-ar să fie! Era târziu. Prea târziu ca să mai aștepte liftul. O luă la fugă pe scări în sus, reușind să-și găsească între timp luciul de buze în geantă.

Edmund Moriarty, directorul executiv al Companiei de Asigurări de Sănătate Lorimar, abia își ocupase locul în partea din față a vastei săli de ședințe, dar încă se mai auzea un ușor zumzet de glasuri, așa că Mel putu să se strecoare înăuntru și să se îndrepte spre locul liber din stânga.

Una dintre cele mai mari companii de asigurări de sănătate din țară, Lorimar fusese lider de piață vreme de douăzeci de ani, dar, în ultima vreme, apăruseră o mulțime de firme noi de profil, internaționale, făcând competiția mai strânsă. Întrunirea din acea zi era o ședință pentru stabilirea strategiei pe care trebuia s-o adopte Lorimar spre a face față cu succes amenințării reprezentate de concurență.

În mod normal, ședințele de strategie erau destinate personalului de conducere superior, iar cineva ca Mel, care ocupa unul dintre cele patru posturi de director de publicitate ale firmei, n-ar fi fost invitat să participe. De data asta însă era vorba de o întrunire „pentru ridicarea moralului trupei", una „care să ne aducă aminte că suntem tot cei mai buni", după cum spunea Hilary, așa că în sală se aflau și angajați mai mărunți, alături de mărimile companiei. Mel își spuse în sinea ei că singurul lucru care ar înveseli echipa de la Lorimar ar fi o mărire de salariu și angajarea tipului aceluia, top-modelul care prezintă lenjerie intimă Calvin Klein, pe post de comisionar. Îi mulțumea totuși lui Dumnezeu că

se organizase doar o şedinţă, şi nu o partidă de *paintball* – conceptul de sudare a echipei din anul anterior. Bilele alea cu vopsea lăsau nişte vânătăi urâte ca naiba.

Edmund Moriarty bătu uşor în microfon ca să atragă atenţia tuturor şi toate capetele se răsuciră prompt în direcţia lui.

— Cum mergem mai departe? Aceasta este întrebarea, începu el cu voce gravă. Lorimar este liderul pieţei, dar concurenţa ne obligă să depunem eforturi.

Cei şaptezeci de oameni prezenţi în sală ascultau cu atenţie. Mel luă un carneţel din servietă şi scoase capacul de la stiloul din aur şi onix pe care-l primise în dar de la părinţii ei când împlinise patruzeci de ani. Cu toate că scrisese data pe prima pagină şi-şi privea ţintă şeful, mintea îi era deja la pagina următoare. Prima foaie era gata să fie acoperită cu perlele pline de înţelepciune ale directorului executiv, în aşa fel încât să pară concentrată asupra şedinţei. Cealaltă conţinea lista lucrurilor pe care trebuia să le facă în ziua aceea – o zi al cărei număr de ore se împuţina pe măsură ce Edmund vorbea cu afectare despre lucruri cunoscute deja de toţi cei prezenţi. Pe listă se aflau următoarele:

Discurs pentru prânzul oficial al Forumului de Publicitate.
De analizat în amănunt fotografiile pentru broşură.
De sunat ziaristul de la *Sentinel* în legătură cu cazul psihiatric.
De cumpărat şerveţele obişnuite, şerveţele umede şi legume.
Pui, fasole şi iaurt pentru fete.
De vorbit cu Adrian în legătură cu ziua de sâmbătă. Mama lui? Pe a mea nu o pot ruga.
De cumpărat ciorapi!!!
Costum de zână – de unde se poate cumpăra?

Mel ştia bine : capacitatea de a îndeplini simultan mai multe sarcini era un mod de viaţă care le permitea mamelor cu serviciu să-şi păstreze locul de muncă şi să menţină bunul mers al lucrurilor în căminul familial.

Îşi vedea colegele că se concentrează – sau cel puţin că se prefac – la ceea ce spunea Edmund. Chipul lui Hilary avea acea expresie senină care însemna că ascultă cu toată concentrarea, dar Vanessa privea în gol undeva în direcţia şefului, încercând în acelaşi timp să scrie un mesaj pe telefonul mobil. Vanessa avea un fiu de treisprezece ani, pe nume Conal, şi se părea că băieţii de treisprezece ani sunt şi mai greu de ţinut sub control decât două fetiţe care încă n-au împlinit cinci.

Vanessa, cea mai bună prietenă a lui Mel din companie, era o femeie divorţată. Aveau aproape aceeaşi vârstă, le caracteriza acelaşi simţ al umorului şi recunoscuseră una faţă de alta, între patru ochi, că a găsi un echilibru între serviciu şi viaţa de acasă era un lucru de zece ori mai dificil decât munca propriu-zisă pe care o făceau la Lorimar.

— Dacă şefii ar şti cât de pricepute suntem la făcut patru lucruri deodată – de pildă să găsim un meseriaş care să repare maşina de spălat, să programăm activităţile de după şcoală, să ne aducem aminte să cumpărăm alimente şi să stingem incendii la birou –, am fi promovate cât ai clipi, spunea Mel cu o săptămână înainte, pe când îşi savurau amândouă prânzul lunar în oraş, un adevărat festin, la restaurantul thailandez cu chelneri tineri şi arătoşi.

— Da, dar dacă ne-ar promova ar trebui să stăm chiar şi mai târziu la serviciu şi ne-am simţi şi mai vinovate din cauza asta. Aşa că de ce să încercăm să spargem plafonul de sticlă ? Pardon, plafonul vinovăţiei, râse Vanessa făcând aluzie la o glumă mai veche de-a lor.

Plafonul promovării, deciseseră ele, nu este făcut din sticlă în cazul mamelor care lucrează, ci din vinovăție maternă.

— Sau poate un plafon cu poleială, adăugă Mel gânditoare. Arată grozav de la distanță, dar de aproape se vede că e fals. Ca sânii cu implanturi, pufni ea privind în jos spre propriii sâni, care încăpeau într-un sutien cu mărimea modestă 34B. Mi-aș dori să am bani și curaj ca să-i refac.

— Of, termină cu văicăreala despre sânii tăi! mormăi Vanessa. Sunt bine așa cum sunt.

— Da, dacă „bine" înseamnă căzuți până la genunchi, atunci sunt grozav de bine, replică Mel zâmbind cu gura până la urechi. În orice caz, ar trebui să nu mai folosim cuvântul „bine". Știi de la ce vine? De la Buimacă, Irascibilă, Nesigură și Emotivă.

— Asta-s eu, anunță Vanessa. Data viitoare când mă întreabă cineva ce mai fac, o să răspund că sunt „bine".

De câte ori auzea de problemele pe care le avea Vanessa cu băiatul ei, Mel se simțea puțin vinovată, căci, prin comparație, propria-i situație era ușoară. Amânase aducerea pe lume a unui copil până la o vârstă mai matură, ceea ce a însemnat că atunci când a rămas însărcinată, la treizeci și cinci de ani, a fost pregătită să treacă la viața de familie, stabilă, și la rolul de mamă. În schimb, prietena ei observase cele două liniuțe albastre ale testului de sarcină la douăzeci și patru de ani.

În plus, Mel avea un soț cu care să împartă toate responsabilitățile vieții de familie, pe când Vanessa, un fost soț care avea o nouă soție, o nouă familie și nici un interes față de greșelile tinereții, cu excepția încercărilor de a se sustrage de la plata pensiei de întreținere pentru Conal. Ce-i drept, mașina de spălat și uscătorul de rufe continuau să constituie un mister pentru Adrian, care încă mai trăia cu impresia că spiridușii umpleau frigiderul cu alimente în timpul

nopții. Cu toate acestea, era acolo, lângă ea, un adult cu care ea putea să împartă poverile parentale. Nimeni din cei care-l văzuseră făcând un puzzle cu Carrie sau modelând dinozauri din plastilină cu Sarah n-ar fi putut să nege că este un tată grozav, înzestrat cu incredibil de multă răbdare. Dinozaurii făcuți de Mel arătau întotdeauna ca niște melci gigantici.

Avea noroc și cu supravegherea fetițelor. Grădinița „Micii tigrișori" de lângă parcul Abraham, situată pe una dintre străzile cele mai frumoase din Carrickwell, mărginită de copaci, era un loc excelent pentru copii. Mel auzise povești îngrozitoare despre grădinițele cu program prelungit: prunci alergici la produse lactate cărora li se dădea lapte; copii de doi-trei ani care se alegeau cu mușcături urâte din partea celor mai mărișori... Dar la „Micii tigrișori" nu fuseseră niciodată probleme de felul acesta. Ce se va întâmpla însă când Sarah va merge la școală? Mel hotărî cu înțelepciune că-și va face griji în privința asta când va veni vremea.

Trecu în revistă lucrurile minunate din viața ei. Mulți oameni ar fi omorât pentru ceea ce avea ea – o slujbă grozavă, un soț minunat și două fetițe nemaipomenite. Sigur, nu-i rămânea prea mult timp pentru ea însăși, dar tot mai reușea să-și acorde un răgaz din când în când. În plus, muncea, lucru la care jurase să nu renunțe atunci când va avea copii. Cu alte cuvinte, trăia visul femeii moderne, nu-i așa?

O oră mai târziu, Edmund Moriarty continua să peroreze cu înfocare.

— Nouă ne pasă, declară el pe ton cântat. Acesta e mesajul pe care trebuie să-l transmitem fiecărui client al nostru: companiei Lorimar îi pasă!

Mel înclină aprobator din cap, la unison cu ceilalți: Ne pasă – mesaj recepționat, o, conducător glorios!

Când privirea pătrunzătoare a lui Edmund trecu peste ea, asemenea reflectoarelor puternice care

mătură lagărele de prizonieri în căutare de evadați, reîncepu să scrie sârguincioasă în carnet și-și contractă mușchii pelvieni, așa cum învățase să facă la singura oră de Pilates la care participase; măcar să se aleagă cu ceva în urma ședinței ăsteia.

Contractă mușchii pelvieni și rămâi așa până numeri la zece. Gimnastica Pilates avea mare succes și chiar figura pe site-ul de sănătate al companiei – de care se ocupa și Mel – ca modalitate excelentă de a-ți recăpăta forma fizică. Își dorea și acum să fi reușit să meargă mai mult de o oră la gimnastică după naștere, dar se întorsese la serviciu după trei luni de la venirea pe lume a lui Sarah și la două luni după cea a lui Carrie și de atunci pur și simplu nu-și mai găsise timp pentru Pilates. Așa că mușchii ei pelvieni n-aveau decât să fie la fel de pleoștiți ca și sânii.

În cele din urmă, Edmund tăcu din gură și Mel reuși să scape și să se întoarcă la biroul ei. O așteptau șaptesprezece mesaje vocale, toate legate de serviciu, cu excepția ultimului:

— Bună, Mel, sunt Dawna de la „Micii tigrișori". Voiam doar să-ți amintesc că mâine Sarah are zi de mers la grădina zoologică, așa că o să aibă nevoie de haine mai călduroase. Carrie poate să meargă și ea, dacă vrei, dar dacă plouă nu-i luăm pe cei mici. Știu că nu e cea mai potrivită perioadă a anului, însă tigrii siberieni vor mai fi ținuți doar o săptămână și le-am promis copiilor că-i ducem să-i vadă. Costă cincizeci de euro pentru amândouă – asta acoperă transportul cu autobuzul, taxa de intrare și masa de prânz. Sau douăzeci și cinci de euro, dacă merge doar Sarah. Ne vedem diseară. La revedere!

Mel mai adăugă o însemnare pe listă: „Zi la grădina zoologică pentru fete. Să-i las bani lui Adrian".

Miercurea dimineața le ducea Adrian pe fete la grădiniță. În celelalte patru dimineți ale săptămânii făcea Mel asta, înainte de a se urca în trenul care o ducea din Carrickwell la Dublin, unde-și avea

Lorimar sediul, dar în zilele de miercuri, departamentul de marketing şi cel de publicitate aveau o şedinţă matinală, aşa că Mel trebuia să ajungă la birou mai devreme. Îşi amintea că, într-o vreme, trezirea de miercurea era o adevărată pacoste, fiindcă trebuia să-şi pună ceasul să sune la şapte în loc de şapte şi jumătate. Asta se întâmpla înainte de naşterea fetelor şi înainte să se mute în Carrickwell. Acum, trezirea la şapte însemna o adevărată lenevie, căci Carrie se trezea în fiecare dimineaţă, veselă şi vioaie, la ora şase.

— Bună, mami, ciripea ea când Mel intra grăbită, cu duşul făcut, dar tot somnoroasă, în camera întunecoasă, tapetată cu imagini cu ursuleţul Winnie.

Era greu să fie morocănoasă când feţişoara aceea radioasă se ridica zâmbind spre ea, cu ochii strălucind în anticiparea zilei ce începea şi când mânuţele durdulii se întindeau, cerând să fie ridicată din pat. Cu toate că avea doi ani şi jumătate, nu-i plăcea să se dea singură jos din pătuţ, spre deosebire de sora ei mai mare, care începuse să facă asta de la doi ani, dar Mel ştia că schimbarea se poate produce de la o zi la alta.

Dimineaţa devreme era una dintre perioadele favorite ale zilei pentru Mel. Bucuria pură, nealterată, de a fi împreună cu fetiţele ei, sărutările de bună dimineaţa pe care le primea de la ele, plăcerea copilărească cu care întâmpinau noua zi – toate astea îi dădeau putere să meargă mai departe.

Nici un parfum din lume nu era la fel de minunat ca aroma pielii de copil dimineaţa, un miros magic de biscuiţi speciali, şampon şi de omuleţ pur. Lui Carrie îi plăcea să fie ţinută în braţe şi voia măcar cinci minute de alint înainte de a accepta să fie îmbrăcată, iar Mel se simţea de cele mai multe ori împărţită dureros între dorinţa la fel de mare de a se cuibări cu fetiţa în braţe şi conştiinţa faptului că timpul curgea implacabil.

Sarah era o persoană foarte matinală şi-şi bombarda mama cu întrebări la micul dejun.

— De ce este Barney mov?

Asta era de o vreme întrebarea ei favorită. Mel trebuia să găsească explicaţii amuzante în timp ce umbla grăbită prin bucătărie, pregătind micul dejun pentru toţi patru.

— Pentru că a căzut într-o budincă mov şi i-a plăcut aşa de mult, că nu s-a mai spălat. Acum sare în budincă mov în fiecare zi.

— Mami, ce mai prostioară! chicotise Sarah în dimineaţa aceea.

Carrie, care îşi venera sora mai mare, chicotise şi ea.

Aşezată la biroul ei, într-unul dintre separeurile ce ocupau etajul al treilea al clădirii Lorimar, Mel întinse mâna şi atinse rama din scoici a fotografiei în care Adrian, Sarah şi Carrie zâmbeau radios spre ea. Cele trei persoane pe care le iubea cel mai mult din întreaga lume. Cele trei fiinţe pentru care făcea tot ceea ce făcea.

Îşi petrecu următoarele două ore lucrând la site, stimulată de două cești de cafea şi un baton *Twix*. Gustarea de prânz era pentru oamenii care aveau timp să-şi facă sandviciuri dimineaţa, înainte să plece de acasă, sau bani pentru cele vândute cu supraprețde individul care făcea turul birourilor la ora amiezii.

În timp ce-şi bea a doua cafea, Mel se uită la listă şi încercui încet cuvintele „grădina zoologică". Ea şi Adrian o duseseră pe Sarah pentru prima oară la grădina zoologică atunci când avea doi ani. Momentul în care îi poţi arăta copilului tău tigri şi elefanţi adevăraţi, după ce i-a văzut atâta vreme în cărţile cu poze, este unul dintre reperele vieţii de părinte. Se întrebă câţi părinţi nu mai reuşesc să facă lucruri de acest fel. Câte mame pierdeau excursia, ca apoi să citească în jurnalul grădiniţei: „Carrie a văzut lei, morse şi purceluşi în ţarcul cu animale de

mângâiat. A mâncat o înghețată și s-a supărat când a văzut maimuțele, pentru că făceau gălăgie. A fost fetiță cuminte!".

După ce-și termină prânzul, revăzu cele mai recente pagini ale site-ului, verificând fiecare rând și fiecare fotografie cu privirea vigilentă a unui șoim. Luna trecută se făcuse o greșeală imensă, din cauza căreia un paragraf despre noile proceduri de înlocuire a articulațiilor șoldului se strecurase într-un articol pe tema disfuncțiilor erectile. În birouri se râsese copios și pe înfundate de ideea că „procedurile inovatoare de chirurgie laparoscopică sub anestezie locală ar putea să înlăture necesitatea operațiilor dureroase de înlocuire și ar însemna că pacienții își pot relua activitatea în doar douăzeci și patru de ore de la intervenție".

— Cred că o grămadă de pacienți de sex masculin și-au jurat să se ferească de doctor când au citit paragraful ăsta! o tachinase Otto de la contabilitate, venit cu cecurile pentru decontarea cheltuielilor. Înlocuirea jucărelei nu-i chiar ceea ce-și dorește să audă un bărbat când are probleme la capitolul respectiv.

Hilary, șefa lui Mel, fusese mai puțin amuzată și n-o interesase câtuși de puțin explicația lui Mel, cum că greșeala apăruse în mod misterios în timp ce proiectantul site-ului lucra la pagina cu pricina. După ea, era vina lui Mel, punct.

— E o greșeală de neiertat! spusese Hilary, campioană olimpică la făcut oamenii să simtă că nu-s buni de nimic, pe acel ton rece de dezamăgire ce provoca mai multă teamă decât dacă ar fi țipat de-a dreptul. Poate că cineva de la proiectare a vrut să facă o glumă infantilă cu asta, dar ar fi trebuit s-o reperezi. Pun rămășag pe prima mea că va apărea în toate ziarele de duminică, la rubrica „Citatul săptămânii".

Hilary *nu* spusese că Edmund, căruia nu-i scăpa nimic, va da fără îndoială vina pe Mel și că incidentul nu va arăta deloc bine în dosarul ei. Mel știa foarte

bine lucrul acesta. Plus că în dosarul unei mame cu serviciu, greşelile luau proporţii de zece ori mai mari. La Lorimar, a fi mamă cu serviciu echivala cu a fi o femeie stigmatizată. Oricât de energică şi de ambiţioasă fusese înainte femeia devenită mamă, se considera că maternitatea o făcea să nu mai fie stăpână pe timpul ei. A avea un copil era considerat caz de neglijenţă, iar doi copii însemna deja să-ţi cauţi necazuri cu lumânarea.

Deşi Hilary avea ea însăşi trei copii, asta nu ajuta la nimic. În toţi anii de când Mel lucra în subordinea ei, n-o văzuse niciodată plecând mai devreme de la serviciu din pricina vreunei urgenţe legate de copii sau luându-şi o zi liberă pe motivul îmbolnăvirii vreunuia dintre ei.

— Cum o fi reuşind oare? întreba Vanessa de fiecare dată în septembrie, când era ocupată până peste cap să-l pregătească pe Conal pentru şcoală, să cumpere manuale şi uniformă, şi încerca disperată să-şi facă rost de câte o jumătate de zi liberă din când în când, în timp ce Hilary era mereu la biroul ei, urmărindu-i nemilos pe cei care absentau fără să se fi învoit.

— Nu pot fi copii, să ştii că sunt roboţi, decretă Mel. Asta-i singura explicaţie.

— Sau poate are un soţ care lucrează de-acasă şi o bonă la copii plătită mai bine decât directorul de la Microsoft? întrebă Vanessa.

— Să ştii că s-ar putea să ai dreptate, a fost de acord Mel.

Spre cinci, după ce se ocupase de toate apelurile telefonice restante, Mel aproape că terminase cu redactarea unui teanc de scrisori. Mai avea de elaborat un raport despre activitatea publicitară a lunii respective pentru Hilary, dar trebuia să plece de la birou cel târziu la cinci şi un sfert, altfel pierdea trenul şi nu mai ajungea la timp să le ia pe fete de la grădiniţă. Va trebui să-şi ia hârtiile cu ea şi să scrie raportul în drum spre casă.

Douăzeci de minute mai târziu, își schimbă pantofii cu tocuri înalte cu cei cu tocuri joase, pentru navetă, își umplu termosul cu cafea și ieși grăbită în frigul de afară. Cu puțin noroc, avea să fie acasă până la ora șapte.

Se făcuse șapte și zece când Mel parcă mașina pe alee, le ajută pe Sarah și Carrie să coboare și le adună lucrurile. Ca întotdeauna, era o adevărată ușurare să ajungă acasă.

— Carrickwell este un loc atât de frumos și de liniștit! aprobaseră toți prietenii lor când Mel și Adrian renunțaseră la apartamentul lor din cartierul Christchurch ca să se mute la țară, pe vremea când Sarah era doar un ghemotoc în pântecul acoperit cu tricoul larg, de sarcină al lui Mel, pe care scria „Clădire în construcție". E perfect pentru creșterea copiilor, iar școlile sunt grozave.

Mel și Adrian încuviințaseră la rândul lor și, schimbând o privire în modul acela aproape telepatic al cuplurilor care se cunosc perfect, nu pomeniseră nimic despre numeroasele ocolișuri și ezitări după care ajunseseră să ia acea hotărâre.

Amândoi erau născuți și crescuți în capitală, așa că ideea vieții idilice de la țară nu le părea atât de atrăgătoare precum aveau impresia cei din jurul lor. Alții erau factorii implicați.

Părinții lui Mel se mutaseră din oraș cu zece ani în urmă, într-o căsuță situată la jumătatea distanței dintre Carrickwell și Dublin, ceea ce însemna că mama ei va fi aproape și o va putea ajuta să îngrijească ghemotocul.

În Dublin nu și-ar fi putut permite o locuință cu patru dormitoare, pe o stradă atât de drăguță. În plus, amândoi simțeau că pentru copii va fi foarte bine să trăiască la țară, într-un peisaj ideal pentru picnicurile de familie. Sau cel puțin așa stăteau lucrurile teoretic. În realitate însă, Mel vedea peisajul

rural doar pe fereastra trenului, în drum spre și de la serviciu.

Argumentul decisiv fusese reprezentat de școlile locale. Totuși, acum începeau să simtă că pierduseră trenul în această privință. Sarah și Carrie se aflau pe lista de înscrieri a celor mai bune școli din Carrickwell, însă mafia locală a mămicilor decretase că ar fi trebuit ca numele lor să fi fost înregistrate încă de pe când erau în stadiul de embrioni pentru a avea garantat un loc la cea mai bună dintre ele, Școala Primară Carnegie. Ca să nu mai vorbim de faptul că lecțiile de flaut nu erau incluse în programa școlară de la „Micii tigrișori". Mămicile responsabile își puneau odoarele de patru anișori să cânte Bach la flaut, ca să impresioneze comisia de la Carnegie. Sarah se descurca destul de bine cu butoanele telecomenzii de la televizor, dar Mel bănuia că nu e tocmai același lucru.

Grădina spațioasă din spatele casei cu numărul 2 de pe Goldsmith Lawn fusese lucrul care-i convinsese, în cele din urmă, să se mute în Carrickwell.

— Am putea să plantăm meri în ea, spusese Adrian, frunzărind împreună cu Mel broșura de licitație, când văzu bucata lungă și îngustă de pajiște, cu o magazie cu pereți verzi, cam dărăpănată, în capăt.

— Și am putea să agățăm un leagăn în cireș, spusese Mel cu un oftat.

Își zâmbiseră unul altuia, iar Mel își bătuse ușor cu palma burtica înfloritoare, uitând în mod convenabil că nici unul dintre ei nu e în stare nici măcar să bată un cui în perete fără să stârnească o ploaie de tencuială.

Cinci ani mai târziu, încă tot nu erau meri în grădină și buruienile își întemeiaseră un stat independent în fața magaziei, însă de cireș atârna un leagăn din plastic care-i plăcea grozav de mult lui Sarah.

Fetița cea mare o luă fericită la fugă spre ușa din față, cu rucsacul roz cu buline albe în mână, în

timp ce Mel se lupta în urma ei cu propria-i servietă, cu Carrie şi toate lucrurile acesteia.

Uşa din faţă a casei cu numărul 2 era vopsită în verde lucios şi flancată de doi brazi pitici, sădiţi în lăzi mari din lemn de aceeaşi culoare, aşezate pe trepte. După ce se mutaseră, Mel şi Adrian îşi petrecuseră timp de două luni fiecare sfârşit de săptămână aranjând grădina din faţă în aşa fel încât să nu necesite prea multă muncă de întreţinere şi să se potrivească totuşi cu cele frumos îngrijite ale vecinilor. Înlocuiseră fâşia îngustă de iarbă cu pietriş bej şi amenajaseră la fiecare capăt câte o zonă cu plante decorative şi iarbă. Totul părea bine întreţinut, însă era doar o iluzie meşteşugită.

În clipa în care deschise uşa, Mel se confruntă cu realitatea. Holul arăta ponosit, zugrăveala cojită şi podelele zgâriate aveau mare nevoie de o lună de bricolaj entuziast. În casa lor, totul necesita muncă – dar oare nu se poate spune acelaşi lucru despre noi toţi? se întrebă ea mohorâtă. Nu găseau niciodată timp suficient. Adrian lucra în domeniul tehnologiei informaţiei, într-o zonă industrială situată la distanţă de treizeci de minute cu maşina de casa lor şi, cum urma cursuri serale de masterat, n-avea nici măcar o clipă pentru ceva atât de lumesc precum reparaţiile – sau distrugerile – din casă.

— Salut! strigă Mel din hol aruncând bagajele pe podea şi sărutând-o pe Carrie pe frunte înainte s-o lase cu grijă jos, pe picioruşele-i dolofane.

Nu primi nici un răspuns, dar uşa de la bucătărie era închisă. Sarah şi Carrie porniră în goană spre camera lor de joacă, scoţând chiote de încântare. Mel considera că e nevoie de un spaţiu în care să fie ţinute toate lucrurile copiilor, căci altfel ar fi împânzit toată casa, aşa că transformase sufrageria în cameră de joacă, cu masa trasă la perete şi cutii mari din plastic roz şi violet din care se revărsau jucării. În tradiţia rigidă a culorilor clasice folosite

pentru copii, toate obiectele destinate fetiţelor aveau nuanţe oribile de roz intens sau violet. Mel tânjea să le vadă înlocuite de nişte culori mai potolite.

— S-a stricat maşina de spălat vase, o anunţă Adrian în clipa când ea intră în bucătărie cu genţile sport aduse de la grădiniţă, în care erau hainele murdare ale fetelor.

Ridicându-şi ochii de pe manualele întinse pe masa de bucătărie, îşi privi soţia şi-i zâmbi obosit. Adrian avea aspect de scandinav: păr blond, tuns scurt, ochi de un albastru deschis şi o piele care reacţiona la fiecare rază de soare, astfel că avea mereu o nuanţă aurie, spre deosebire de tenul celtic al lui Mel. Sarah şi Carrie moşteniseră amândouă părul şi pielea tatălui, luând în schimb osatura fină şi ochii frumoşi ai mamei lor. Pe vremea când se cunoscuseră, Adrian avea un trup de alergător la maraton, în ciuda faptului că se hrănea cu mâncare chinezească luată la pachet şi cu pizza. De-a lungul anilor însă, lipsa de exerciţiu fizic şi apetitul pentru mâncăruri nerecomandate îl făcuseră mai voinic. Bun să te ţină în braţe, după cum zicea Mel.

— Ar cam trebui să merg la sală, remarca Adrian câteodată, binedispus.

Asta dacă şi-ar fi putut permite mersul la sală.

În drum spre nişa unde instalaseră maşina de spălat rufe, Mel îl bătu uşor pe braţ cu un gest afectuos.

— Eşti sigur că maşina de spălat vase e stricată?

Defectarea aparatelor casnice însemna să găseşti un meseriaş să vină şi să le repare, la o oră când este cineva acasă – sarcină ce era la fel de grea precum coregrafia unui spectacol cu *Lacul lebedelor* pe gheaţă.

— Farfuriile sunt mai murdare acum decât erau înainte de a le pune la spălat.

Adrian făcu semn spre blatul chiuvetei, unde se afla o cană albă, mânjită cu resturi de mâncare.

— Ești sigur că n-a intrat vreo lingură în rotor? întrebă ea cu speranță în glas.

— Mă tem că nu.

Mel porni mașina de spălat rufe, goli cana pentru suc și cutia pentru gustare a lui Carrie, apoi luă geanta cu buline conținând lucrurile lui Sarah, trecând mental în revistă, cu mare iuțeală, toate treburile pe care le mai avea de făcut până să meargă la culcare. Băgă în cuptorul cu microunde puiul cu ciuperci și ardei pentru cina fetelor, puse apă la fiert pentru paste, scoase un șervet de vase curat, și-l aruncă pe cel murdar în coșul de rufe din nișă cu îndemânarea unui baschetbalist profesionist.

— Vezi tu de fete până mă duc să mă schimb? întrebă ea, aflată deja în pragul ușii.

— Da, îi răspunse Adrian cu un aer absent.

Sus, Mel își scoase grăbită hainele de serviciu, îmbrăcând în schimb un pantalon de trening gri și un tricou roșu cu mâneci lungi, flaușat. Își scoase și cerceii, căci lui Carrie îi plăcea la nebunie să-i scoată din urechi și pierduse deja unul frumos din argint săptămâna aceea, apoi coborî în bucătărie ca să termine în trei minute cina fetelor.

Sarah și Carrie se instalaseră deja în brațele tatălui lor, după ce împinseseră cursurile din fața lui, și-i povesteau cum își petrecuseră ziua.

— Am făcut un desen pentru tine, tati, anunță Sarah cu gravitate.

Era fetița tatei și putea face față oricărei drame copilărești atâta vreme cât se afla în brațele lui.

— Ești o fetiță foarte deșteaptă, îi spuse Adrian cu drag, sărutându-i creștetul blond. Arată-mi-l și mie. A, e minunat! Ăsta sunt eu?

Sarah dădu din cap cu mândrie.

— Asta-i Carrie, asta-i buni Karen și asta-s eu.

Din fața aragazului, unde amesteca pastele, Mel aruncă o privire spre desen. La fel ca toate celelalte creații ale fetiței, și acesta fusese realizat cu triada

neschimbată de creioane colorate, roz, portocaliu și violet și-i înfățișa pe Adrian, pe Karen, mama lui Mel și pe Sarah, mari și zâmbitori. Carrie, pe care Sarah nu o iertase cu totul încă pentru că s-a născut, avea un sfert din dimensiunile celorlalți – o siluetă ca un băț, pitică. Și nu era nici urmă de Mel.

— Dar mami unde-i? o întrebă Adrian.

Mel, care citise o mulțime despre angoasa de separare, n-ar fi pus o asemenea întrebare; își ținu respirația ca să audă răspunsul.

— Păi e pe altă pagină. E la birou, replică Sarah ca și cum ar fi fost ceva absolut evident, scoțând o altă foaie de hârtie.

De data aceasta, desenul înfățișa o clădire mai mare decât în primul și pe mama ei în fața clădirii, cu servieta în mână. Servieta era aproape la fel de mare ca Mel, dar ea trebui să recunoască totuși că fetița îi desenase părul cu mare fidelitate: pe jumătate blond, pe jumătate șaten și creț.

— Aha, făcu Adrian.

Mel îl simți că se uită la ea cu înțelegere pe deasupra căpșorului blond al lui Sarah și-i răspunse cu o scurtă privire liniștitoare, care-i spunea că se simte bine. Și chiar așa și era – dacă definiția Buimacă, Irascibilă, Nesigură și Emotivă rămânea valabilă.

— Dar mami nu stă la serviciu mereu. În restul timpului e aici și are grijă de noi toți. E o mămică nemaipomenită, insistă Adrian. Ea ar trebui să fie personajul principal în desenul cu familia noastră, nu crezi?

Sarah dădu tăcută din cap și se ghemui în brațele tatălui ei, urmărind cu degețelul conturul părului bunicii, colorat cu galben intens. Buni apărea în desenul familiei, dar mama nu. Mel simți o nouă înțepătură de ciudă, de data asta din pricina mamei ei.

Karen Hogan, o doamnă plină de energie în vârstă de șaizeci și unu de ani, era în același timp arma secretă a lui Mel și o sursă enormă de resentimente.

Karen era întotdeauna gata s-o înlocuiască dacă se îmbolnăveau fetele, ca să nu trebuiască să-şi ia zi liberă de la birou, dar mereu gata, fără voia ei, să remarce cât de tare plânseseră după mami – sau nu plânseseră.

Nu că n-ar fi sprijinit decizia fiicei ei de a se întoarce la serviciu, căci era de acord. Atâta doar că fără ea, tot eşafodajul aparent bine închegat s-ar fi prăbuşit şi undeva în mintea lui Mel exista ideea că nu aşa ar fi trebuit să stea lucrurile. *Ea* ar fi trebuit să poarte întreaga responsabilitate pentru Sarah şi Carrie, nu bunica lor. De pildă, amigdalita lui Carrie, cu o lună în urmă. Mel o dusese la urgenţă la sfârşitul săptămânii, însă cum starea fetiţei nu se ameliorase până luni, buni Karen mersese cu ea la medicul de familie.

— Doctorul spune că s-ar putea să fie nevoie să te gândeşti la operaţie, o anunţase ea dimineaţa, la telefon.

Mel, neliniştită, stătea în faţa sălii unde se ţinea conferinţa forumului de sănătate, de la care pur şi simplu nu putuse lipsi.

— Spunea că trebuie să treci pe la el, dacă ai timp.

Mel se zbârli auzindu-i tonul. Auzi, *dacă o să am timp!* Cine a stat trează lângă Carrie toată noaptea de vineri? Cine a dus-o sâmbătă cu maşina la urgenţă şi a stat acolo speriată, cântând cântecele pentru copii timp de două ore întregi, până când le-a primit doctorul?

— Cum îndrăzneşte? se răsti ea. Pun pariu că nu-i trece niciodată prin minte că se poate duce liniştit la cabinet pentru că are acasă o soţie care se ocupă de toate!

— Mel, scumpa mea, n-a spus-o în sensul ăsta, se grăbi mama ei să-i răspundă, în defensivă. Eşti o mamă extraordinară, o ştim cu toţii.

Serios? se întrebă Mel în gând. Şi cine-o fi *noi*?

— Voia doar să spună că ar trebui să discutați posibilitatea de a-i scoate lui Carrie amigdalele cât e încă mică. Acum, că a împlinit doi ani, poate fi operată și n-ar trebui să amâni prea mult. Cu cât sunt mai mari, cu atât însănătoșirea e mai dificilă.

Mama ei le știa pe toate. De unde vine această înțelepciune maternă? se întrebă Mel. Și oare eu când o voi căpăta?

— E un desen minunat, Sarah, zise ea cu voce egală. O prindem cu un magnet de frigider?

Fetița încuviință fericită și Adrian îi zâmbi soției lui.

Am mai trecut peste un moment dificil, se gândi Mel. Toată lumea credea despre ea că se descurcă foarte bine. Ce ar spune dacă le-ar mărturisi că uneori avea impresia că abia o scoate la capăt?

Îmbăierea fetelor păru să dureze o veșnicie în seara aceea. Lui Carrie îi plăcea mult să facă baie și se juca de fiecare dată cu rățușca ei din plastic de parcă o vedea pentru prima oară, îi turna voioasă apă în cap ca să iasă pe la coadă și să facă aripile din plastic să se miște în sus și-n jos.

— Mama! țipa ea încântată, văzând că aripile se mișcă din ce în ce mai repede. Mama!

Mel râdea și ea, simțind cum scapă de o parte din tensiunea acumulată în timpul zilei. Ce minunați erau copiii mici – mereu entuziaști, mereu gata să se bucure. Spre deosebire de mezină, Sarah era amărâtă și ședea printre balonașele de spumă cu miros de lavandă cu un aer de copil părăsit și ochii mari, albaștri, plini de tristețe.

— Mami, vii mâine la grădina zoologică? întrebă ea în timp ce Carrie stropea în jur, cuprinsă de un entuziasm fără margini.

Mel simți că i se strânge inima. Biata Sarah!

— Știi că nu pot, răspunse ea pe un ton vioi. Mami trebuie să meargă la serviciu, dar și-ar fi dorit mult să vină cu tine.

— Eu vreau să vii! rosti Sarah şi, luând unul dintre peştii din plastic ai lui Carrie, îl aruncă în răţuşcă.

Peştele rată ţinta, dar o lovi pe Carrie în picior, făcând-o să ţipe din pricina surprinderii şi a durerii. Buza de jos începu să-i tremure.

— Ţi-ar plăcea să mergi la fermă cu mami şi cu tati, sâmbătă sau duminică? făcu Mel o tentativă disperată.

Ferma, înzestrată cu animale domestice – capre, oi şi doi ponei de Shetland – pe care le puteai mângâia şi hrăni, era la câţiva kilometri distanţă, pe coasta Muntelui Carraig. Ambelor fetiţe le plăcea acolo. Inutil de spus că ferma nu intra în planurile lui Mel pentru acel sfârşit de săptămână, dar vizita ar fi fost posibilă dacă făcea aprovizionarea vineri seara târziu, în loc de sâmbătă.

— Nu vreau fermă! îşi scuturâ Sarah cu încăpăţânare căpşorul cu păr umed. Vreau mami şi grădină zoologică!

Fetiţa revenea la felul de a vorbi specific copilăriei mici de fiecare dată când era obosită şi-şi pierdea răbdarea. Mel ştia că ar fi trebuit să găsească o explicaţie mai bună pentru imposibilitatea de a merge la grădina zoologică, dar pur şi simplu nu era în stare. Nu mai avea pic de energie.

— Sarah, nu pot să vin cu tine. Mergi cu Dawna, şi tu o iubeşti pe Dawna.

Pentru o clipă, ochii mamei şi ai fiicei se întâlniră – acelaşi albastru candid cu irizaţii violet închis în apropierea pupilei, care le confereau o profunzime deosebită. În momentul acela, Mel îşi spuse că Sarah părea matură şi cunoscătoare, de parcă ar fi citit epuizarea şi vinovăţia în ochii mamei ei şi ar fi ştiut că aceasta ar face orice pe lume să poată fi în două locuri deodată, dacă astfel şi-ar face fericită fetiţa. Însă expresia aceea de înţelegere dispăru, înlocuită de incapacitatea copilărească de a înţelege că mami

alegea din nou munca în defavoarea lumii fetiței sale. Mel se întrebă de ce le spunea Adrian fetelor că e o mamă grozavă. De fapt, era o mamă de rahat.

— A durat cam mult, remarcă Adrian când ea ajunse în cele din urmă jos, la opt și zece, cu un braț de haine murdare, prosoape ude și un biscuit pe jumătate mâncat pe care-l găsise fărâmițat pe mocheta de pe scară.

— Sarah n-a vrut să adoarmă, mormăi Mel.

Dădu drumul rufelor în coșul care arăta, ca prin farmec, oribil de plin din nou și se îndreptă spre frigider, cu gândul să-și ia un pahar cu vin. Dar în frigider nu era vin. Nu așa hotărâseră cu o săptămână în urmă? În zilele de lucru nu vor mai deschide nici o sticlă cu vin, pentru că dacă deschideau, ea bea un pahar în fiecare seară și cu siguranță îi făcea rău. Rău, pe naiba! Unde-i tirbușonul?

Băutura stătea încuiată într-un bufet din sufragerie. Mel scoase o sticlă de Chablis scump, care-i plăcea mult lui Adrian. Îi dădu și lui un pahar, pe care-l luă fără să-și ridice ochii de pe cărți. Lângă el se afla o farfurie cu fasole albă pe felii de pâine prăjită, din care mâncase jumătate. Avea examene în luna mai și învăța pe rupte.

— Minunat vin, mormăi el cu capul îngropat în cursuri.

— Mmm, aprobă ea luând o înghițitură zdravănă.

Mai bun decât cel din sticle cu dopuri metalice pe care obișnuiau să le bea în vremea când încă nu aveau locuri de muncă bune. În fond, trebuie să existe și o compensație pentru munca depusă. În mintea lui Mel apăru o întrebare: oare doar la asta se reducea serviciul ei – la câștigarea banilor? Se ducea la slujbă și plătea pe altcineva să-i crească fetele, doar pentru ca ea și Adrian să-și poată permite un vin bun?

Mel își mâncase fasolea cu pâine prăjită și citea ziarul, atentă doar pe jumătate, cealaltă jumătate

a minții ei așteptând ca mașina de spălat să-și termine ciclul, ca să mai poată pune o tură, când Adrian îi spuse:

— Oh, am uitat să-ți spun că a sunat Caroline când le făceai baie fetelor; voia să-ți aducă aminte că vă întâlniți toate la crama lui Pedro, joi seara la opt și jumătate, și să te întrebe dacă o poți lua și pe ea în caz că mergi cu mașina.

— Of, la naiba! bombăni Mel. E ultimul lucru de care am chef săptămâna asta. Și ar trebui să știe că nu merg la slujbă cu mașina.

Caroline era o foarte veche prietenă de-a ei, care locuia într-o suburbie a Dublinului, iar întâlnirea era de fapt petrecerea de Crăciun a grupului lor de prietene vechi, amânată și iar amânată până când, în cele din urmă, hotărâseră s-o facă în ianuarie. Pe vremuri, Caroline și Mel împărțiseră un apartament și lucraseră la aceeași companie, pierduseră nopți întregi petrecând, își compararaseră părerile despre bărbați nepotriviți și visaseră că vor conduce lumea când va veni vremea lor. Acum, Caroline era mama cu normă întreagă a trei copii, o mamă dedicată în întregime acestei misiuni.

Era, așa cum recunoșteau Mel și toți ceilalți, extraordinară ca mamă. Maternitatea se dovedise a fi vocația ei reală, și nu băutul votcilor triple prin cluburi deocheate, cum îi plăcea lui Mel s-o tachineze.

Mel știa că cei trei băieți ai prietenei ei nu mâncaseră nici măcar o dată, când erau în fașă, mâncare de bebeluși cumpărată gata preparată. Dacă-n locul ei ar fi fost oricine altcineva, nu Caroline cea plină de tact, Mel ar fi ajuns să se simtă cumplit de vinovată. Planul ei de a face piure din morcovi proaspăt fierți, cultivați ecologic se dusese pe apa sâmbetei când se întorsese la serviciu și descoperise că a cumpăra legume cultivate ecologic și a le face piure presupune extrem de multă organizare, pe când să cumperi borcănașe drăguțe cu mâncare pentru bebeluși, cu desene

nostime pe etichete, e mult mai uşor. În orice caz, copiilor le plăceau borcănaşele mai mult decât le plăcuse orice piure trecut de ea prin sită cu multă grijă.

Caroline spusese cu seninătate că asta ţine de alegerea fiecăreia. Ei îi plăcea să stea acasă cu copiii, să facă prăjiturele ornate şi să invite la ceai alţi neastâmpăraţi de vârsta fiilor ei, însă acest mod de viaţă nu era pentru toată lumea.

— Tu mergi în fiecare zi la birou, Mel, şi transformi idei şi planuri în fapte concrete. Una dintre noi trebuie să ţină sus stindardul activităţii profesionale şi, dacă tot nu sunt eu aceea, aş vrea să fii tu. Doar să nu ne uiţi pe noi, prietenele tale vechi şi modeste, când vei primi Premiul Nobel pentru servicii aduse în domeniul afacerilor sau mai ştiu eu în ce.

— Încetează ! o rugase Mel. Mă faci să plâng.

Însă nu reuşea să înţeleagă de ce nu-şi reluase Caroline serviciul, acum că băieţii mergeau toţi la şcoală. Oricum, n-aş întreba-o aşa ceva, îşi spuse în gând în timp ce forma numărul de telefon al prietenei ei.

— Bună, Caroline, îmi pare rău că n-am putut vorbi, dar era ora de baie.

— Ştiu, Mel, am sunat la o oră nepotrivită. Dar n-am vrut să te deranjez la serviciu. Ce mai faci?

După voce, Caroline părea relaxată şi fericită şi, dintr-un motiv sau altul, asta o irită pe Mel mai mult decât ar fi fost capabilă să recunoască. Caroline renunţase la o slujbă excelentă ca să stea acasă şi să se uite la desene animate pe Disney Channel – ar fi trebuit să fie plictisită şi arţăgoasă, nu fericită.

— Suntem grozav de bine cu toţii, minţi Mel. Excelent.

Se opri, sperând că o neaşteptată schimbare de planuri amânase din nou ieşirea de joi seara. Ea n-ar fi îndrăznit s-o amâne din nou, cu toate că dorea din tot sufletul. Cum de acceptase să iasă seara târziu, într-o zi lucrătoare şi încă într-o săptămână

atât de aglomerată? Va trebui să meargă la restaurant direct de la birou și să se întoarcă acasă cu ultimul tren. În plus, nu le va vedea seara pe Sarah și Carrie.

— În legătură cu seara de joi... reluă ea.

— Vine Val, iar Lorna moare de nerăbdare să iasă, zise Caroline. Ai crede că n-a mai fost nicăieri de secole, dar știu absolut sigur că au fost plecați de Revelion. Va fi nemaipomenit! Cred că o să-mi pun cămașa roz cea nouă, știi care, ți-am spus de ea. E superbă, dar se cam mulează, așa că probabil ar trebui să-mi pun un furou pe dedesubt, pentru că dacă-mi iau doar sutien, o să se vadă prin cămașă. Am încercat-o azi de două ori și tot nu sunt sigură dacă o îmbrac sau nu. De fapt, am încercat-o și pe cea crem, imprimată, despre care ți-am povestit, și s-ar putea să rămân la ea. Nu la fel de elegantă, dar... Totuși, cea roz îmi place mai mult.

Mel își imagină o clipă cum ar fi să ai cu adevărat timp să te hotărăști cu ce te îmbraci dacă ieși într-o seară, în loc să trăiești panica obișnuită, de ultima clipă, care o cuprindea pe ea dimineața și o făcea să fugă sus și să scoată la repezeală din dulap o bluză mai strălucitoare pe care să și-o pună în servietă și s-o îmbrace înainte de a pleca de la birou, ca să dea puțină culoare ținutei sobre de serviciu.

— Ce zici, merge cea roz sau e prea tinerească pentru mine?

Oare li se întâmpla și altora să vrea să-și ucidă prietenele cu mâinile goale, sau numai mie? se întrebă Mel. Se transformase oare într-o scorpie bătrână și înspăimântătoare, acum că avea toate lucrurile despre care spusese pe vremuri că și le dorește, ca de pildă și o slujbă bună?

— Tu ce părere ai? N-a spus pe vremuri tipa aia de la *Vogue* că rozul este bleumarinul Indiei sau așa ceva...? Totuși, mătase roz-bombon pe o femeie de treizeci și nouă de ani nu e oare cam mult?

— Rozul sună grozav, spuse Mel aton.

— Bine, atunci o îmbrac pe aceea. Crede-mă, abia aştept să ne vedem! Uneori chiar ai nevoie să ieşi din casă şi să-ţi dai seama că afară e o întreagă lume, nu-i aşa?

— Sigur, fără nici o îndoială.

— A mai rămas vin? o întrebă Adrian când o văzu închizând telefonul.

— Da, dar n-ar trebui să bem aşa mult în timpul săptămânii. Putem termina sticla mâine, zise Mel şi-şi dădu seama îngrozită că folosea acelaşi ton împăciuitor cu care le vorbea fetelor.

Mai rău era însă faptul că Adrian nu părea să bage de seamă.

Crama lui Pedro era genul de local unde mergeau oamenii de la Lorimar în pauzele de masă când doreau ceva mai mult decât jumătatea de oră obişnuită în care înfulecau un sandvici. Era un local italian modern, cu mese luminate slab de lumânări unde se puneau la cale comploturi, se încheiau afaceri şi unde, din când în când, oamenii beau prea mult vin din cauza serviciului, a vieţii de familie, a facturilor sau a tuturor acestor motive la un loc.

Lui Caroline, Lorna şi Val le plăcea mult localul pentru că le amintea de viaţa lor dinainte de a deveni mămici, când ieşeau în oraş ca să ia prânzuri prelungite şi să pună la cale cine ştie ce stratageme împreună cu colegele lor, în timp ce chelnerii tineri şi arătoşi aşteptau mereu pregătiţi în spate, destupând sticle de Frascati şi mirosind bacşişuri generoase. Exact aceleaşi motive pentru care lui Mel nu-i plăcea deloc.

— Oo, cocteiluri! strigă Lorna imediat ce intrară pe uşa restaurantului, joi seara.

Înşfăcă lista de băuturi acoperită de plastic laminat şi o citi cu voce tare, entuziasmată. Când ajunse pe la jumătate, o pufni râsul.

— Cine vrea un *Slippery Nipple*[1]? întrebă ea amuzată.

Caroline şi Val râseră şi ele.

— Pentru mine vin, zise Val cu regret. Altfel, nu mă mai trezesc dimineaţă.

— Şi pentru mine, spuse Caroline cu gândul că trebuia să ducă a doua zi băieţii la şcoală.

— O, zău aşa, relaxaţi-vă! Beţi o...

Lorna cercetă lista.

— O Votkatini, un Manhattan, ba nu! Un Pink Lady, ca să se asorteze cu cămaşa ta. Dar tu, Mel? Sunt sigură că serviciul îţi cere să mergi la evenimente mondene în fiecare seară. Spune-ne şi nouă, mămicilor bătrâne şi plictisitoare, care e băutura la modă în ultima vreme?

Mel îşi dădu seama că-şi ţinea în continuare mâinile încleştate pe poşetă, atât de strâns, încât i se vedeau tendoanele. Încă mai era crispată din pricina stresului acumulat toată ziua şi-i lipsea călătoria cu trenul, familiară şi amorţitoare, care o liniştea. Îşi aşeză uşurel poşeta pe banchetă, lângă ea şi încercă să intre în atmosfera serii. N-avea de gând să se lase enervată de Lorna.

— Evenimentele mondene ale corporaţiei sunt puţine şi rare în ultima vreme, spuse ea calm. În plus, nu beau niciodată în asemenea ocazii, aşa că nu sunt persoana nimerită pe care s-o întrebi despre ultimele băuturi în vogă. O să beau şi eu vin, dar numai un pahar. Mâine dimineaţă am o şedinţă, devreme...

— Voi, indivizii ăştia cu munci de conducere nu ştiţi să vă relaxaţi, o întrerupse Lorna. Haideţi, mai întâi bem un cocteil fiecare, doar unul, şi după aceea ne cuminţim, bine?

După ce li se aduseră cocteilurile, discuţia trecu la subiectul „şcoală". Lorna era implicată intens în

1. În traducere literală, „sfârc lunecos".

comitetul părinților de la școala unde învățau băieții ei și, în timp ce beau al doilea cocteil, Mel află uluită că prietena ei, Caroline, se înscrisese într-o grupare națională care milita în favoarea unei implicări mai intense a părinților în activitățile școlilor primare.

— Ce frumos din partea ta să faci asta! zise Val cu vinovăție în glas, în timp ce amesteca absentă cu paiul în paharul cu White Cranberry Ice, o licoare letală care aluneca prea ușor pe gât. Și eu ar trebui, dar...

O privi pe Mel ca și cum ar fi fost amândouă în aceeași situație.

— E așa de greu să-ți găsești timp, nu-i așa? Mă mai duc și acum la Weight Watchers[1], dar mai am doar trei kilograme de dat jos.

Își ridicară toate paharele în cinstea ei și-i spuseră că arată minunat.

— Mulțumesc, le răspunse ea radioasă. Dar trebuie să-mi fac timp pentru câte o plimbare lungă de trei ori pe săptămână și-apoi, cu toate activitățile astea extracuriculare pe care le au copiii, ca gimnastica – apropo, v-am spus că Maureen s-a înscris? Are antrenamente de două ori pe săptămână; de unde timp și pentru altceva? încheie ea aruncând încă o privire scurtă de complicitate în direcția lui Mel.

Dar Mel nu răspunse privirii ei. Nu putea. Nu exista comparație între ea și Val. Singura ocupație a lui Val era aceea de mamă, douăzeci și patru de ore pe zi, și dacă nu avea timp să se implice în comitetul părinților pentru că era ocupată cu coptul fursecurilor cu roșcove, fără aditivi, și cu îngrijirea siluetei, asta nu constituia în nici un caz o crimă.

În plus, Mel ieșea din rolul de mamă de la ora nouă la cinci sau, mai corect spus, între șapte și

1. Companie internațională care oferă produse dietetice și variate servicii de asistență destinate scăderii în greutate și întreținerii corporale.

jumătate dimineața și șapte seara, iar dacă într-o bună zi Carrie ori Sarah s-ar hotărî că vrea să meargă la gimnastică, atunci cum naiba s-ar rezolva și asta?

— Ce mai fac Carrie și Sarah? întrebă Lorna îndreptându-și atenția spre Mel. Sarah trebuie să meargă la școală curând. E un moment de-a dreptul crucial, nu-i așa? Doamne, acum sunt bebeluși și a doua zi, iată-i la școală! zise ea oftând.

Mel așteptă să vadă dacă Lorna va face remarca obișnuită cum că e nespus de fericită că a renunțat la slujbă după ce s-a născut Alyssa, căci copilăria trece atât de repede și o mamă trebuie să fie mereu prezentă alături de copilul ei. Așa făcea de fiecare dată când ieșeau împreună. Ba uneori, ca să mai răsucească puțin cuțitul în rană, pomenea despre cât de greu trebuie să-i fie lui Mel să piardă toate momentele importante din viața fiicelor ei.

— Nu vreau să te supăr, Mel, când spun asta, continuă Lorna la fel de firesc și inevitabil cum tunetul urmează fulgerului, dar trebuie să fie grozav de greu pentru orice femeie care are copii și merge la serviciu. Pierzi atâtea din viața celor mici! Mai zilele trecute am citit într-o revistă despre o asistentă de la creșă care a recunoscut că ea și colegele ei îi mint uneori pe părinți.

— Despre ce să mintă? o întrebă Mel gata de confruntare.

— Despre momentul în care copilul lor a făcut primii pași sau despre alte lucruri asemănătoare, continuă Lorna cu nepăsare crasă. Se pare că le spun că aproape a reușit să meargă în picioare fără sprijin, de exemplu, așa încât atunci când reușește același lucru acasă, părinții să creadă că sunt martorii primilor lui pași. Trist, conchise ea întorcându-se spre Mel cu un zâmbet prefăcut. Zău, femeile trebuie să facă față la atâtea, nu-i așa? Dar merită. Copiii fac ca totul să merite.

— Absolut, aprobă Caroline.

— Ai pus punctul pe i, adăugă Val înfierbântată.

Mel trecu în revistă toate lucrurile pe care ar fi vrut să i le spună Lornei, dar, până la urmă, hotărî că e mai bine să tacă.

După aceea, conversaţia alunecă spre bârfă şi discutară despre o altă prietenă de-a lor, care era pe punctul de a se mărita pentru a doua oară şi urma să aibă nunta pe care şi-o dorise toată viaţa, pe Coasta de Aur, în Australia. Pe când celelalte trăncăneau despre cât de mult şi-ar dori să meargă, numai că n-au cum, Mel simţi că se cufundă într-o stare de nefericire şi autoacuzare vehementă pe care n-o putea învinge nici măcar o cisternă de White Cranberry Ice.

Înţepăturile Lornei o atingeau de fiecare dată dintr-un motiv simplu: lui Mel îi era groaznic de teamă că Lorna avea dreptate. Dacă Lorna ar fi fost mai sensibilă... În definitiv, nu toată lumea îşi permitea să stea acasă cu copiii.

Adrian era pe jumătate adormit când Mel se strecură sub plapumă, lângă el. Trecuse de miezul nopţii şi i se făcea rău la gândul că trebuia să se trezească peste vreo cinci ceasuri.

— Te-ai simţit bine? murmură el întorcându-se spre ea şi cuprinzând-o cu braţul.

Mel se cuibări în îmbrăţişarea lui. Încălzirea centrală fusese oprită şi-i era frig. Lui Adrian îi era tot timpul cald, şi exista între ei o glumă veche: că el avea nevoie în timpul iernii doar de un cearşaf şi de cea mai subţire plapumă posibilă, în timp ce ea dorea o pătură electrică, vreo patru pături din cele mai groase şi o cămaşă de noapte de flanelă, din cele care sting pe loc orice impuls senzual.

— A fost bine, răspunse lipindu-se de el şi căutându-şi cea mai confortabilă poziţie.

Dar nu fusese deloc bine.

Când se ridicase să plece, spunând că e frântă de oboseală, Lorna se pornise să insiste să meargă toate într-un club de noapte.

— Pe vremuri erai o petrecăreaţă pe cinste, îi spusese ea cu tonul acuzator al omului beat turtă, în timp ce Mel îşi luase haina şi verificase dacă are bani destui pentru taxi. Ce s-a întâmplat cu tine? Suntem nişte prietene atât de plictisitoare încât nu mai ai deloc timp pentru noi? Ia spune, ăsta e adevărul?

După ce se simţise vinovată întreaga seară pentru că nu mai avea timp să iasă cu prietenele decât de câteva ori pe an, îşi pierdu răbdarea.

— Am un serviciu, Lorna, un serviciu la care trebuie să dau rezultate cât e ziua de lungă şi apoi, când ajung acasă, mă apuc să fac toată treaba pe care o faci şi tu, numai că într-un timp de patru ori mai scurt. Aşa că iartă-mă că nu sunt gata să petrec toată noaptea, dar dacă mâine sunt mahmură, n-am cum să mă bag la loc în pat după ce pleacă fetele la şcoală. Serviciul meu nu poate aştepta, ca spălatul rufelor sau cumpărăturile. Vezi tu, nu sunt propriul meu şef!

Era nedreaptă, dar nu-i păsa. Şi Lorna fusese nedreaptă când vorbise despre faptul că ea trebuia să lucreze. N-avea decât să înghită ea însăşi ce le servea altora!

— Şi, dacă tot consideri aşa de plictisitoare tovărăşia mea, încheie Mel, nu te mai deranja să mă suni data viitoare când ai chef s-o faci lată în oraş, să te îmbeţi şi să sporovăi despre comitetul de părinţi! Eu n-am timp pentru aşa ceva. Sunt prea ocupată să pierd toate momentele cruciale din viaţa copiilor mei!

Plecase, lăsându-le pe Caroline, Val şi Lorna să se uite cu gura căscată în urma ei. În taxiul ce o ducea la gară se înjurase pentru că o lăsase pe Lorna s-o provoace. De ce nu-şi ţinuse gura? Şi nu faptul că-i spusese atâtea lucruri urâte Lornei conta cu adevărat, fiindcă era deja criţă şi a doua zi n-avea

să-şi amintească nimic. În plus, cam venise vremea ca Lorna să o simtă pe pielea ei. Pe de altă parte însă, o rănise şi pe Caroline şi asta era cu totul altceva. Caroline îi era o prietenă adevărată şi acum avea să creadă că a devenit o scorpie de femeie de carieră care se uită de sus la mamele casnice, când de fapt nu era deloc aşa. Ce încurcătură urâtă!

— Ce mai face Caroline? o întrebă Adrian somnoros.

— E bine, îi răspunse ea.

N-avea nici un rost să-l necăjească cu toată povestea asta.

— Ne-a fost dor de tine, zise el cu glasul înăbuşit în părul ei mătăsos.

— Şi mie mi-a fost dor de voi, răspunse Mel cu toată sinceritatea. Acum dormi, iubitule. Îmi pare rău că te-am trezit.

— N-am putut adormi ca lumea până n-ai venit.

Mel zâmbi în întuneric şi-şi lipi mai bine trupul încovrigat de al lui. Era norocoasă să aibă un soţ ca Adrian, care-i spunea că o iubeşte şi că i-a fost dor de ea. Nu toţi bărbaţii pot fi la fel de sinceri. Făceau o echipă bună şi trecuseră prin multe greutăţi împreună – sau cel puţin aşa spunea el mereu. Atâta doar că, în ultimul timp, perioadele dificile păreau să fie mai dese decât cele bune.

În ziua următoare, Mel o sună pe Caroline abia înaintea prânzului, când ştia că prietena ei va ajunge acasă după ce ducea copiii la şcoală şi făcea inevitabilele cumpărături zilnice.

Pentru prima oară în decursul prieteniei lor, tonul lui Caroline era glacial.

— Nu trebuia să fii aşa de dură cu Lorna, îi spuse ea tăios.

La biroul ei, Mel îşi frecă faţa obosită. Lipsa de somn o făcu să uite toate lucrurile pe care plănuise să i le spună.

— Lorna a luat o hotărâre grea când a decis să stea acasă cu copiii şi să renunţe deocamdată la carieră, dar asta nu înseamnă că e o nulitate ca persoană, continuă Caroline. Ne-am săturat de oameni care întreabă „Cu ce te ocupi?" şi apoi nu te mai bagă în seamă când le spui că stai acasă cu copiii. E destul de rău când bărbaţii fac asta, nu mai era nevoie s-o înghiţim şi din partea unei femei! Credeam că ai înţeles de ce am renunţat la slujbă, Mel – că n-am suportat să las pe altcineva să se ocupe de copiii mei. Dacă aş fi ştiut că, de fapt, te uiţi de sus la mine, n-aş fi păstrat legătura cu tine. Am destule prietene noi care au aceeaşi ocupaţie ca şi mine ; n-am nevoie să mă agăţ de tine de dragul vremurilor trecute, doar pentru că, demult, aveam birourile faţă în faţă şi ne înjuram.

— Nu fi aşa, Caroline! o rugă Mel. Nu asta am vrut să spun, ştii bine că nu! Nu mă uit de sus la tine. De fapt, râse ea trist, cred că e tocmai invers.

Oare de ce nu înţelegea Caroline că femeile care aveau şi serviciu, aşa ca ea, simţeau că mamele casnice precum Lorna se uitau de sus la *ele*?

— Mi-aş dori să stau şi eu acasă, să am grijă de Sarah şi Carrie, îşi reîncepu ea pledoaria, apoi tăcu şocată.

Iată, o spusese! Tocmai destăinuise cuiva cel mai ascuns secret al ei, o taină pe care abia dacă o recunoştea faţă de ea însăşi. Îşi dorea *cu adevărat* să poată sta acasă. Se săturase de viaţa pe care o ducea, se săturase să alerge fără încetare ca un hamster îndopat cu cofeină, fără să ajungă nicăieri.

— Sigur, înţeleg ce vrei să zici, răspunse Caroline plină de sarcasm. Ţi-ai dori să leneveşti toată ziua acasă, pentru că aşa-ţi închipui că stau lucrurile, dar nu-i deloc aşa. Să fii casnică nu înseamnă să hoinăreşti prin magazine, să te întâlneşti cu alte femei ca tine să vă beţi cafeaua, iar acasă să te

îndeletnicești câte puțin cu spălatul și călcatul între două emisiuni ale lui Oprah. De fapt, e al naibii de greu și foarte plictisitor!

— Știu, îmi dau seama că așa este, se bâlbâi Mel. M-ai înțeles greșit...

— Tu crezi că nu-mi amintesc cum era să am o slujbă interesantă, să mă stimeze oamenii? Să-mi câștig propriii bani și să-mi folosesc talentele din plin? continuă Caroline cu glas tremurat. Și acum sunt doar o mamă care stă acasă, o casnică, o femeie al cărei trai zilnic depinde de altcineva, și nimeni nu respectă asta. Graham glumește că sunt directorul executiv general al casei, dar ăsta e singurul post de director executiv general a cărui valoare nu o apreciază nimeni. Credeam că tu înțelegi toate astea și a fost plăcut ca, din când în când, să intru iar în contact cu lumea cea veche prin tine și să-mi aduc aminte cum era, dar acum îmi dau seama că am greșit. Mă privești de sus și atâta tot!

— Nu, Caroline! o imploră Mel. Nu-i adevărat! Atâta doar că Lorna mă scoate din sărite...

— Îmi pare rău, Mel, n-am timp să vorbesc acum cu tine, o întrerupse Caroline cu răceală. Am treabă. Trebuie să înceapă emisiunea lui Oprah și *nu suport* s-o pierd. La revedere!

Și închise.

— Caroline, stai...

Cum de lăsaseră amândouă să se ajungă la așa ceva, și încă tocmai acum, când Mel înțelegea pe neașteptate de ce renunțase Caroline la carieră în favoarea celor trei băieței ai ei? Acum, în sfârșit, după atâția ani în care se luptase să țină în aer toate mingile cu care jongla, devenise conștientă că-și dorește același lucru.

Abia ce apucă să așeze receptorul în furcă, și telefonul sună din nou.

— Îmi pare rău, Mel, știu că e ora prânzului, dar avem la telefon un jurnalist de la *Echo*, unul Peter

Glennon, îi spuse Sue, adjuncta directoarei de departament. Sună în legătură cu o statistică de pe site privitoare la bolile de inimă şi zice că cifrele pentru Irlanda nu sunt corecte.

— Fă-mi legătura, spuse Mel cu amabilitate, de parcă n-ar fi încheiat cu câteva clipe în urmă o discuţie oribilă cu una dintre cele mai vechi prietene ale ei.

Masa de prânz, la fel ca reflecţiile despre cearta cu Caroline, puteau să mai aştepte. Toate trebuiau lăsate la o parte când era vorba de muncă, nu? Viaţa ei, familia ei, prietenele ei... Munca domnea peste toate.

Capitolul doi

În amintirile celor din partea locului, Hotelul Willow exista în Carrickwell de când lumea. Alte edificii, mai impozante, apăruseră şi dispăruseră, aducând în zonă diferite stiluri de bucătărie nouă, simplitate în genul zen sau atmosferă modernă, şic, dar în oraş rezistaseră doar trei case de oaspeţi: Carrick Park, un motel situat pe şoseaua principală care ducea spre oraş, Townhouse, aşezământul de mici proporţii din apropierea catedralei care făcea afaceri excelente oferind masa de prânz funcţionarilor, şi Willow, o clădire în stilul conacelor georgiene cu arhitectură capricioasă, plin de obiecte decorative vechi şi cam ponosite, pe care era un coşmar să-l încălzeşti şi care reuşise să se menţină mai mult sau mai puţin pe linia de plutire în cei treizeci de ani de când îl preluaseră părinţii lui Cleo.

Pe vremea aceea, Harry şi Sheila Malin erau tineri căsătoriţi şi se gândeau că Willow putea fi un loc excelent pentru întemeierea unei familii, date fiind grădina întinsă şi plină de vegetaţie şi clădirea spaţioasă în care copiii puteau să alerge în voie, aşa că s-au apucat plini de entuziasm să gestioneze hotelul – cu toate că nici unul dintre ei n-avea pic de experienţă în domeniu. Cumva, au reuşit şi, treizeci de ani şi după naşterea a trei copii în familie, Willow era tot acolo: o clădire-reper pentru comunitate, ridicată pe două hectare de pământ valoros, la periferia oraşului.

În ghidurile de călătorie figura la categoria conacelor de ţară, genul de loc în care oaspeţii au impresia

că se află nu într-un hotel, ci în casa spațioasă, demodată, cam jerpelită, dar confortabilă a unui prieten. Avea șaisprezece dormitoare, fiecare mobilat și decorat diferit, două apartamente și o sală de bal mititică în care se puteau organiza recepții de nuntă intime, cu puțini invitați.

Hotelul Willow rămăsese neschimbat de-a lungul timpului, în schimb, orașul se schimbase. Nu mai era un târgușor adormit, ci o parte activă a zonei metropolitane, unde prețurile proprietăților creșteau vertiginos și unde încercau mereu alți și alți oameni să-și deschidă hoteluri.

Cel mai recent competitor era un hotel amenajat în fosta casă parohială în stil victorian de pe Glenside Road, o clădire cu dimensiuni impozante, ale cărei dormitoare fuseseră decorate în stilul bordelurilor pariziene, cu numeroase oglinzi și catifele de culoarea prunei și imitații de blană de leopard. Tatăl lui Cleo îl vizitase pe ascuns și povestise la întoarcere că micul dejun era prost, după moda continentală, în loc de preparatele prăjite, consistente pe care le preferă majoritatea oamenilor, oricât de mare le-ar fi fost conținutul de colesterol, și că proprietarul părea preocupat mai degrabă să se asigure că revistele de profil publică fotografii ale localului său, decât să se ocupe de bunul mers al activităților zilnice.

Palatul cu piei de leopard constituia o sursă de mare amuzament în camerele ocupate de familia Malin la Hotelul Willow, unde covoarele erau roase până la urzeală și tapetul nu fusese schimbat de decenii întregi.

După părerea lui Harry Malin, închiderea casei de oaspeți rivale la abia un an de la inaugurare era o dovadă clară că oamenii preferă mâncarea consistentă, gătită în casă și atmosfera intimă în locul stilului grandios și al mobilierului nou și costisitor.

Ţinând cont de faptul că nimic nu fusese înnoit la Willow de pe vremea când era mică, Cleo se gândea că au noroc cu acest lucru, dar n-o spunea cu voce tare.

Sheila zicea că asta dovedeşte că hotelul lor făcea parte integrantă din Carrickwell; în plus, nu veneau oamenii tocmai din marele oraş, doar ca să ia masa de prânz duminica în sufrageria cea mare? Nu-şi rezervau locuri pentru prânzul din ziua de Crăciun cu luni înainte şi nu era lista de aşteptare pentru eventualele renunţări lungă de un kilometru? Barney şi Jason, fraţii mai mari ai lui Cleo, spuneau că Willow ar putea deveni o mică mină de aur acum, că încheiaseră un contract cu agenţia turistică ce organiza excursii de vizitare a mănăstirii cisterciene şi a turnului rotund. Şi, cum toate mergeau strună, ce rost avea să arunce bani frumoşi pe îmbunătăţirea instalaţiei de încălzire, numai fiindcă instalatorul a spus că ţevile îşi depăşiseră cu mult termenul de valabilitate? Aşa făceau cu toţii, căci orice instalator care-şi merită banii va spune că ţevile trebuie înlocuite.

Sondra, soţia lui Barney, spunea că familia ar putea oricând să vândă o bucată din terenul din spate antreprenorilor din construcţii, care ar ridica acolo cât ai bate din palme vreo două clădiri cu apartamente, şi cu asta n-ar ajunge toţi să se scalde în bani?

Cleo era singura din familie care încerca să le atragă atenţia asupra situaţiei reale. Proaspătă absolventă a Facultăţii de Management Hotelier, şi încă printre primii cinci la sută din anul ei, insista că trebuie neapărat să se gândească la îmbunătăţiri substanţiale, fiindcă trăiau vremuri grele şi era foarte uşor ca un hotel precum Willow să se ducă de râpă din pricina lipsei de viziune a familiei. Marile hoteluri moderne se aflau în general în posesia corporaţiilor care-şi puteau permite să facă investiţii pe termen lung, zicea ea, pe când aşezămintele mai mici trebuiau să

ofere ceva deosebit, precum un *boutique hotel*[1] – concept ce presupunea standarde foarte înalte şi cheltuirea unei grămezi de bani.

Doamna O'Flaherty, care lucrase la Victoria Jungfrau, un hotel elveţian aflat aproape de perfecţiune, ţinuse prelegeri la facultatea lui Cleo despre viitorul industriei hoteliere şi vorbise cu pasiune despre imperativul ca hotelurile mici să facă totul ca să poată ţine pasul cu concurenţa.

— Dacă standardele coboară şi nu se investesc bani, atunci micul tău hotel înfloritor, care avea la început toate paturile ocupate, poate ajunge foarte repede să fie gol în fiecare noapte, subliniase doamna O'Flaherty cu toată seriozitatea. Asta e tragedia hotelurilor care constituie afaceri de mici proporţii, afaceri de familie. E drept că adesea nu există bani destui pentru renovări, dar lipsa investiţiilor este calea sigură spre dezastru.

Studenţii, dintre care mulţi proveneau din familii proprietare de hoteluri, ascultau cu toată atenţia, luau notiţe şi se întrebau cum să împărtăşească aceste informaţii celor de acasă.

Nat, prietenul şi admiratorul lui Cleo, a cărui familie deţinea de mai multe generaţii un hotel pitoresc cu douăzeci de camere, obişnuia să spună că nu are nici o speranţă s-o facă pe maică-sa, femeie văduvă, să înţeleagă nevoia de a face investiţii.

— Zice că există o limită a sumei pe care o poţi investi într-un loc şi că, dacă ferchezuim prea mult hotelul, va trebui să creştem exagerat preţul la cazare şi atunci vechii noştri clienţi fideli n-au să se mai apropie de noi, spunea Nat posomorât. Eu îi tot repet că trebuie să băgăm mii bune în hotel, că, dacă nu, dăm faliment, dar nu mă ascultă. Ce pot să fac?

---

1. Clădiri istorice reamenajate şi transformate în hoteluri de mici dimensiuni, care oferă servicii personalizate şi o atmosferă aristocratică, luxoasă, la preţuri foarte ridicate.

Cleo ridica din umeri, ceea ce însemna: „nu mă întreba, ştii bine că nici ai mei nu vor să audă ce le spun".

Cleo era mezina şi familia încă o mai trata ca pe un copil, cu toate că avea douăzeci şi trei de ani.

Pe Barney şi Jason nu-i interesa deloc hotelul, cu excepţia discuţiilor despre situaţia lui financiară. Când împliniseră douăzeci şi cinci de ani, fiecare dintre ei primise zece la sută din afacere. Cleo era sigură că tatăl lor aşteptase ca băieţii să ajungă la această vârstă fiindcă amândoi erau nesăbuiţi în privinţa banilor. Mama ei insista însă că procedase astfel fiindcă voia să se asigure că sunt suficient de maturi ca să se gândească la viitorul hotelului atunci când vor ajunge în sfârşit să fie implicaţi în afacere.

— Douăzeci şi cinci de ani, e ridicol! Ca în vremurile victoriene! protestă Cleo la aniversarea de douăzeci şi unu de ani, aflând pentru prima oară de planul tatălui lor şi dându-şi seama că nu va avea deocamdată acces la afacerea familiei.

— Este vârsta maturităţii, spuse tatăl ei.

— Da, poate, pe vremea lui Jane Austen.

O revolta faptul că tatăl ei nu-şi dădea seama că ea era deja mult mai matură decât aveau să ajungă vreodată fraţii ei – sincer vorbind, uneori erau de-a dreptul copilăroşi – şi era hotărâtă să schimbe această situaţie. Tatăl ei *trebuia* să o asculte. Era o nebunie să nu-i dea partea ei chiar atunci, ca să poate avea un cuvânt de spus în gestionarea afacerii. Avea instruirea necesară, ştia ce tactici ar da rezultate şi era atât de dornică...

— Ai de gând să cumperi revistele alea sau repeţi pentru un rol în Muzeul Figurilor de Ceară? o întrebă vânzătorul de la magazinul de presă.

Smulgându-se din reveria ei, în care întreaga familie îi asculta fiecare cuvinţel de parcă ar fi fost înscris pe tăbliţe de piatră, Cleo îşi dădu seama că

se holba prosteşte la raftul cu reviste de o bună bucată de vreme, cu două reviste cu coperte lucioase ţinute strâns la piept.

— Scuze, îi spuse ea apropiindu-se de tejghea şi zâmbindu-i radios bărbatului.

Toată lumea spunea că are un zâmbet extraordinar, pentru că făcea gropiţe în obraji şi i se luminau ochii. Dacă ar fi fost genul de fată care intră în încurcături – dar nu era, după cum i se plângea lui Trish, prietena ei cea mai bună –, ar fi reuşit să iasă din ele într-o clipă, mulţumită zâmbetului ei cu strălucire de o sută de waţi.

Chipul vânzătorului se îmblânzi imediat şi îi luă revistele, trecând cititorul de cod de bare peste ele. Era o fată grozavă şi politicoasă, nu ca fâţele acelea care intră, răsfoiesc toate revistele din standuri, citesc cu glas tare frazele cu aluzii sexuale şi ies afară fără să cumpere nici măcar o pungă cu chipsuri.

— Mulţumesc.

Cleo îşi luă restul şi revistele, evitând să se uite spre şirurile de ciocolată din capătul tejghelei. Ciocolata era malefică, mai ales aceea albă, recent apărută, care ţi se topea pe limbă şi-ţi ocolea cu desăvârşire stomacul, ca să ţi se aşeze direct pe posterior. Cleo nu-şi făcuse niciodată prea multe griji în privinţa greutăţii: era înaltă, cu picioare lungi şi trup atletic. Orice-ar fi mâncat, abdomenul ei rămânea plat, demn de invidiat. Problema ei erau sânii. Mărimea 38D era considerabilă după orice standard şi, dacă punea ceva kilograme în plus, era sigură că jumătate din ele aveau să se distribuie pe piept.

Trish o aştepta la semafor, zgribulită în jacheta din imitaţie de blană de oaie, cu o căciulă tricotată din lână roşie trasă bine pe frunte, fiindcă era tare frig.

— Ce-ai luat? întrebă ea băgându-şi nasul în cumpărăturile lui Cleo în timp ce aşteptau să traverseze strada aglomerată din centrul oraşului.

— Reviste de decoraţiuni interioare.

Cleo spera că nu va începe să plouă până se urca în autobuzul spre casă, fiindcă nu-şi luase nici căciulă, nici umbrelă. Părul ei arăta şi-aşa destul de rău, răzvrătit şi absolut indisciplinat, dar dacă se mai şi uda, avea să se transforme în femeia peşterii.

— De ce n-ai luat nişte reviste din alea simpatice de scandal, să ne mai înveselim şi noi? protestă Trish. Mă dau în vânt după pozele alea cu celebrităţi fără machiaj, fără pete pe piele, fără celulită şi fără ţigări între degete.

Trish se lăsase recent de fumat şi nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să vadă oameni cu ten nesănătos şi cu ţigara aprinsă. Asta dovedea că a luat decizia corectă, zicea ea scrâşnind din dinţi şi mestecând încă o tabletă de gumă cu nicotină.

— Pentru că revistele alea sunt pline şi de reţete de cură de slăbire şi de sfaturi ca să arăţi ca J-Lo, iar pentru aşa ceva trebuie să cheltuieşti o grămadă de bani, ceea ce noi n-avem, şi să ai dimensiunile 90-60-90, ceea ce tot n-avem.

Semaforul pentru pietoni se schimbă în verde şi cele două fete traversară grăbite spre Shepherd, barul în care petrecuseră de nenumărate ori câte un ceas pe când erau amândouă la facultate, în oraş. Cele două facultăţi se aflau la distanţă de doar cinci minute cu autobuzul unul de altul şi mulţi dintre conferenţiarii de la management hotelier, unde studia Cleo, trebuie să fi crezut că Trish era înscrisă acolo şi nu la facultatea de administrarea afacerilor, aflată de cealaltă parte a Râului Liffey.

— Am putea să avem 90-60-90 dacă am vrea, zise Trish.

— Da, dacă n-am mai mânca deloc şi ne-am scoate câteva organe importante, am putea fără îndoială.

Cleo deschise uşa batantă a barului şi simţi căldura primitoare a instalaţiei de încălzire centrală dată la maximum.

— De ce eşti aşa morocănoasă? întrebă Trish după ce găsiră un separeu plăcut şi comandară două cafele.

— Am refuzat slujba din Donegal.

— Nu se poate!

— Ba se poate.

De fapt, aproape că nu-i venea nici ei să creadă. Nu era postul la care visase – ce-i drept, doar asistent manager la micul hotel Kilbeggan Castle, situat într-o zonă cu frumuseţe aspră din ţinutul Donegal –, dar era prima ei slujbă adevărată. Şi o refuzase. Pesemne că era nebună.

Proprietarul de la Kilbeggan Castle era clar de aceeaşi părere.

— Păreai atât de dornică şi de interesată! spusese el iritat când ea îl sunase după ce primise prin poştă oferta de serviciu.

— Îmi pare foarte rău, se scuză ea. N-am avut de gând să vă fac să pierdeţi timpul.

— Ei bine, m-ai făcut.

— Fără intenţie, îl întrerupse ea. Atâta doar că s-a întâmplat ceva pe neaşteptate. Ştiţi, familia mea are un hotel. Ei bine, în acest moment am un motiv bun ca să stau acasă şi să muncesc împreună cu ai mei.

— Ştiu că turismul merge prost, spuse omul. O simţim cu toţii, pentru că oamenii se tem prea tare de călătoria cu avionul. Bănuiesc că şi hotelul vostru a fost afectat din aceleaşi motive. Eh, ajunge cu asta, oftă omul. Presupun că într-o bună zi îţi voi citi numele tipărit în legătură cu tot felul de realizări extraordinare. Ne-ai impresionat puternic pe toţi, domnişoară Malin.

— Mulţumesc, răspunse ea cu regret.

Instinctul îi spunea că i-ar fi plăcut foarte mult să lucreze la Kilbeggan Castle. *Era* într-adevăr nebună să refuze. Până la urmă însă, n-o lăsa inima să renunţe la propria ei moştenire. Trebuia să încerce

să târască hotelul şi pe familia ei în noul secol, în ciuda tuturor împotrivirilor, pentru ca Willow să nu intre în faliment.

— Eşti nebună! rosti Trish stupefiată. Nebună de legat! Scuză-mă, ştiu că-s nepoliticoasă, dar e adevărat.

Trish îşi sfredeli prietena cu o privire mânioasă foc, pe deasupra mesei, aşa cum se uita la ea încă din prima zi de şcoală, în clasa domnişoarei Minton de la Şcoala Primară din Carrickwell, când amândouă hotărâseră că vor să şadă pe scaunul albastru din lemn – ceea ce generase o ceartă cu păruială şi o mulţime de ţipete sălbatice.

Optsprezece ani mai târziu, nu mai existau păruieli în relaţia lor, dar, din când în când, tot se mai auzeau ţipete. Cleo urlase ultima oară la Trish când aceasta recunoscuse ruşinată că nu-şi părăsise prietenul, aşa cum plănuise, deşi individul fusese văzut îmbrăţişându-se pătimaş cu altă femeie la petrecerea de Anul Nou.

— A spus că-i pare rău, protestă Trish.

— Sigur, până data viitoare! replică Cleo mânioasă. Dacă mi-ar fi făcut mie una ca asta, acum s-ar afla în drum spre spitalul de urgenţă, scâncind după un supozitor cu morfină ca să scape de chinuri.

Cleo vorbea serios. În trecutul ei nu exista un şir lung de iubiţi, dar cei pe care-i avusese ştiau că nu e bine să se joace cu ea. Tipul care-i jurase iubire veşnică după o seară petrecută împreună şi-i promisese că o va suna, dar nu mai sunase, avea să-şi amintească mereu cum s-a trezit cu băutura turnată în cap a doua zi, la bar, în timp ce Cleo îi spunea cu glas ridicat, spre amuzamentul tuturor, să nu mai facă promisiuni pe care nu intenţionează să le respecte.

— Sinceritatea e cea mai bună politică, îl dăscăli în timp ce el şedea în faţa ei, cu berea prelingându-se pe faţa-i uluită. Dacă nu voiai să mă vezi din

nou, ajungea să-mi spui. Nu sunt genul de femeie căreia îi place să stea şi să aştepte să sune telefonul.

În ziua aceea însă, Trish era cea care încerca să-şi aducă prietena pe calea raţiunii.

— De ce ai refuzat? De ce? Era un post cât se poate de bun. Ce rost are să respingi un serviciu bun în Donegal, când familia ta nici nu te bagă în seamă? Tatăl tău n-are să te lase să preiei hotelul şi să-i arăţi cum trebuie condus, nu-i aşa? Şi nici Barney sau Jason. Ai spus cu gura ta că Barney speră în sinea lui că totul va trebui închis şi că veţi vinde terenul, ca el şi Sondra să capete o avere din partea ce li se cuvine şi să trăiască precum în sânul lui Avraam. Nu poţi salva Willow, Cleo, dacă ei nu vor să fie salvat!

Era un argument absolut corect, pe care Trish îl tot repeta de o lună, de când Cleo conştientizase la modul acut cât de prost mergea afacerea familiei.

Terorismul afectase turismul în întreaga lume, dar dificultăţile întâmpinate de Hotelul Willow nu puteau fi puse doar pe seama acestui fapt. Primul indiciu al situaţiei îngrijorătoare îi apăruse lui Cleo când mersese acasă de Crăciun, după ce petrecuse cele şapte luni de la absolvirea facultăţii lucrând în tura de noapte la recepţia unui mare hotel din Bristol. Îi fusese greu să se acomodeze cu munca în schimburi, dar simţea că învăţase multe – şi despre afacere, şi despre un francez atrăgător pe nume Laurent, cu care avusese o relaţie scurtă, dar foarte plăcută. Ajunsă acasă, voia să le arate tuturor câte învăţase, deşi nu plănuia să le dezvăluie şi tehnicile indigene de sărut ale lui Laurent.

Pentru prima oară în existenţa sa, Willow fusese doar pe jumătate plin de Crăciun. Nici măcar reclama publicată cu mare cheltuială într-un ziar naţional nu reuşise să le aducă mai mulţi oaspeţi. Pentru prânzul festiv din ziua de Crăciun trebuiseră să închidă o parte a sufrageriei, pentru ca încăperea să nu pară aşa de pustie.

Jason, Barney, mama şi tatăl ei se purtau ca şi cum totul ar fi fost doar o întâmplare, un accident. Însă Cleo ştia că nu-i aşa. Era începutul declinului. Oamenii cereau mai multe de la hoteluri decât grandoarea ofilită pe care o găseau la Willow. Voiau servicii de ceai din argint, mobilă veche şi elegantă, impresia aceea de trai stilat ce emană dintr-un hotel vechi şi frumos – *plus* apă caldă toată ziua, o piscină şi un salon de înfrumuseţare. Ce le putea oferi mult iubitul Willow?

— De fapt, ştii ce? reluă Trish gânditoare. Donegal nu e o destinaţie destul de fierbinte. Dacă aş fi în locul tău, m-aş urca în primul avion, m-aş duce într-un loc cald şi superb şi aş găsi un hotel de lux, unde aş putea să vin şi eu, pentru că mi-ai asigura tu cazarea. În Caraibe ar fi frumos, plaje cu nisip fin... Mă şi văd pe un şezlong, fluturând mâna şi chemând un tip din ăla ca un zeu, cu trup de abanos şi coapse de culturist, care să-mi zâmbească şi să mă ajute să-mi mut umbrela de soare, încheie Trish cu un suspin prelung.

— Ai terminat cu fanteziile? o întrebă Cleo deschizând una dintre reviste. Uite care-i planul meu. Dacă renovăm singuri hotelul, n-o să coste aşa mult.

Căută până găsi pagina care o captivase la magazinul de ziare: o clădire asemănătoare cu Willow ca stil, dar cu o zugrăveală cu efecte nemaipomenite pe pereţi şi o incredibilă arcadă în *trompe l'oeil* ce dădea într-o grădină tropicală. Dacă ar fi reuşit să facă ceva asemănător în sufrageria lor, hotelul ar fi arătat excelent.

— Cleo, zise Trish oftând, casele alea arată aşa pentru că ăia au la dispoziţie un regiment de experţi zugravi cu masterat în arte frumoase, care muncesc zi şi noapte ca să transforme un hol prăpădit într-o Grădină a Raiului, folosind doar şaptesprezece cutii cu vopsea. Dacă oamenii normali ca noi ar încerca aşa ceva, rezultatul ar arăta ca tablourile alea pictate de cimpanzei!

— Nu poate fi aşa greu, murmură Cleo.

Trish îşi îngustă ochii.

— Sigur, Leonardo! Trezeşte-te la realitate! Familia ta te crede o puştoaică neştiutoare. Asta înseamnă să fii mezina. Ar trebui să priveşti lucrurile în faţă, să pleci de-aici şi să-ţi vezi de viaţa ta. Aşa cum am făcut eu, adăugă ea sfidător.

Trish se mutase la Dublin la vârsta de optsprezece ani, când se înscrisese la facultate şi susţinea că secretul unei bune înţelegeri cu ai tăi constă în a nu trebui să locuieşti cu ei. De atunci trăise tot timpul departe de casă. Înainte, Cleo îşi invidiase prietena pentru independenţa ei, dar acum nu mai era la fel de sigură că simte la fel. Arsese de nerăbdare să plece la Bristol şi să vadă o părticică din lumea largă, şi totuşi, cât timp stătuse acolo, constatase că-i e dor de casă.

— Situaţia ta a fost diferită, Trish. Tu chiar aveai nevoie să pleci de-acasă. (Familia lui Trish era renumită pentru certurile furtunoase şi uşile trântite.) Dar eu nu vreau să plec, spuse Cleo cu tristeţe. Şi ştiu că dacă-i pot face să înţeleagă că avem probleme, vor face ceva să rezolve situaţia, nu-i aşa?

— Bine, convoacă un consiliu de familie şi spune-le că nu fac bine ce fac, şi vom vedea ce se întâmplă, replică Trish. Şi să nu zici că nu te-am prevenit.

În drum spre autobuz, Cleo reluă totul în minte. Ştia că decizia ei de a rămâne în Carrickwell ca să pună iar pe picioare afacerea familiei avea puţine şanse să dea roade, din toate motivele amintite de Trish: tatăl ei refuza s-o asculte, iar fraţii ei sperau probabil în secret ca hotelul să se ducă de râpă. Nici Jason, nici Barney nu arătaseră pic de înclinaţie pentru munca de hotelieri – primul lucra la o agenţie de voiaj, iar celălalt era director de vânzări la o reprezentanţă auto locală. Dacă hotelul şi pământul

aferent erau vândute, aveau să câştige amândoi o grămadă de bani.

Cleo îşi iubea fraţii, însă diferenţa de vârstă dintre ei făcuse să fie exclusă întotdeauna din jocurile lor şi chiar se ciorovăiau ori de câte ori se întâlneau.

Autobuzul aştepta şi Cleo urcă. În timp ce uşile se închiseră, îşi scoase fularul şi se cuibări mai bine pe scaun, ca să se poată bucura de călătorie.

— Cleo Malin, cum mă vezi şi cum te văd! Ce mai faci?!

Doamna Irene Hanley, una dintre prietenele mamei ei, puse două sacoşe uriaşe pline de cumpărături pe scaunul de lângă Cleo.

— Pot să stau cu tine? Nu-mi place deloc drumul ăsta până acasă, te face să mori de plictiseală, nu-i aşa?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, doamna Hanley îşi scoase haina, puse jos sacoşele burduşite de cumpărături, care căzură peste picioarele lui Cleo, şi se trânti pe scaun. Croită după tiparul femeilor robuste din insulele Tonga[1], doamna Hanley ocupa în întregime scaunul pe care se aşezase, ca şi o bună parte din cel al lui Cleo. Fata se trezi înghesuită la fereastră, dar orice şansă de a privi liniştită peisajul, cu gândul la ale ei, dispăruse. Doamna Hanley avea chef de pălăvrăgit. Mai întâi scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din sacoşă.

Cleo simţi cum creşte foamea în ea, ca un flux, în timp ce doamna Hanley deschise cutia şi oscilă, veselă, între bomboanele asortate până se hotărî la una din ciocolată albă însiropată, după care întinse cutia spre ea.

— Ia o bomboană! O, haide, una n-o să-ţi facă rău, insistă ea când o văzu pe Cleo clătinând din cap.

---

1. Arhipelag independent din sudul Oceanului Pacific.

Mustrându-se aspru în sinea ei pentru slăbiciunea voinţei, Cleo luă o bomboană cu cremă caramel şi o alună în mijloc. Simţea cum se activează senzorii pentru ciocolată în trupul ei. *Băieţi, avem de lucru!*

— Poate că o să mai iau una, spuse ea.

Se părea că odraslele doamnei Hanley, numai fete care moşteniseră statura impunătoare a mamei lor, erau fie căsătorite, fie pe punctul de a se căsători cu bărbaţi cum nu se poate mai râvniţi.

— Îţi ziceam de Loretta... ei bine, iubitul ei, Lord, e un tip nemaipomenit, îmi spune că sunt a doua lui mamă... ştii, o duce la Lanzarote de Ziua Îndrăgostiţilor. I-am zis, Loretta, ascultă-mă bine, Loretta, ai grijă să nu-l scapi din mână pe tipul ăsta, aşa i-am zis.

— Loretta a împlinit douăzeci şi doi de ani anul trecut? întrebă Cleo pe neaşteptate, reperând-o în marele clan Hanley.

Loretta fusese cameristă la Willow într-o vară, pe o perioadă scurtă, şi acum conducea biroul din Carrickwell al unei companii de transport turistic.

— Fetiţa mea!

Doamna Hanley se emoţionă, i se umeziră ochii şi doar o bomboană de ciocolată amăruie cu cremă de alune reuşi s-o facă să se simtă mai bine.

Cleo oftă şi luă una cu cremă de cappuccino. De la scurta relaţie cu Laurent, nu mai exista nici urmă de bărbat în viaţa ei – cu excepţia lui Nat, care oricum nu conta –, darămite unul cu destulă inspiraţie şi cu portofelul suficient de bine căptuşit încât s-o ducă la Lanzarote. Cum reuşise Loretta?

Poate că soluţia consta în a avea principii mai puţin extremiste. Cleo ştia că e dură cu bărbaţii, dar asta nu se putea schimba, nu-i aşa? Mâna fermă era necesară, fie pentru a da afară din hotel beţivii la ora închiderii, fie ca să le spună bărbaţilor că o singură întâlnire nu le dă dreptul să se zgâiască pofticioşi la decolteul ei.

— Aproape că am ajuns. Doamne, cum mai zboară timpul când ai cu cine să mai schimbi o vorbă! zise doamna Hanley pe când autobuzul intra cu zgâlțâieli în autogara de la capătul străzii Mill. Și, cum spuneam, sunt sigură că Loretta o să se întoarcă de la Lanzarote cu un inel de logodnă, dar te rog să nu mai spui nimănui. Și dacă se întâmplă așa, o să avem o mică sindrofie. Nimic pretențios, căci cred că vor vrea să strângă bani pentru nuntă. Lorettei îi place grozav Hotelul Metropole din Dublin. Foarte stilat. Sau *Merlin Castle and Spa* din Kildare. Păcat că n-avem nimic asemănător pe-aici. Pe vechea proprietate Delaney se lucrează zi și noapte; cică se face un centru de îngrijire. Cred că e aproape gata, dar n-o să aibă și hotel, așa că Loretta mea va trebui să-și facă nunta în alt oraș, dacă vrea să aibă luxul pe care-l visează.

Abia rosti cuvintele, că-și dădu seama ce spusese și-și acoperi gura cu mâna plină de inele.

— O, Cleo, iartă-mă! Eu și gura mea cea mare! Nu m-am gândit. Te rog, nu-i spune mamei tale! Știi că țin foarte mult la ea, atâta doar că, știi, în ziua de azi, tinerii ca Loretta vor tot felul de lucruri la petrecerea de nuntă și să țină tot sfârșitul de săptămână. De pildă, cununia vinerea, apoi tot soiul de tratamente și răsfățuri la centrul de înfrumusețare sâmbăta și-n seara aceea o petrecere. Pentru asta ar fi nevoie de o sală mare de bal și de cel puțin cincizeci de camere pentru cazare pentru cei care vin din altă parte. Un hotel mic, cu câteva camere n-ar ajunge... (Își acoperi iarăși gura cu palma peste gură.) Văd că o dau din lac în puț, Cleo, scumpa mea! N-am vrut să vă jignesc, pe tine și pe ai tăi!

— Nu spuneți prostii, doamnă Hanley! replică Cleo cu vioiciune, căci nu putea să o învinovățească pe femeie pentru că rostise niște adevăruri de care și ea era conștientă. Oricum, veți auzi curând lucruri

interesante despre Willow. Avem niște planuri grozave! De fapt, lucrările vor începe curând.

Adoptă mereu o atitudine pozitivă față de hotelul tău, fusese învățată la facultate. *Nu-ți fie teamă să le vorbești oamenilor despre aspectele pozitive și despre orice îmbunătățiri viitoare, atâta timp cât te vei ține de cuvânt.*

Iar noi vom putea face în curând tocmai asta, se gândi Cleo. Dacă familia mă va asculta.

— Vai, ce mă bucur! zise doamna Hanley. Îmi făceam griji, pentru că hotelul e nițel cam părăginit și biata maică-ta e epuizată de atâta muncă. Eu și fetele de la clubul de carte vorbim mereu despre asta.

— Serios?

Ușurarea pe care o resimțea doamna Hanley văzând că Cleo nu se simțise jignită o făcu și mai vorbăreață.

— Știi, pare la capătul puterilor. Absolut epuizată. Nu poate să fie ușor, cu toate că se arată mereu curajoasă. Dar noi ne-am făcut griji, Cleo. Țin foarte mult la mama ta, și la tatăl tău, desigur! Sincer să-ți spun, mă gândeam că poate se vor pensiona și se vor muta într-un loc mai însorit. Căldura e foarte bună la artrită, iar maică-ta suferă ca o martiră din pricina ei. Îi tot zic, Sheila, ferește-te de roșii, că sunt otravă pentru artrită, dar crezi că mă ascultă?

Doamna Hanley mai întinse o dată spre Cleo cutia cu bomboane de ciocolată înainte să se despartă.

— Ești doar o mânuță de om, îi spuse ea dezaprobator.

Fata zâmbi larg și mai luă o bomboană. În comparație cu fetele Hanley, chiar *era* o mânuță de om.

Ieși din autogară mestecând încet bomboana, ca s-o facă să țină mai mult, gândindu-se la adevărul celor spuse de doamna Hanley. Toată lumea vedea că hotelul are probleme. Mai puțin familia ei.

Pe drumul de la Carrickwell la Willow, Cleo trecu pe lângă magazinul Holy Land, care părea cam pustiu

acum, că trecuse Crăciunul, şi pe lângă faţada viu colorată a grădiniţei „Micii tigrişori", cu uşa din faţă vopsită ca o blană de tigru. Era şase şi jumătate şi încă mai soseau părinţi grăbiţi să-şi ia copiii, care ieşeau înfofoliţi bine în haine călduroase şi alergau şi ţopăiau până la maşinile părinţilor, vorbind cu însufleţire despre ce desenaseră şi ce jocuri jucaseră. Cleo nu se gândise prea mult la acest lucru până atunci, dar acum îşi dădu seama ce greu trebuie să fie să-ţi laşi copilul la grădiniţă în fiecare zi şi să-l iei acasă abia seara, când şi tu, şi el sunteţi frânţi de oboseală.

Ea şi fraţii ei nu fuseseră trimişi niciodată la creşă sau la grădiniţă. Hotelul fusese grădiniţa lor. Existase întotdeauna cineva prin preajmă care să-i supravegheze şi, încă de când era mititică, îi plăcuse să ajute la curăţenie în camere, cu condiţia să aibă propriul ei pămătuf galben de praf şi propria sticlă cu soluţie de curăţat, cu pulverizator. Se întrebă dacă va avea copii într-o zi, şi dacă ei se vor juca prin hotel în timp ce ea muncea, învăţând cum să facă patul corect şi privindu-l pe bucătarul-şef cum pregăteşte douăzeci şi patru de mic dejunuri calde cu aceeaşi uşurinţă cu care alţii ar face un ceai.

Fusese un mod foarte plăcut de a creşte... Hotărî în sinea ei că *da*, copiii ei se vor juca prin hotel. Îşi dorea ca ei să se bucure de dreptul lor din naştere, aşa cum se bucurase ea. Desigur, asta avea să se întâmple peste ani şi ani, căci mai întâi avea nevoie de un soţ. Găsirea lui nu era un lucru care să se întâmple în foarte scurt timp. Nu concepea în ruptul capului să se mulţumească cu un tip oarecare. Îl voia pe acela, *unicul*. Cel potrivit. Cel perfect. Avea să fie înalt, firește, ca să nu fie nevoită să-l privească de sus. Din cine ştie ce motiv, bărbaţii mici de statură erau atraşi de ea, dar nu suporta să iasă cu un tip mai scund decât ea.

Laurent era înalt, cu piele măslinie şi cei mai uimitori ochi cenuşii posibili. Iar accentul lui... Când

îi spunea „Eşti aşa de sexy, Clee-oo", cu accentul acela languros, leneş, de provensal, simţea că se topeşte.

Până să ajungă acasă, Cleo avea deja părul lânos din pricina umezelii de-afară. Pălărie – trebuia să-şi cumpere alta în locul celei pe care o pierduse într-o seară, când ieşise în oraş cu Trish. O tânără şi energică femeie de afaceri are nevoie de un păr decent. Iar ea chiar *era* o tânără şi energică femeie de afaceri, de genul celor care-şi pot alege pe sprânceană bărbaţi înalţi şi frumoşi, cu accent fabulos. Şi care reuşeşte să-i facă să-şi smulgă privirea de la sânii ei şi să i se uite în ochi.

Cu acest gând îmbucurător, deschise uşa din faţă şi făcu ceea ce obişnuia să le recomande studenţilor doamna O'Flaherty, profesoara ei preferată: să-şi imagineze că sunt oaspeţi care ajung la hotel şi să vadă cum s-ar simţi în această ipostază. Aşa că se opri la intrare şi încercă să privească hotelul cu un ochi obiectiv.

Florile, care în ajun mai aveau doar o zi de trăit, tronau în continuare pe masa mare din hol şi era evident că nimeni nu-şi găsise timp să le schimbe apa. Mâloasă şi verzuie ca dintr-o baltă stătută, împrăştia în hol un miros de ouă stricate. Pernele de pe cele două fotolii mari, aflate în faţa căminului, mai purtau încă amprenta persoanei care şezuse pe ele ultima dată, iar în colţul unuia dintre ele se vedea un ziar făcut sul şi turtit. Şi, mai rău încă, uşa ce dădea spre coridorul ce ducea în seră se tot deschidea, lăsând să pătrundă o adiere tăioasă din grădină şi parfumul de *eau de varză* venit dinspre bucătărie.

Nu trebuia să facă un efort de imaginaţie ca să-şi dea seama ce reacţie ar avea oricare oaspete care se respectă dacă ar fi venit prin înserarea friguroasă până la Willow sperând să găsească un loc cald şi primitor şi ar fi fost întâmpinat astfel. Nu mai lipsea decât Bela Lugosi, cu caninii lui ascuţiţi, ca să întregească atmosfera. Înainte să meargă la facultate,

înainte să facă practică peste vară în alte hoteluri, crezuse că hotelul lor este cel mai ales dintre câte există. Ţevile de apă scârţâitoare, sticlele demodate cu apă caldă destinate paturilor oaspeţilor pe timpul iernii şi covoarele frumoase cu margini subţiate ca foaia de hârtie se numărau printre punctele de atracţie ale unui hotel vechi. Farmecul provenise şi din iubirea şi căldura revărsate de părinţii ei asupra hotelului – un farmec ce conta mai mult decât mobilierul nou ori covoarele groase. Căldura sufletească a lui Harry Malin făcea parte din succesul hotelului în egală măsură cu impresia de eleganţă desuetă într-o lume a lanţurilor hoteliere alcătuite din clădiri monotone, decorate parcă pe bandă rulantă. Numai că echilibrul dintre căldura sufletească a tatălui ei şi starea hotelului se modificase.

Acum vedea Willow cu alţi ochi. Hotelul avea un aspect obosit şi dărăpănat. Avea nevoie urgentă de o renovare completă.

— Alo! strigă Cleo în holul pustiu.

Tamara, recepţionera cu jumătate de normă, scoase capul prin uşa abia crăpată a biroului – uşă care teoretic nu trebuia să stea închisă niciodată. Scundă şi foarte blondă, la fel ca Sondra, cumnata lui Cleo, Tamara avea aerul de persoană care are oricând ceva mai bun de făcut decât să stea de vorbă cu tine.

N-o prea plăcea pe Cleo, mai ales din pricină că aceasta era genul de om care nu voia să stea o clipă locului. Tamarei îi plăcea să stea locului când n-avea chef să facă altceva. Ba, şi mai bine, îi plăcea să-şi îngrijească unghiile. Extensiile acrilice fuseseră prea costisitoare de întreţinut, aşa că renunţase la ele şi acum avea nevoie de muncă multă ca să-şi readucă unghiile la starea lor iniţială. Trebuia să le dea cu balsam oră de oră, cu religiozitate.

— Mda, salut, mormăi ea fără să se mişte de unde stătea şi-şi reluă lectura revistei, întorcând

paginile cu grijă, ca să nu le umple de balsamul uleios de pe unghii.

Cleo numără în gând până la zece, apoi continuă până la douăzeci, ca măsură de siguranţă. În general, urlatul la angajaţi nu era o practică încurajată în industria hotelieră. Atâta doar că Tamara nu corespundea imaginii de recepţioneră model din mintea lui Cleo, chiar dacă „aproape că face parte din familie", cum spunea Barney.

Conform tradiţiei idealiste a păstrării afacerii în cadrul familiei, Sondra, soţia lui Barney, lucrase înainte ca recepţioneră cu jumătate de normă, dar acum era însărcinată – deşi sarcina nici nu se vedea – cu primul strănepot din dinastia Malin, aşa că renunţase la muncă şi sora ei fusese aleasă s-o înlocuiască.

Cleo insistase să fie angajat cineva nou, dar nu, familia trebuia să fie pe primul plan.

— Zău, Cleo, ştii cum se spune, cămaşa ţi-e mai aproape ca haina... Tamara e puţin cam strâmtorată de când şi-a pierdut slujba la salonul de frumuseţe, spusese Barney. Şi nici nu ai nevoie de cine ştie ce experienţă ca să fii recepţioneră.

Cleo decise că asta era problema cu fraţii ei. Nu înţelegeau aspectele mai subtile pe care le implica administrarea unui hotel. După părerea lui Barney, orice idiot care era în stare să facă o înmulţire şi să spună „Recepţia, cu ce vă pot fi de folos?" poate să lucreze într-un hotel prosper.

— Barney, dar este nevoie de experienţă ca să fii recepţioner! îi spuse Cleo exasperată.

— Haide, Cleo, o să se descurce grozav, încercă Barney s-o convingă.

Avea un zâmbet foarte atrăgător, ca al lui Cleo, dar cu o uşoară notă ştrengărească, aşa, ca precauţie. Era greu să-i rezişti.

— Unde-i toată lumea, Tamara? întrebă Cleo cu glas sonor, ca să poată fi auzită prin uşa pe jumătate închisă a biroului.

— Mama ta e în bucătărie, iar tatăl tău a ieşit.

Şi nu e nimeni la recepţie, în caz că vine vreun oaspete, gândi Cleo. Hotelul nu avea recepţioneră pe tot timpul zilei, căci nu-şi puteau permite. Tamara lucra în orele când Harry sau Sheila aveau altceva de făcut.

Cleo se îndrepta spre uşa ce despărţea recepţia de bucătărie, când telefonul din birou începu să sune ascuţit.

După cinci ţârâituri interminabile, Tamara ridică receptorul.

— Aloo, Hotelul Willow, cu ce vă pot fi de foloos? rosti ea pe tonul pe care-l folosea doar la telefon sau când vorbea cu oaspeţii bogaţi.

Familie, nefamilie, Tamara va trebui să plece, hotărî Cleo. Fiindcă dacă nu pleca, ea însăşi va ajunge în arestul poliţiei pentru că i-a dat în cap cu propria-i poşetă marca Burberry[1], plină-ochi de cosmetice. Altă practică neîncurajată în general în industria hotelieră.

Sheila, mama lui Cleo, şedea în micul alcov din bucătărie în care fusese pusă o fostă strană de biserică acoperită cu perniţe, astfel încât cei ocupaţi cu gătitul şi servitul să se poată odihni la o ceaşcă de ceai fără să stea în calea nimănui. Strana era din lemn de stejar uzat, iar acoperământul ei semăna cu aranjamentul multicolor din vitrina unui magazin cu fleacuri decorative: două perniţe zdrenţăroase de catifea roz, una scămoşată de culoarea fulgilor de ovăz, câteva confecţionate din bucăţi de tapiserie roasă până la urzeală şi alta franţuzească artizanală, de Jouy, atât de decolorată că nu se mai distingea nimic din model. Pe vremuri, se aflaseră toate în alte încăperi ale hotelului şi sfârşiseră la bucătărie când deveniseră prea vechi şi ponosite ca să mai stea în văzul lumii. În faţa stranei era o măsuţă

1. Casă de modă de lux din Marea Britanie.

scundă de cafea acoperită cu mușama înflorată, la care Cleo își făcuse aproape toate temele pentru acasă, muncind sârguincioasă la socoteli și conjugări de verbe în limba franceză în timp ce părinții ei alergau de colo-colo, gătind și făcând curățenie.

— Un bun proprietar de hotel trebuie să se priceapă la gătit, în caz că-l lasă baltă bucătarul-șef, spunea mereu tatăl ei.

Și Harry Malin știa într-adevăr să gătească. De la el deprinsese Cleo, demult, dragostea pentru hotel și priceperea în relațiile cu oamenii. Avea felul lui special de a se purta cu cei din jur, făcându-i să se simtă în largul lor în prezența lui – talentul perfect pentru meseria de hotelier.

În bucătărie se făceau primele pregătiri pentru masa de seară, iar Jaqui, bucătăreasa-șefă, își supraveghea cu mândrie imperiul, urmând să-și acorde un scurt răgaz înainte de agitația de dinaintea cinei. Jaqui lucra de un an la hotel. De aceeași vârstă cu Cleo și la fel de entuziastă ca ea, se certa mereu cu Harry pe tema introducerii meniurilor noi și inovatoare. Lui Harry îi plăcea bucătăria franțuzească, consistentă, cu accente irlandeze. Jaqui prefera bucătăria Pacific Rim[1], se închina ierbii de lămâie și tânjea să i se permită să creeze rețete exotice cu lapte de cocos.

Cleo o salută cu un gest al mâinii, își umplu o cană cu cafea din cafetiera de pe bufet, apoi își sărută mama pe obraz.

— Unde-i tata?

— S-a dus cu Bill să vadă ce-i cu pompa de apă caldă. S-a stricat din nou și Bill s-a gândit la o improvizație nouă ca s-o repare.

Bill era omul bun la toate al hotelului, angajat și el cu jumătate de normă și un adevărat geniu

1. Amestec incitant de arome și influențe culturale din bucătăria vietnameză, thailandeză, hawaiiană și franceză.

când era vorba de maşinării. Şi chiar trebuia să fie, dată fiind vechimea şi starea de degradare a instalaţiilor hotelului.

— Pompei ăleia nu-i mai ajută decât o pereche de padele pentru resuscitare, glumi Cleo. Sau eventual o novenă pentru Sfântul Tadeu.

Într-adevăr, doar sfântul protector al situaţiilor disperate ar mai fi putut să facă o minune. Mama ei dădu absentă din cap, aplecată asupra lucrului la care cosea.

— Clar.

— Mamă, uită-te puţin la astea, îi ceru Cleo întinzând revistele cu decoraţiuni interioare în faţa ei, pe măsuţă.

Sheila îşi mută cana de cafea să-i facă loc.

— Revistele astea sunt foarte scumpe, draga mea, murmură ea uitându-se prin ochelari la etichetele cu preţul.

Cleo îşi spuse cu tristeţe că arăta mult mai vârstnică de când începuse să poarte ochelarii aceia bifocali cu rame subţiri şi aurii. Mama ei avusese atâţia ani o înfăţişare tinerească şi plină de viaţă, cu părul – aceleaşi bucle şaten imposibil de controlat ca ale fiicei ei – prins într-un coc lejer din care îi scăpau mereu şuviţe ondulate pe ceafă. Dar, parcă dintr-odată, părul îi încărunţise aproape complet, iar ridurile din jurul ochilor de un albastru luminos se adânciseră atât de mult, încât parcă fuseseră cioplite. Mâinile îi erau deformate de artrită, cu articulaţiile degetelor de la ambele mâini umflate, şi dacă înainte se străduise să le îndulcească aspectul cu ajutorul lacurilor de unghii în nuanţe sidefate, acum renunţase. Chiar şi hainele ei păreau îmbătrânite. În familia Malin nu fuseseră niciodată bani suficienţi pentru haine, căci fiecare bănuţ intra în afacere. Uniforma de şcoală a lui Cleo fusese cârpită de atâtea ori încât, spre ruşinea ei, ajunsese să arate ca încropită din petice.

Doamna Hanley avusese dreptate: mama ei era secătuită de puteri. Cleo simți un val de remuşcare pentru că nu observase singură acest lucru, mai înainte.

— Ai cam risipit banii, Cleo. Dacă vrei să ai bani destui ca să-ți cumperi o maşină când o să lucrezi în Donegal, atunci va trebui să încetezi să-i mai cheltuieşti pe reviste.

Cleo îşi muşcă buza. Încă nu le spusese că a refuzat serviciul. Fuseseră atât de încântați cu toții când le anunțase cu sufletul la gură ce post i s-a oferit, mai ales mama şi tata. Aproape că o supărase entuziasmul lor. Ai fi zis că se bucură să scape de ea.

— Mamă, mi-a venit o idee grozavă. De fapt, mă gândesc la ea de o grămadă de vreme. Trebuie neapărat să renovăm puțin hotelul, şi am văzut revista asta... Ce-ai zice de o zugrăveală de efect, pe care s-o facem noi? N-ar costa prea mult, adăugă ea grăbită, deschizând revista la pagina cu pricina. În sufragerie ar prinde bine puțină renovare şi gândeşte-te cum ar fi dacă am avea pe peretele din fund nişte efecte din astea de zugrăveală...

Nu mai apucă să continue. Uşa din spate se deschise şi intrară Sondra şi Barney, aducând un vârtej de aer rece şi mosc alb de la Body Shop – parfum care-i plăcuse lui Cleo, dar pe care acum îl ura din cauză că Sondra părea să-şi toarne cu nemiluita, în fiecare zi.

— Salut, ne-am gândit să trecem pe-aici să vă dăm bună seara, spuse Sondra, proaspăt gravidă şi radioasă, într-o rochie neagră şic şi machiată impecabil.

— N-avem nimic la cină acasă, aşa că am venit aici cu gândul să profităm de nişte mâncare gratis, adăugă Barney, om de o sinceritate absolută.

— Stai jos, Sondra, draga mea. Bucătăreasa-şefă pregăteşte nişte biban de mare excelent şi o pot ruga să-ți facă şi nişte cartofi prăjiți.

Cleo văzu cu coada ochiului că Jaqui, întoarsă din pauză, zâmbea. Îi plăcea la nebunie să fie numită bucătăreasă-şefă.

— Grozav! replică Sondra.

Cu un oftat, se aşeză în cel mai comod colţ al stranei şi luă la răsfoit revistele lui Cleo, în timp ce soţul ei cotrobăia în partea principală a bucătăriei să găsească ceva de ronţăit. Jaqui îl plesni peste mâna care se îndrepta spre sertarul de la frigider cu răcire rapidă, unde se afla pregătit somonul afumat.

— Nu pune mâna!

Barney înşfăcă un pumn de fursecuri cu migdale, care fuseseră coapte pentru a însoţi îngheţata de vanilie pregătită de Sheila, şi se strecură lângă nevastă-sa, care ajunsese la pagina unde se afla desenul în *trompe l'oeil*. Clădirea din revistă semăna într-adevăr cu Willow – aceleaşi ferestre mari, tavane înalte şi arcade similare.

— Arată bine, spuse Barney mestecând.

— Nu-i aşa? îi răspunse Sheila. Cleo se întreabă dacă am putea face ceva similar aici.

Sondra îşi ridică spre Cleo ochii machiaţi cu grijă.

— Dar e imposibil de copiat. Şi ar costa o avere.

— Crezi? zise Cleo întrebându-se de ce se plângea atâta cumnata ei despre cât de tare ura examenele şcolare, din moment ce era atât de teribil de perspicace în privinţa a tot ce urma după şcoală.

— Dumnezeule, Cleo, nu te-au învăţat nimic la facultate? Efectele de zugrăveală costă o avere! Doar nu te-ai gândit să o faci cu mâna ta, nu?

Prin venele lui Cleo începu să curgă primul val de furie.

— De fapt, chiar aşa m-am gândit. Toată clădirea are nevoie de îmbunătăţiri şi asta ar fi una care n-ar costa prea mult. De Crăciun, hotelul n-a fost plin, aşa că e timpul să recunoaştem cu toţii realitatea şi să luăm nişte măsuri. Doar nu vrem să pierdem hotelul, nu-i aşa?

Simți cum mama ei se crispează la auzul acelor vorbe.

— Cleo, Willow va continua să meargă de minune chiar și când vom fi toți oale și ulcele, se auzi glasul tatălui ei.

Harry Malin intră în bucătărie și-și scoase fularul de la gât.

— Pompa merge strună. Bill ăsta are o mână de aur. Ce mai face nora mea preferată? întrebă el zâmbindu-i Sondrei.

Focul din sufletul lui Cleo se mai înteți un pic. Tatăl ei proceda la fel ca toți ceilalți: evita intenționat orice aluzie la defectele hotelului. Ca struții cu capul în nisip. Își făcu puțin curaj.

— Mi-aș dori să fiu de acord cu tine în privința hotelului, tată, însă nu pot. Îl iubesc, dar a început să ne fugă pământul de sub picioare. Trebuie să facem ceva!

— Cred că tatăl tău știe ce face, interveni Sondra. În fond, conduce hotelul ăsta de treizeci de ani.

Planurile lui Cleo de a se purta cu diplomație se spulberară.

— Așadar, o diplomă în management hotelier e pierdere de timp și de bani, nu-i așa, Sondra? Și eu nu știu nimic despre hoteluri, nu?

— Tu ai zis-o, nu eu, zise aceasta cu un zâmbet încrezut.

— Vă rog să nu vă certați, interveni Sheila.

— Nu spun decât că hotelul are probleme și că nimeni nu vrea nici măcar să vorbească despre asta, izbucni Cleo cu aprindere. Înainte am scos-o la capăt, fiindcă oamenii iubeau Willow, dar locul ăsta îmbătrânește; întreg hotelul are nevoie de renovare. Dacă ați ști câți bani se cheltuiesc în unele hoteluri în care am lucrat... Clienții se așteaptă la asta...

— Așadar, Willow nu se ridică la nivelul altor hoteluri în care ai lucrat? spuse tatăl ei pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Nu, tată, n-am vrut nicidecum să spun asta, replică Cleo, rugându-l din priviri să nu se simtă jignit. Acelea erau altfel de hoteluri. Noi conducem unul mic şi intim, în care oamenii se simt bine-veniţi în lumea noastră, şi tocmai asta îmi place. Asta a fost creaţia ta, tată, accentuă ea cu aceeaşi privire rugătoare. Dar trebuie să-i aducem nişte îmbunătăţiri. Carrickwell se schimbă zi de zi şi noi trebuie să ţinem pasul cu el, să fim pregătiţi pentru viitor, altfel...

— Altfel ce? o întrebă Harry.

Cleo nu se simţi în stare să-i răspundă. Nu putea să spună că altfel vor trebui să-l închidă.

— Altfel profiturile vor scădea drastic, rosti ea jalnic.

— Cleo, avem douăzeci de persoane la cină în seara asta, interveni Sheila Malin. Ceea ce nu e deloc rău pentru o seară din timpul săptămânii.

Zâmbiră toţi la această dovadă evidentă a succesului hotelului, cu excepţia lui Cleo.

— De fapt, douăzeci şi două de persoane; ba chiar douăzeci şi trei, zise Sondra bătându-şi uşurel burta cu palma, fericită.

— N-ai nişte friptură, Jaqui? strigă Barney. Mi-e o foame de lup!

— Bucătăreasa-şefă n-are timp să prepare mâncare special pentru tine, Barney! se răsti Cleo la fratele ei. În ultima săptămână aţi fost de patru ori aici la cină. Voi chiar nu ştiţi să gătiţi?

— Sunt însărcinată, protestă Sondra aruncându-i cumnatei ei o privire tăioasă ca pumnalul. Mi se face rău când gătesc. Nu ştiu de ce le-o mai fi zicând greţuri de dimineaţa, când de fapt sunt greţuri de toată ziua.

— O mulţime de femei trebuie să muncească în timpul sarcinii şi nu-şi pot permite să renunţe la serviciul lor aşa, când le convine, ştiind că afacerea familiei soţului lor va continua să producă bani

pentru întreţinerea lor! îi răspunse Cleo renunţând să se mai poarte cu mănuşi.

Ştia că părinţii ei rotunjeau veniturile lui Barney cu suplimente financiare la care fratele ei se simţea perfect îndreptăţit.

— E doar un împrumut! se răsti Sondra.

— Patru împrumuturi în ultimii doi ani?

— Nu-i treaba ta!

— Ba este treaba mea, dacă profiturile hotelului se scurg în buzunarele voastre.

— Cleo!

Glasul lui Harry avea un ton de avertizare, dar nici Cleo, nici Sondra nu-i dădură atenţie.

— Ai fi putut să contribui cu ceva la afacere dacă ai fi continuat să lucrezi la recepţie, Sondra, continuă Cleo. Ştim cu toţii că Tamara nu-i bună de nimic. Îşi petrece tot timpul făcându-şi unghiile.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre sora mea? ţipă Sondra.

— Te rog, nu face asta, o imploră Sheila pe fiica ei.

— Da, Cleo, cine te crezi, mă rog? interveni şi Barney amintindu-şi de îndatoririle de soţ. Cere-ţi scuze!

Cleo era pe punctul de a spune că nu intenţionează câtuşi de puţin să-şi ceară scuze, pentru că fiecare cuvânt pe care-l spusese era adevărat, când interveni Harry.

— Da, Cleo, cere-ţi scuze.

Uluită, se răsuci spre tatăl ei.

— Pentru că am spus adevărul?! întrebă ea.

— În familia noastră nu există certuri de proporţii, Cleo, continuă el. Nu ajută nimănui cu nimic. Te rog să-i ceri scuze Sondrei.

Cleo se simţi trădată. Tatăl ei intervenea rareori în dispute şi-apoi nu era deloc un secret faptul că ea şi Sondra nu se înţelegeau deloc. Erau adulte; aveau dreptul să fie în termeni buni dacă aşa voiau. Îşi iubea şi-şi respecta tatăl, dar Harry nu era infailibil.

Ea nu făcuse altceva decât să spună adevărul, şi iată că era pedepsită.

Cunoştea însă motivul: tatăl ei ura certurile şi se străduia să evite conflictele, cu orice preţ. Mama lui fusese ceea ce el numea cu un eufemism „o fire aprigă", iar el crescuse privindu-şi părinţii cum se înfruntă ca doi matadori, dându-şi târcoale plini de furie şi răcnind insulte de câteva ori pe săptămână. „Se mai satură omul de zgomotul farfuriilor sparte", obişnuia el să spună. Cleo ştia că moştenise firea colerică a bunicii ei, dar nu şi limba afurisită. Ea n-ar fi fost niciodată în stare să rănească pe cineva cu o vorbă pripită, oricât de pătimaşe i-ar fi fost sentimentele. Purtarea bunicii ei era cea corectă.

— Ai dreptate, tată, spuse ea cu calm. Am abordat greşit situaţia. Îmi pare rău că am vorbit aşa despre Tamara, îi spuse Sondrei. („Dar pentru tot restul nu-mi pare rău deloc", adăugă în gând.) N-a fost corect din partea mea. Ies afară să mă plimb puţin.

Cleo se ridică şi ieşi. Tatăl ei mormăi şi intră în birou pentru câteva minute, apoi ieşi şi el, dar pe altă uşă.

Cleo se duse şi se aşeză în locul unde mergea întotdeauna când era teribil de enervată, dar încerca s-o ascundă: în capătul grădinii, dincolo de zidul livezii, pe banca crăpată din piatră de sub măr. Scoarţa copacului era acoperită cu un strat argintiu şi nu se vedea apărând nici un mugur de un verde crud. Copacul murea din pricina neglijării. Dintre cei de la Willow, nimeni nu ştia o iotă despre îngrijirea copacilor, iar oamenii care vedeau de grădină erau ocupaţi până peste cap cu întreţinerea părţii din faţa hotelului în timpul limitat pe care-l aveau la dispoziţie.

Unele dintre miresele găzduite la Willow de-a lungul timpului descoperiseră acest colţişor retras şi fuseseră fotografiate acolo – doar mirele şi mireasa,

zâmbind sub măr. Fie şi numai din acest motiv, copacul tot ar fi trebuit să fie îngrijit, dar nimeni nu o ascultase când spusese asta. N-au ascultat-o niciodată. Şi probabil că nici n-au s-o asculte vreodată, îşi dădu ea seama cu o tresărire.

Ştia că se schimbase şi că nu mai era de mult o zgâtie băieţoasă, însă pentru mama, tata, Barney şi Jason avea să rămână mereu copilaşul familiei.

Rupse absentă o bucăţică de scoarţă de copac, de sub care ieşiră câţiva gândaci indignaţi că le-a fost distrus căminul. Simţindu-se ca o criminală, încercă să pună bucăţica la loc, dar nu voia să se lipească.

— Îmi pare rău, băieţi, le şopti ea gândacilor care se strecurară grăbiţi în pietrişul de pe jos.

Şi-au pierdut casa, la fel cum o va pierde şi familia Malin pe a sa.

Scoase o bucată de ziar din buzunarul blugilor şi o despături pentru a n-a oară. Nat o văzuse într-un ziar comercial şi i-o trimisese, căci înţelesese imediat ce însemna.

„Planurile de extindere ale lanţului hotelier Roth", spunea titlul. Articolul relata că vasta reţea internaţională de hoteluri Roth hotărâse să-şi îndrepte atenţia către pieţele comerciale din Irlanda şi Marea Britanie. Nu spre hotelurile din oraşe, preciza articolul, ci spre acele aşezăminte rurale de foarte mare succes, înzestrate cu terenuri de golf, centre de sănătate şi centre de călărie. Între zonele menţionate era şi partea de est a Irlandei. Cleo simţea cum i se strânge stomacul de groază când se gândea la asta.

Deschiderea unui Hotel Roth în Carrickwell ar fi însemnat clopotul de înmormântare pentru Willow.

Capitolul trei

Daisy Farrell crezuse că modalitatea perfectă de a-şi petrece o după-amiază ploioasă de sâmbătă, când Alex îşi petrecea la Londra întreg sfârşitul de săptămână, lucrând, era să-şi facă ordine în garderobă. Dar pe măsură ce ziua trecea lent, activitatea începu să devină cam obositoare. Ora ceaiului şi amurgul sosiseră deodată, în acelaşi moment cenuşiu şi toate articolele vestimentare pe care le avea stăteau în continuare adunate în grămezi gata să se prăbuşească, pe podeaua dormitorului din apartamentul lor, de obicei impecabil şi ordonat. Şi toate erau, desigur, negre. În ciuda bibliilor modei care ţipau că roşul, rozul ori albul înlocuiseră în totalitate negrul, ea ştia – la fel ca orice expert în modă care-şi merită banii – că negrul nu va putea fi înlocuit niciodată decât de negru.

Negrul făcea să dispară toate protuberanţele şi rotunjimile şi transforma o persoană suplă într-una de-a dreptul slabă. Cine să mai aibă nevoie de bulimie când există negrul?

Reflectă că are o mulţime de lucruri, dorindu-şi să nu se fi apucat de o asemenea treabă. Cum se făcea că o femeie a cărei slujbă consta tocmai în a alege haine pentru alţii – se ocupa de achiziţii pentru Georgia's Tiara, cel mai modern magazin cu haine de firmă din Carrickwell – avea atâtea erori de modă în propria-i garderobă?

— Asta va trebui să dispară, decise ea ţinând în mână o fustă din tweed care nu i se prea potrivise niciodată. Şi asta la fel.

Cămăşile din şifon cu falduri nu fuseseră niciodată genul ei, cu toate că îi plăceau mult. La magazin se vindeau cu zecile. Poate că stilul lui Daisy mai fluctua când era vorba de propria-i garderobă, dar instinctul ei se dovedea infailibil când alegea pentru magazin.

— Cum reuşeşti? o întrebau oamenii, fascinaţi de siguranţa cu care ştia că clienţii magazinului vor cumpăra hainele pe care le achiziţiona la prezentările de modă, cu şase luni înainte de a fi expuse în rafturi.

— Alegi hainele în ianuarie şi apoi, când vine vara, speri că vor fi tot la modă şi că femeile le vor cumpăra? suna întrebarea obişnuită când Daisy le descria ce înseamnă, concret, să te ocupi de achiziţii pentru Georgia's Tiara. De unde ştii că le vor plăcea?

— Păi nu ştiu, răspundea ea politicos. Fac asta de ani de zile şi e o combinaţie de experienţă, pricepere şi... ei bine, trebuie să ai ochiul format.

— Ah!

Răspunsul îi mulţumea pe majoritatea interlocutorilor, fiindcă a avea ochiul format era totuna cu a avea noroc: ori îl ai, ori nu. Ei nu puteau fi învinuiţi pentru că nu aveau ochiul format şi, în consecinţă, nici norocul lui Daisy Farrell. Un apartament frumos în clădirea restaurată a vechii mori din centrul oraşului Carrickwell, un adorabil automobil sport roşu, două vacanţe pe an, plus călătoriile în Germania şi Londra la prezentări de modă, unde bea şampanie în cluburi exclusiviste, *şi* un bărbat ca Alex Kenny. Unele femei au parte de tot norocul din lume.

— Nu le spune că totul se reduce la a avea ochiul format pentru modă. Dai impresia că e prea simplu, o mustra Alex. Zi-le că e o muncă a naibii de grea şi că nu există nici o garanţie că vei vinde măcar o singură piesă din tot ce achiziţionezi.

Alex lucra la o bancă de investiţii din Dublin, post care cerea obligatoriu să-ţi aduci singur osanale. Chiar şi după cei paisprezece ani de când dura relaţia lui cu Daisy, tot nu reuşea să-i înţeleagă

reticența naturală. Era extraordinară în munca ei – ce era greșit în a le spune oamenilor asta? Dar ea, simțindu-se în siguranță, învăluită de iubirea singurei persoane din lume care o făcea să se simtă bine în pielea ei, râdea și spunea că munca de expert în achiziții de modă nu putea fi explicată neinițiaților. Era ca și cum ai îmbrăca o toaletă Prada și ai arăta excelent fără nici un efort, atât de firesc și de impecabil încât nimeni n-ar putea bănui câtă muncă grea se investise în acea îmbrăcăminte.

În plus, Daisy, asemenea tuturor celor care se îndoiau de propria lor valoare, avea oroare să plictisească oamenii. Avea impresia că ar fi plictisit de moarte pe oricine dacă ar povesti despre anii în care urmărise moda de pe tușă și cum încerca să confecționeze haine din resturi de materiale aproape înainte de a fi crescut suficient ca să învețe să coasă. Poate că Daisy fusese binecuvântată cu simțul modei, însă ucenicia îndelungată i-l ascuțise.

— E o chestie strict feminină, explică ea. Femeilor nu le place să se laude.

— Ba e o chestie strict Daisy, răspunse Alex. La mine la birou sunt o grămadă de femei care nu se sfiesc deloc să le spună oamenilor cât sunt de talentate.

— Asta numai pentru că încearcă să te impresioneze pe tine, spuse Daisy râzând.

Și era adevărat. La treizeci și șase de ani, Alex își păstrase trupul de canotor profesionist din timpul facultății. Înalt și zvelt, arăta bine în costumele sobre de birou și încă și mai bine fără ele, iar părul lui lucios și des, tuns scurt, împreună cu chipul cu trăsături ferme și inteligente atrăgeau atenția femeilor. Unul dintre multele, foarte multele lucruri pe care Daisy le aprecia la el era acela că nu le răspundea în nici un fel.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că el va avea vreodată motive să-și facă griji cu privire la atenția

bărbaţilor îndreptată spre ea. Daisy nu-şi făcea iluzii în privinţa frumuseţii sale. Nici o fată nu poate să crească auzind că mama o numeşte mereu „rătuşca cea urâtă" – cum procedase mama ei – fără să ajungă la propriile concluzii. În schimb, avea stil, pantofi superbi şi pe Alex, bărbatul pe care-l adorase încă de la prima întâlnire într-un bar prăpădit pentru studenţi, cu o viaţă de om în urmă.

Iubitul ei Alex era legat de cele trei întrebări pe care le ura mai mult decât orice pe lume. Prima era: „Daisy, tu şi Alex aveţi de gând să vă căsătoriţi vreodată?".

Răspunsul concis: „Poate", rostit cu un surâs care lăsa să se bănuiască planuri pentru o ceremonie elegantă pe o plajă îndepărtată, unde participantele să poată culege flori exotice pe care să şi le prindă pe după ureche, stând desculţe pe nisip. O rochie Vera Wang, verighete unicat confecţionate la comandă şi o petrecere selectă pe plajă pentru micul lor grup de prieteni, urmată de o reuniune mai puţin formală într-un restaurant, la întoarcerea din luna de miere.

Adevăratul răspuns al lui Daisy era: „Mi-ar plăcea, însă Alex nu e interesat. Am discutat despre asta, dar el nu prea pune preţ pe ideea de căsătorie. Replica lui e: „De ce să repari ceva ce nu s-a stricat?".

Îi spusese lui Mary Dillon, partenera ei de la magazin, adevărul.

— Răspuns caracteristic pentru un bărbat, remarcase Mary care era proaspăt divorţată şi încă mai trăia pe tărâmul lui „toţi bărbaţii sunt porci".

Mary deschisese Georgia's Tiara cu zece ani în urmă, iar Daisy i se alăturase la puţin timp după aceea. Împreună, făceau o echipă excelentă.

— Căsătoria nu are nici o legătură cu ideea de a repara ceva. Este un angajament mai serios şi atâta tot, continuă Mary. Este modul lui Alex de a spune lumii întregi că vrea să rămână cu tine pentru totdeauna. Faptul că trăieşte împreună cu cineva nu

înseamnă același lucru. Dar, la drept vorbind, adăugă ea mohorâtă, dacă aș fi trăit cu Bart în loc să fiu atât de proastă și să mă mărit cu el, n-ar fi trebuit acum să le dăm avocaților atâta amar de bani. De fiecare dată când îmi văd avocatul la volanul noului său Porsche, îmi vine să-i spun că dețin o optime din mașina aia și să-l întreb când o pot folosi și eu.

— Mda... spusese Daisy dorindu-și să nu fi pornit acea discuție.

Mary era genul de femeie care spunea sapei „sapă", nu instrument metalic pentru săpat, iar Daisy își încălcase tocmai regula neclintită a loialității în cuplu : nu vorbi niciodată de rău ființa iubită. Oricare altă atitudine ar fi semănat prea mult cu atmosfera în care crescuse.

— Cred că înțeleg punctul de vedere al lui Alex, urmase Daisy nesinceră, dând înapoi din pricina sentimentului de vinovăție. (În definitiv, discuția dintre ea și Alex fusese una strict personală, ce naiba o apucase să-i spună totul lui Mary?) *Suntem* fericiți așa. Nu mă băga în seamă, trebuie să fie din cauza sindromului premenstrual.

Singurul aspect pozitiv al faptului că nu avea planuri de căsătorie era acela că nu trebuia să se confrunte cu dilema dacă să-și invite sau nu amândoi părinții la nuntă. Trecuseră deja mulți ani de când mama ei nu mai tolera să se afle în același oraș cu propriu-i soț, darămite în aceeași încăpere. Nan Farrell insistase ca soțul ei să se mute din Carrickwell cu câțiva ani în urmă, pentru ca să se poată preface – măcar față de ea însăși – că rămăsese în continuare o persoană importantă în oraș. Tatăl lui Daisy apărea și dispărea meteoritic din viața ei de ani buni. În ultimul timp se stabilise în San Francisco și părea pe deplin mulțumit să reducă toată comunicarea dintre ei la trimiterea și primirea unei cărți poștale de Crăciun.

De fiecare dată când apăreau în *Vogue* pictoriale cu mirese frumoase, Daisy se mulțumea să știe că

ea şi Alex au un angajament, fără a fi însă obligată să facă planuri complicate de aşezare a mesenilor la recepţie în aşa fel încât toată familia ei să fie fericită. De fapt, familia aceasta fusese, pe tot timpul vieţii ei, mai mult o non-familie. Şi, de bună seamă, raţiona ea, e mult mai modern să trăieşti pur şi simplu cu omul iubit decât să dai fuga la altar, doar aşa, de amorul artei, nu?

Cea de-a doua dintre întrebările pe care le ura cel mai mult era şi mai personală.

— Cum ai slăbit aşa de mult? o întrebau oamenii cu care nu se mai văzuse de ani buni şi şi-o aminteau ca pe o fiinţă dolofană, aşa cum de fapt avea să rămână şi-n propria-i minte, pentru tot restul vieţii.

Ignorând grosolănia întrebării – chestiunea greutăţii este deosebit de personală, şi totuşi există mereu femei necugetate care vor să afle ce mănânci la micul dejun, dacă asta le poate ajuta să slăbească câteva kilograme –, Daisy răspundea că nu face nimic. Şi era absolut sinceră.

Cu toată fermecătoarea lui sociabilitate, Alex ţinea incredibil de mult la propria-i intimitate şi ura ideea că cineva ar fi putut să afle că a fost bolnav, aşa că Daisy nu putea spune nimănui că doar grijile prin care trecuse în ultimii doi ani din pricina bolii lui misterioase o făcuseră să slăbească nouăsprezece kilograme, care se topiseră de parcă n-ar fi existat.

— Nici cu Weight Watchers, nici cu dieta Atkins? întrebau interlocutoarele neîncrezătoare, categoric convinse în sinea lor că minte de îngheaţă apele şi că-şi duce zilele doar cu supă de varză şi că are probabil mari probleme din cauza respiraţiei urât mirositoare.

— Absolut nimic, răspundea Daisy întrebându-se dacă există în vreo enciclopedie din lume un articol referitor la dieta prin virusul Epstein Barr.

Acum Alex arăta bine. Mulțumită îngrijirilor primite în ultimul an de la extraordinarul doctor Verdan, strălucea de sănătate și deborda de vechea lui energie. Lua suficiente suplimente nutritive ca să-și poată deschide propriul magazin, dar toate păreau să-și facă efectul. Spera ca acelea pe care îl implorase să le ceară doctorului Verdan să fie de ajutor.

Iar asta ducea la a treia întrebare, cea care nu-i era adresată prea des. Pe cât se pare, oamenii sunt mai reticenți în prezent să întrebe așa ceva, așa că dacă o femeie ajunge la o anumită vârstă și nu are copii, numai un specialist în călcatul în strâchini putea să comită greșeala de a întreba: „Hei, dar copiii? Nu-ți dorești copii?".

Din nefericire, existau totuși destui călcători în strâchini, persoane care considerau că e întru totul acceptabil să întrebe o femeie sănătoasă, în vârstă de treizeci și cinci de ani, implicată într-o relație serioasă și de lungă durată, dacă s-a gândit vreodată să aibă copii.

„Nu m-am gândit, pe dracu'!" i-ar fi plăcut lui Daisy să urle la ei. „Ne-am gândit, dar am aflat că un copil te costă 30 000 de euro în primii cinci ani de viață, așa că mai bine mergem în Bahamas." Numai un răspuns atât de ușuratic putea ascunde adevărata durere fizică pe care o simțea când i se puneau astfel de întrebări.

Pentru că Daisy nu doar că își dorea copii. Tânjea după ei, i se frângea inima de dorința de a-i avea, plângea după ei în somn.

După ce împlinise treizeci de ani, renunțase la pilula anticoncepțională.

— O să fie frumos să facem copii, spusese Alex atunci.

Și chiar fusese. Să facă dragoste și să spere că rămâne însărcinată, inversul situației de până atunci, era ceva foarte senzual.

— Mama copiilor mei, obişnuia el să murmure, stând întins peste ea, cu trupul modelat perfect după trupul ei moale şi generos.

Daisy nu-şi prea iubea corpul. Era atât de sfidător de diferit faţă de cum i-ar fi plăcut ei să fie, cu rotunjimi peste tot şi grăsime care se revărsa peste betelia pantalonilor şi fustelor mărimea 44, făcând-o să treacă, nefericită, la 46. Însă atunci când Alex o cuprindea blând în braţe, când avea părul blond-roşcat răsfirat în jurul capului şi-şi vedea pielea albă adâncindu-se sub trupul lui în timp ce încercau să conceapă un copil, acelea erau singurele momente când simţea că e aproape frumoasă.

Totuşi, conceperea unui copil s-a dovedit a nu fi atât de uşoară pe cât părea. Ca şi cum simpla decizie de a procrea, în locul strădaniei contrare, transformase brusc sarcina într-un ţel foarte greu de atins.

Revistele erau pline cu poveşti triste despre scăderea fertilităţii şi despre faptul că femeile amână prea mult conceperea unui copil. Daisy ura articolele de felul acesta din ziua când aflase vestea îngrozitoare că femeile se nasc cu toate ovulele pe care le vor elibera de-a lungul vieţii şi că numărul lor era în continuă scădere pe măsură ce trecea timpul.

— Vrei să zici că nu producem noi ovule de fiecare dată? o întrebă pe Paula, care lucra şi ea la magazin şi era dependentă de site-urile web de sănătate. Credeam că toate celulele corpului uman se înlocuiesc o dată la şapte ani. Am *citit* asta, ştiu sigur! adăugă ea neliniştită.

— Nu-i aşa, îi explică veselă Paula. Mă tem că-ţi primeşti porţia şi gata. Când ai treizeci de ani, tot atâta au şi ovulele tale.

Daisy se albi la gândul ovulelor ei în vârstă de treizeci de ani şi la toate prin câte trecuse corpul ei.

Oare prea mult alcool îţi poate afecta ovulele? Se gândi la toate nopţile nebune de la douăzeci, douăzeci şi ceva de ani, când bea aşa de mult, încât

băutura aproape că ajungea să aibă efectul opus. Sau drogurile. Își aminti de Werner, studentul austriac prieten cu Alex, care era foarte doritor să fumeze iarbă și care o încurajase – în ciuda aerului ei dezaprobator – să fumeze o țigară cu marijuana împreună cu restul grupului, în timpul acelei vacanțe. Nu mai luase droguri până atunci, dezaproba drogurile, pentru Dumnezeu, dar fusese proastă și acceptase, deși *știa* că o va obseda ceea ce făcuse. Vacă tâmpită ce era, ar fi trebuit să știe ce se întâmplă cu ovulele ei!

Paula, care era mai tânără decât Daisy, nu părea să-și facă prea multe griji din cauza stării ovarelor ei și a faptului că, să spunem așa, încă nu „clocise" nimic.

— Ah, sigur, ce va fi va fi! zise ea cu optimism.

„Viața nu e un cântec însorit gen Doris Day", își zise mustrător și cu amărăciune Daisy, însă cu voce tare spuse:

— Ai perfectă dreptate, Paula. E o nebunie să faci o obsesie din lucrurile astea. În definitiv, încă suntem tinere și în ziua de azi există o mulțime de chestii care te ajută să faci copii.

Acel gând, gândul la experimente desfășurate în avangarda științei, al căror rezultat va face ca oamenii să poată avea copii fără ca măcar să se afle pe același continent, o făcea să meargă înainte.

Reducerea cantității de cofeină nu-i impulsionase cu nimic sistemul reproducător. Nici mâncatul așa-numitelor „super-alimente". Coșul cu legume era plin cu atâtea verdețuri, că părea viu de-a binelea; în plus, Daisy își dădea toată silința să reducă paharele cu vin pe care le savura la sfârșit de săptămână. Cu toate astea, ciclul îi venea cu o regularitate despre care jura că nu existase în vremea când voia să nu rămână însărcinată.

Se consola cu gândul că totuși aveau încă timpul de partea lor. Erau tineri, sănătoși și le mergea bine în toate privințele.

Georgia's Tiara prospera din ce în ce mai mult şi Mary îi dădu lui Daisy o parte din afacere.

— Pot să le vând gheaţă eschimoşilor, dar numai cu condiţia să-mi găseşti tu gheaţa potrivită, spuse Mary cu convingere. Ai investit atâta efort şi energie în magazinul ăsta, încât meriţi să-mi fii parteneră!

Daisy îşi acoperi gura cu mâinile, ca un copil.

— Mary, nu-mi vine să cred! Eşti aşa de bună cu mine!

— Prostii! replică Mary, pe care ar fi putut la fel de bine s-o cheme „Vioiciune". Eşti bună cu mine şi bună pentru magazin. Administrarea unei afaceri este pentru mine o a doua natură, dar aş putea să petrec o lună întreagă, zi de zi, încercând să învăţ ceea ce faci tu şi tot n-aş reuşi.

Încurajată de acest fapt – până şi mama ei va trebui să admită că se descurca grozav –, Daisy căpătă convingerea că nu rămânea însărcinată pentru că încă nu sosise timpul. Ca în proverbul acela budist: când învăţăcelul e pregătit, apare şi maestrul. Evident, ea încă nu era pregătită. Femeile de carieră aveau mare bătaie de cap încercând să se achite de sarcini şi acasă, şi la serviciu, aşa că, în acel punct al vieţii ei, era probabil mai uşor dacă nu avea copil. Iar apoi, după un an în care a încercat să rămână însărcinată, s-a îmbolnăvit Alex. Părea de necrezut că durase atât de mult până să se stabilească un diagnostic şi trecuseră printr-un adevărat iad până să afle ce boală era. Chiar şi acum, Daisy se cutremura din adâncul fiinţei când se gândea la ce-ar fi putut să fie. Ea şi Alex se temuseră de leucemie. De atunci îşi făcuse obiceiul să pună bani în cutiile de colectă de fiecare dată când erau pentru ceva legat de cancer, ca pentru a alunga piaza rea.

Nu fusese leucemie, ci Epstein Barr, o boală a sistemului imunitar care transforma oamenii plini de energie în nişte epave. Greu de depistat şi încă şi mai greu de tratat, boala îşi luase tributul atât de la

Alex, cât şi de la Daisy. În perioada aceea, făcutul copiilor nu figurase pe ordinea de zi, dar rămăsese constant într-un colţişor al minţii ei, împreună cu sentimentul trecerii timpului şi al îmbătrânirii ovulelor ei, deja bătrâne. Se mai temea şi că boala lui Alex constituia o parte a problemei, cu toate că n-ar fi spus asta niciodată.

Şi iată-i acum, ieşiţi din foc împreună. În ultimii doi ani Alex fusese sănătos şi spunea că se simte grozav. Şi ea se simţea grozav. Avea să rămână însărcinată. Venise şi vremea ei, vremea să afle de ce nu rămâne gravidă, să afle dacă exista vreo problemă cu sperma lui Alex în urma bolii Epstein Barr şi să ia măsuri concrete. Învăţăcelul era pregătit.

Stând în faţa oglinzii din dormitorul lor, într-o după-amiază întunecoasă de sâmbătă, Daisy rosti cu voce tare:

— Sunt pregătită. Sunt pregătită să rămân însărcinată. Acum!

Dar nu se întâmplă nimic. Nici un trăsnet venit din ceruri ca să-i dea de ştire că Dumnezeu o ascultă, nici un foşnet de perdele în semn că îngerul păzitor îi era aproape şi că-şi va da toată silinţa să o ajute. Nu primi nici un semn, aşa cum nu primise semne nici până atunci.

„Alex, vreau să facem amândoi analize ca să aflăm care-i problema. Nu ne mai putem permite să aşteptăm. Eu îmbătrânesc şi..." Monologul lui Daisy în faţa oglinzii se întrerupse. Nu voia să-i spună oglinzii, ci lui Alex. Chiar în acel moment.

Avea să-şi petreacă tot sfârşitul de săptămână gândindu-se doar la asta căci, Alex fiind plecat, avea o mulţime de timp ca să reflecteze. Iubitul ei era la Londra cu un grup de investitori, la ceea ce el numea „o stoarcere de fonduri", la care se ofereau cu generozitate mâncare bună şi vinuri scumpe, pentru a „unge" carnetele de cecuri ale participanţilor.

Cu toate că nu-i plăcea deloc să fie singură, lipsa lui îi dădea ocazia să ajungă la zi cu toate treburile

casnice plictisitoare, cum ar fi curăţatul aragazului înainte să se aprindă singur. În urma frecatului şi a lustruitului de sâmbătă, aragazul strălucea, însă ordinea în dulapuri se dovedise o sarcină comparabilă cu maratonul.

Îşi păstrase unele din hainele de „grasă" pentru perioada sarcinii. Puloverul mătăsos cumpărat din Italia şi cămaşa Pucci care cădea în falduri vor arăta excelent pe o burtică rotunjită. Daisy avea planuri serioase să fie o gravidă îmbrăcată modern, iar acum, în faţa acestor haine cărora nu avea nici o perspectivă să le dea întrebuinţarea promisă, simţi că o doare inima.

Duminică după-amiaza pe la ora cinci, în timp ce aprindea luminile în dormitor, îşi dădu seama că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât o cină luată devreme în faţa televizorului, însă mai avea de pus la loc grămezi de haine. Cel puţin jumătate din tot ce avea zăcea încă pe jos.

Ţinea ridicat în mână un pulover – negru şi scump, *cum* să-l arunce, chiar dacă nu i se potrivea prea bine? – când sună telefonul.

— Bună, Alex, spuse ea cu glasul plin de dragoste, aşezându-se pe partea lui de pat şi ţinând receptorul între umăr şi ureche. Ce faci? Mi-e tare dor de tine, să ştii.

— Ştiu, Daisy. Dar vin acasă mâine seară.

După tonul lui detaşat, „de afaceri", se vedea limpede că nu e singur.

— Nu poţi vorbi, aşa-i? Nici o problemă. Cum merg treburile?

Îşi înăbuşi uşoara undă de iritare pentru că el nu se îndepărtase de grup câteva clipe, ca să poată vorbi liniştiţi. Se părea că sună de pe mobil, iar ea ura discuţiile de genul „aici totul e bine, tu ce faci?".

— Aici totul e bine, spuse Alex, de parcă i-ar fi suflat. La capătul tău cum e?

Daisy râse şi făcu tot posibilul să-şi alunge iritarea. Doar nu putea să spună la telefon „Hai să facem

ceva ca să descoperim motivul pentru care nu rămân însărcinată", nu?

— La capătul meu e foarte bine, dar cam multă singurătate, pentru că nu am capătul tău, lângă care să mă cuibăresc în pat. Noaptea trecută a fost ger de-a binelea. A trebuit să-mi pun pijamalele groase și șosetele de noapte dacă n-ai fost tu, să mă încălzești.

Nu putu să nu facă gluma – Alex nu putea să sufere șosetele ei de noapte.

— Serios? întrebă el aton, dar Daisy știa că zâmbește cu gura până la urechi – numai cineva care-l cunoștea foarte bine i-ar fi simțit amuzamentul printre pârâiturile telefonului mobil aflat la sute de kilometri distanță.

— Foarte serios. Așa că vino repede acasă! Mie și șosetelor mele de noapte ne e dor de tine.

— Și mie. Trebuie să fug. Avem încă o ședință înainte de cină și probabil că va dura până târziu, așa că nu te mai sun. Ne vedem mâine.

— Da, abia aștept.

Avea atât de multe să-i spună!

— Știu că nu poți vorbi, Alex, rosti ea repede, și nu trebuie să-mi răspunzi, dar să știi că te iubesc.

Nu auzi nici un răspuns. Alex închisese.

Se străduí să pună receptorul în furcă fără să-l trântească. Cum se făcea că femeile se întrebau invariabil ce nu merge, chiar și atunci când totul mergea bine, pe când bărbații nu simțeau niciodată nimic ieșit din comun când era pe punctul să se declare un război emoțional? Ar fi vrut să vadă cât de încântat ar fi fost el dacă ar fi fost ea plecată în interes de serviciu și i-ar fi închis telefonul în nas, când el ar fi ars de nerăbdare să-i spună ceva.

Se uită posomorâtă la grămezile de haine de pe covorul bej. Întregul apartament era decorat în tonuri blânde de bej și caramel, cu accente de cafeniu închis. Alex adora minimalismul modern.

Odată, Daisy se întrebase cum se va adapta apartamentul lor la prezența unui copil mic. Îi făcea plăcere să facă planuri despre schimbarea covoarelor și zugrăveală proaspătă cu vopsea lavabilă sau despre aranjarea camerei bebelușului. Cât de jalnică era?!

Gata: îi dispăruse tot entuziasmul. Va aduna toate hainele în partea ei de cameră și le va aranja în timpul săptămânii. Avea o pizza cu salam pepperoni și cartofi pentru prăjit la cuptor în congelator, plus o sticlă de vin rece în frigider, și va găsi probabil o peliculă siropoasă, romantică pe vreun canal de filme. Putea chiar să-și facă manichiura. Ba chiar își aplicase un tratament pentru păr ca să-l readucă la starea lui de glorie, de blond roșcat cu luciri mătăsoase, căci îndreptările cu placa și vopsirile dese îi despicaseră firele la capăt, ceva de groază.

Va arăta minunat la întoarcerea lui Alex, iar el se va topi de vinovăție și de dor și atunci îi va putea spune ceea ce dorea atât de mult să-i spună.

Georgia's Tiara avea două ferestre mari ce dădeau în Delaney Row, o stradă cu case înalte, de trei etaje, situată în partea de nord a orașului Carrickwell, și pe amândouă fusese scris „Reduceri de preț" cu litere mari, în stilul art deco. Magazinul, decorat în galben lămâie, culoarea preferată a proprietarei, Mary Dillon, era paradisul iubitoarelor de haine și includea un mic departament de accesorii unde se vindeau pantofi, poșete și gablonzuri, trei spațioase camere de probă și, cel mai important dintre toate, oglinzi care te făceau să arăți bine.

Mary era deja fardată aproape complet și-și bea a doua ceașcă de apă fierbinte cu lămâie – groaznică la gust, dar cu efect excelent pentru interiorul corpului, citise ea – când Daisy intră în magazin, luni dimineață.

— Scuze, traficul a fost infernal, spuse ea, repetând de fapt scuza din aproape fiecare dimineață.

Butonul de amânare a ceasului deşteptător fusese aşa de tentant în dimineaţa aceea! Fusese întotdeauna capabilă să se identifice cu mandarinul chinez care insista să fie deşteptat la ora patru în fiecare dimineaţă, doar pentru luxul de a se bucura că încă nu trebuie să se trezească.

— Cât despre reparaţiile de pe şoseaua care trece peste pod... de-a dreptul îngrozitoare!

— Paula avea chef de aer curat, aşa că s-a dus peste drum, la Mo's Diner, să ia cafele cu lapte, spuse Mary fără să-şi mai bată capul să răspundă ceva la povestea cu traficul – în ziua când Daisy sosea la timp dimineaţa, Mary va şti că s-a întâmplat ceva foarte rău. Haide, şezi jos şi trage-ţi sufletul, continuă ea, întinzându-i o secţiune de ziar.

Paula, însărcinată în cinci luni şi jumătate, la prima sarcină, reveni cu cafelele cu lapte şi cu trei dintre faimoasele tarte cu afine ale lui Mo. Preţ de câteva clipe, se puseră la curent cu cele întâmplate la sfârşitul săptămânii. Daisy o întrebă pe Paula cum se simte, dacă bebeluşul a dat din picioare şi câte sticluţe de antiacid Gaviscon a băut.

— Două, recunoscu Paula ruşinată şi împărţită între fericirea de a fi însărcinată şi suferinţa pe care i-o provocau arsurile gastrice la fel de puternice precum erupţia vulcanului Krakatoa.

— Numai două? o tachină Daisy veselă. Ar trebui să ai acţiuni la firma producătoare.

În ziua aceea putea glumi cu Paula. Până atunci îi fusese greu, deşi se străduise mult să n-o arate, căci îi era dragă şi n-ar fi vrut s-o rănească pentru nimic în lume. Dar în ziua aceea se simţea cu totul altfel. Datorită faptului că hotărâse să acţioneze, durerea scăzuse puţin.

După ce-şi băură cafelele – două obişnuite şi una decafeinizată pentru viitoarea mămică –, în încăpere se aşternu o atmosferă tihnită; cele trei femei răsfoiau paginile tabloidelor, să afle cine şi cum se îmbrăcase la sfârşitul acela de săptămână.

Una dintre cele mai bune cliente ale magazinului, o doamnă de genul celor care iau zilnic masa în oraș, au o grămadă de bani și simțul estetic al unui câine doberman, fusese fotografiată la o premieră de film purtând o rochie de un negru-albăstrui brodată, cu bretele subțiri, cu jachetă până în talie din caşmir franțuzesc albastru și un șirag de turmaline – ținută pe care Daisy o alcătuise special pentru ea. Singurul defect erau ciorapii prea deschiși, de culoarea pielii, care apăreau între rochie și cizmele mulate din antilopă bleumarin.

— Și doar i-ai zis să-și pună ciorapi negri, remarcă Paula cu un geamăt.

— Nici nu merg chiar așa de rău, spuse Daisy. Dacă i-ar fi ales intenționat, am fi spus toate că a fost o idee strălucită.

— Cam așa, mormăi Mary.

În lumea modei exista o graniță foarte subtilă între genialitatea de a alege o combinație nemaiîntâlnită și prostia de a îmbrăca niște ciorapi nepotriviți. Tot așa, fardul de pleoape albastru putea să arate fantastic la persoana potrivită și absolut catastrofal la alta.

Dimineața se scurse cu tot soiul de telefoane legate de situația unui transport de eșarfe italiene din mătase imprimată. Printre ele, Daisy dădu o mână de ajutor unui trio de doamne aflat în căutarea unei ținute de soacră mică potrivite cu rochia de mireasă, din brocart crem, și a unei rochii de domnișoară de onoare pentru sora miresei.

— O rochie pe care s-o mai poată purta și în alte ocazii, nu ceva cu flori mari, ca o față de plapumă, insistă mireasa.

Sora ei, în spate, încuviința apăsat înclinând capul. Era mai mult decât suficient să arăți o singură dată ca o muncitoare refugiată dintr-o fabrică de canapele – n-avea de gând să mai îmbrace în viața ei ceva înflorat și cu exces de volane.

Lui Daisy îi făcea plăcere provocarea de a alege haine pentru nuntași, pe când Mary o detesta, fiindcă în actuala ei stare de femeie divorțată simțea că mirilor nu li s-a atras atenția în ce se bagă.

— Ar trebui să se spună mai multe în timpul ceremoniei, ceva de genul unui avertisment că e nevoie doar de o zi ca să te căsătorești, dar de cinci sute de zile ca să treci printr-un proces de divorț, șopti ea sumbru, departe de urechile fericitului trio. Și-apoi resentimentele... la cununie nu se pomenește nimic despre resentimente, nu-i așa? Și, până la urmă, ele durează cel mai mult. Poate să treacă mult timp de când ai uitat unde ai pus albumul cu fotografii de la nuntă, iar serviciul de pahare de cristal Waterford poate fi împrăștiat prin toată casa, dar, Dumnezeule, un strop de resentiment găsești în orice clipă din zi și din noapte!

Daisy nu știa ce să-i răspundă în timp ce se agitau amândouă la capete opuse ale magazinului, căutând o rochie roz pal dreaptă, cu corsajul cusut cu mărgele și paiete la tiv și una din țesătură de mătase cu lână, cu sacou asortat, care să arate bine la mărimea 48, la o nuntă pe timp de iarnă. Era ciudat că Mary putea să fie așa de împotriva căsătoriei într-o clipă și în favoarea căsătoriei în clipa următoare. Se înfuriase când Daisy îi povestise că Alex nu vrea să se însoare. În ultimul timp, Daisy își cenzurase discuțiile cu ea, ca să nu sporovăiască prea mult despre ceea ce făcuse cu Alex la sfârșit de săptămână, căci știa că Mary stă singură acasă, făcându-și griji pentru încasările magazinului sau la gândul că s-ar putea să nu mai facă sex niciodată.

— Richard Gere e de vină, se smiorcăise Mary amărâtă. Am crezut că viața va fi ca în *Ofițer și gentleman* și uite unde am ajuns! Absolut nicăieri! Uniforma aia mi-a luat mințile.

Cum Bart nu purtase niciodată uniformă, Daisy nu prea pricepea la ce se referă prietena ei, dar o lăsase să-și verse amarul.

— Triumful speranței asupra tâmpeniei crase, continuase Mary. De ce credem toate că trebuie să ne măritâm? Care-i problema cu creierul femeilor, de avem impresia că nu suntem legate de lume dacă nu avem un bărbat care să constituie legătura asta? Bărbații – cine are nevoie de ei?!

Lectura de seară obișnuită a lui Mary o constituiau în acea perioadă cărțile din categoria „femei care iubesc nemernici". Îi împrumutase și lui Daisy câteva și ea le acceptase din vinovăție, dar le lăsase să zacă în punga lor de plastic, în portbagajul mașinii, trezindu-și și mai multă vinovăție. Ce se întâmpla dacă Mary le-ar fi văzut, evident necitite, și și-ar fi dat seama că *ea* era cea nefericită și nu toată lumea din jur?

— Haide, Mary, îi spuse ea, dându-și seama că era nevoie să-i ridice puțin moralul. Ți-a trecut jalea după Bart, știi bine.

— Oare? întrebă Mary. Să știi că nu-i așa. Sunt tristă și deprimată și cred că n-o să mă mai simt niciodată bine. Asta face căsnicia din om, Daisy, să nu uiți!

Plăcerea pe care o simțise Daisy alegând toalete pentru nuntă se evaporase. O durea puțin capul și se duse să-și caute un analgezic imediat ce rămaseseră singure. Apoi, sub imperiul unei inspirații de moment, hotărî că o sticlă de vin ar înveseli-o pe Mary.

Închiseră magazinul la ora șase și Mary destupă sticla cu vin.

— Doar un pahar, o avertiză Mary. Copiii au invitat un prieten la cină și nu vreau să mă aleg cu o reputație de beție divorțată. Asta le-ar da subiect de discuție pe la poarta școlii! „Singură și alcoolică" nu e tocmai genul de reclamă pe care ai vrea să ți-o faci. E aproape la fel de rău ca „singură și disperată să facă sex"!

— Eu nu vreau deloc, anunță Paula ridicând mâna în semn de refuz. Doar să mă uit la un pahar de băutură și bebelușul meu o să sune imediat la agenția de protecție a copilului, iar mama ar fi scandalizată. N-a iertat-o nici în ziua de azi pe cumnată-mea pentru că a băut la nunta noastră un pahar de șampanie și era însărcinată. Mai vorbește *și acum* despre cât de iresponsabil a fost gestul ei.

Daisy făcu un calcul rapid, împărțind în minte sticla cu vin la numărul de persoane. În ce o privea, nu bea niciodată mai mult de un pahar când avea de condus mașina.

Mary își scoase pantofii, își sprijini picioarele de coșul de nuiele din spatele tejghelei și oftă adânc.

— Nu știu de ce port afurisiții ăștia de pantofi, spuse ea mișcându-și cu plăcere degetele de la picioare. Îmi distrug tălpile! O să fac monturi curând.

— Fata aia de azi care se căsătorește spunea că se duce la cosmetică să-și facă un tratament complet cu o zi înainte de nuntă, spuse Paula. Manichiură, pedichiură și tot restul.

Ideea le făcu pe toate trei să ofteze.

— Nu mi-am făcut niciodată pedichiura la un salon, spuse Daisy. Îmi e și-așa destul de rușine să mi se facă manichiura, unghiile mele sunt mereu un dezastru, dar la picioare... bleah! Ar fi și mai rău. Cred că ar avea nevoie de un polizor industrial ca să-mi curețe pielea întărită de pe călcâie, iar cosmeticiana s-ar uita la mine și s-ar gândi că sunt o țoapă de la țară. N-aș putea suporta! Prefer să mi-o fac singură, așa cum mă pricep.

— Ah, cosmeticienelor nu le pasă de starea tălpilor tale, o asigură Mary. După ce ai văzut atâtea picioare, nu te mai șochează nimic. De-a lungul anilor mi-am făcut de toate: manichiură, pedichiură, chestia aia când te înfășoară ca pe o mumie și te face să slăbești, dar aia pute; nu poți scăpa toată ziua de impresia că miroși a nămol. Sigur, acum nu-mi mai

pot permite așa ceva, mulțumită lui Bart. Plus că nu mai am nici timp.

— De asta avem nevoie, zise Daisy visătoare. O zi între noi, fetele, la un salon select de frumusețe unde să ne relaxăm și să ne facem frumoase și aș fi în stare să-mi fac chiar și pedichiura, fiindcă ați fi cu mine și nu m-aș mai simți deplasată din pricina cuticulelor groase și a bătăturilor de pe călcâie!

— Centrul spa la care se lucrează pe vechea proprietate Delaney se deschide săptămâna viitoare, spuse Paula. Nu știu cine a cumpărat-o, dar au muncit acolo constructorii ca nebunii, din câte mi-a spus mama – trece pe-acolo cu clubul ei de drumeție în fiecare săptămână, în drum spre munte. O să fie în stil holistic, cu săli pentru yoga, terapie cu pietre calde și aromaterapie.

— N-aș zice nu la o chestie din aia cu pietre calde, replică Mary cu un geamăt. Aș vrea să am timp pentru asta...

— De ce nu? întrebă Paula. Am putea s-o facem cât de curând. Cum abia deschid, vor avea oferte speciale și sunt sigură că au și tratamente speciale și masaje pentru gravide.

— Foarte bine, mă interesez eu! le anunță Daisy, cu totul entuziasmată de idee.

Ziua aceea era una destinată planurilor. Telefonase la câteva clinici de fertilitate și avea vești pentru Alex. Vești interesante. Făcuse programare pentru amândoi la una dintre clinici. Singura problemă era că-i programaseră abia peste câteva săptămâni și simțea că-și va pierde mințile de nerăbdare până atunci. O zi la spa cu fetele era tocmai lucrul pe care să-l aștepte cu plăcere până atunci.

Daisy sosi acasă la ora șapte, legănând în mână punga de plastic cu cărțile „Învață să te ajuți singur" împrumutate de la Mary, pe care trebuia totuși să le răsfoiască mai devreme sau mai târziu. Primul

lucru pe care l-a zărit a fost servieta lui Alex aşezată pe parchetul de nuc din hol. Privirea i-a fost atrasă de ceva turcoaz care se ițea din unul dintre compartimentele de piele neagră. O pungă pentru cadouri de la Tiffany. Se gândi să tragă cu ochiul repede, să vadă ce-i cumpărase, dar apoi renunță.

Dacă-i cumpărase un inel de logodnă cu diamant mare cât o alună şi va trebui să trăiască tot restul vieții ştiind că se uitase în pachet înainte ca el să i-l dăruiască? Cum v-ați logodit tu şi cu tata? vor întreba copiii, şi ea va trebui ori să mintă, ori să spună „Mi-am băgat nasul cel mare în servieta lui şi am găsit inelul, aşa că ştiam deja când mi l-a dat...". N-ar fi fost deloc povestea romantică pe care i-ar fi plăcut s-o relateze. În plus, n-avea cum să fie un inel de logodnă – doar discutaseră subiectul, n-aveau nevoie de căsătorie pentru a-şi consolida relația.

Strigă un „Bună!" vesel şi Alex ieşi grăbit din baie, arătând puțin cam palid.

— Îmi face figuri stomacul, o anunță el în loc de salut şi o sărută iute pe obraz.

— Aşa merit să fiu întâmpinată? glumi ea urmându-l în dormitor, unde Alex începu să se dezbrace grăbit, aruncându-şi sacoul şi cravata pe cuvertura mătăsoasă de culoarea caramelului ce acoperea patul lor dublu.

— O-o, *asta* mai zic şi eu întâmpinare...

În timp ce-şi scotea cămaşa, Alex făcu o grimasă.

— Iubito, dac-ai şti ce sfârşit de săptămână am avut... Oamenii ăia au ținut de banii lor cu dinții. Sunt frânt! Şi nici hotelul n-a fost la fel de bun ca acela de data trecută.

— Bietul de tine!

Întinse brațele şi, vreme de un minut, Alex se relaxă lipit de ea, cu capul pe umărul ei. Apoi se îndepărtă, termină să-şi scoată hainele şi îmbrăcă blugi şi un tricou cu mânecă lungă. Daisy se aşeză la capătul patului, cu picioarele încrucişate.

— Vreau să-ţi spun ceva, începu ea. E totul în regulă, râse amuzată văzându-l că face ochii mari. N-am fost concediată şi nici n-am boţit maşina! E vorba de copilaş, de copilaşul nostru, Alex! Am aşteptat prea mult timp, iubitule, trebuie să facem ceva, zise ea cu zâmbetul celui care păstrează ce-i mai bun pentru sfârşit. M-am interesat astăzi şi am sunat la câteva clinici de fertilitate. La cele mai multe dintre ele trebuie să aştepţi o lună ca să obţii o programare, dar la Avalon – am citit despre ea în ziar şi e excelentă, chiar dacă-i una dintre cele mai scumpe – tocmai renunţase cineva. Pot să ne primească peste trei săptămâni, vineri la douăsprezece şi un sfert, îl anunţă ea cu ochii strălucind de entuziasm. Nu-i fantastic? Te rog, spune că poţi veni!

Alex, încremenit cu o şosetă neagră în mână şi cealaltă îmbrăcată deja, se holba la ea.

— Am aşteptat ani de zile, Alex! Unul înainte să te îmbolnăveşti şi doi de atunci.

Îl văzu tresărind. Ştia că nu suportă să i se aducă aminte de boala lui.

— Trebuie să facem ceva, până nu-mi trece de tot vremea. Trebuie să ştiu de ce nu rămân însărcinată. Vreau un copil!

Simpla rostire a cuvintelor o emoţiona.

— Şi ştiu că vrei şi tu, continuă ea. E ceea ce ne dorim amândoi de atâta vreme şi acum e momentul potrivit.

Întinse mâna spre el şi el i-o luă, aşezându-se lângă ea pe pat cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, se grăbi să-l asigure, îngrozită că ar putea spune că, în definitiv, nu-şi doreşte atât de mult un copil. Ştii, Alex, eu cred că asta-i problema noastră: ne tot gândim şi plănuim şi cu unele lucruri din viaţă nu merge să te gândeşti şi să plănuieşti. Ele trebuie să se întâmple, pur şi simplu. Am aşteptat momentul potrivit să avem un copil şi momentul ăsta e acum.

„Te rog, fii de acord cu mine", se rugă ea în gând.

— Te rog, Alex! E extrem de important pentru mine şi nu cred că ar trebui să aşteptăm mai mult de-atât, adăugă ea încetişor.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut programare la o clinică de fertilitate fără să mă întrebi mai întâi, Daisy!

Respiră uşurată: cel puţin nu spusese „nu". Era un început. Şi era pregătită pentru o reacţie de şoc din partea lui. Bărbaţilor nu le place să ceară îndrumări când merg cu maşina; trebuie să înmulţeşti acest comportament cu zece ca să-ţi dai seama cum s-ar simţi majoritatea dintre ei ştiind că trebuie să producă spermă într-un recipient, într-o încăpere anonimă, pentru a-şi lăsa partenera însărcinată.

Încercă din nou.

— Îmi pare rău! Ştiu că e un pas important şi că poate fi dificil pentru cupluri. Am citit nenumărate articole despre tratamentele de fertilitate.

Multe cupluri se destrămaseră după trecerea prin moara tratamentului pentru fertilitate. Însă îşi jură că ei nu vor avea aceeaşi soartă. Nu trebuia decât să-l convingă.

— Putem s-o facem, Alex. Te rog!

Pe fiecare trăsătură a feţei lui se citea îndoiala, dar măcar nu refuzase.

— Nu trebuie decât să mergem o dată şi să vedem ce spun. Şi dacă-ţi repugnă ideea, putem să mai discutăm...

Cu această ramură de măslin întinsă, el n-avea cum să refuze.

— Bine, nu mai vorbim despre asta acum. Ai nevoie să te gândeşti.

Da, nu-l mai bate la cap. Lasă-l să se gândească. Schimbă subiectul.

— Hei, vrei să-mi spui ce-ai mai făcut la Londra, în afară de statul într-un hotel oribil şi plimbatul unor indivizi bogaţi şi zgârciţi încoace şi-ncolo? îl

tachină ea, cu gândul la punga pentru cadouri de la Tiffany. Pun pariu că ai fost la cumpărături. Ai cumva ceva să-mi spui?

— Daisy... începu el şi apoi se opri.

— Îmi pare rău, ţi-am stricat surpriza, nu-i aşa? îl întrebă ea spăsită. Dar până la ziua mea de naştere mai e un secol. M-am gândit că o fi vreun cadou amuzant, cu toate că nimic de la Tiffany n-ar putea fi clasificat în categoria lucrurilor pur amuzante. Adică amuzante de-a binelea!

El părea perplex.

— Punga de la Tiffany?

În mintea lui Daisy se strecură înţelegerea.

— Era pentru altceva?

Doar nu poate fi un inel de logodnă. Nu, sigur că nu.

— Până la aniversarea noastră mai este, adăugă ea grăbită.

Alex clătină din cap şi ieşi din încăpere.

— Nu.

Se întoarse cu punga cu pricina şi o aşeză în faţa ei, fără să spună nimic. În definitiv, pentru ce să-mi doresc un inel de logodnă? se întrebă ea desfăcând punga şi scoţând o cutiuţă de la Tiffany.

— Faptul că mi-ai cumpărat asta e un semn, spuse ea fericită, dezlegând panglica albă. Semn că e un moment propice ca să ne schimbăm viaţa.

În cutie era un colier din argint, asemănător cu primul cadou pe care i-l cumpărase, cu mulţi ani în urmă, doar că acesta era argint de la Tiffany şi deosebit de frumos.

Îşi dădu seama că era într-adevăr un semn. Semn că iubirea lor va rezista, orice-ar fi. Alex avea nevoie de timp ca să reflecteze la tratamentul de la clinica de fertilitate, dar după aceea va ajunge şi el să vadă lucrurile la fel ca ea. Întemeierea unei familii era lucrul cel mai firesc din lume. Cu totul scutit de gândire, cum ar fi spus el.

Primul cadou pe care i-l făcuse, un lănţişor argintiu cu medalion în formă de inimă, era păstrat în cutia ei de comori, împreună cu pantalonii din satin negru pe care-i purtase la prima lor întâlnire.

Cu trecerea timpului, lănţişorul se înnegrise, căci era un obiect ieftin, însă Daisy ţinea la el şi ar fi dorit să-l mai poată purta, cu toate că-i înverzea alarmant pielea gâtului. În aceeaşi cutie se mai aflau sutienul şi chiloţii asortaţi pe care le purtase în ziua când făcuseră dragoste prima dată. Nu-i spusese lui Alex că îi mai avea, fiindcă el ar fi considerat că e cam caraghios să păstreze atâţia ani astfel de amintiri.

Pantalonii din satin, drepţi de sus până jos, o făceau acum să intre în pământ de ruşine de câte ori îi vedea. În teorie, pantalonii din satin trebuiau să fie înguşti, cu linii suple, fiind destinaţi fetelor cu şolduri înguste, de ogar. Pe vremea aceea, cu paisprezece ani în urmă – incredibil! –, Daisy nu era în nici un caz genul de fată-ogar.

Celelalte tinere de la cursul de design vestimentar purtau haine negre extravagante, zdrenţuite intenţionat, ceea ce le făcea foarte uşor de identificat ca studente la această facultate printre ceilalţi studenţi din campus. Daisy era singura care nu-şi purta propriile creaţii, unul dintre motive fiind acela că-şi dăduse seama, cu adâncă tristeţe, că nu se pricepea cine ştie ce la designul vestimentar. Revista *Vogue* era biblia ei, se pricepea la tăieturile în biè de parcă ar fi învăţat croitoria pe genunchii lui Schiaparelli[1] şi desena ca un înger. Dar designul o depăşea.

În plus, genul de haine care-i plăceau erau cele făcute pentru brunetele înalte, subţiri şi mlădioase, cu ochi aroganţi şi pometi foarte proeminenţi. Fetele rotofeie, cu picioare îndesate şi un bust potrivit

1. Celebru designer vestimentar italian din secolul al XX-lea.

pentru filmele deocheate arătau mai bine îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, chiar şi cu pantaloni de satin şi sacou lung din mătase.

Atunci, desigur, nu se gândise că arată rău. Crezuse că satinul negru ascunde grăsimea şi-i alungeşte corpul, în aşa fel încât să arate bine, chiar dacă nu avea pic de stofă de fotomodel. Şi, spre deosebire de unii băieţi de la facultate, Alex fusese de aceeaşi părere.

Era de-a dreptul uimitor cum corpul voinic te făcea, ca fată, să devii invizibilă. Ar fi trebuit să fie exact invers – fiind voinică, prezenţa ta consistentă ar fi trebuit să-i împiedice pe oameni să te evite. Şi totuşi, era evitată. Cei din jur îşi fereau ochii, cum făceau probabil ţăranii în Evul Mediu când se apropia un lepros, strigând „Necurat!".

Alex Kenny cel înalt, zvelt, cu ochi negri şi bicepşii de oţel ai unui rege neîncoronat al vâslitului, nu-şi ferise privirea.

— Tu nu porţi chestii aiurite, ca restul nebunelor de la design, remarcă el amuzat când se cunoscură. Arăţi normal!

Apoi îşi întinse mâna şi răsuci alene un ciucure de la eşarfa ei trandafirie din mătase de cea mai bună calitate, făcându-i obrajii să capete exact aceeaşi nuanţă de roz.

Se aflau la Shaman's Armchair, un bar din afara campusului preferat de canotori, cu structură de labirint. Jules şi Fay, colege de an cu Daisy, erau mari admiratoare ale câtorva membri ai echipei de canotaj Lazer şi într-o sâmbătă, după concurs, organizară o ieşire spontană în barul respectiv. De fapt, ar fi trebuit să fie spontană, însă Daisy văzuse cu ochii ei cât de mult timp le luase celor două fete să se pregătească. Alcătuirea ţinutei lor de genul „am pus pe mine ce s-a nimerit" luase o grămadă de timp.

Daisy nu se străduise prea mult la capitolul machiaj, dar făcuse eforturi uriaşe, ca de obicei, să

pară subțirică. Asta-i misiunea ei în viață, chiar dacă știa că nu va reuși niciodată cu adevărat.

Pe când Jules și Fay flirtau vesele în bar, Daisy stătuse într-un colț, bându-și alene paharul de bere. Era lefteră din nou, bursa îi era pe terminate și la pizzeria din apropierea apartamentului în care locuia cu fetele nu avuseseră nevoie de ea pentru schimbul de noapte. Urmărea ritualul flirtului și se gândea ce plăcut ar fi fost să fie și ea sigură pe sine și bună cu bărbații, la fel ca Jules și Fay. Ea era bună cu bărbații când îi întreba dacă vor mozzarella în plus la pizza, dar în rest... în nici un caz. Și atunci apăru Alex, se uită cum erau așezați cei de la masă și ocupă foarte hotărât scaunul de lângă ea. Alex Kenny, un bărbat atât de frumos, încât nici măcar Jules și Fay nu se gândiseră vreodată să-l prindă în mreje.

— Tu l-ai făcut? o întrebă el arătând spre poncho-ul ei, tot negru, presărat cu mărgele mărunte de aceeași culoare la poale.

— Mă pricep la tricotat la fel de bine ca la vâslit, îi răspunse ea râzând. Dar eu am cusut mărgelele.

— Serios? se mira el trăgând o margine a poncho-ului mai aproape, ca s-o examineze mai bine.

Gestul acela intim făcu inima lui Daisy să bată nebunește.

— Dar sunt milioane de mărgele! adăugă Alex. Trebuie să fi cusut un secol la ele!

— Cusutul face parte din toată tărășenia cu designul vestimentar, îl informă ea cu gravitate.

Ochii lui Alex – boabe de cafea prăjite sau ciocolată amăruie topită, Daisy nu se putea decide – scânteiară.

— Îți bați joc de mine, domnișoară designer? Ai impresia că-s un mocofan din echipa de canotori care a ajuns la facultate datorită unei burse sportive și are un coeficient de inteligență de două cifre?

— *Două* cifre? întrebase ea cu uimire prefăcută, dar stricase imediat gluma adăugând grăbită, în caz că-l supărase: Scuză-mă, glumeam doar!

Dar Alex zâmbi şi mai larg şi vru să afle cât timp ar lua ca să coşi atâtea mărgele.

— Cos în timp ce mă uit la televizor, îi explică ea.

— Dar cum poţi să te uiţi şi să coşi în acelaşi timp? Nu, nu-mi spune! Asta-i ca atunci când cineva întreabă cum poţi ajunge la Carnegie Hall. Exersând.

— Ca şi vâslitul, adăugă ea privindu-i musculatura, vizibilă chiar şi sub puloverul gros pe care-l purta.

— Nu prea sunt în formă, spuse el cu regret. Trebuie să-mi revin pentru începerea sezonului.

— Şi te antrenezi mult? întrebă ea cu şovăială. Nu ştiu nimic despre canotaj.

— Bun! Urăsc adepţii înflăcăraţi ai canotajului. Discută cu tine despre vâslit ca nişte profesionişti, dar n-au pus piciorul într-o canoe în viaţa lor.

Continuă să sporovăiască, povestindu-i despre orele de vâslit şi antrenamentele la sală, apoi îndreptă din nou discuţia către ea şi cantitatea de muncă necesară ca să ajungi la Facultatea de Design.

Timiditatea lui Daisy se evaporă. Firește, Alex nu era interesat de ea la modul romantic – nu fusese nimeni, niciodată –, dar părea că-i face plăcere să discute cu ea, lucru care-i dădu un curaj neobişnuit.

Nu era doar amabilitatea de a sta de vorbă cu fata timidă şi grăsuţă pentru că, de fapt, o plăcea pe una dintre prietenele ei – pe Jules cea excentrică sau pe Fay cea elegantă, care o imita cu aplomb pe Grace Kelly. Alex făcea parte din categoria acelor oameni minunaţi cărora le făcea plăcere să discute cu oricine. Daisy constatase că unii studenţi îşi elaboraseră în minte o ierarhie şi nu se coborau să discute cu nimeni de la un anumit rang mai jos. Daisy, nepricepută la design, drăguţă, însă prea voinică se afla sub linia de demarcaţie. Fetele populare o ignorau, iar băieţii populari nici n-o observau. Însă zeii vieţii, precum Alex, se aflau mai presus de reguli şi-şi puteau revărsa favorurile asupra oricărui muritor

de rând. Daisy era sigură că imediat ce Jules sau Fay îi va atrage atenţia lui Alex, el va renunţa să mai discute cu ea şi-şi va întoarce privirea fermecătoare în altă direcţie. Deocamdată însă, era al ei: nasul acvilin deasupra gurii minunat modelate, bronzul uşor care evoca o vacanţă de Crăciun exotică, petrecută în afara Irlandei, zâmbetul leneş al omului care ştie că nu trebuie să se străduiască prea mult.

După-amiaza de sâmbătă se transformă în seară şi-i lovi foamea. În bar se serveau nişte excelente clătite irlandeze tradiţionale, subţiri, cu cartofi, numite *boxty*, aşa că se comandară platouri uriaşe cu clătite şi încă un rând de băuturi. Grupului lor, alcătuit iniţial din trei fete şi patru canotori, i se alăturară o mulţime de studenţi gălăgioşi. Ocupau o bună parte din bar, râdeau, glumeau şi-şi mărturiseau unii altora cât de nepregătiţi sunt pentru noul semestru. Iar Alex rămăsese lângă Daisy.

Încălzită de cele două pahare de whisky fierbinte pe care i le cumpărase el după ce-şi terminase berea, îi spuse că îi plăceau hainele foarte mult, dar că ajunsese la concluzia dureroasă că nu era cine ştie ce de capul ei la design – lucru pe care-l destăinuise până atunci doar lui Fay şi Jules.

— E groaznic! îi mărturisi ea. Când mă gândesc ce greu a fost să intru la facultate... şi acum, că sunt aici, îmi dau seama că am făcut o greşeală!

Vedea cu ochii minţii expresia de pe chipul maică-sii când avea să afle. Aceasta insistase ca Daisy să urmeze un curs de secretariat în Carrickwell, ca să-şi poată asigura un venit constant. Într-una dintre puţinele confruntări pe care avusese curajul să le aibă cu maică-sa, Daisy refuzase. Era cea mai bună din clasa ei la desen şi visa la facultatea de design vestimentar încă de când auzise că există. Puţine dintre aspiraţiile ei erau accesibile – să fie frumoasă, subţirică şi adorată de mama –, aşa că nu putea să renunţe tocmai la aceasta, oarecum mai realizabilă.

— Zău, Denise, mă dezamăgeşti! îi spusese maică-sa pe tonul unei persoane profund trădate.

Îi spunea mereu „Denise", aproape niciodată „Daisy". Tatăl ei, în schimb, o numea „micuţa mea Daisy" şi, cumva, alintul prinsese.

— După toate prin câte am trecut, eram sigură că-ţi vei da seama de necesitatea unui serviciu de bun-simţ, nu unul nesigur, cum a avut tatăl tău. Credeam că te-am învăţat măcar atât! Dar tu fă ce vrei, nu te gândi la dorinţele mele.

Nan Farrell, la fel de subţire ca ţigările lungi pe care le fuma una după alta, îşi scoase tabachera şi o deschise. Era un obiect frumos, din argint gravat, unul dintre puţinele care-i rămăseseră din vremurile trecute, când făcuse parte din elita oraşului Carrickwell. Viaţa aceea se încheiase când rămăsese însărcinată cu Daisy – lucru pe care nu contenea să i-l amintească fiicei ei – şi se izbise de realitate cu un zdrang răsunător, căsătorită cu un bărbat căruia îi plăcea să se distreze şi pe care nu-l interesau nici rădăcinile, nici munca pe brânci.

— Nu că părerea mea ar fi contat vreodată pentru tine.

Dacă măcar ar fi aşa, îşi zise Daisy. Părerile maică-sii erau ca piramidele în raport cu oraşul Cairo – enorme, rigide, oriunde te-ai fi aflat, tot le simţeai prezenţa, chiar dacă nu le vedeai.

Amintirea certei şi a gheţarului care continua să existe între ele spulberă căldura şi bucuria pe care le simţise Daisy discutând cu Alex. Uitând pentru o clipă că Alex era un bărbat superb şi că ar fi trebuit să se facă stacojie de ruşine doar pentru că vorbea cu el, Daisy îşi lăsă capul pe mâinile sprijinite de lemnul zgâriat al mesei.

— Cum este posibil să-ţi fi ratat complet cariera, când ai numai douăzeci de ani? mormăi ea.

— Aşa se întâmplă cu toţi cei care sunt cei mai buni, îi spuse el bătând-o uşurel pe braţ.

Apoi își lăsă degetele să alunece până pe ceafa ei, atingând-o cu blândețe și jucându-se cu buclele moi, de culoarea caramelului, care-i scăpaseră din coada de cal. Era o senzație splendidă și atât de sexy! Daisy înghiți în sec și se ridică, obligându-l pe Alex să-și retragă mâna. Ar fi putut să stea așa o veșnicie, dar nu era pregătită să se bucure de atenția unui bărbat – ceva ce li se întâmpla cu regularitate fetelor de genul lui Jules sau Fay. Alex păru să nu-i observe panica.

— Tu măcar știi ce ți-ai fi dorit să faci. Eu n-am știut și nu știu nici acum, zise el. La început, o diplomă în administrarea afacerilor a fost alegerea evidentă pentru mine, dar nu mă incită câtuși de puțin. Activitatea asta nu e tocmai pe lista copiilor la capitolul „cele mai palpitante munci". *Ce vrei să te faci când crești mare, fiule? O, tată, vreau să stau la un birou și să mă îngrop în registre contabile toată viața!*

Îi spuse apoi că simte adesea că ar vrea să renunțe la facultate, atâta doar că absolvirea ei îi garanta un post bun. Banii erau importanți pentru el. Daisy avu impresia, pe care o păstră pentru ea, că-n familia Kenny nu prea existaseră bani de cheltuială. Înțelegea situația foarte bine, căci nici familia ei n-o dusese tocmai pe roze. Ea și maică-sa locuiau într-o căsuță cu terasă din centrul orașului Carrickwell, destul de aproape spațial de casa impunătoare în care crescuse mama ei, dar la mare distanță de ea din punct de vedere social. Daisy fusese educată să nu discute despre bani.

Nimeni nu trebuia să știe că centrala cu gaze din casa lor trebuia folosită cu parcimonie sau că bucata de carne cumpărată pentru masa de duminică putea fi făcută să țină până miercuri, cu puțină imaginație.

— Avem mândria noastră, insista Nan.

Cu toate acestea, Daisy nu credea că banii te pot face fericit. Maică-sa provenea dintr-o familie bogată, însă nu exista nicăieri o cât de mică dovadă că avusese

vreodată o viață familială fericită, deși Nan era probabil mai nefericită fără bani decât fusese când îi avea.

Daisy simțea că-n viață contează cel mai mult dragostea, nu banii.

Când Alex se ridică să se ducă la bar ca să-i mai aducă ceva de băut, îl urmări cu privirea, conștientă că arată ca un cățel ce se uită cu ochi triști după stăpânul care pleacă. Defectul ei cel mai mare era acela că-și dădea seama tot timpul cum o văd cei din jur. Nu putea să intre într-o încăpere fără să se întrebe dacă oamenii cred că arată ca *o* balenă, indiferent cu ce era îmbrăcată, iar când lua cuvântul la seminare, își măsura cuvintele cu aceeași atenție cu care măsura mătasea când croia după tipar. În ziua aceea însă, nu-și măsura vorbele și nici nu-și așezase coapsele oblic pe scaun, în așa fel încât să pară mai slabă. Acesta era efectul pe care-l avea Alex asupra ei.

Și așa, începură să iasă împreună. Păreau un cuplu neobișnuit: Alex cel frumos și popular, care ar fi putut să agațe orice fată și-ar fi dorit, și Daisy, despre care lumea era de acord că e dulce și drăguță, dar oare de ce nu făcea nimic pentru a mai slăbi?

Cei din jur nu vedeau că Daisy cea blândă și iubitoare îi dădea lui Alex un sentiment de siguranță. Statornică și caldă, ca un ceai fierbinte băut în fața focului, ea îl făcea pe dinamicul Alex Kenny să simtă că a ajuns acasă.

Daisy probă colierul de la Tiffany. Argintul îi stătea bine. Aurul, știa, le făcea uneori pe roșcate să pară prea îndrăznețe. Maică-sa, care avea părul blond de la natură, o avertizase destul de des în privința asta.

— E frumos! șopti ea întorcându-se să-l îmbrățișeze pe Alex din nou.

— Mă bucur că-ți place, spuse el fără pic de entuziasm, așezându-se obosit pe marginea patului.

— O, iubitule, nu fi așa! îl rugă Daisy. Știu că ești neliniștit, la fel sunt și eu, dar e atât de important pentru noi!

— Daisy... începu el.

— O putem face, îl întrerupse ea.

Îi ascunsese atâta timp cât de important era pentru ea să aibă un copil, dar acum trebuia să-l convingă.

— Alex, îmi doresc așa de mult un copil! Nu vorbesc despre asta, dar mă obsedează. (Se așeză pe pat, lângă el, și-i luă mâinile între ale ei.) Când merg la serviciu și o văd pe Paula, gravidă și strălucind de fericire, mă doare sufletul! Nu că i-aș invidia măcar o clipă fericirea, dar vreau asta și pentru mine, pentru noi. Oriunde te-ai uita, vezi copii, ai observat asta? (Îi strânse ușor mâna, căutând sprijin.) În magazine, pe stradă, la Mo's Diner, stând pe scaune speciale și privind în jurul lor cu ochii mari. Nu m-am gândit niciodată că mă voi simți așa de cloșcă; crescând, n-am fost niciodată topită după bebeluși sau dornică să fac pe dădaca tot timpul.

Vorbele i se revărsau ca un torent.

— Dacă aș fi avut frați sau surori, poate aș fi căpătat experiență cu copiii mici, dar n-am avut, așa că n-am crezut niciodată că am o fire așa de mămoasă, până când, poc! m-a lovit pur și simplu. (Râse silit.) Alex, mă gândesc tot timpul că vreau să am un copil. În fiecare lună, când îmi vine ciclul, am un sentiment copleșitor de eșec. Sunt cinci ani de când încercăm să avem un copil, ceea ce înseamnă că am simțit de mai bine de șaizeci de ori că am eșuat. Mă simt...

Se opri să caute cuvântul potrivit.

— Mă simt pustie, am sentimentul că nu sunt o femeie întreagă, ci doar o jumătate. Mă simt singură și tristă și mă uit la femeile însărcinate sau la cele cu bebeluși și am senzația că eu trăiesc pe altă planetă. Că ele fac parte din acest minunat ciclu

pământesc al iubirii, iar eu nu. Mă simt diferită, exclusă. Lor nici nu le trece prin cap că-mi doresc propriul meu prunc și poate cred că nu-mi plac copiii! Dar îmi doresc un copil atât de mult, că mă doare. Doamne, cum doare!

Se opri, conștientă că el nu spusese nimic în tot acest timp. Probabil că era uluit de cele auzite. Daisy nu spunea nimănui totul, nici măcar lui Alex. Se gândea că poate asta se datora faptului că fusese singură la părinți și nu era obișnuită să se confeseze. Îi invidia pe oamenii capabili să-și destăinuie cu ușurință cele mai intime gânduri. Dar acum, că o făcuse, își dădea seama că a dezvălui atât de mult era o experiență eliberatoare și-n același timp înfricoșătoare.

— Nu știam că simți asta, îngăimă el fără s-o privească. De ce nu mi-ai spus?

— Încercam amândoi să concepem un copil, spuse ea cu blândețe. Într-un fel, credeam că-ți dai seama cât de mult îmi doresc un copil.

În tot acel timp, Daisy ținuse pumnii strânși și se rugase fierbinte de fiecare dată când se apropia data menstruației, chiar și în anii când Alex fusese bolnav și nu prea făcuseră dragoste. Cum se putea ca el să nu fi observat?

— Nu mi-am dat seama.

— E doar o consultație, îl imploră ea. N-are ce să strice dacă mergem și vedem ce ne spun. Te rog, Alex! Fă-o pentru mine. Am trecut prin atâtea în ultimii ani, cu medicii și cu analizele! Știu că urăști toate astea.

La fel le urâse și ea. De fiecare dată când i se lua lui sânge, își dorea să-și ofere brațul. Și fusese alături de el tot timpul. Nu putea să facă acum și el la fel?

Alex arăta de parcă l-ar fi apăsat o greutate uriașă, dar dădu din cap cu o mișcare rigidă și spuse în cele din urmă:

— Putem merge. Dacă asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat.

Capitolul patru

Mel ar fi vrut să aibă ceva mai mult timp la dispoziţie ca să se pregătească pentru balul de caritate organizat de Lorimar la sfârşitul lunii februarie. Evenimentul cu ţinută obligatorie, la care n-avea voie să lipsească în ruptul capului nimeni din eşalonul superior al conducerii, fusese foarte discutat în ultima lună prin birouri.

Un grup de angajate de la Lorimar – una de la Departamentul de Marketing, leită Samantha din *Totul despre sex*, trei asistente executive şi şefa Departamentului de Vânzări prin Telefon – plănuiau să-şi alcătuiască o ţinută strălucitoare, ca ruptă din respectivul serial, cu tocuri periculos de înalte, un machiaj care anunţa „tocmai am plecat de la raionul de cosmetice Elizabeth Arden" şi rochii ultimul răcnet.

— Esenţialul e rujul roşu folosit din belşug, spuse femeia de la marketing.

Aceasta petrecuse zeci de ore cu pregătirile pentru petrecere – o sarcină-mamut ce includea şi momentul-cheie, când de pe tavanul sălii de bal aveau să cadă sute de baloane roşii cu sigla Lorimar în clipa când Edmund Moriarty anunţa donaţia specială de 100.000 de euro către o fundaţie de cercetare în domeniul chirurgiei cardiace. Edmund şi-ar fi ieşit din minţi dacă măreţul său moment ar fi fost ruinat, aşa că majoritatea angajaţilor de la marketing şi o bună parte dintre cei de la publicitate se ocupau de bal.

Un alt grup de angajate plănuiau să meargă la solar ca să obţină un bronz decent, să se ducă la

coafor și apoi să scoată din fundul dulapului vechile rochii negre, pe care se puteau baza oricând, căci nimeni n-avea chef să arunce banii pe o ținută nouă pentru o simplă petrecere la serviciu. Vanessa împrumutase de la sora ei o fabuloasă rochie lungă de seară, din satin roșu, și era convinsă că Hilary va face infarct când o va vedea.

— De fapt, vor fi o mulțime de cardiologi care să se ocupe de ea dacă se întâmplă ceva, spuse ea veselă.

Iar Mel... Mel plănuise să-și acorde puțin timp pentru îngrijiri personale, ca să arate cât de bine putea la această ocazie importantă. O rochie nouă, poate. Sau o tunsoare la modă. Ceva care să arate lumii și conducerii de la Lorimar că Mel Redmond ținea pasul cu ceilalți.

Și totuși, se întâmplă cumva că, înainte cu cincisprezece minute de ora la care ea și Adrian trebuiau să iasă din casă în sâmbăta cu pricina, Mel se afla în dormitor, încercând disperată să-și readucă la viață părul pleoștit cu ajutorul fixativului. Machiajul ei consta într-o linie ștearsă cu dermatograful care fusese trasată inițial dimineața, la ora nouă, iar tenul ei evoca mai degrabă un sfârșit de săptămână ploios în Groenlanda decât tenta delicioasă a bronzului de Malibu pe care sperau s-o obțină majoritatea angajatelor de la Lorimar. Adrian era în convalescență după gripă și Mel observă cu amărăciune că până și el arăta mai bine decât ea. Epuizată după o zi haotică și o lună și mai haotică, nu dorea altceva decât să se bage în pat și să doarmă.

Întreaga lună februarie, agenda ei fusese plină cu ieșiri obligatorii. În vinerea a doua din lună fusese ziua de naștere a lui Eddie, fratele mai mic al lui Adrian, care împlinea patruzeci de ani, iar aniversarea acestei cifre importante fusese sărbătorită de întreaga familie cu o masă copioasă la restaurantul preferat al acestuia.

— Frăţiorul meu a împlinit patruzeci de ani! repeta Adrian întruna, plin de uimire. Pare o vârstă aşa de înaintată! Îmi amintesc cum discutam amândoi despre cum ne vom simţi la patruzeci de ani.

— Pe atunci părea totuna cu a avea un milion de ani, reflectă Eddie. Părea ceva atât de îndepărtat! Dar, într-un fel, speram să împlinesc vârsta asta mai devreme decât tine, pentru că mă săturasem să fiu cu doi ani mai mic şi să văd că faci totul înaintea mea.

— Ca să poţi împlini primul patruzeci de ani, Adrian ar fi trebuit să moară, remarcă mama lor, Lynda.

— Cu atât mai bine că n-a fost aşa, replică Eddie cu gravitate. Cu toate că de multe ori a fost cât pe ce să te omor cu mâna mea, frăţioare!

La sfârşitul următoarei săptămâni, unchiul şi mătuşa lui Mel îşi sărbătoriseră nunta de aur şi copiii lor organizaseră într-un hotel din Dublin o petrecere mare ce începuse la prânz, cu o orchestră care cânta melodii de-ale lui Jim Reeves şi cu fotografii mărite ale fericitului cuplu de-a lungul căsniciei, afişate pe pereţi. Mesele erau decorate cu aranjamente florale din trandafiri roz şi, pentru a se recrea pe deplin atmosfera de nuntă, care, cu cincizeci de ani în urmă, fusese modestă din pricina lipsei de fonduri, preotul parohiei îi binecuvântă pe cei doi soţi printr-o mică slujbă specială, după care urmară toasturi cu şampanie şi discursuri.

— E un eveniment atât de emoţionant, nu-i aşa? îi spuse lui Mel una dintre invitate, pe un ton visător, după ce unchiul Dermot îi făcuse pe toţi mesenii să plângă afirmând că nu voia să trăiască nici măcar o singură zi fără iubita lui Angela.

— Ă, da, foarte emoţionant, răspunse Mel.

Coafura începea să i se strice din cauza transpiraţiei, căci alergase după Carrie, care o luase razna imediat ce observase că hotelul era locul ideal ca să se ascundă de maică-sa. Până în acel moment, se

ascunsese într-o cabină din toaleta doamnelor, sub faţa de masă pe care stătea tortul aniversar şi după uşile batante ale bucătăriei.

— Stai jos şi odihneşte-te, mă ocup eu de Carrie, spuse mama lui Mel când aceasta trecu în goană pe lângă ea.

Mel se opri, gândindu-se că o dor picioarele cumplit din cauza sandalelor festive cu toc înalt şi că oamenii care organizează astfel de evenimente şi invită şi copii, nu pregătesc niciodată o activitate specială pentru ei. „Copiii sunt bine-veniţi!" nu însemna nimic atâta vreme cât nu exista o încăpere destinată lor, lipsită de pericole, unde părinţii să-i supravegheze cu rândul în timp ce urmăreau *Minunatele aventuri ale lui Barney* sau *O sută unu dalmaţieni*. Sau măcar să existe la cerere sedative pentru părinţi. Paharele acelea cu vin roşu care stăteau ademenitor pe marginea meselor erau ca un magnet pentru un copil de vârsta lui Carrie.

— Eşti obosită, Mel. Du-te şi stai puţin lângă Adrian. Haide, ia-ţi o felie de tort. O supraveghez eu.

Karen se ridică şi dădu să plece după vârtejul de volane liliachii care era Carrie.

— Nu, mamă, e în regulă. Faci destule, spuse ea cu fermitate.

Dacă o dureau picioarele, n-avea decât să-şi scoată sandalele. Cine ar fi băgat de seamă?

— Mai ştii, ne trezim cu Carrie că spune că tu eşti mama ei, nu eu!

Râsul sec care însoţi acest comentariu nu scăpă nici uneia, nici celeilalte.

— N-o să facă una ca asta, nu fi caraghioasă!

Mâna moale a lui Karen apucă strâns braţul fiicei ei.

— Sigur că nu, glumeam doar.

Mel adoptă cel mai reuşit zâmbet de director de relaţii cu publicul de care era în stare, dar amândouă ştiau că este fals.

— Atunci ne vedem mai târziu, scumpo, spusese maică-sa şi, cu toate că nu lucrase niciodată în domeniul relaţiilor cu publicul, reuşise să arboreze o imitaţie credibilă a zâmbetului fiicei sale.

Nici la birou n-avea pic de răgaz. Mel era de-a dreptul copleşită de muncă, întrucât revista companiei, care era trimisă tuturor abonaţilor, urma să apară trimestrial şi nu de două ori pe an ca până atunci, şi toţi angajaţii din departamentul de publicitate trebuiau să lucreze peste program. Şi, parcă pentru a spori tensiunea, circulau zvonuri ameninţătoare despre reduceri masive ale costurilor. Mai multă muncă şi bani mai puţini – după Mel, asta nu era deloc o combinaţie grozavă.

Vanessa trăia sub aceeaşi presiune şi singurul prilej de a sta de vorbă era dimineaţa, în toaleta femeilor, când făceau schimb de păreri pe tema ideilor sumbre care circulau cu privire la modalităţile pe care le-ar putea folosi compania ca să Economisească Bani.

— Am citit deunăzi într-un ziar că majoritatea femeilor care lucrează au atâtea de făcut dimineaţa la prima oră, încât atunci când ajung la serviciu, şaptezeci şi cinci la sută dintre ele sunt rupte de oboseală, îi spuse Vanessa într-o zi în timp ce-şi spăla mâinile, hotărând că n-are vlagă pentru alte manevre de dichiseală.

Mel, care îşi rimela ochii obosiţi ca să-i mai învioreze puţin, aproape că pufni în râs.

— Numai şaptezeci şi cinci la sută? Ce fel de medicamente iau celelalte douăzeci şi cinci?

Cel mai important factor care contribuia la epuizarea totală a lui Mel era faptul că Sarah nu mai dormea bine. De câteva săptămâni, Sarah nu voia să se potolească în serile din zilele de lucru până nu pica de oboseală, dormea rău şi se trezea plângând de mai multe ori pe noapte. Mel discutase despre asta cu Dawna, directoarea grădiniţei.

— Cred că am descoperit care-i problema, îi spuse în cele din urmă Dawna în vinerea dinaintea balului de caritate de la Lorimar, când Mel simţea că a ajuns la capătul răbdării. Vrea să stea cât mai mult cu tine, Mel. Când mami e plecată la serviciu toată ziua, ne e dor de ea, nu-i aşa?

Sarah dădu din cap cu gravitate.

— Asta-i tot! Nu vrea să meargă la culcare şi să piardă din timpul petrecut cu tine când eşti acasă seara, continuă Dawna cu inconştienţă, fără să-şi dea seama că mai injectează o doză de vinovăţie în inima lui Mel. Pun pariu că la sfârşit de săptămână, când eşti acasă, doarme ca un mieluşel.

Mel încuviinţă. Era adevărat: vinerea şi sâmbăta noaptea, Sarah dormea bine întotdeauna şi Mel încercase să se convingă pe ea însăşi că asta se întâmpla din cauză că zilele respective erau pline de activităţi care o făceau să obosească. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e altceva la mijloc.

În loc să apeleze din nou la mama ei pentru ajutor, Mel o rugă pe Lynda, mama lui Adrian, să stea cu fetele sâmbătă seara, când ei doi se duceau la bal. Lynda era mereu în culmea încântării când i se solicita ajutorul, dar asta nu se întâmpla prea des, în parte din cauză că Mel nu voia să dea impresia că profită de ea, dar mai ales pentru că simţea că, în adâncul inimii, soacră-sa o dezaprobă.

Lynda aparţinea unei generaţii de femei care stătuseră acasă cu copiii şi chiar dacă nu-i vorbea niciodată făţiş despre serviciul ei – căci nu era genul de om care să ceară socoteală –, Mel simţea oricum uşoara animozitate.

Cu un chip tineresc la cei şaizeci şi ceva de ani ai ei, cu o siluetă suplă datorită jocului de badminton şi cu acelaşi colorit scandinav ca şi fiul ei, Lynda părea soacra ideală. Locuia destul de departe ca să nu vină la ei tot timpul şi, cu toate că rămăsese văduvă cu ani în urmă, îşi avea propria viaţă socială

şi nu se agăţa de Adrian. Dar comentariile pe care le scăpa din când în când îi dădeau lui Mel senzaţia că nu dorea ca nepoatele ei iubite să fie crescute de străini şi că avea o atitudine bănuitoare faţă de cealaltă bunică a lor.

— Melanie, nu-mi vine să cred cât de cuminţi sunt fetele cu străinii! Mai ales Carrie. Când băieţii mei erau de vârsta asta, nu erau obişnuiţi cu oamenii străini şi se ascundeau după fusta mea de câte ori întâlneau persoane necunoscute, îşi aminti Lynda cu drag. Dar fetele tale se comportă ca nişte mici adulţi! Probabil pentru că stau la grădiniţă toată ziua.

Auzind asta, Mel strânse din dinţi.

— N-a vrut să insinueze nimic, îi luă Adrian apărarea. Spunea doar că...

— Da, ştiu, i-o retezase Mel enervată.

Încă mai avea în minte, proaspătă, amintirea ultimei remarci a soacrei ei: „Voi, femeile de carieră! Nu ştiu de unde aveţi atâta energie. Eu una n-aş fi fost în stare să am grijă de familia mea şi să-mi câştig în acelaşi timp existenţa, te rog să mă crezi!". Dacă Lynda *spunea doar*, de ce naiba durea în halul ăsta?

În seara petrecerii, la şase şi jumătate, Mel făcuse tot ce putuse cu părul ei; de machiaj trebuia să se ocupe în maşină. Ziua trecuse la cumpărături, cu dusul fetelor la înot şi pregătirile pentru şederea Lyndei la ei în noaptea aceea.

Sarah era supărată că părinţii ei merg la petrecere şi-i arătase toată ziua maică-sii cât de nefericită e. Cu feţişoara ei în formă de inimă, ochi mari albaştri cu irizări violet şi bucle blond-argintii, arăta ca un înger fermecător. Atâta doar că faţa de înger ascundea hotărârea neclintită de a face totul numai după voia ei şi, la vârsta de patru ani şi trei luni, era pe cale să devină împărăteasa casei Redmond. Mel citise toate cărţile posibile despre cum trebuie să te porţi cu copiii încăpăţânaţi şi ajunsese până

la urmă la concluzia că nici unul dintre experţii în îngrijirea copilului nu întâlnise pe cineva care să semene cu fiica ei.

Noroc că a obosit-o înotul, îşi spusese Mel în timp ce-şi îmbrăca rochia de seară lungă, neagră, cea care aproape că ar fi putut să meargă singură la bal, la câte evenimente similare organizate de firmă fusese. Statul în piscină, ţinând-o pe Carrie la suprafaţa apei, fusese extenuant şi pentru ea. Jos, caseta video cu *Frumoasa şi Bestia* aştepta în aparat, gata să fie pornită. O farfurie cu două bucăţi de piept de pui cu sos de ciuperci de pădure şi usturoi stătea pe bufetul din bucătărie, alături de un castron cu cartofi noi, aşteptând să fie încălzite pentru cina Lyndei. O pulpă de miel se marina în ulei de măsline şi rozmarin proaspăt pentru masa de a doua zi, fiindcă Lynda rămânea până în seara următoare când venea să vadă de copii şi era adepta unui meniu corespunzător pentru ziua de duminică. Patul din camera de oaspeţi era proaspăt înfăţat cu aşternut liliachiu, iar Mel reuşise chiar să calce faţa de plapumă, lucru pe care nu-l făcea pentru Adrian şi ea. Cearşafurile moi de pe paturile fetelor fuseseră schimbate şi toate jucăriile lor de pluş preferate fuseseră aranjate frumos la locurile lor. Mel lăsase termometrul şi paracetamolul pentru copii pe dulăpiorul din baie – prea sus ca să poată ajunge fetiţele la ele, dar la îndemâna Lyndei în caz de nevoie. Numărul de telefon al medicului şi cel al localului unde se ţinea petrecerea erau scrise mare – căci, fără ochelari, Lynda era pe jumătate oarbă – lângă telefon.

Categoric, soacră-sa n-avea nici un motiv să considere că-şi neglijează familia din cauză că merge la serviciu.

— O să ne distrăm de minune astă-seară, le gânguri Lynda fetiţelor, care se cuibăriseră lângă ea pe canapea, în pijamale comode, gata de distracţie cu buni Lynda.

Aceasta la adusese dulciuri, genul de dulciuri concentrate care erau interzise la ei în casă deoarece le făcea pe ambele fete hiperactive. Mel ştia că nu poate să protesteze.

Arătând mai puţin palid, Adrian intră în cameră terminând de ronţăit un biscuit. Balul din seara aceea includea şi cina, dar cum în prima parte aveau să se servească doar băuturi, nu se ştia când vor apuca să mănânce ceva. Purta un costum negru din stofă fină de lână şi cămaşă gri-argintiu, care-i scotea în evidenţă ochii albaştri. Arăta excelent.

— O să-ţi fie dor de tati? o întrebă el pe Sarah luând-o de pe canapea cu o mişcare rapidă şi întorcând-o cu capul în jos – joc care îi plăcea foarte mult fetiţei, încă de când era bebeluş.

— Da, chicoti ea încercând să-şi dea la o parte părul lung ce-i acoperea faţa.

— Zău, serios? o întrebă el săltând-o şi coborând-o ritmic.

— Da!! ţipă ea încântată, căci adora să fie săltată astfel şi nu se temea de nimic.

— Şi eu, şi eu! strigă Carrie, cu obrajii rotofei de copil mic îmbujoraţi de emoţie.

Arăta ca o versiune mai mică a surorii ei, excepţie făcând bărbia încăpăţânată.

„A moştenit mai mult familia noastră", zicea Lynda uneori, şi Mel înţelegea că voia să spună prin asta că Sarah luase de la ea firea încăpăţânată care, în consecinţă, nu era agreată.

— Ar trebui să mergem, spuse Mel automat.

Distracţia păru să înceteze pe moment. Sarah, tot cu capul în jos, se uită la Mel cu ochii aceia înţelepţi care parcă o întrebau de ce trebuia să le strice veselia.

Mel ar fi vrut să strige: pentru că ziua n-are decât un număr limitat de ore! Cineva trebuie să aibă grijă de respectarea programului. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă aş lăsa totul după voia voastră!

Adrian o puse pe Sarah înapoi pe canapea, apoi o sălță repede și pe Carrie de câteva ori, ca să nu se supere, și-i dădu drumul la loc, lângă bunica ei.

— Să fiți cuminți cu buni, le spuse el fetelor, care-i zâmbiră adorator, ca pentru a sugera că nu cunosc semnificația cuvântului „obraznic".

— Pa, Carrie.

Mel se aplecă să-și sărute mezina și se văzu răsplătită de două mânuțe grăsulii care o prinseră pe după gât și un pupic umed pe obraz. Crește așa repede! își spuse ea cu inima strânsă. Parcă abia ieri fusese o ființă micuță și fragilă pe care o ținea în brațe, cu gura ca un boboc minuscul de trandafir sugând la sânul ei.

— Pa, mami, gânguri ea cu răsuflarea încă întretăiată.

— Te iubesc, îi șopti Mel cu duioșie sărutând-o încă o dată.

De cealaltă parte a Lyndei, Sarah ședea cu o grămăjoară de dulciuri interzise în poală.

— Pot să primesc un pupic de la revedere? o întrebă Mel cu glas tremurător.

— Paaa, îi răspunse fetița, absorbită de aranjarea comorii și ignorându-i solicitarea.

— Dă-i un pupic mamei la plecare, răsfățată mică, îi spuse Lynda cu glas afectuos, ciufulindu-i părul.

— A, toți copiii se poartă așa câteodată, zise Mel degajat, căci nu voia să-și dea nimeni seama că se simte trădată și e gata să izbucnească în lacrimi amare. Persoana nou-venită este întotdeauna mai plăcută decât mama cea plictisitoare, mereu aceeași.

— Dă-i mamei un pupic, insistă Lynda.

Fără să-și dea seama de durerea pe care-o stârnea în inima mamei, Sarah rămase cu capul plecat și-i ignoră pe toți.

— Ei, haide, spuse Lynda pe jumătate râzând. Nu-i o mică hoțomană? Nu-i convine că ieșiți, Mel.

Pe neașteptate, Sarah ridică privirea, zâmbi fermecător și-i trimise maică-sii o bezea în fugă, făcându-i alene cu mâna.

— Așa da, bravo! o aprobă Lynda. Acum dă-mi telecomanda și haideți să ne uităm la film.

— Distracție plăcută, le ură Adrian îndreptându-se deja spre ușă.

— Da, să fiți cuminți, scumpele mamei, adăugă Mel pășind mecanic în urma soțului ei.

Resimțea dezamăgirea ca pe o durere fizică. Sarah refuzase să o sărute. O bezea suflată din vârful buzelor nu însemna același lucru cu un sărut propriu-zis. Sarah își săruta întotdeauna mama la plecare, întotdeauna...

— Mel, poșeta ta, îi atrase Adrian atenția, întinzându-i obiectul cu pricina. Cum se poate s-o uiți?

— Ce aiurită sunt, îngăimă ea și ieși pe ușă.

— Ești frântă de oboseală, nu-i așa? observă el în timp ce descuia mașina.

Mel se trânti pe scaunul din dreapta. În timp ce se îndepărtau cu viteză de casă, își dădu seama că-și lăsase portfardul pe măsuța din hol. Nu avea la ea decât un luciu de buze de culoare foarte deschisă și rimelul. Cu părul pleoștit și fața aproape lipsită de fard, o să pară că ea e cea bolnavă de gripă. Dar era atât de nefericită încât, pentru prima oară în viața ei perfect organizată, lui Mel Redmond nu-i păsa.

Evenimentul avea loc în sala de bal a unui hotel luxos, de cinci stele, numit McArthur. Când Mel și Adrian sosiră, recepția cu băuturi era în plină desfășurare în foaier. Zâmbind grațios, conștientă că arăta de parcă tocmai se ridicase de pe patul de moarte, Mel își luă soțul de mână și se strecurară amândoi prin mulțime, până ajunseră la Tony Steilman, unul dintre bunii ei prieteni de la birou, și la soția acestuia, Bonnie. Erau prieteni și în afara locului de muncă, Tony fiind un om în care Mel avea încredere deplină.

— Hei, mă bucur că te văd! spuse Tony sărutând-o. Arăţi îngrozitor.

În timp ce-l îmbrăţişa pe Adrian, Bonnie îi aruncă soţului ei o privire exasperată.

— Mi-am lăsat portfardul acasă din pricina grabei, îi explică Mel ridicând din umeri.

— N-am mare lucru la mine, spuse Bonnie întinzându-i o poşetă micuţă de seară, dar eşti bine-venită să le foloseşti.

Lăsându-şi bărbaţii să stea de vorbă, Mel şi Bonnie porniră în direcţia toaletelor, dar când intrară pe hol dădură practic nas în nas cu Hilary şi cu Edmund Moriarty, directorul executiv – ultimii oameni pe care Mel ar fi vrut să-i întâlnească arătând astfel.

— Doamne, Mel, eşti bolnavă? Ai făcut o viroză? o întrebă Hilary dând un pas înapoi, fiindcă orice-ar fi fost, nu voia să se molipsească.

— Nu, doar că Mel e mamă cu serviciu şi deci trebuie să facă totul pe fugă, interveni Bonnie râzând, înveselită de cele două pahare de şampanie roz pe care le băuse. Sincer, Hilary, eu nu-mi dau seama cum rezistă! Mel a noastră e o adevărată eroină! Eu îi spun mereu lui Tony ce noroc are că stau acasă toată ziua, aşa că nu trebuie să vin de la birou şi să mă apuc imediat de gospodărie, ca Mel. E nemaipomenit că Lorimar încurajează aşa de mult mamele cu serviciu!

Faţa rotundă şi drăgălaşă a lui Bonnie strălucea de mândrie la adresa prietenei sale, gândindu-se că a spus ce trebuia, fiindcă Mel era cu adevărat *incredibilă*. Bonnie nu ştia cum s-ar fi descurcat *ea* dacă ar fi trebuit să lucreze la fel de mult ca Tony şi Mel, fiind în acelaşi timp şi mamă.

Peste micul grup se lăsă tăcerea.

Mel simţi că-i îngheaţă zâmbetul pe faţă. Ştia că ceea ce spusese Bonnie era total nepotrivit. Edmund nu voia să i se amintească de faptul că Mel era mamă şi mai avea şi alte responsabilităţi. El şi

Hilary considerau că Lorimar trebuie să fie prima ei prioritate şi, sincer, nu le păsa la ce echilibristică trebuia să recurgă pentru a-şi face treaba. Edmund, om fără copii, capricios, pretenţios şi care se plictisea uşor, pretindea ca angajaţii lui să fie preocupaţi de un singur om: el însuşi.

Căutând în minte o explicaţie care să mulţumească pe toată lumea şi să-i păstreze neştirbită imaginea de super-femeie de carieră, Mel găsi pe neaşteptate una.

— De fapt, am fost în după-amiaza asta la sală şi a trebuit să fug acasă în ultimul moment. Ştiţi cum zboară timpul când faci sport.

Bonnie clipi nedumerită.

— E vorba de mini-maraton, continuă Mel. Participă şi un grup de angajaţi de la Lorimar şi, evident, vreau să mă înscriu şi eu.

Viziunea unui grup de angajate de-ale lui, echipate din cap până-n picioare cu îmbrăcăminte de sport inscripţionată cu numele companiei, alergând prin faţa fotografilor îl atrăgea vizibil pe Edmund Moriarty. Sănătate, caritate şi publicitate pozitivă – combinaţia perfectă.

— Excelent! spuse el. Nu ştiam că sponsorizăm o echipă de alergătoare, dar e o idee excelentă. Ţelul nostru este sănătatea, iar noi suntem sănătoşi. Îmi place!

Hilary, care, evident, nu crezuse o iotă din vorbele lui Mel, îi aruncă acesteia o privire detaşată şi zise:

— Grozav. Putem vorbi luni mai multe despre asta.

Apoi îl conduse pe Edmund în foaier, să mai bârfească niţel.

Mel reuşi să-şi ţină masca pe chip tot restul serii şi abia când porniră spre casă lăsă garda jos, simţindu-se în siguranţă.

— A fost ca naiba, se văicări ea în timp ce ieşeau cu maşina din parcarea subterană a hotelului. Şi ca

să dreg lucrurile cât de cât, am zis că mă antrenez pentru mini-maraton, ceea ce înseamnă că va trebui s-o şi fac.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Adrian era nedumerit de toată povestea. Şi ce dacă Mel arăta obosită? Doar nu fusese angajată ca să arate mereu ca un fotomodel; era o fiinţă normală!

— Nu! se răsti ea, furioasă pe întreaga lume şi, cum lumea nu era acolo, trebuia să se mulţumească cu Adrian.

— Doar nu trebuie să alergi la mini-maraton doar pentru că arătai obosită la petrecere!

— Ba trebuie s-o fac, pentru că am zis în faţa şefului şi şefu-i şef, aşa că trebuie să alerg şi-i numai afurisita mea de vină că arăt ca o epavă! Acum înţeleg de ce-şi fac femeile tatuaje ca o linie de dermatograf în jurul ochilor. Cel puţin aşa arăţi întotdeauna că ţi-ai dat silinţa.

Adrian izbucni în râs.

— Ei, haide, iubito, nu-i atât de important, crede-mă! Îţi faci munca excelent şi ei ştiu asta. Restul sunt tâmpenii. Cui îi pasă cum arăţi?

— N-ar trebui să aibă importanţă, dar are! şuieră ea furioasă. Felul cum arăt contează, pentru că sunt femeie şi am copii şi nu dispun în întregime de timpul meu. Tu nu înţelegi asta. Eşti bărbat şi nimeni nu te urmăreşte cu ochi de şoim ca să descopere semne că-ţi pui familia pe primul plan, nu serviciul, şi acelaşi lucru e valabil şi pentru înfăţişare. Totul contează! Nu tu eşti bănuit că-ţi vei lua liber pentru îngrijirea copilului când Carrie face febră mare. Dacă ai organiza *tu* la şcoală piesa de Crăciun, toată lumea ar crede că meriţi să fii desemnat Tatăl Anului. Dacă o fac eu, oamenii vor crede că precis chiulesc de la serviciu, iar dacă n-o fac, e clar că mă sustrag de la îndatoririle de mamă. Aşa că, da, felul cum arăt chiar *contează*.

— Dar şi eu am stat acasă cu fetele când au fost bolnave, protestă el.

— Dar în cazul unui bărbat, se consideră că așa ceva e doar un incident izolat, zise Mel exasperată. Pentru o femeie e cu totul altceva. E ca un afurisit de maraton! Și nu un mini-maraton, te asigur!

— Nu poate să existe discriminare între sexe la Lorimar, căci și Hilary e femeie, spuse Adrian cu îndoială.

— Nu așa de evidentă ca să sară în ochi, oftă Mel. Hilary e căsătorită cu serviciul ei și n-ai crede într-o mie de ani că are copii. Cu alte cuvinte, e femeia perfectă pentru un post de conducere. Leagă-ți trompele uterine sau găsește pe altcineva să-ți crească copiii, așa încât tu să nu-i vezi niciodată, și-ți dăm un post tocmai în vârful piramidei!

— Dar tu îți iubești munca, insistă el. Ești plină de energie, Mel! Toată lumea e de părere că ești grozavă în tot ceea ce faci. *Eu* cred că ești grozavă. Felul cum te descurci cu serviciul și cu copiii, jonglând...

— Nu suport când se spune despre modul ăsta de viață că jonglezi, spuse ea încet. Jonglatul nu poate fi chiar atât de greu, pe când asta... asta-i ca și cum...

Căută frenetic cuvântul potrivit.

— E ca și cum ai jongla cu grenade.

— E chiar așa de rău?

Mel închise ochii.

— Da. E un afurisit de coșmar, ca alergatul fără sfârșit pe o roată de hamster într-un film de groază... și nu pot să cobor de pe ea.

Capitolul cinci

Cleo făcea curățenie în dormitorul ei favorit de la Willow, din Apartamentul Reginei-pirat, botezat astfel după enigmatica Grace O'Malley, frumoasa și înfocata femeie-pirat care navigase pe mările din jurul Irlandei în secolul al XVII-lea. Apartamentul avea un pat din mahon cu patru stâlpi și baldachin din catifea albastru de Prusia, splendide pe vremuri, un șemineu care avea tendința să scoată fum și o cadă așezată pe picioare în formă de labă de animal ce stătea maiestuoasă în mijlocul podelei de lemn din baia alăturată.

Miresele adorau Apartamentul Reginei-pirat, poate fiindcă se imaginau, cum făcea Cleo, lăsându-se învinse de mirele lor în patul cu patru stâlpi, ca o eroină din secolul al XVII-lea care iubindu-se pătimaș cu un frumos căpitan de pirați în așternuturi albe, foșnitoare. Cleo se gândise adesea că, dacă se va căsători – și era un mare *dacă*, pentru că, trebuia să recunoască, nu accepta să se mulțumească cu un bărbat *oarecare* și ar fi preferat să-și trăiască viața singură decât să recurgă la compromisuri –, își va petrece noaptea nunții în odaia lui Grace O'Malley.

Camera avea un singur cusur: era foarte greu de întreținut. Ștersul prafului de pe cei patru stâlpi ai patului sculptați complicat era infernal de greu și, deși Cleo putea să curețe oricare dintre camerele hotelului cât ai bate din palme, Apartamentul Reginei-pirat îi lua cel mai mult timp. Fiindcă trebuia să fie ireproșabil. Cleo țintea perfecțiunea.

Încă de când învăţase să meargă, se ţinuse de fusta mamei ei dintr-o cameră într-alta, ajutând-o, aşa că acum treceau amândouă ca un vârtej prin încăperile goale, ştergând praful, lustruind, curăţând, dând cu aspiratorul şi schimbând aşternutul cu o viteză impresionantă.

Era totuşi o muncă grea şi, de la apariţia lui Trevor, un om cu talente de-a dreptul extraordinare la curăţenie, care venise să lucreze la hotel când Cleo se afla la facultate, Sheila ar fi trebuit să n-o mai facă. Atâta doar că Trevor şi echipa lui specială – alcătuită din cele două surori ale lui şi o verişoară primară – se îmbolnăviseră toţi brusc de o gripă misterioasă, care-i ţinea la pat. Şi asta tocmai în săptămâna în care erau cursele de cai de la Fairyhouse, în vecinătate, observă Cleo. Era a doua oară într-o singură lună când se întâmpla acest lucru.

Lui Trevor trebuia să i se spună câteva de la obraz, dar nimeni nu părea doritor s-o facă.

— E băiat bun, zău, îl scuzase mama ei în vinerea aceea, când Trevor anunţase telefonic că e încă slăbit, dar pe cale să se însănătoşească.

Cleo, Sheila şi Doug, bucătarul-şef din tura de dimineaţă, stăteau toţi trei la o ceaşcă de ceai matinală.

— I-aş da eu slăbiciune! mârâi Cleo. Dacă tot veni vorba, au adus vreodată, el şi echipa lui, un certificat medical pentru perioadele cât au fost bolnavi?

— Nu, protestă Sheila, dar aici nu folosim sistemul certificatelor medicale, iubito. Ştiu că ai învăţat la şcoală despre asta, dar administrarea unui hotel mare nu se compară cu felul în care conducem noi Willow. Trebuie să te porţi delicat cu oamenii, Cleo. Dacă tatăl tău sau eu i-am sugera lui Trevor că nu-l credem că a fost cu adevărat bolnav, ar putea să ne părăsească.

— Dar el, mamă, s-a purtat delicat cu voi când şi-a luat în luna asta două săptămâni libere pentru o gripă inexistentă?

Cleo fierbea de furie împotriva lui Trevor, care, într-adevăr, era un om cumsecade, cu aşa o patimă a cailor, încât merita să se dea numele lui unei curse cu obstacole.

— Şi ce dacă ne părăseşte? Oricum, treaba o facem tot noi!

— Îl plătim puţin, argumentă mama ei ridicându-se în picioare.

— Ba nu-l plătim deloc puţin, dacă trebuie să facem noi curat în toate camerele *şi* să-i plătim concediul de boală, fără nici un certificat medical. Dacă zace bolnav în pat şi nu s-a dus la curse azi, eu sunt Naomi Campbell!

— Devii dură, fetiţo, remarcă Doug aprobator, după plecarea Sheilei. Înseamnă că tot te-au învăţat câte ceva la facultatea aia.

— Ceilalţi de pe-aici nu sunt de aceeaşi părere, oftă Cleo.

Văzu pe masă ziarul oraşului şi-l trase spre ea, ca să-şi abată cu ceva gândurile de la Trevor în timp ce-şi termina ceaiul. Erau ştirile locale obişnuite: nişte antreprenori solicitau autorizaţie pentru construirea unui cartier rezidenţial enorm în zona dinspre Kilkenny, iar tinerele de la Mănăstirea Milostivirii strânseseră două mii de euro pentru ospiciul din oraş, organizând în sala de festivităţi a şcolii un spectacol cu piesa *Cum vă place*, în ziua de Sfântul Valentin. Ceea ce i-a atras atenţia a fost reclama mare pentru Cloud's Hill Spa.

În ultimul an, o americancă renovase vechiul conac Delaney, transformându-l într-o bijuterie de centru de sănătate cu spa. Reţeaua de spionaj din Carrickwell nu reuşise să afle absolut nimic despre misterioasa femeie, cu toate că-şi dăduse toată silinţa. Şi iată, centrul spa era deschis.

„Cloud's Hill Spa: o sursă de vitalitate"

Sloganul suna cam demodat, dar fotografia era bună. Un aşezământ cu preţuri piperate, sofisticat,

un concurent în plus pentru Willow. Cleo avusése de gând să vadă ce-i pe-acolo şi acum, că se deschisese, era timpul s-o facă.

După ce-şi terminară micul dejun, Cleo şi Sheila porniră să deretice prin camere, Cleo tot nervoasă din pricina absenţei lui Trevor. Dacă ar fi condus *ea* Willow, ar fi pus capăt imediat purtărilor de acest fel. Şi-ar fi pariat şi ultimul bănuţ că femeia care conducea Cloud's Hill nu trebuia să-şi frece singură sauna sau să spele halatele de baie pufoase.

N-o mai lăsa pe mama ei să se ocupe de băi, căci trebuia să se aplece de nenumărate ori şi asta nu-i făcea deloc bine la artrită, aşa că, atunci când lucrau împreună, Cleo insista să le cureţe ea. În dimineaţa aceea, în timp ce făceau curat în Apartamentul Reginei-pirat, simţi că i se acoperă fruntea cu o peliculă de sudoare. Furia o făcea să lucreze mai repede decât de obicei. Freacă, freacă, freacă. Se înverşună cu cârpa asupra căzii mari şi demodate, ca şi cum ar fi vrut să distrugă prin forţă ultima urmă de microb.

Zece minute mai târziu, se întoarse în dormitor şi-şi găsi mama aşezată pe patul cu stâlpi, părând la capătul puterilor. Se lăsă în genunchi în faţa Sheilei.

— Mamă, ce-i cu tine? Te simţi bine?

— Da, n-am nimic, răspunse ea cu o fluturare din mână menită să alunge îngrijorarea fetei. Voiam doar să-mi trag sufletul puţin. Azi-noapte tatăl tău a sforăit cumplit. N-a tăcut o clipă, oricât l-am înghiontit, aşa că n-am închis un ochi.

— Du-te jos şi te odihneşte puţin, îi spuse Cleo, uşurată că nu era ceva mai grav şi ştiind că sforăitul tatălui ei putea să trezească şi morţii.

— N-am nevoie de odihnă, insistă Sheila. Cine te ajută la celelalte camere?

— N-am nevoie de ajutor, rosti Cleo cu fermitate. Hai, du-te să te odihneşti. Fugi!

— Eşti cea mai bună pană din aripa mea, Cleo, spuse Sheila Malin cu căldură în glas.

— Nu fi ridicolă, mamă, mormăi fata, jenată şi înduioşată în acelaşi timp. Eşti o bătrânică sentimentală.

— Credeam că te-ai hotărât să te transformi în domnişoara Frânge-gâturi mai devreme, când a sunat Trevor să spună că e bolnav, o tachină maică-sa.

— Păi pentru cei din afară, chiar sunt domnişoara Frânge-gâturi, replică Cleo zâmbind cu gura până la urechi. Ştiţi cu toţii că sunt uşor de influenţat. La facultate ne-au învăţat să folosim un ton ferm şi imperativ, pentru că numai aşa obţii rezultate de la angajaţi. Şi dacă tu şi tata m-aţi lăsa să-i spun vreo două vorbe lui Trevor, să ştii că... ar munci mult mai bine. Trebuie să ne gândim la Willow şi la voi doi. De ce să angajăm un câine şi să lătrăm tot noi? Trevor trebuie să-şi ia munca în serios, că dacă nu, e concediat. Nu eşti de acord cu mine?

— Sunt de acord, draga mea, zise maică-sa cu un zâmbet forţat. Ai dreptate, sunt extenuată. Mă duc jos să stau puţin întinsă.

După plecarea mamei, Cleo se apucă să cureţe cu vigoare reînnoită. Gândul la ce anume îi va spune lui Trevor când va da ochii cu el îi dădea energie.

— N-o să-ţi vină să crezi, chiar aveam de gând să-ţi trimit un mesaj pe mobil. Trebuie că avem înclinaţii paranormale, spuse Trish în culmea încântării când o sună Cleo, în după-amiaza aceea.

— Poate înclinaţii psihotice, o corectă Cleo. Despre paranormal nu-s prea sigură.

— Ei bine, eu *am* aşa ceva. Azi sunt plină de vibraţii minunate şi de o energie mistică şi tocmai voiam să-ţi trimit un mesaj ca să te chem mâine în oraş, pentru că dăm o petrecere acasă. Cu DJ şi tot tacâmul.

După părerea lui Trish, asta era ultima modă în materie de petreceri. N-avea prea mare importanţă

că DJ-ul era prieten cu un prieten al unui prieten, pentru că precis avea mai multe CD-uri decât colegele ei de apartament. Nimeni n-o lăsa să pună ce-i plăcea, de pildă Beyoncé sau Christina Aguillera, iar ea, în schimb, refuza să asculte rap, aşa că unicul teren comun ar fi fost colecţia de CD-uri cu muzică de audiţie a lui Barry. Oricând de mult ţi-ar plăcea REM, nu poţi dansa pe muzica lor, obişnuia ea să spună.

— Îmi pare rău, nu pot să vin.

Lui Cleo i-ar fi plăcut să meargă la o petrecere sâmbătă, dar în seara aceea venea un autocar plin cu turişti din Finlanda, care urmau să cineze vineri şi sâmbătă seara la restaurantul lor, aşa că toată lumea trebuia să fie la posturi.

— Avem rezervări pentru sfârşitul ăsta de săptămână şi mama e cam obosită. Nu pot veni.

— Bine că măcar aveţi hotelul plin!

— Da, aprobă Cleo cu îndoială în glas.

— Nu fi mâţă plângăreaţă! o mustră Trish exasperată. Mi-ai scos sufletul tot repetându-mi că hotelul abia dacă se umple pe jumătate tot timpul, iar acum, că vă vin turişti până-n pod, tot te plângi!

— Mii de mulţumiri pentru preţiosul sfat, o, fiinţă cu vibraţii minunate şi energie mistică! replică ea sarcastic.

— Scuze.

— Se acceptă. Voiam să spun că nu e chiar aşa de grozav pe cât pare că avem hotelul plin la sfârşitul ăsta de săptămână.

— De ce?

— Rezervarea s-a făcut acum un an şi va fi prima oară că avem toate camerele ocupate în ultimele... (Cleo socoti rapid.) Ultimele opt luni.

— Am priceput. Păi tocmai de-aceea, o petrecere te-ar mai înveseli, hotărî Trish, la fel de impulsivă ca întotdeauna. Ai putea să-l întâlneşti pe domnul „Merge o vreme". Asta până dai peste domnul „Perfecţiunea întruchipată".

— N-ţ, domnul „Perfecţiunea întruchipată“ nu există, dar mulţumesc oricum. Eu te-am sunat ca să te invit să vii aici mâine şi să mergem împreună să vedem ce-i cu noul centru spa care s-a deschis la vechea reşedinţă Delaney. Am citit în ziar un articol despre el şi ard de nerăbdare să-l vizitez, fiindcă aş putea împrumuta nişte idei grozave pentru centrul de sănătate pe care l-am putea deschide aici, dar nu vreau să chem pe nimeni de-acasă cu mine, pentru că mi-ar spune imediat că iar am început să visez la luna de pe cer.

— Nu pot veni în Carrickwell, din cauza petrecerii, spuse Trish pe un ton de scuză. Ce-ar fi s-o chemi pe Eileen?

Eileen era a treia membră a grupului lor din vremea şcolii şi lucra acum la spitalul local, ca asistentă.

— Cred că lucrează la sfârşitul săptămânii ăsteia. Va trebui să merg singură.

— Şi o să-ţi faci tratamente şi alte chestii dintr-alea?

— Un masaj corporal complet la specialistul în masaj holistic adus tocmai din Australia şi care arată absolut trăsnet. A făcut scufundări la mare adâncime, surfing, are muşchii abdominali ca scândura de spălat rufe... sau oare ca aia de călcat?

Trish căzu în capcană.

— Eşti o vacă... Nu te duce sâmbăta asta, te rog! Aşteaptă până pot veni şi eu.

— Te-am prins!

— Ticăloaso!

— Neroado! De unde să fi ştiut eu cum arată personalul de la centru, cap-pătrat?

— Ei bine, dacă se întâmplă totuşi ca maseurul să fie un voinic australian frumos de pică, dă-mi un telefon şi mă înfiinţez acolo ca vântul. La norocul meu, super-masculul de la petrecere o să fie din categoria „Acceptabil dacă eşti de-a dreptul disperată“.

— Eu credeam că ăsta e singurul gen de băieți pe care-i inviți la petrecerile tale, spuse Cleo cu nevinovăție.

— Așteaptă și-ai să vezi! promise Trish. Când o să găsesc un australian adevărat, care a făcut scufundări la mare adâncime și surfing și un corp superb, ție o să-ți pară rău!

— Ba chiar deloc. O să-i cer numărul de telefon al fratelui lui. Nu-ți pierde speranța, ăsta-i motoul meu.

Întrucât dispunea de fonduri limitate, Cleo se gândise că ar putea să-și facă programare la Cloud's Hill Spa pentru ceva nu foarte scump – de pildă o manichiură. După aceea însă, îi veni ideea mai bună de a merge pur și simplu în după-amiaza aceea ca să ia o broșură și să vadă cum arată.

Împrumută automobilul hârbuit al mamei ei, un Austin care aparținea de cincisprezece ani familiei și încă mai păstra un vag miros de la câinii ciobănești pe care-i creștea posesorul anterior. Înaintând cu zarvă mare pe drumul de țară, Austinul se opri, într-un final, scârțâind, în fața centrului spa. Cleo se simți pe dată descurajată: fotografia din ziarul local nu înfățișase realitatea.

Fără o sumă imensă de bani, Willow n-avea să ajungă niciodată să concureze cu ceea ce vedea. Clădirea era elegantă, minunat restaurată și avea un aer clar de lux rafinat. Grădinile minunate, presărate cu flori de primăvară, erau fără cusur. Chiar și urnele mari de piatră, pline cu iasomie de Madagascar, ce încadrau ușa masivă de la intrare, erau perfecte, piatra era destul de tocită de vreme ca să-și arate vechimea, dar nu chiar atât de tocită încât să dea impresia că va plesni la primul îngheț.

Urnele din fața hotelului Willow erau într-o rână și începeau să se sfărâme, iar Cleo avea impresia că, dacă ar fi încercat să obțină o asigurare pentru clădire, asiguratorul le-ar fi considerat un adevărat pericol.

Intră în holul spațios al recepției și oftă de plăcere amestecată cu invidie. Aveai senzația că intri într-o casă frumoasă, dar confortabilă. Pe jos erau lespezi de piatră mari de culoare crem, existau o mulțime de canapele joase, comode, rafturi cu cărți pe un perete, iar pe celălalt câteva acuarele cu teme florale și un șemineu mare. Atmosfera era relaxată și opulentă, fără a fi câtuși de puțin ostentativă. Banii fuseseră cheltuiți cu cap, iar Cleo, cu ochiul ei de hotelier, era capabilă să vadă cu câtă iscusință se lucrase.

Recepționera o făcu să i se strângă inima și mai mult. Era o orientală superbă cu piele de porțelan, îmbrăcată în verde-oliv, culoarea-emblemă a centrului spa, și o întâmpina cu un zâmbet cald de bun venit. Zâmbea!

Cleo se gândi la Tamara cea mereu îmbufnată, stând la biroul recepției în hotelul lor. Tamara n-ar fi reușit să schițeze un zâmbet cât de mic decât dacă ar fi crezut că trebuie să întâmpine întreaga distribuție masculină din *Baywatch* venită pentru o orgie, cu o femeie în minus.

— Cu ce pot să vă ajut? o întrebă recepționera cu căldură în fiecare silabă rostită, cu accent abia sesizabil.

— Am venit să iau o broșură, răspunse Cleo cu fermitate.

Dacă tot de afla acolo, putea foarte bine să facă ce-și propusese. Locul acela făcea parte dintr-o categorie mult superioară hotelului lor, dar putea oricum să învețe câte ceva.

— Au venit atâtea persoane astăzi din cauza reclamei din ziar, că am rămas fără broșuri, spuse fata surprinsă și încântată. Sun la birouri să vi se aducă una.

— E splendid aici, zise Cleo, reacționând la atitudinea atât de prietenoasă a recepționerei. Nu m-am gândit că va fi așa de luxos. Și uniforma e adorabilă. De fapt, și îmbrăcată într-un sac, tot minunat ai arăta, adăugă ea cu sinceritate.

— Credeți? Eu am impresia că această culoare nu mi se potrivește, îi explică tânăra în engleza ei îngrijit pronunțată. Credeți că mi se potrivește?

— Extraordinar de bine! se entuziasmă Cleo. Dar, pe de altă parte, ești foarte frumoasă. Uită-te la tine! Sunt sigură că jumătate dintre cliente își vor face tratamente în speranța că la sfârșit vor arăta la fel ca și tine.

— Nu, protestă fata îmbujorându-se ușor. Sora mea e cu adevărat frumoasă. Eu nu sunt. Și dumneavoastră sunteți foarte drăguță cu părul acesta. Îmi plac foarte mult buclele dumneavoastră!

— Buclele astea sunt blestemul vieții mele, oftă Cleo. Aș da orice pentru un păr drept și mătăsos ca al tău!

Apoi izbucni în râs, căci nu-i trecuse prin minte că o ființă care arăta atât de splendid precum tânăra din fața ei ar putea să aibă un dram de atitudine critică față de sine. Și totuși, fata făcea excepție.

— Femeile! Ce-o fi oare în capul nostru? se întrebă ea cu voce tare. Toate credem că suntem urâte ca păcatul.

— Sper că nici una dintre voi nu crede așa ceva, spuse cu glas scăzut o femeie care tocmai apăruse printr-o ușă aflată în spatele biroului recepției, cu un teanc de broșuri în mână.

— Mulțumesc, doamnă Meyer, spuse frumoasa.

Doamna Meyer îi întinse o broșură lui Cleo, care se simți ca și cum i-ar fi apărut brusc pe frunte cuvântul „impostoare".

— Bună, sunt Leah Meyer.

— Cleo Malin, se recomandă ea întinzând mâna. Am trecut pe-aici să văd cum arată.

I-ar fi fost greu să mintă sub privirea prietenoasă a lui Leah Meyer. Femeia înaltă și zveltă avea o ținută de regină și totuși arăta ca genul de persoană căreia îi poți spune orice și nu una față de care să te ascunzi.

— Şi ce părere ai?

— Până acum, totul e fantastic.

— Dacă vrei, te conduc într-un tur ca să vezi totul, spuse Leah. Ce te-ar interesa? Avem o mulţime de tratamente, dar pentru prima lună am introdus un pachet complet de relaxare şi revitalizare cu durata de o zi.

Cleo avea impresia că povestea cu care venise e din ce în ce mai şubredă, aşa că improviză:

— Familia mea are un hotel în oraş şi am vrut să vin aici să văd cum este, ca să le pot recomanda clienţilor noştri centrul.

— Un parteneriat, zise Leah cu căldură. Ar trebui să-ţi ofer un tratament gratuit, ca să te convingi singură de ceea ce facem aici.

— O, nu, nu, vă rog! zise Cleo ruşinată. Sincer, nu pot să accept.

— Ba poţi, şi o vei face. Yazmin, îmi arăţi, te rog, registrul de programări?

Leah răsfoi cu repeziciune registrul voluminos.

— Masaj indian al capului, o jumătate de oră? sugeră ea. Apoi vii cu mine în bazinul cu apă fierbinte? Zece minute petrecute în bazinul cu apă fierbinte mă fac întotdeauna să mă simt renăscută, indiferent ce fel de zi am avut, şi-mi place să am companie.

Ar fi fost o mojicie să refuze.

Cleo petrecu primele zece minute de masaj al capului făcându-şi griji pentru că o minţise pe Leah, dar apoi se lăsă cuprinsă de fericirea absolută a faptului că nu se mai putea gândi la absolut nimic. Nici la hotel şi la problemele financiare ale familiei, nici la absenţa bărbaţilor din viaţa ei, pur şi simplu la nimic.

— Nu-mi vine să cred că n-am mai făcut aşa ceva până acum! spuse ea cu trei sferturi de oră mai târziu când, îmbrăcată cu un halat crem şi un costum de baie împrumutat, o urma pe Leah de-a lungul unui coridor plăcut luminat.

Se simţea puţin ameţită din cauza relaxării totale.

— De fapt, se corectă ea, *pot* să cred că n-am mai făcut aşa ceva, de fapt n-am făcut nici măcar un sfert dintre procedurile pe care le oferiţi aici.

— Un lucru pe care va trebui să-l schimbăm, spuse Leah conducând-o într-o încăpere cu terasă ce oferea o privelişte spectaculoasă a lacului şi a oraşului Carrickwell.

Înăuntru, ocupând aproape tot spaţiul, era un bazin mare cu apă fierbinte. Ferestrele imense glisau şi puteau fi deschise, aşa că puteai practic să-ţi faci baia fierbinte în aerul proaspăt de-afară, dacă doreai.

— Măi să fie! reuşi să îngaime Cleo.

— Într-adevăr, „măi să fie", replică Leah cu un surâs. E puţin cam extravagant, dar trebuia să avem o astfel de încăpere aici. Bazinul cu apă fierbinte este esenţial pentru întreaga experienţă de relaxare. Trebuie să ai grijă de tine, Cleo! Eşti o persoană preţioasă. Nu-ţi dai seama cât de încordată eşti până nu încetezi să alergi de colo-colo.

Leah îşi scoase halatul şi se cufundă în apa fierbinte. Picioarele ei zvelte, cu piele măslinie, o făcură pe Cleo să se simtă şi mai amazoniană prin comparaţie. O urmă repede pe Leah şi lăsă apa fierbinte s-o învăluie.

— E minunat, murmură ea, cufundându-se până la gât.

Stătură aşa într-o tăcere relaxată, agreabilă, iar Cleo îşi spuse că e minunat să poţi să taci în compania cuiva. Dacă ar fi fost Trish acolo, nu i-ar fi tăcut gura nici o clipă, ar fi turuit despre lucrătura splendidă în piatră ocru din încăpere, despre privelişte sau s-ar fi întrebat din ce zonă a Statelor Unite provenea Leah, căci avea un accent atât de moale şi de blajin. Ştia instinctiv că Leah nu avea nevoie de aşa ceva, ci se mulţumea să stea cu ochii închişi şi un surâs vag pe buze.

— Povesteşte-mi despre hotelul vostru, îi ceru ea după o vreme.

Iar Cleo îi spuse versiunea adevărată. Îi povesti cât de mult își iubește căminul, dar că-și făcea griji că Willow nu va supraviețui decât dacă intervenea o schimbare radicală. Leah se arătă interesată, puse întrebări la momentul potrivit și nici măcar nu tresări când Cleo respiră adânc și-i mărturisi că nu venise la centrul spa ca să vadă dacă poate să-l recomande oaspeților hotelului.

— Urăsc minciuna, sublinie ea, și n-am vrut să vă înșel când am spus că am venit doar ca să văd dacă pot să trimit aici clienți de-ai noștri.

— Nu m-ai înșelat. Ai vrut doar să analizezi concurența, ceea ce denotă simț al afacerilor.

— Nu sunteți supărată?

— Mă gândesc că te-aș angaja. Ne-ar prinde bine cineva cu istețimea ta.

Cleo se simți ridicol de încântată.

— Vă mulțumesc, dar sunt dedicată în întregime hotelului nostru.

— Înțeleg. Familia este pe primul loc.

Cleo dădu din cap.

— Nu toată lumea înțelege acest lucru.

— Ce-ai să faci dacă se închide hotelul?

Întrebarea o descumpăni pe Cleo.

— Nu știu, răspunse ea în șoaptă. Ar fi cumplit, ca și cum ți-ai pierde căminul, ba chiar mai rău – ar intra în posesia altor oameni, iar ție nu ți s-ar mai îngădui niciodată să intri. Ar fi îngrozitor!

Simți că tremură, deși apa era caldă.

— Te vei descurca, totuși?

Cleo se gândi la familia ei și la faptul că traversaseră, uniți, mulți ani grei. Atâția oameni nu aveau norocul unei familii adevărate! Cea a lui Trish, de exemplu, merita propriul ei spectacol televizat, ca să se poată certa în voie și să mai capete și bani pentru asta. Comparația făcea micile fricțiuni din familia Malin să pară cu totul inofensive.

— Ne vom descurca, spuse ea cu convingere. Am făcut-o întotdeauna.

O oră mai târziu se îndrepta spre casă, frântă de oboseală, dar cu mintea înviorată. Şi în noaptea aceea dormi fără ca spectrele hotelurilor rivale să răsară măcar o dată în visele ei. Leah avea dreptate vorbind despre odihnirea trupului şi a minţii. Dacă nu-şi permiteau să amenajeze la Willow un centru de sănătate, puteau în schimb, fără îndoială, să colaboreze cu Cloud's Hill Spa – ceea ce era o idee foarte ingenioasă.

A doua zi, Cleo nu se putuse abţine să nu vorbească familiei ei despre Leah Meyer. Barney trecuse pe la hotel în drum spre meciul de fotbal şi el, Cleo şi părinţii putură purta o discuţie tihnită în bucătărie, lucru care se întâmpla rar.

— E frumoasă, ca o actriţă de film, foarte senină şi calmă. Şi dacă ai fi văzut tot centrul, mamă! E ca un templu al relaxării. E fabulos, zise ea, simţindu-se amărâtă că trebuia să le dea astfel de veşti.

— Nu te mai tortura singură, surioară, îi spuse Barney. Asta-i treaba mea!

Vorbele lui îi făcură pe toţi patru să izbucnească în râs. Cleo se gândi cu drag că, atunci când nu era Sondra de faţă, Barney semăna mult mai mult cu fratele alături de care crescuse. Trebuia să se străduiască mai mult în privinţa relaţiei dintre ei. Era o prostie să lase animozitatea dintre ea şi Sondra să afecteze relaţia cu propriul ei frate.

— Centrul acela e perfect, extrem de rafinat, adăugă ea. Nu văd cum am putea să intrăm în competiţie cu el.

— Ce vrei să spui? Că ar trebui să vindem şi să emigrăm pentru că nu semănăm cu Cloud's Hill Spa? o întrebă în glumă tatăl ei.

— Tată! rosti ea cu un geamăt. Nici vorbă. Ei oferă alte servicii decât noi. Hotelul nostru şi centrul spa se adresează unor pieţe diferite.

Aproape credea şi ea ce spune. De fapt, suna logic.

Luni dimineaţa, Cleo se duse la bancă în locul tatălui ei, cu cecurile şi încasările de la sfârşitul săptămânii anterioare, şi se întoarse pe la ora unsprezece.

Mama ei şedea în nişa de lângă bucătărie, micuţă şi îngrijită, cu blugi negri şi pulover moale din lână angora, sortând corespondenţa în teancuri ordonate.

— Cleo, scumpa mea, vrei tu să fii bună şi să pregăteşti un ceai? Tatăl tău e în birou cu un oaspete şi nu vreau să-l trimit pe Doug cu ceaiul acolo, ca să nu audă ce discută.

Cleo renunţă la gândul de a bea o cafea şi aranjă rapid serviciul de ceai pe o tavă din argint, întrebându-se cine putea să fie musafirul misterios.

— Nu pune ceainicul acela, a început să picure. Şi nu uita linguriţele din serviciul cel bun. A, şi pune patru cești, nu două.

— Patru?

— Pentru Barney şi Jason.

Cleo mai adăugă două ceşti.

— Vrei să zici că sunt şi băieţii înăuntru, cu tata? Cu cine se întâlnesc? se miră ea, căci fraţii ei nu aveau aproape nimic de-a face cu hotelul.

— O, e doar contabilul, domnul Stavi.

Cleo simţi valul familiar de furie, dar se strădui să se stăpânească.

— Pe mine de ce nu m-a chemat tata cu ei? întrebă ea cu glasul tremurând. Doar i-am spus că vreau să-l cunosc pe domnul Stavi!

— Tatăl tău se descurcă, se mulţumi mama ei să spună calm.

Cleo trânti linguriţele pe tavă.

Taică-său îi zâmbi când o văzu intrând în biroul cu ceaiul, iar ea îi zâmbi înapoi, instinctiv. Mereu gentleman, se ridică în picioare – un bărbat înalt şi subţire, cu păr argintiu pieptănat peste cap – şi luă tava din mâinile fiicei lui. Cleo se simţi cuprinsă de neliniște când îi văzu chipul obosit.

— Mulțumesc, iubita mea, dar domnul Stavi nu are timp de ceai în dimineața asta. Trebuie să plece.

Contabilul era deja în picioare și-și aduna hârtiile în grabă.

— Mă tem că am programată altă întâlnire, spuse el, ferindu-se să întâlnească privirea lui Cleo.

Jason și Barney se năpustiră încântați asupra biscuiților copți în casă. Ai fi jurat că nu se satură niciodată, își zise ea înciudată.

Domnul Stavi dădu mâna cu Harry Malin și se îndreptă spre ușă. Cleo i-o deschise, îl privi țintă în ochi și-l întrebă cu vioiciune:

— Totul e în regulă, domnule Stavi?

Acesta o privi cu tristețe. Cu toată experiența lui de treizeci de ani în afaceri, nu se pricepea să ascundă veștile proaste. I se citeau limpede pe chip.

— Trăim vremuri grele, spuse el cu blândețe, evaziv. Trebuie să plec. La revedere.

— Ce mai babă prăpăstioasă! comentă Barney cu gura plină după plecarea domnului Stavi. Contabilii ăștia sunt la fel cu toții – mereu nemulțumiți și plini de vești rele. După capul lui, ai zice că mâine va trebui să închidem hotelul.

Băgă în gură încă un biscuit, sorbi ultima înghițitură de ceai, le zâmbi tuturor cu gura până la urechi în semn de salut și se făcu nevăzut. Ăsta-i Barney, își zise soră-sa. Un adevărat Speedy Gonzales. Barney își câștiga existența vânzând mașini și spunea că-n zilele noastre, oamenilor le place viteza în toate. Cleo nu era de acord cu el. Toată lumea avea nevoie de timp să se relaxeze, să se destindă, și tocmai asta le plăcea în hoteluri: iluzia calmului, chiar dacă la subsol angajații munceau ca apucații.

Cleo simți pe umăr mâna tatălui ei.

— Totul va fi bine, scumpa mea. Ne descurcăm noi și de data asta, ca întotdeauna, o asigură el dăruindu-i un zâmbet la fel de învăluitor ca al ei.

Fata simţi că a venit momentul să ia taurul de coarne.

— Nu-i destul, tată. Nu ne putem descurca doar sperând şi rugându-ne să se petreacă un miracol. Trebuie să renovăm hotelul, să împrumutăm bani din bancă sau să găsim pe cineva doritor să investească în el, *orice*, altfel va trebui să-l închidem! Nu-ţi dai seama?

Jason interveni înainte ca tatăl lor să aibă răgaz să răspundă.

— Cleo, ai de gând să încetezi odată? Ne-am săturat până-n gât să te tot plângi şi să ne repeţi că nu facem bine. Ar fi trebuit să pleci în Donegal şi să ne laşi în pace! De ce crezi că Barney şi cu mine participăm la şedinţe, iar tu nu? Pentru că ne scoţi din minţi cu întrebările tale. Totul va fi bine. O faci pe mama să se necăjească spunând mereu că nu va fi. Las-o baltă!

— Nici gând, replică ea înfierbântată, adoptând pe dată tonul de încăierare în curtea şcolii pe care-l folosise Jason.

— Cleo, Jason are dreptate, zise tatăl lor cu asprime. Las-o baltă. Există un moment şi un loc pentru toate, dar acum nu e cazul. Am eu planurile mele.

— Te ascult, spuse ea cu faţa încinsă de frustrare. Eu nu fac parte din familie? Nu merit să ştiu ce se petrece? Aş putea să dau o mână de ajutor, dacă m-ai lăsa. Faptul că am terminat facultatea prima din anul meu are totuşi importanţă.

— Câţiva ani de facultate nu te-au transformat în Bill Gates, se răsti Jason. Nu le ştii pe toate, Cleo!

— Am încheiat discuţia asta, zise Harry Malin imperativ, cu tonul cu care îi spunea „Du-te în camera ta, Cleo" când se încăiera cu fraţii ei. Ştiu că ai impresia că eşti singura persoană de-aici cu experienţă în industria hotelieră, dar nu-i aşa. Lasă hotelul în seama mea.

Luni, Trish o sună pe Cleo să-i povestească despre petrecere, despre bărbaţii care fuseseră acolo şi despre cât de mult îi luase curăţenia a doua zi. Încă obosită, pentru că distracţia se încheiase abia duminică dimineaţa la ora patru, îi explică printre două căscaturi că nu cunoscuse nici un tip simpatic la petrecere, dar descoperise o împătimită după dans pe măsura ei, pe nume Carol, cu care se zbânţuise toată noaptea pe ring – adică în sufragerie, unde toată mobila fusese trasă la perete. Lui Carol îi plăceau toate melodiile preferate ale lui Trish, iar DJ-ul, pentru că o plăcea pe Carol, pusese toată noaptea muzică de dans pentru fete.

— O să-ţi placă precis, e fantastică. Cum mai dansează fata asta...! Şi-i place tot ce-mi place şi mie. Spunea că vrea să meargă să lucreze un an în Australia – e fizioterapeut – şi m-a întrebat dacă nu vreau să merg şi eu.

Cleo se simţi dată la o parte. Ea şi Trish erau nedespărţite încă din clasa întâi a domnişoarei Minton, cu aproape optsprezece ani în urmă. Renunţase deocamdată la planurile de călătorie până când aveau să se rezolve problemele de acasă, dar sperase că, atunci când va pleca totuşi în străinătate, Trish va dori să meargă cu ea.

— Ştie totul despre permisele de muncă şi alte lucruri de felul ăsta, continuă Trish fără să gândească. O, Cleo, e cea mai grozavă! Când o cunoşti îţi pare potolită, dar, Doamne, e nebună de-a dreptul!

— Cum de a venit la petrecere? întrebă Cleo, simţindu-se ca o mătuşă nemăritată care se interesează ce recomandări are admiratorul unei fete.

— Îl ştii pe Pat, prietenul lui Sammy? Ei bine, ea e prietena cea mai bună a surorii lui şi aveau plănuit să iasă undeva toţi trei, dar sora s-a îmbolnăvit şi atunci Pat a adus-o cu el la petrecere. Cred că-i cam place de ea.

— Serios?

Pat se afla la periferia cercului de prieteni ai lui Trish din Dublin şi o vreme amândouă îl consideraseră un băiat demn de interes. Nu că s-ar fi uitat vreodată la ele – Pat era renumit pentru faptul că ieşea cu fotomodele, ceea ce însemna că acea Carol arăta şi ea ca un fotomodel.

Telefonul lui Trish piui, semn că o apela cineva.

— E Carol, zise ea. În seara asta mergem să vedem un spectacol la Festivalul de Comedie. Ce zici, poţi veni?

— Nu pot, îmi pare rău, răspunse Cleo scurt.

— Trebuie să închid. Te sun mâine. Pa-pa.

În parte pentru că se simţea precum domnişoara nedansată şi în parte fiindcă era foarte supărată din cauza certei cu tatăl ei, Cleo acceptă o oră mai târziu invitaţia pe care i-o făcu prin telefon Nat Sheridan, anume să meargă la Galway la sfârşitul săptămânii următoare, la petrecerea organizată pentru a şaizecea aniversare a mamei lui. Evenimentul urma să aibă loc la hotelul familiei lor, Railway Lodge, pe care Nat învăţa să îl conducă. În mod normal, Nat ţinea legătura cu ea prin mesaje pe telefonul mobil, aşa că-şi dădu seama că invitaţia era importantă, din moment ce o sunase. Cleo hotărâse în sinea ei că modalitatea de comunicare prin mesaje scrise era perfectă pentru oamenii timizi şi pentru cei cu fobie de relaţii serioase. Astfel puteai să ţii legătura cu o fiinţă umană fără a fi nevoit să i te adresezi direct.

— M-am gândit că ar fi plăcut dacă ai veni... ca amică, se bâlbâi Nat. Nimic mai mult. Şi numai dacă vrei. Dar ar fi plăcut. Ştiu că te-am anunţat cam târziu, însă n-am vrut să te deranjez. M-am gândit că ai deja alte planuri...

Aşa erau întotdeauna conversaţiile cu Nat, care ajungea la subiect cu mare încetineală. Acesta se împrietenise cu Cleo încă din prima zi la facultate şi relaţia lor supravieţuise momentului când Nat îi ceruse să iasă cu el ca iubită şi fusese refuzat, fiindcă Cleo spusese că era mai bine să rămână „doar amici".

Nat încă mai spera, iar ea făcea tot posibilul să nu-l încurajeze.

Nu că n-ar fi fost atrăgător. Avea o față inteligentă și ochi buni, care deveneau foarte triști uneori; hobby-ul lui erau alergările, așa că avea un trup bine făcut și atletic. Dar, pur și simplu, nu era genul ei de bărbat. Era... *prea drăguț*.

— Poate un băiat să fie prea drăguț? o întrebase ea pe Trish.

— Cei pe care îi cunosc eu, nu, bombănise Trish.

Dar fusese de acord cu prietena ei. În firea lui Nat Sheridan exista ceva infinit de bun, iar pentru fetele care așteptau să fie luate pe sus de băieți frumoși, dar răi, bunătatea infinită era o calitate straniu de neatrăgătoare.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt hotelul, continuă Nat. Și petrecerea va fi grozavă.

— Sigur, mi-ar face plăcere, îi răspunse ea gândindu-se că practic n-avea deloc viață socială.

În plus, ieșirea îi dădea ocazia să stea departe de casă câteva zile. De la cearta avută cu tatăl ei, atmosfera din căminul lor era glacială. Nu se mai certaseră niciodată, absolut niciodată, așa că situația din acele zile părea de două ori mai ciudată și mai oribilă.

Sâmbătă dimineața, Cleo porni la drum cu mașina mamei ei. Afacerile mergeau strună la Railway Lodge, datorită faptului că era situat în pitorescul Oranmore, la doi pași de orașul Galway. La acest sfârșit de săptămână însă, hotelul era plin cu rudele lui Nat și cu prietenii familiei, veniți să sărbătorească a șaizecea aniversare a mamei lui. Toate camerele fuseseră ocupate, iar două verișoare de-ale lui Nat fuseseră găzduite într-o încăpere la mansardă, care nu mai văzuse aspiratorul de ani de zile.

Când intră în dormitorul spațios și văzu patul uriaș, cu o mulțime de perne și o cutie mare cu bomboane de ciocolată așezată pe măsuța de la

fereastră, Cleo știu că a dat de necaz. În ciuda asigurărilor lui Nat cum că o invitase doar din prietenie, era clar că-i alocase una dintre cele mai bune camere din hotel. Pentru orice om care nu știa cum funcționează un hotel, faptul nu ar fi avut nici o importanță. Dar Cleo cunoștea limbajul camerelor de hotel ca o profesionistă și înțelese că, dându-i-o pe aceea, Nat îi transmitea un mesaj cu intenție romantică.

Deși n-ar fi vrut, merseră în Galway să ia masa de prânz în doi. Nat spunea că vrea să știe ce părere i-a făcut Railway Lodge, dar de fapt era fericit pur și simplu să se afle doar cu ea la masă în bistroul cu vedere spre Piața Eyre și să-i zâmbească precum un caraghios.

— Ai mai aflat ceva despre planurile celor de la lanțul hotelier Roth? întrebă Cleo în cele din urmă, sătulă de tăcerea îndelungată.

Lanțul Roth era cel care putea să distrugă Willow dacă ar fi deschis un hotel în Carrickwell, făcându-le concurență, și simbolul său, un „R" mare și auriu, bântuia multe dintre coșmarurile ei.

Nat clătină din cap.

— Poate că au greșit cei de la ziar, zise el vag. Poate că nici nu sunt interesați să se extindă aici. În fond, au hoteluri în toată lumea. De ce i-ar interesa tocmai țara noastră?

— Pentru că Europa se deschide, iar Irlanda este pregătită pentru un plus de dezvoltare imobiliară, răspunse Cleo iritată, gândind că Nat n-are pic de simț al afacerilor. Nu construiești un imperiu de mai multe miliarde de dolari fără să explorezi noi teritorii, Nat!

— Ai dreptate, Cleo, spuse el, cu aerul că a fost pus la punct. Tu ai întotdeauna idei nemaipomenite. Ar trebui să ții prelegeri la facultate. Nu, mai bine, ar trebui să-ți conduci propriul hotel, încheie el zâmbind.

Cleo însă nu zâmbi. Discutase de multe ori cu Nat despre părerea pe care o avea familia ei cu privire la posibilitatea de a lăsa o tânără energică

de douăzeci şi trei de ani, cu capul roind de idei noi, să conducă Willow şi nu voia să i se mai amintească o dată că nu se răzgândiseră.

— L-ai putea transforma pe ăsta. Mă refer la Railway Lodge...

Ochii lui Nat străluceau de devotament şi emoţie, amintind de un căţel credincios. Cleo ştiu ce-i oferă: pe el însuşi şi Railway Lodge, pe o tavă de argint. Putea să aibă un imperiu, un imperiu pe care să-l conducă fără să-i spună nimeni că nu e în stare; iar el ar fi avut-o pe ea. Bietul Nat! Îi părea foarte rău pentru el.

— Hai să nu discutăm despre asta acum, spuse ea cu înţelepciune, gândindu-se că doamna Sheridan nu va avea atmosfera pe care şi-o dorea la petrecere dacă fiul ei ar fi căzut pradă unei depresii din motive amoroase; după părerea ei, era mai bine să poarte discuţia decisivă *după* petrecere.

— Hai să ne punem în mişcare, Nat. Ziceai că încă n-ai apucat să-i cumperi mamei tale un cadou. Ar trebui să mergem la cumpărături şi să ne întoarcem cât mai repede la hotel.

Când Cleo şi Nat ajunseră la hotel, cu frumoasa ramă de fotografie din argint aleasă de el, încă mai soseau musafiri. Nat preluă rolul de gazdă, iar mama lui se retrase în birou să bea o ceaşcă de ceai.

— Vino cu mine, Cleo, îi spuse ea. Trebuie să mă ţii la distanţă de prăjiturile cu cremă, dacă e să încap totuşi în rochie diseară.

Doamna Sheridan era o femeie amuzantă, directă, cu care era foarte uşor să vorbeşti deschis. Railway Lodge avea nevoie de investiţii de trei ori mai mari decât Willow, dar exista o parte pozitivă: mama lui Nat era conştientă de asta.

— Tare m-aş bucura să apară cineva interesat să ne cumpere afacerea, spuse ea în timp ce turna ceaiul.

— Chiar v-aţi bucura? Părinţii mei n-ar suporta ideea de a vinde.

— Ei au făcut totul acolo cu mâinile lor, remarcă subtil doamna Sheridan. Eu mi-am căpătat hotelul prin căsătorie. Vorba unei rude de-a mamei, m-am dus la altar cu un buchet în mână şi m-am întors cu un hotel.

Privi în jur la încăperea strâmtă, cu străvechile fişete cenuşii şi cu pereţii acoperiţi de fotografii alb-negru înfăţişând gloria de odinioară a hotelului.

— Probabil că de aceea nu sunt la fel de legată sufleteşte de el, continuă doamna Sheridan. Dacă n-aş fi încercat să-l ţin pe linia de plutire pentru Nat, aş fi renunţat la el de mult. Un hotel e un mod de viaţă, Cleo, şi trebuie să-l iubeşti, căci bunul Dumnezeu ştie că nu prea ies cine ştie ce bani din afacerea asta.

— Chiar îl iubesc, mărturisi ea simplu.

Doamna Sheridan îşi privi musafira cu perspicacitate.

— Aşa-i că-l iubeşti? La fel şi Nat. Şi la tine ţine foarte mult, Cleo, să ştii. Nu cred că... probabil nu.

Chipul fetei arăta evident că răspunsul era într-adevăr „nu".

— A fost aşa de emoţionat că vii aici!

Porţie dublă de tortură în aceeaşi zi. Cleo îşi dădu seama că e cazul să vorbească absolut deschis.

— Şi eu ţin foarte mult la Nat, dar nu la modul sentimental. Şi nu i-am dat niciodată speranţe în privinţa asta.

— Nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Îmi dau seama că nu-ţi stă în fire. Totuşi, ai fi foarte potrivită pentru el.

Cleo clătină din cap.

— N-aş fi. El merită o femeie care să-l iubească aşa cum e, pe când eu aş încerca să-l schimb.

— Voalul, altarul, imnurile... oftă doamna Sheridan. Multe căsătorii se sfărâmă de stânca asta. Nu-l lăsa să-şi facă speranţe, bine?

Tortul, decorat numai cu douăzeci şi una de lumânări – doamna Sheridan spunea că nu vrea să se

trezească cu pompierii la uşă când le va sufla – fusese tăiat şi petrecerea era în toi când Cleo găsi ocazia să stea de vorbă cu Nat.

— Dansezi? o întrebă el întinzându-i mâna cu un gest de curtoazie de modă veche.

Formaţia cânta melodii ale lui Glenn Miller, care-i plăceau lui Cleo, dar pe care nu le putea dansa, fiindcă nu se prea pricepea la vals. „Trebuie să renunţi la încercările de a conduce, observa tatăl ei ori de câte ori dansau împreună. Bărbatul e cel care conduce." Cine spune asta? gândea ea de fiecare dată când îi auzea vorbele.

— Sigur, dar nu mă prea pricep la stilul ăsta de dans, îi avertiză ea pe Nat luându-l de mână.

Clanul Sheridan şi prietenii se lăsaseră cuprinşi cu toţii de spiritul petrecerii şi se învârteau cum se pricepeau fiecare mai bine pe melodia *In the Mood*. Toată lumea era fericită, mai ales Nat.

— Arăţi minunat în seara asta! îi spuse în timp ce începură şi ei să se rotească.

Cleo îşi strânsese părul într-un coc lejer care o prindea de minune, cu bucle rebele, castanii încadrându-i faţa. Purta rochia pe care şi-o cumpărase pentru petrecerea dată la Willow de Crăciun, din şifon violet închis, cu mâneci scurte, cloş şi fusta amplă, care i se răsucea în jurul gleznelor când se mişca. Era o rochie delicată şi Cleo se simţea delicată când o îmbrăca.

— O, Nat, nu trebuie să-mi faci complimente, spuse ea în glumă.

— Ba trebuie, răspunse el, fără să glumească deloc.

Orchestra schimbă ritmul, trecând brusc la melancolica *Moonlight Serenade*, un cântec făcut pentru îndrăgostiţi. Nat era prea timid ca să-şi cuprindă partenera în braţe şi s-o lipească de el, dar se apropie ceva mai mult de ea şi-i puse uşor mâna pe talie. Cleo simţi o strângere de inimă.

Era o melodie atât de frumoasă şi cât de minunat ar fi să se topească în braţele unui bărbat la fel de

frumos şi să se lase purtată alături de el în ritmul muzicii! Închise ochii şi se lăsă furată de vis pentru câteva clipe.

Când îi deschise la loc, Nat era mai aproape de ea, cu faţa cât de apropiată de a ei se putea fără să se atingă de-a dreptul. Se retrase instinctiv şi văzu cum dezamăgirea îi inundă chipul bun şi blând.

— Nat, trebuie să discutăm, spuse ea scoţându-l de pe ringul de dans şi ducându-l pe un coridor pustiu.

Nat se sprijini de perete, nefericit. Cleo trase adânc aer în piept.

— Te iubesc, dar nu în felul ăsta, începu ea.

Era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse vreodată. Expresia de pe chipul lui oglindea nelinişte şi frământare, dar trebuia să-i spună adevărul, tot adevărul; ar fi fost nedrept să-i lase incertitudini.

— Îmi eşti prieten, Nat, dar asta e tot ce vreau de la tine. Nu te pot lăsa să crezi că va exista vreodată mai mult decât atât. Îmi pare nespus de rău!

Îi luă amândouă mâinile şi rămaseră aşa, pe coridorul unde răzbăteau, înăbuşite, muzica şi râsetele. Cleo îşi dădu seama în mod iraţional că, dacă Nat ar fi fost genul de bărbat pe care l-ar fi putut iubi, nu i-ar fi dat voie să-l consoleze după ce tocmai îl refuzase, ci şi-ar fi smuls mâinile dintr-ale ei şi ar fi plecat, cu haina fluturând.

Însă Nat nu putea fi genul acesta de om şi tocmai de aceea nu se putea îndrăgosti de el.

— N-ar fi trebuit să vin aici, zise ea. N-am vrut nici o clipă să te las să-ţi faci idei greşite.

— Speram că ai să simţi altceva pentru mine dacă mă vezi în mediul meu. Aici sunt mai puţin timid decât la facultate. Aş putea fi oricum îţi doreşti, Cleo. Pot fi dinamic şi preocupat de afaceri şi am putea munci împreună şi...

Căută cu nelinişte ce-ar mai fi putut să-i spună.

— Facem echipă bună împreună, Cleo. Te iubesc! Şi asta ar fi de-ajuns.

— N-ar fi de-ajuns, Nat, spuse ea exasperată. O relație nu poate exista dacă numai unul dintre cei doi iubește. Nu vreau să te schimbi și nu te pot privi altfel. Îmi ești prieten și atât. Putem avea o relație foarte frumoasă, dar nu va fi niciodată mai mult decât atât. Doar prietenie.

— Mă bucur că ești sinceră cu mine, spuse el încet.

— Nat, fă ceva, orice, fii furios pe mine! protestă Cleo. Nu mai fi așa pasiv!

— Foarte bine!

Își smulse mâinile dintr-ale ei, cu ochii înotând în lacrimi.

— Pleacă de-aici, Cleo! Nu suport să te văd în preajmă. Pleacă.

Deși o usturau ochii de lacrimi, se simți aproape ușurată de izbucnirea lui de mânie.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să te fac să suferi.

Nat nu scoase o vorbă, fiindcă ochii lui spuneau totul. Se întoarse cu spatele la ea și se îndepărtă pe coridor; Cleo rămase singură, simțindu-se nefericită și crudă.

Viața era nedreaptă. Cleo își dorea un hotel pe care să-l conducă, dar nu putea să-l aibă, în timp ce Nat o dorea numai pe ea *și* îi oferea ocazia de a conduce hotelul lui. Pe de altă parte însă, tânjea după pasiune, înflăcărare și o relație furtunoasă cu un bărbat în stare să ucidă pe oricine s-ar fi uitat strâmb la ea. Nu-l voia pe Nat, cu ochii lui rugători de cățeluș și devotamentul lui orb – nici cu hotel, nici fără.

Lăsă în birou un bilet adresat mamei lui Nat, în care-i mulțumea pentru găzduire și spunea că, din păcate, trebuia să plece. Nu pomeni nimic despre ceea ce se petrecuse între ei doi. Doamna Sheridan își putea da seama și singură, iar Nat merita demnitatea de a-i relata mamei lui cele întâmplate așa cum considera el de cuviință.

Apoi își împachetă lucrurile, scoase așternutul de pe patul din camera ei, astfel încât camerista să nu aibă prea mult de lucru, și se strecură pe ușă, spre locul unde îi era parcată mașina. Drumul până acasă lua cel puțin trei ore, dar avea nevoie să simtă în seara aceea atmosfera liniștitoare a căminului părintesc.

La radio se încheia buletinul de știri de la miezul nopții când își parcă mașina în spatele Hotelului Willow. Se bucura că ajunsese acasă, chiar dacă se simțea mai rea și mai afurisită ca oricând. Doar nu te poți obliga să iubești pe cineva, nu? Gândul ăsta o torturase pe tot parcursul drumului.

Ajunsă în camera ei, se pregăti de culcare și apoi apelă la cea mai sigură consolare pe care o cunoștea: cărțile despre surorile Rodriguez. Cele cinci volume palpitante, cumpărate cu ani în urmă la o serbare organizată de biserică, spuneau povestea a trei surori energice și temperamentale, Odelita, Graciela și Beilarosa, care trăiau în Spania, în secolul al XVIII-lea. Aventurile lor impertinente o fermecaseră pe Cleo de când le citise prima dată, în vremea adolescenței. Lectura lor îi dădea senzația unei prăjituri mâncate în pat, dar fără firimituri: delicioase și alinătoare.

— De ce citești tâmpeniile astea? o întrebase Trish, adeptă înfocată a durităților genului thriller, când dăduse peste volumele citite și răscitite.

— Sunt amuzante, și-apoi îmi plac narațiunile istorice, se apărase Cleo înțepată.

Trish luă unul dintre volume și citi câteva paragrafe de pe o pagină aleasă la întâmplare, rămânând cu gura căscată.

— Narațiune istorică, asta să i-o spui lui mutu'! râse ea cu poftă. Asta-i pornografie istorică.

— Nu-i pornografie, obiectă Cleo în defensivă.

— „Își lăsă spada să cadă pe podea și puse reverențios mâna plină de bătături pe cămașa ei, sub

care mugurele mătăsos al sânului se trezi la viață..." citi Trish cu voce tare.

— Bine, de acord, e un pic sexy. Era o perioadă romantică, dar asta nu înseamnă că e pornografie. Nu-i nimic murdar, înțelegi?

— Așadar, dacă un bărbat atinge sfârcul unei femei, e pornografie dacă totul se întâmplă într-un lift de marfă din zona industrială a Manhattanului, dar nu-i pornografie dacă cei doi poartă costume de epocă? chicoti Trish.

— N-are nici un rost să mă chinuiesc să-ți explic, spuse Cleo pătimaș.

Insinuarea că-n iubitele ei romane istorice ar fi existat ceva sordid o rănea. De acord, se găseau și scene mai picante, dar de un desăvârșit bun-gust. Oamenii nu săreau în pat unii cu alții doar de amorul artei; în cărțile astea, cuplurile se iubeau. Găseai în ele moralitate, decență și simț al onoarei. Păcat însă că lumea modernă nu semăna mai mult cu cea din paginile acelea.

Se cuibări în patul ei confortabil, ținând în mână primul volum: *Cuceririle Gracielei.*

Era ceva liniștitor, ceva care o transporta în altă lume, în evocarea unei perioade în care bărbații erau bărbați, iar femeilor le plăcea acest lucru. Deși o deprima gândul că bărbații adevărați de felul acesta păreau să nu mai existe în lumea reală.

Deschise cartea și se cufundă în lumea Gracielei, unde tocmai urma să aibă loc căsătoria aranjată a acesteia cu un duce cu privire de oțel, cu toate că eroina îi jurase surorii ei că mai degrabă moare decât să accepte aceasta.

În așternut, imaginându-se în locul Gracielei, cu rochia de mireasă așteptând-o pregătită pe pat, dar cu inima plină de pasiune pentru alt bărbat, Cleo reuși în cele din urmă să uite de bietul Nat.

Capitolul șase

Mary agăță de ușă tăbliţa pe care scria „Închis pentru inventar", încuie ambele yale şi se îndreptă spre maşina cu motorul pornit, în care o aştepta Daisy.

— Ce şanse sunt, întrebă ea în timp ce se instala pe locul din dreapta, ca zece cliente să apară la magazin în dimineaţa asta, cu sufletul la gură, fiindcă au nevoie de ceva nou *acum*, şi să descopere că am închis?

— N-au să vină, râse Daisy. Marţi dimineaţă, magazinul e tăcut ca un mormânt. Şi-apoi, avem nevoie de puţin timp de petrecut aşa, între fete, care să ne relaxeze şi să ne întărească prietenia, adăugă ea înscriindu-se în trafic.

— Ai dreptate, aprobă Mary inspectându-şi chipul în oglinda de pe dosul parasolarului. Ca să nu mai pomenim de o renovare totală a feţei.

— Mă îndoiesc că oferă aşa ceva la spa, glumi Daisy.

Era într-o dispoziţie excelentă. Mânca sănătos, aşa cum o sfătuia noua ei biblie, *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente*, şi radia toată în anticiparea momentului când avea să simtă în ea, ca o răsplată, pulsul unei noi vieţi. Alex era puţin morocănos, desigur, dar firma lui trecea printr-un audit şi asta îl stresa întotdeauna. Bea şi el dimineaţa, fără să crâcnească, preparatul special din fructe al lui Daisy, deşi ea nu-i spusese că, pe lângă iaurt şi afine, conţinea şi unele ierburi aromatice, excelente pentru fertilitatea masculină.

— Adevărat.

Mary frunzărea broşura de la Cloud's Hill Spa, tipărită cu gust în nuanţe de oliv şi alb-gălbui. Exista o listă a tratamentelor şi masajelor, fotografii ale centrului, zugrăvit în aceleaşi culori ca broşura şi, spre marele amuzament al lui Mary, o declaraţie a misiunii. Leah Meyer, proprietara, scria că speră ca, la centrul ei spa, clientele să găsească „linişte, odihnă şi frumuseţe venită din interior".

— Oare asta înseamnă că nu se preocupă prea mult de frumuseţea exterioară? se nelinişti Mary. Frumuseţea venită din interior seamănă a concept de-al vreunui super-model care mănâncă întotdeauna corect, petrece un ceas stând în cap în fiecare dimineaţă şi arată ca o zeiţă. Femeile de felul ăsta turuie întotdeauna despre frumuseţea lăuntrică. Atâta doar că unele dintre noi au nevoie de ajutor în privinţa exteriorului.

— Dar arăţi excelent, o asigură Daisy cu loialitate. Eşti o femeie minunată, ajunsă la apogeul sexualităţii, în căutarea unui nou iubit, de preferinţă un tânăr modern care ştie să adore o femeie mai matură.

— Aş vrea eu! pufni Mary. N-am destulă energie ca să fiu la apogeul sexualităţii şi singurii flăcăi tineri pe care-i întâlnesc sunt cei de la benzinărie, care mă ignoră şi se uită salivând după păpuşele cu douăzeci de ani mai tinere ca mine.

— Încetează! Femeile slabe de înger n-au cucerit niciodată tineri arătoşi şi simpatici.

— Oricum nu vreau un iubit, zise Mary fluturând mâna în semn de respingere. În lipsa unui bărbat, pot să stau întinsă cu o mască pe faţă şi să mă uit toată seara la *Extreme Makeover*, umplând patul cu firimituri de ciocolată, şi nimeni nu se poate plânge. Nu te poţi purta aşa dacă ai iubit tânăr, nu crezi? Nu, ai fi ocupată să-şi epilezi fiecare centimetru de piele dimineaţa, la prânz şi seara; ţi-ai duce zilele

doar cu grepfruturi și ai ajunge să-ți iasă cremă anticelulitică pe nas și pe urechi. Mulțumesc, nu! Cui îi trebuie atâta bătaie de cap?

La Paula trebuiră să intre și să admire camera bebelușului. Proaspăt decorată de Enrico, soțul ei, în nuanțe de galben și cu desene cu Beatrix Potter pe pereți, fosta debara era un adevărat rai pentru un prunc. Înăuntru puseseră un pătuț, un coș din nuiele, o adevărată grădină zoologică alcătuită din jucării moi de pluș și un scrin plin cu hăinuțe spălate cu balsam, împăturite cu precizie desăvârșită, ca de mâna unei echipe de profesioniști de la un magazin de firmă.

— Ah, oftară Daisy și Mary la unison când intrară împreună cu viitoarea mămică în cameră și inhalară mireasma produselor pentru bebeluși.

— E splendidă!

Daisy o îmbrățișă pe Paula. Era plăcut să se poată simți cu adevărat fericită pentru norocul prietenei ei. Până să-și facă programarea la clinică, i-ar fi fost greu să stea într-o cameră de copil și s-o admire fără să simtă că i se face inima țăndări, precum sticla.

După ce urcară toate trei în mașină, constatară că Paula era adepta înfocată a conceptului de frumusețe venită din interior; opină că declarația misiunii făcută de proprietara centrului spa este o idee minunată.

— Ceea ce suntem e mai important decât felul cum arătăm, spuse ea cu sinceritate.

Mary, care trecuse pe bancheta din spate ca s-o lase pe Paula să stea comod pe locul din față, izbucni în hohote de râs.

— Auzi ce zice femeia care-și curbează genele cu cleștișorul!

— Asta eram eu cea veche, spuse tânăra cu demnitate. Noua eu va fi o persoană mai bună, care nu-și va face atâtea griji pentru lucruri prostești precum părul sau vergeturile.

— Ți-e teamă că bebelușul tău o să aibă urechile ca ale lui Enrico, nu-i așa? spuse Mary pe neașteptate.

Știau cu toatele că bietul Enrico încă-și mai amintea faptul că la școală fusese poreclit Elefantul. Daisy își înăbuși un zâmbet. Poți fi sigură că Mary va spune întotdeauna lucrurilor pe nume.

— Ai dreptate. Mi-ar plăcea la nebunie ca micuțul să aibă ochii lui Enrico, tenul, părul, *orice*...

— Numai urechile nu!

— Nu urechile, aprobă Paula. Pare teribil de superficial și să vorbim despre asta.

Își mângâie burtica în semn că-și cere iertare.

— Poți să iubești un om și totuși să nu-ți placă urechile lui, zise Mary. Și nu-i nimic superficial în a vrea tot ce-i mai bun pentru copiii tăi. Lumea e superficială, pentru că urechile clăpăuge contează și-i fac pe copii să se tachineze între ei. Tu nu faci decât să reacționezi la asta. Mă tem că am ajuns înapoi la *Extreme Makeover*. Nimeni n-ar vrea să slăbească douăzeci și cinci de kilograme, să i se îndrepte dinții și să-și facă liposucție la bărbie, dacă înfățișarea n-ar conta. Lumea asta-i o porcărie, iar noi nu facem altceva decât să ne conformăm.

Se aflau aproape de ieșirea din Carrickwell; trecură pe lângă drumul ce ducea la Hotelul Willow, pe lângă parcul Abraham și o luară pe șoseaua cunoscută sub numele de Hill Road, un drum mărginit de copaci cu coroană bogată care șerpuia pe o distanță de cinci kilometri înainte să ajungă la un mic cătun și apoi la Cloud's Hill Spa.

Peste tot se vădeau semne entuziaste de primăvară – crengile copacilor erau punctate de muguri de un verde crud, iar gardurile vii aveau lăstari noi. Picături de ploaie scânteiau pe iarba de la marginea drumului, aerul era plin de mirosul sevelor noi și întreaga vale fremăta de viață.

Daisy se simți cuprinsă de bună dispoziție. Cunoștea bine locurile acestea, încă din vremea adolescenței,

şi trăsese cu ochiul deseori, curioasă, prin poarta vechii reşedinţe Delaney.

— Mama locuieşte în apropiere, spuse ea într-o doară.

— Trecem pe la ea? întrebă Paula, care nu ştia prea multe despre viaţa de familie a lui Daisy.

— Nu! replică Daisy şocată. Adică... s-ar putea să nu fie acasă, încheie ea lamentabil.

— Aşa sunt şi ai mei, interveni Mary salvator. Le place să-i anunţi dinainte când treci pe la ei însoţit de cineva, ca să nu-i surprinzi bântuind prin casă în pijamale.

— Da, aşa e, adăugă Daisy recunoscătoare, de parcă posibilitatea ca mama ei să fie surprinsă în timpul zilei altfel decât impecabil îmbrăcată şi aranjată ar fi fost cu putinţă de imaginat.

Cuvântul preferat al lui Nan Farrell era „control", iar a fi în cămaşă de noapte după ora şapte dimineaţa ar fi fost un lucru foarte scăpat de sub control. Daisy îşi dădu seama că Mary se dovedise probabil atât de plină de tact din pricină că o întâlnise pe mama ei în foarte rarele ocazii când aceasta trecuse pragul magazinului Georgia's Tiara.

Prima dată, Nan Farrell îşi trecuse vârful degetelor de-a lungul suporturilor de haine de parcă ar fi fost gioarse de cea mai joasă speţă şi nu haine frumoase, alese una câte una de fiica ei cea talentată. Mary n-avea nevoie de studii de psihiatrie ca să înţeleagă motivul pentru care Daisy era atât de iremediabil convinsă că nu e bună de nimic.

— În orice caz, am întârzia dacă am trece s-o vedem pe mama ta, adăugă Mary veselă. Trebuie să fim la Mount Carraig la ora zece, iar acum e fără cinci. Calcă acceleraţia, Daisy!

— Aşa-i că e minunat aici? oftă Paula în timp ce străbăteau drumul în viteză, având strălucirea Lacului Enla la stânga şi o pajişte presărată cu oi la dreapta.

— Splendid, încuviinţă Mary. Îmi amintesc că Bart şi cu mine ne-am uitat la o casă în zona asta cu ani în urmă, dar era prea departe de oraş şi copiilor le-ar fi fost greu să ajungă la şcoală. O casă frumuşică, mult mai mare decât a noastră şi cu aproape un hectar de pământ. Am fi putut să ţinem un ponei pentru Emer. Dar când stai să te gândeşti, mai bine că n-am făcut-o. Cum poţi să împarţi un ponei? O jumătate pentru mine şi o jumătate pentru Bart. Pun pariu că eu m-aş fi ales cu jumătatea de la coadă.

Mary şi Paula începură să discute despre şcoli şi Daisy, la volan, lăsă cuvintele să treacă pe lângă ea, cu gândul la ale ei. Avea şaisprezece ani când se mutase împreună cu maică-sa din centrul oraşului Carrickwell în căsuţa de pe Hill Road. Era o căsuţă drăguţă, ca desprinsă de pe o carte poştală, cu acoperiş din ţigle roşii, gard viu bogat şi un zid din piatră veche, acoperită cu muşchi în faţă, însă ea abia aşteptase să plece de-acolo. Şi maică-sa păruse bucuroasă când plecase la facultate, în Dublin. Vedea acum, din perspectiva adultului, că rolul de părinte nu era unul pe care mama ei să şi-l fi dorit vreodată.

Ciudat că marea tragedie a vieţii ei era lipsa copiilor, în timp ce naşterea unui copil – Daisy – la şaptesprezece ani se dovedise a fi marea tragedie a vieţii maică-sii. Ciudat şi trist. Dacă ea şi mama ei ar fi fost apropiate, ar fi putut să-i spună cât de mult îşi dorea un copil şi cât era de fericită acum, pentru că putea în sfârşit să facă ceva în privinţa asta. Comunicarea lor se reducea însă la convorbiri telefonice ocazionale, reţinute, în care nu discutau nimic cu adevărat important.

Mary povestea cât de mult îi plăcea la şcoală lui Emer, fiica ei în vârstă de treisprezece ani. Daisy se lăsă furată de plăcerea de a-şi imagina cum va alege o şcoală pentru bebeluşul ei. Ea şi Alex le vor vizita desigur pe toate, vor cântări opţiunile, vor face o

listă cu argumentele pro și contra și abia după aceea vor decide.

Alex fusese un mare atlet când era mai tânăr, așa că probabil și-ar dori un băiat care să-i calce pe urme și să practice canotajul. Școala St. Cillian părea alegerea potrivită pentru asta. Dar exista în Daisy o parte care tânjea după o fetiță, astfel încât să poată îndrepta toate nedreptățile care i se făcuseră ei în copilărie. Ar avea grijă ca nimeni să nu-i spună lucruri de genul „Nu te mai apropia de frigider, Daisy. Te transformi într-un purcel cu râtul veșnic în troacă". Știa însă că nu e corect să dai viață unui copil doar ca să-ți retrăiești propria copilărie, reparată.

Brusc, pe marginea șoselei apăru indicatorul care anunța Cloud's Hill Spa, smulgând-o din reflecții.

— Măi să fie! exclamă Mary când intrară pe poarta din fier și dădură cu ochii de casa cea veche. Cred că am murit și am ajuns în rai.

Grădina neîngrijită pe care o știa Daisy din adolescență dispăruse, fiind înlocuită de cea mai minunată grădină amenajată de un arhitect peisagist dintre câte văzuse vreodată. Se aflau la jumătatea coastei muntelui și puteau vedea de pe alee întregul oraș, cu turlele Catedralei St. Canice înălțându-se spre cer și cu vechile ruine druidice în depărtare.

Casa în sine nu mai era o dărăpănătură în stil georgian, ci o clădire elegantă, minunat restaurată, iar în spatele ei se zăreau grajdurile, transformate cu mult bun gust.

— Am să vând magazinul și-am să vin să-mi trăiesc aici restul vieții! spuse Mary copleșită de admirație.

— Nu scoți tu atâția bani din vânzarea magazinului, replică Paula.

— Atunci vând și copiii. Zău că mă văd trăindu-mi aici restul zilelor!

— Ca și cum ai trăi într-un azil de bătrâni de cinci stele? o tachină Daisy.

— Să știi că da.

Parcară în curtea din față, acoperită cu pietriș mărunt, iar Mary comentă că ar fi trebuit să sosească într-o caleașcă trasă de patru cai pentru a se potrivi pe deplin cu atmosfera măreață a locului.

— Am impresia că sunt îmbrăcată insuficient de elegant, murmură Daisy, care purta un trening cochet, de culoarea ardeziei, în timp ce se îndreptau spre ușa de la intrare.

— Astea sunt singurele haine în care mai încap, răspunse Paula pe același ton, arătând spre tricoul albastru de sarcină și cămașa mare cât un cort. Așa că, dacă mă vor considera insuficient de elegant îmbrăcată, n-am ce să le fac, vor trebui să mă suporte așa.

Înăuntru era o oază de calm. Li se confirmară rezervările și fură conduse toate trei spre un vestiar spațios, pardosit cu piatră italiană, destinat schimbării îmbrăcămintei. De acolo trecură într-o încăpere destinată relaxării, care s-a dovedit a fi o bibliotecă ce dădea spre grădină. Camera era dotată cu cărți, reviste, ziare, un frigider plin cu sucuri, un platou cu fructe, canapele moi și fotolii comode; pe fundal se auzea o muzică plăcută, care o făcu pe Daisy să-și dorească să se întindă imediat pe una dintre canapele și să adoarmă.

— Serios că aș putea trăi aici, repetă Mary în timp ce se instalau pe canapele cu un teanc de reviste recente, pentru un moment de răsfăț. Vă puteți imagina cum era când aici locuia realmente o familie?

În acel moment se deschise ușa și intră în cameră o femeie înaltă, cu părul negru prins într-un coc.

— Sunt Leah Meyer. Fiți bine-venite la Cloud's Hill Spa, spuse ea.

Pe neașteptate, se auzi soneria unui telefon mobil.

— S-a zis cu liniștea, comentă ea ironic scoțând telefonul din buzunar. Probleme de personal. Trebuie să răspund.

Ieşi din încăpere câteva clipe, apoi reveni şi-şi ceru scuze din nou.

— De obicei nu port telefonul mobil la mine. Strică atmosfera.

— Nu, e în regulă, insistă Mary. Altfel ar fi fost totul atât de perfect, încât am fi vorbit toate cu voce scăzută şi nu ne-am mai fi relaxat cu adevărat. Prea multă relaxare şi cântece de balene mă agită.

— Nu avem cântece de balene, râse Leah. Avem însă cântece de delfini, dacă vă plac. De obicei le păstrăm pentru ocazii speciale. Schimbăm genurile de muzică prin rotaţie. Opt ore întregi de sunete scoase de delfini ar înnebuni pe oricine. Aşa că alocăm câte o oră fiecărui gen – jazz, clasică, muzică uşoară, Tom Jones...

— N-aveţi cântece de balene? întrebă Daisy, simţind pe dată că-i place de femeia aceasta înaltă şi frumoasă. Atunci îmi vreau banii înapoi!

— Am avut un CD cu cântece de balene, spuse Leah, dar de fiecare dată când îl puneam, oamenii se strecurau până la aparat, puneau CD-ul cu Tom Jones şi îl ascundeau pe cel cu balene în fundul fişetului. Cred că încercau să-mi spună ceva, aşa că l-am făcut pierdut.

Izbucniră toate în râs. Leah le servi cu câte ceva de băut şi în scurt timp ajunseră să discute animat despre o mulţime de lucruri – de la magazin la sarcina Paulei şi la cât de extraordinar te pot face să te simţi zece minute petrecute în bazinul cu apă fierbinte.

— Şi intri în bazin în fiecare zi? o întrebă Daisy cu invidie.

— În fiecare zi. Calmează feluritele junghiuri şi dureri, mărturisi Leah. Nu poţi ajunge la vârsta mea fără să te doară pe ici, pe colo.

— Vârsta ta! Da, sigur! chicoti Mary. Când ai vârsta *mea*, atunci te poţi plânge de dureri în oase.

— Sunt sigură că am ceva mai mulţi ani decât tine, Mary, spuse Leah cu un zâmbet larg.

— Imposibil!

— Dar ce vârstă credeţi că am?

O privire toate trei pe Leah cu mare atenţie.

În jur de patruzeci. Poate chiar patruzeci şi şase sau patruzeci şi şapte, îşi spuse Daisy în sinea ei, dar rămase tăcută. Dacă se înşela amarnic şi Leah era mai aproape de patruzeci de ani decât de cincizeci?

— Eu am patruzeci şi opt, iar tu arăţi mai tânără; probabil patruzeci şi trei, decise Mary, studiind-o pe Leah cu ochii uşor îngustaţi. Ba nu, ba nu, patruzeci, se corectă ea.

— Pe-aproape, zise Leah. Ca să o citez pe bunica mea, am douăzeci şi unu de ani, cu patruzeci de experienţă.

Mary şi Paula o priviră nedumerite, dar Daisy înţelese imediat.

— Şaizeci şi unu? Niciodată!

— Şaizeci şi doi peste câteva luni, recunoscu Leah.

Cele trei femei amuţiră de uimire.

Leah arată incredibil, îşi zise Daisy. Chipul unor femei frumoase semăna cu o pânză goală, pe care cineva urmează să picteze expresia. Dar Leah, nu. Ochii ei căprui, luminoşi scânteiau de viaţă, pometii dădeau impresia că deveniseră atât de netezi şi de proeminenţi tocmai datorită obiceiului de a zâmbi des, iar cutele îi apăruseră numai pentru că avea o faţă aşa de expresivă.

— Trebuie să ne spui secretul tău, altfel plecăm de-aici, glumi Mary.

— Te-ai născut frumoasă şi ai gene ale tinereţii în familie, sugeră Daisy, pentru că asta era realmente singura idee care-i venise – cum altfel ar putea o femeie să arate aşa de extraordinar de frumoasă şi de mulţumită de sine?

— O să vi-l spun, dacă veniţi mai târziu cu mine în bazinul cu apă fierbinte, le promise Leah. Tu, viitoare mămică, va trebui să stai pe margine şi să-ţi bălăceşti mâinile în apă.

O asistentă terapeut îmbrăcată în alb bagă capul pe uşă, le salută şi le întrebă ce tratament urmează să facă fiecare.

— Eu vreau tot ce a făcut Leah, anunţă Mary. Şi în porţie dublă.

Se întâlniră pentru masa de prânz şi apoi nu se mai reuniră decât după-amiaza târziu, când Daisy şi Mary intrară în bazinul cu apă fierbinte, cu ochii la priveliştea oraşului care se aşternuse la picioarele lor.

— A fost o idee excelentă, spuse Mary cu un oftat de mulţumire.

— Nu-i aşa? Mă simt atât de relaxată! răspunse Daisy cu ochii închişi.

— Mă bucur, pentru că eram puţin îngrijorată din cauza ta.

— Din cauza mea? repetă Daisy ridicându-se în capul oaselor.

— Păreai stresată în ultima vreme...

— Ştii, Alex călătoreşte aşa de mult!

— Mă temeam că aveţi probleme, ştii, de când a spus că nu vrea să vă căsătoriţi.

Mary se dovedea mai sensibilă decât îi stătea în fire şi asta o făcu pe Daisy să-şi dea seama că spusese mult prea multe în ziua când se plânsese în legătură cu Alex.

— Am depăşit momentul dificil, zise ea repede. Cu siguranţă că sufeream de sindrom premenstrual în ziua aceea.

— A, în regulă.

Daisy dădu din cap.

— Hormonii sunt un adevărat coşmar, spuse bucurându-se în sinea ei de secretul legat de hormoni pe care-l avea.

Peste două săptămâni – mai exact peste treisprezece zile – va merge cu Alex la clinica de fertilitate. Declaraţie de implicare mai deplină ca asta nu exista.

I-ar fi plăcut să-i poată spune și lui Mary, însă ea și Alex căzuseră de acord: era secretul lor.

— Leah e drăguță, nu-i așa? schimbă Mary subiectul. E ciudat, dar am sentimentul că am mai văzut-o undeva.

— Știu ce vrei să spui. Da, e ciudat.

— Poate că a apărut pe coperta revistei *Forbes* ca milionară. Are negreșit bani dacă a renovat locul ăsta, cu toate că, de obicei, milionarele nu fac ele munca grea.

— Nu cunosc destule milionare ca să-mi dau seama dacă o fac sau nu, zâmbi Daisy cu gura până la urechi. Dar e frumoasă, nu-i așa?

— Are o structură osoasă excelentă. Mă întreb dacă va deveni clienta magazinului nostru.

— Sunt sigură că da, zise Daisy rar, dar nu știu dacă e genul de persoană care să pună preț pe modă. Nu pare să aibă nevoie de haine deosebite – dă impresia că ar putea să se îmbrace și-n zdrențe, căci nimeni n-ar băga în seamă zdrențele, ar avea ochi numai pentru ea.

— Are stil, aprobă Mary. Poate că-și folosește toată energia pentru decorațiuni interioare și nu pentru haine. Locul ăsta e cu siguranță plin de stil, iar Carrickwell are nevoie, fără îndoială, de puțină strălucire. Hotelul Willow e plăcut, dar nu se poate spune că oferă un lux de patru stele.

— Nu spune asta, e foarte plăcut, replică Daisy.

Constatase că masa de prânz luată în ziua de Crăciun la Willow reprezenta unica modalitate de a trece cu bine de singura zi a anului pe care-o mai petrecea cu mama ei. Atitudinea caldă și prietenoasă a familiei Malin făceau acea zi suportabilă.

— Domnul Malin e foarte amabil și cred că mamei mele îi cam place de el, cu toate că n-o recunoaște, adăugă ea.

— Harry? Harry e un scump, recunoscu Mary. Și soția lui e plăcută, cu toate că, biata de ea, n-are

nici un sfanț de cheltuit pe haine. Și fiica lor e atrăgătoare – o fată înaltă, frapantă. Merită s-o îmbraci. Are picioarele până la subsuori.

— Iar vorbiți despre mine, le întrerupse Paula, intrând în încăpere cu pași înceți.

O urma Leah, care aducea o tavă cu o cană mare cu suc de portocale și patru pahare. Paula se așează pe un șezlong lângă bazin, iar celelalte trei se relaxară în apa fierbinte; fetele de la Georgia's Tiara începură să-și compare impresiile despre tratamentele făcute.

Masajul pentru viitoarele mămici făcut de Paula fusese o experiență paradiziacă, fiindcă exista o masă de masaj specială, cu o porțiune decupată în mijloc.

— Statul pe burtă ți se pare firesc, până rămâi însărcinată, oftă ea.

Își mai făcuse manichiura, pedichiura și un tratament facial blând și nu credea că Enrico o va recunoaște la întoarcerea acasă.

Mary optase pentru mult lăudatul masaj cu pietre calde și-i plăcuse atât de mult, încât se gândea să-și instaleze un astfel de aparat la ea acasă.

— Cui i-ar fi trecut prin minte că bazaltul fierbinte îți poate da o senzație așa plăcută? întrebă ea veselă.

— Și cui i-ar fi trecut prin minte că statul într-un bazin care, de fapt, nu-i decât o cadă mai mare îți poate da o senzație așa plăcută? replică Daisy, care trăia o stare minunată de relaxare după o exfoliere cu produse aromatice, urmată de o împachetare cu produse aromatice și o manichiură cu parafină care-i făcuse mâinile mai moi decât mătasea. Mi-ar plăcea să fac toate astea în fiecare zi. Leah, în bazinul ăsta ar trebui să meditezi ori mai știu eu ce, sau doar să stai întinsă în apă și să te relaxezi?

— Sunt sigură că poți medita, dacă ai obiceiul ăsta. Eu nu-l am. Mă mulțumesc să stau întinsă și să mă gândesc la părțile bune și la cele rele ale zilei și să fiu recunoscătoare pentru toate.

— Aşadar, ăsta-i secretul tău? o întrebă Mary cu şiretenie. Nu faci tratamente speciale de înfrumuseţare, ci doar eşti recunoscătoare?

Leah zâmbi enigmatic.

— Nu, serios, interveni Paula pe un ton rugător. Cum de arăţi atât de fantastic?

Leah păru că se înmoaie.

— Am crescut în Los Angeles, iar acolo, felul cum arăţi are o importanţă supremă. Am avut întotdeauna grijă de pielea şi de silueta mea. Mama a îmbătrânit frumos, aşa că probabil că au şi genele un aport. Oricum, m-a prins treaba asta cu evitarea îmbătrânirii. În L.A., după ce treci de treizeci de ani e ca şi cum n-ai mai conta. Devii invizibilă.

— Nu trebuie să mergi în L.A. pentru asta, bombăni Mary.

— În restul lumii se întâmplă ceva mai târziu, cred. În majoritatea locurilor, cumpăna apelor ar fi cincizeci, dar în L.A. e de fapt treizeci. Poţi nutri speranţa deşartă că în cazul tău va fi altfel şi că, hei, *câteva riduri mici nu contează*, dar, într-o bună zi, ieşi la cumpărături şi nimeni nu se uită la tine. Nimeni. Ai devenit femeia invizibilă.

— Nu pot să cred una ca asta! spuse Daisy. Eşti frumoasă. Ai fi observată oriunde în lume.

— Îţi mulţumesc, zâmbi Leah. N-am fost niciodată nesigură pe mine, pentru că semăn foarte bine cu mama, iar ea făcea capetele să se întoarcă după ea. Dar într-un oraş unde se adună cei mai frumoşi oameni din lume, frumuseţea este ceva banal. Tânărul care-ţi face plinul cu benzină ar putea fi model, fata care te serveşte cu cafea ar putea să prezinte pe podiumuri lenjerie Victoria's Secret. Toată lumea arată uluitor. Aşa că intri în panică.

— Şi? întrebă Mary cu respiraţia întretăiată.

Leah râse, un râs scăzut, uşor răguşit, care n-ar fi fost nelalocul lui într-un bar cu atmosferă încinsă, la miezul nopţii.

— Te duci la chirurgul plastic potrivit şi-i ceri să-ţi împrospăteze puţin aspectul.

— Ştiam eu! zise Mary.

— Numai puţin, sublinie Leah atingându-şi uşor fruntea. Lifting al frunţii, liposucţie sub linia maxilarului şi o uşoară remodelare a obrazului. În rest, totul e natural. Fără lifting facial. Dacă ţi-l faci prea repede, ai nevoie de prea multe repetări şi ajungi să arăţi ca venită de pe o planetă ai cărei locuitori au urechile în vârful capului.

— Tu n-ai nevoie de lifting facial, afirmă Daisy cu hotărâre.

— Asta e foarte bine, pentru că n-o să-mi mai fac nimic altceva. Faţa asta va merge cu mine în mormânt. În L.A., oamenii sunt şocaţi când mă aud spunând asta – mai ales chirurgul meu, care-şi câştigă cea mai mare parte din bani repetând operaţii. Dacă aş putea să dau timpul înapoi, nu mi-aş mai face nici un fel de operaţie estetică.

Digerară toate trei ceea ce auziseră.

— De ce nu? întrebă Daisy.

— Pentru că am pierdut atâta timp făcându-mi griji cum arăt la exterior, încât am uitat de interior – şi pentru asta am avut nevoie de mult mai multă muncă.

— Bun argument, aprobă Mary.

În circumstanţe normale, Daisy n-ar fi spus nimic, ci s-ar fi mulţumit să dea din cap în semn că e de aceeaşi părere. Râdea întotdeauna la poanta bancurilor pe care nu apuca s-o audă sau la glumele pe care nu le înţelegea, însă de data asta voia să înţeleagă. Cum ajungi să te simţi în largul tău cu propria înfăţişare? Dacă exteriorul arată bine, atunci, fără îndoială, ai timp şi energie să te ocupi de interior, nu?

— Concret, ce vrei să spui cu asta? întrebă ea.

— Înainte credeam că tot ce sunt consta în ceea ce se vedea la suprafaţă, spuse Leah cu simplitate. Dacă bărbaţii continuau să întoarcă ochii după mine

când treceam, fiindcă aveam o faţă frumoasă, însemna că Dumnezeu veghează în raiul Lui şi că totul merge cum trebuie în lumea mea. Asta-i o aiureală, cum ar fi spus băiatul meu în vremea când era mare fan al filmelor cu Bill şi Ted[1]. Cine eşti nu are legătură cu ceea ce vezi în oglindă.

— Ai atât de mare dreptate! o aprobă Paula cu entuziasm. Chiar *are,* protestă ea văzând că Mary îi zâmbeşte larg.

— Ştiu, dar e tare greu să pui asta în practică, zise Mary ridicând din umeri.

— E nevoie într-adevăr de un eveniment major în viaţa ta, care să te trezească şi să te facă să simţi mirosul de cafea, recunoscu Leah. Dar sunt mulţumită de ceea ce sunt acum. Îmi place vârsta pe care o am; nu-mi place să-mi trosnească oasele sau să mă trezesc în toiul nopţii cu spatele înţepenit, dar îmi place maturitatea vârstei mele.

— Serios? o întrebă Daisy cu îndoială.

Identificase motivele fericirii lui Leah: era mamă, avea un copil, era deci membră a clubului. În ceea ce o privea, maturitatea, oricât de mare, n-avea cum să suplinească lipsa acestui lucru.

— Serios. N-aş vrea să redevin aşa cum eram la douăzeci de ani, chiar dacă asta ar însemna să arăt şi să mă simt la fel de frumoasă şi de în formă ca atunci.

— Trebuie să fie plăcut să fii atât de mulţumită, spuse Daisy cu dorinţă în glas.

Paula, Mary şi Leah o priviră întrebător.

— Asta se obţine prin eforturi active, explică Leah. Trebuie să te gândeşti ce te-ar face fericită şi apoi să încetezi să-ţi mai spui că acele lucruri sunt imposibil de atins şi să-ţi repeţi în schimb că *sunt* realizabile. Şi să treci la acţiune. Speranţele şi visele

1. Personaje ale serialului de desene animate *Mr. Bogus,* foarte apreciat în anii '90.

nu sunt atât de departe de noi precum credem. Tu ce-ţi doreşti, Daisy? Nu uita, ăsta e bazinul sincerităţii. Aici nu poţi trişa. Sau, dacă totuşi o faci, te alegi cu o urticarie urâtă.

Daisy, Mary şi Paula izbucniră în râs.

— Serios, am luat nişte prafuri de la doamna aceea în magazinul căreia se vând cărţi de tarot şi cristale. Dacă le presari în apă, te fac să spui adevărul.

— Magazinul se numeşte Mystical Fires, spuse Daisy. Nu ştiam că vând apa adevărului, dar vând nişte ilustrate simpatice cu îngeraşi. Cumperi un pachet şi citeşti câte una în fiecare zi, ca să vezi ce mesaj îţi transmit îngerii. Cred că o să-mi cumpăr şi eu unul.

Ea spera ca pe ilustrata extrasă să scrie de fiecare dată „Vei avea copii frumoşi", deşi nu era sigură că exista o astfel de ilustrată.

— Ce mesaj ţi-ar plăcea cel mai mult pe lumea asta? Care te-ar face fericită? întrebă Leah.

Daisy îşi muşcă buza. Nu-i lucru uşor să fii sinceră. Ideea de a dezvălui oamenilor lucruri profund personale o stingherea. A spune că vrea un prunc, o familie ar fi sunat caraghios în cazul în care Leah întreba, de fapt, dacă-şi doreşte buze mai groase, un abdomen mai plat sau alt lucru similar.

— Să fiu fericită şi să mănânc câtă ciocolată vreau.

— Rămâi însărcinată, şi ţi se vor îndeplini ambele dorinţe! glumi Paula.

Daisy reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

— Excelentă idee!

— Dar tu? întrebă Leah întorcându-se spre Paula.

— Să am un prunc sănătos, răspunse aceasta cu simplitate. Băiat, fată, cu urechi mari sau nu, oricum ar fi, zâmbi ea cu subînţeles spre Daisy şi Mary. Dacă bebeluşul e sănătos, Enrico şi cu mine nu ne mai dorim nimic.

— Şi tu?

Era rândul lui Mary. Daisy aproape că se aştepta ca prietena ei să râdă şi să dea vreo replică detaşată, fiindcă aşa reacţiona de obicei la o discuţie care devenea prea profundă.

— Eu nu vreau să fiu singură, spuse Mary încet. Nu-mi doresc o mare pasiune sau un bărbat care să-mi cumpere trandafiri în fiecare zi şi să mă scoată la cină în restaurante luxoase. Am nevoie de companie, de iubire. O îmbrăţişare dimineaţa, un om căruia să-i zâmbesc când unul dintre copii spune ceva amuzant, un trup cald lângă care să mă cuibăresc în pat când e frig.

Daisy tăcea.

— Tovărăşie, sugeră Leah.

— Ăsta e cuvântul, aprobă Mary cufundându-se mai adânc în apa fierbinte, cu bulbuci. M-am săturat să aud pe toată lumea vorbind despre femei mature şi bărbaţi tineri şi sexy care se tăvălesc în pat ca iepurii dimineaţa, la prânz şi seara.

— Se pune un preţ nejustificat de mare pe asta, încuviinţă Leah.

— Exact. Şi ce dacă ai găsi un armăsar tânăr care poate s-o ţină într-o zbenguială toată noaptea? N-ar şti să te gâdile uşor în locul acela de la baza gâtului, unde pielea este atât de sensibilă, făcându-te să-ţi aminteşti de prima oară când a făcut asta, cu ani în urmă.

— Da, e adevărat.

Leah şi Mary priveau în gol. Daisy simţi o undă de vinovăţie. De bună seamă că Leah trăia singură acum, la fel ca şi Mary. Aveau ceva în comun, pe când Daisy şi Paula erau norocoasele. Paula era fericită cu ceea ce avea, însă Daisy simţea că trebuie să aprecieze mai mult lucrurile bune din existenţa ei. Poate cerea prea mult de la viaţă. Nu avea oare suficient – pe minunatul ei Alex şi o slujbă pe care o iubea? Oare se poate ca omul să fie prea lacom cu fericirea?

Capitolul șapte

Leah iubea atmosfera calmă a Muntelui Carraig la sfârșitul zilei, înainte de a trebui să supravegheze cina oaspeților. Îi plăcea să fie singură, îi plăcea liniștea propriei tovărășii și ocazia de a revedea în minte întâmplările zilei în timp ce cutreiera casa cea veche și tihnită. Nu trebuia să verifice dacă luminile și aparatele fuseseră stinse – angajatul care făcea de serviciu în acea zi se ocupa de asta. Ei îi plăcea doar să se plimbe singură prin clădire și să se gândească. Uneori se gândea la trecut, dar nu prea des, căci încă o mai durea. Timpul o vindeca, dar rămânea oricum o cicatrice, cicatricea profundă a pierderii iubitului ei Jesse. Îi era mai ușor să se gândească la ziua care tocmai trecuse, decât să stăruie asupra trecutului. Măcar atât o învățase timpul.

Așa că se gândea la ziua aceea și la numeroasele persoane interesante care trecuseră pragul de la Cloud's Hill Spa. În fiecare zi apăreau oameni noi, cu un aer rătăcit, aerul care o făcea să-și dorească să alerge spre ei și să-i cuprindă în brațe.

Ca Billy și Pearl, doi soți foarte plăcuți care veniseră pentru trei zile la spa, după ce planurile de vacanță în Cipru pe care o plănuiau împreună cu alt cuplu se năruiseră fără prea multe explicații. Îndurerați și nedumeriți, îi spuseră lui Leah că-și petrecuseră întotdeauna vacanțele împreună cu Agnes și Ian.

— Ea mi-a fost domnișoară de onoare, eu i-am fost nașă, îi spuse Pearl la cafea, în camera de relaxare, după ce stabiliră ce tratamente va face.

De douăzeci de ani plecăm în vacanță împreună. În Malta, Cipru și în Rodos – locul meu favorit.

— Au spus că anul ăsta nu vor să-și ia bilete nicăieri, adăugă Billy. Doar atât, fără nici o explicație. În loc de străinătate, merg în Torquay, la Marie, sora lui Ian.

— Fiica noastră ne-a făcut o rezervare de trei zile aici ca răsfăț și ca o compensație, continuă Pearl. Fiona are un serviciu excelent și e foarte bună cu noi.

Dintre toate tratamentele, Pearl prefera reflexologia.

— Agnes și cu mine am încercat câteva lucruri de felul acesta pe vremuri, dar n-am mai făcut-o de mult. Cum am ieșit toți patru la pensie, credeam că vom avea mai mult timp la dispoziție, dar ei nu mai vor să facă nimic. Nu pot să înțeleg de ce.

— Prietenii voștri au și ei pensie? întrebă Leah cu delicatețe.

Oaspeții ei dădură din cap. Leah se gândi la fiica aceea bună, care le făcuse părinților ei rezervarea la centrul spa și probabil le plătise întreaga vacanță, în semn de mulțumire pentru ceea ce-i oferiseră de-a lungul anilor. Se întrebă cu voce tare dacă Fiona era întotdeauna atât de generoasă. Billy aprobă cu o înclinare a capului.

— Spune că noi am ținut-o în facultate și că acum e rândul ei.

— N-ar fi posibil ca Ian și Agnes să nu-și poată permite să călătorească în străinătate, acum că sunt la pensie? sugeră Leah. Au și ei un copil recunoscător, care să vrea să le mulțumească?

Soții erau șocați că nu le trecuse și lor prin minte posibilitatea. Banii! Asta era problema. Cum de nu și-au dat seama? De ce nu le spuseseră Ian și Agnes adevărul?

În seara aceea le dădură telefon prietenilor.

— Mergem cu toții la Torquay! o anunță fericită Pearl pe Leah a doua zi dimineața. Agnes e absolut

încântată că mergem şi noi fiindcă, între noi două fie vorba, nu se înţelege cu Marie, sora lui Ian, dar aşa ceva nu se spune, nu? Vom locui cu toţii acasă la Marie, dar va fi mai uşor dacă suntem patru. Ne putem face programul pe cont propriu şi Marie nu va trebui să se simtă obligată să se ocupe de noi.

Pearl şi Billy plecaseră marţi şi în aceeaşi zi sosise Stephanie.

Stephanie, la aproape treizeci de ani, era pur şi simplu una dintre cele mai frumoase femei din câte văzuse Leah vreodată, dar arăta atât de palidă şi de epuizată la sosire! Abia după două zile de şedere la centru reuşise să zâmbească fără să-i apară în ochi scânteierea trădătoare a lacrimilor.

— M-ai făcut să-mi dau seama că nu trebuie să mă simt o proastă, îi mărturisi lui Leah în dimineaţa aceea, în timp ce înotau amândouă în piscină.

Chipul lui Stephanie semăna cu cel al unei gazele liniştite: ochi enormi pe o faţă perfectă, înconjurată de un nor de bucle castaniu-roşcate.

— Ai avut dreptate când mi-ai spus că, dacă-i crezi pe oameni atunci când te mint, nu înseamnă că eşti proastă.

Iubitul ei, Ralph, îi dăduse de înţeles că e nefericit în căsnicie. Se pricepea de minune la spus minciuni.

— Adevărul depinde de perspectiva din care priveşti, îi spusese Leah cu înţelepciune. Probabil că el chiar voia să creadă că are o căsnicie nefericită, ca să poată fi cu tine... Şi de ce să nu te vrea? Eşti o femeie bună, caldă şi frumoasă.

— Faci să pară totul aşa de plauzibil! oftă Stephanie. Aş prefera să cred că pur şi simplu nu s-a putut abţine, şi nu că a vrut să-mi facă rău.

— Nu pare să fi vrut să te rănească, sublinie Leah. Şi-a făcut rău şi lui. Iar tu poţi măcar să vorbeşti cu prietenii despre suferinţa pe care ţi-a produs-o această relaţie şi să-ţi vezi de viaţă; Ralph

trebuie să ascundă de toată lumea ceea ce simte, mai ales acum că soţia lui aşteaptă un copil. Aşa că eşti într-o situaţie mai bună decât el. Poţi să vorbeşti despre experienţa ta şi să mergi mai departe.

— Ai dreptate, recunoscu Stephanie surprinsă.

Leah ştia că, deseori, oamenii nu pot să vadă ceea ce au drept în faţa ochilor. Stephanie credea cu adevărat că e singura care apreciază corect situaţia şi nu-şi dădea seama că iubitul ei – îndrăgostit nebuneşte de ea, însă căsătorit – şi-ar fi vândut sufletul diavolului ca să poată fi cu ea. Cu cât înainta Leah în vârstă, cu atât înţelegea mai limpede că oamenii sunt orbi în foarte multe privinţe. După cum descoperise pe propria piele, secretul supravieţuirii constă în a deschide ochii şi a vedea realist lumea şi propria persoană.

În ziua aceea observase că Mary Dillon făcuse asta. Era o supravieţuitoare, Leah era sigură de asta. Deşi putea să râdă pe seama fostului ei soţ, recunoştea că l-a iubit mult şi era clar că-i venea greu să-i crească de una singură pe copii. Dar Leah ştia că va reuşi.

Daisy, dulcea, încrezătoarea Daisy era cea care avea nevoie de ajutor.

Leah avea instincte bune şi era aproape sigură că cineva îi spusese pe vremuri lui Daisy să nu-şi deschidă inima în faţa oricui. Când fusese întrebată ce şi-ar dori mai mult şi mai mult pe lume, Daisy se ferise şi spusese adevărul doar pe jumătate: „Să fiu fericită şi să mănânc câtă ciocolată vreau".

„Rămâi însărcinată şi le vei avea pe amândouă", replicase Paula.

Doar Leah observase umbra de dezolare care întunecase chipul adorabil al lui Daisy la auzul vorbelor Paulei. Oare îşi dorea un copil, mai presus de orice altceva? Poate.

Spera că va fi capabilă să o ajute pe Daisy, fiindcă simţea o mare căldură faţă de tânăra femeie. Căci,

deşi părea să aibă totul – partenerul de viaţă, cariera, casa plăcută –, Daisy tânjea după altceva şi Leah era sigură că un copil constituia doar o parte din răspuns. Timpul avea să decidă.

Aproape sosise timpul să se pregătească pentru cină. Mai avea de traversat o singură încăpere. Leah intră în sala cu bazinul cu apă fierbinte şi privi pe geam luminile oraşului, scânteind precum pietrele preţioase pe culcuşul lor de catifea.

Îi plăcea mult această priveliştе a oraşului şi a împrejurimilor. De sus, de pe muntele ei maiestuos, avea senzaţia că veghează asupra Carrickwellului, pregătită pentru momentul când va fi nevoie să dea o mână de ajutor.

Desigur, întotdeauna e mai uşor să rezolvi problemele altora decât pe ale tale.

Trecuseră aproape zece ani de când îşi schimbase radical viaţa şi reuşise să se scoată cu forţa din iad. Ce spuneau oamenii despre iad? Că religia este pentru cei cărora le e frică de iad, iar spiritualitatea, pentru cei care au fost deja acolo? Ea fusese în iad, dar învăţase multe pe drumul până acolo şi îndărăt.

Capitolul opt

Mel şedea cu spatele sprijinit de perne în patul din camera de oaspeţi şi legăna ritmic trupul micuţ al lui Carrie. Ultimul acces de tuse fusese cel mai rău şi şi-ar fi dat bucuroasă un an din viaţă ca să poată face să dispară expresia înspăimântată din ochii copilei. Se trezise plângând puţin după ora două şi timp de trei sferturi de ceas se agitase întruna, agravându-şi plânsul cu sughiţuri şi tuse, aşa că Mel simţea că o lasă nervii. Tocmai pe când se gândea că va trebui să facă ceva – să telefoneze doctorului, să telefoneze *cuiva*, fiindcă ştersul cu un burete cu apă caldă şi medicamentele nu reuşiseră să scadă febra fetiţei şi nici s-o calmeze –, Carrie adormi brusc în braţele mamei ei.

Asta se întâmplase cu zece minute în urmă, dar ea tot o mai legăna uşor, recunoscătoare că pielea micuţei nu mai ardea atât de tare. Însă Carrie avea nevoie de odihnă, aşa că Mel nu îndrăznea s-o aşeze pe aşternutul răcoros până adormea profund. Continuă aşadar s-o legene, ignorând cârcelul din umăr şi oboseala care-i inunda toţi muşchii corpului. Dar oboseala era nimic faţă de teama că fetiţa ar putea fi grav bolnavă.

Acum, că febra mai scăzuse, Mel îşi permise să se relaxeze puţin. Îşi promise că dimineaţă, la prima oră, o va duce pe Carrie la medic. Vor fi acolo la nouă fix. De fapt, chiar mai repede. Orice altceva, inclusiv şedinţa de miercuri dimineaţă, putea să se ducă naibii. Fetiţa ei era tot ce conta. Fetiţele ei.

Cine a spus că un copil e ca propria ta inimă alergând de una singură? Cât de adevărat era!

Fetele erau inima şi sufletul ei, şi totuşi, mereu îşi găsea timp pentru ele doar în pripă. Ce rost avea să muncească zi şi noapte pentru ca ele să aibă un viitor mai bun, dacă lipsea mai mereu din prezentul lor? De la cearta cu Caroline, nu reuşise să-şi scoată din minte ideea de a renunţa la serviciu. Ba chiar îi pomenise lui Adrian despre asta, dar îi păruse rău în aceeaşi clipă, căci el păruse complet şocat de idee.

— Păi... adică din punct de vedere financiar... presupun că am economisi taxele pentru grădiniţă, îi spuse el dându-şi toată silinţa să-şi revină din reacţia iniţială, care fusese: „Doar nu vorbeşti serios!".

— Las-o baltă, uită ce-am zis, spuse Mel, furioasă pe ea însăşi că deschisese discuţia.

Le-ar fi fost greu să se descurce dacă renunţa la serviciu. Prima ei de Crăciun ţinuse finanţele familiei pe linia de plutire în mulţi ani. Salariul lui Adrian avea să crească după ce-şi lua masteratul, dar nu cu foarte mult. Chiar şi măritată, leafa lui nu putea să susţină o familie de patru persoane, plus ipoteca în Goldsmith Lawn.

— A fost o idee prostească, adăugă ea în grabă. Îmi pare rău că am adus vorba. Ştii doar că aş înnebuni dacă nu m-aş duce la birou.

— Nu, *mie* îmi pare rău pentru ceea ce am spus, insistă Adrian. A fost doar şocul, atâta tot. Serios, Mel, dacă vrei să renunţi la serviciu, cred că o să ne descurcăm până la urmă.

Mel îi ciufuli părul cu un gest tandru.

— Lasă, visam doar cu ochii deschişi. Mă vezi tu renunţând la tot ce am construit cu atâta efort la Lorimar? Nu prea cred.

A doua zi dimineaţă, Sarah le descoperi fascinată pe mama şi pe surioara ei dormind în camera de oaspeţi.

— De ce sunteţi în patul lui buni? se interesă ea.

Era adorabilă în pijamalele imprimate cu ursuleţul Winnie şi încălţată cu o singură şosetă, cu părul blond zburlit după somn.

Mel o privi năucă. Trecuse bine de ora patru când se uitase ultima oară la micul ceas deşteptător de pe noptieră, iar acum era şapte şi jumătate şi dormiseră cu toţii prea mult. Lângă ea, Carrie dormea cu un aer împăcat.

— Lui Carrie i-a fost rău azi-noapte şi n-am vrut să te trezească cu plânsul ei, iubito.

— Dar puteam să vin şi eu în pat cu voi, protestă Sarah pentru că fusese omisă de la marea aventură nocturnă.

Se căţără în pat, ca să îndrepte lucrurile. Se cuibări comod lângă mama ei şi începu să-şi sugă degetul. Ţinând-o pe Sarah cu o mână, o mângâie cu cealaltă pe Carrie ca s-o trezească. Din fericire, pielea fetiţei avea temperatura normală şi nici nu mai era roşie la faţă. Căscând delicat, deschise ochii mari, albaştri, cu genele lungi şi blonde şi-i surâse radios mamei.

În ciuda oboselii şi a groazei de ziua care urma, o zi în care va trebui să jongleze ca o nebună ca să-şi ia liber de la serviciu, Mel simţea o fericire nespusă. Acesta era locul în care trebuia să fie; nu la birou, unde şi-ar face griji pentru fetiţele ei, ci acasă, ţinându-le în braţe şi având grijă de ele. În rolul de mamă. În definitiv, acesta era cel mai elementar instinct. Nimeni nu le putea îngriji pe Sarah şi Carrie aşa ca ea. Pentru fetiţele ei, era cu adevărat de neînlocuit.

Sala de aşteptare a medicului era plină, chiar şi la ora nouă fără zece minute dimineaţa, şi Mel, care venise în mare grabă cu Carrie după ce o lăsase pe Sarah la „Micii tigrişori", începu să înţeleagă că ideea de a ajunge la serviciu până la amiază devine tot mai greu de realizat.

Mama ei urma să vină să stea cu Carrie la unsprezece, dar Mel se întreba dacă vor apuca să iasă de la medic până la ora aceea, darămite să se întoarcă acasă. Se uită la ceilalţi pacienţi, majoritatea femei cu copii mici şi se întrebă dacă i-ar da voie oare să intre următoarea dacă s-ar ridica în picioare şi le-ar spune că are o muncă de conducere de mare răspundere şi trebuie să ajungă la birou cât mai curând. Probabil că ar fi ucisă în bătaie cu exemplare din *GolfPro* şi *Hello!* în loc de pietre.

Având-o în braţe pe Carrie, care-şi ţinea strâns la piept mieluţul de pluş preferat, violet cu verde, şi ascultată de toţi ceilalţi din încăpere, Mel abordă problema delicată a modificării programului zilei.

Mai întâi trebuia s-o sune pe Sue, directorul adjunct al Departamentului de Publicitate, care-şi lăsase în mod inexplicabil mesageria vocală activată pe telefonul de la birou.

— Dacă-ţi selectezi mesajele, Sue, te rog să răspunzi. E urgent. A trebuit să lipsesc de la şedinţa de la opt şi jumătate ca s-o duc pe Carrie la medic şi, cu toate că am sunat-o pe Vanessa de la marketing ca s-o rog să transmită scuze din partea mea, n-am reuşit să dau decât de mesageria vocală a telefonului ei mobil şi încă nu m-a sunat înapoi; poţi tu să verifici dacă a făcut ce am rugat-o şi să mă suni după aceea ca să-mi confirmi? După aceea, trebuie să-mi anulezi întâlnirea de la ora unsprezece. Aş face-o eu, dar numărul de telefon e pe biroul meu şi n-am la mine agenda electronică.

Idioată!... O vizualiza cu precizie, pe birou, pusă la încărcat, unde o lăsase cu o seară înainte, când plecase spre casă valvârtej, ca de obicei.

— Mami, vreau să plec acasă, scânci Carrie. Nu-mi place aici.

După ce o dezmierdă puţin şi-i dădu să bea nişte suc, Mel atacă din nou telefonul.

— După aceea poţi să-l implori pe Anthony să preia el informarea pentru studenţii care fac practică? Eu o să ajung probabil pe la...

Mel se poticni – să spună douăsprezece? Douăsprezece şi jumătate? Să întindă coarda la maximum şi să spună că ajunge după pauza de prânz?

— Pe la ora unu, spuse ea în cele din urmă.

Cum nu aveau altceva la îndemână să-şi treacă timpul decât revistele pe care le citiseră deja, ceilalţi pacienţi ascultau probabil fiecare detaliu al încercărilor tot mai disperate pe care le făcea ca să dea de Sue.

Nici o mamă n-o privea cu o urmă cât de mică de înţelegere feminină. Îşi spuse că, în locul lor, ea ar fi zâmbit cu compasiune unei alte femei care s-ar fi chinuit astfel, în semn de solidaritate.

Dar poate că aceste mame o vedeau pe Mel, cu taiorul elegant de culoarea prunei şi un colier contrastant, de culoarea ametistului, doar ca pe o rece femeie de carieră, o creatură de pe altă planetă care nu-şi avea locul în lumea lor cu copii bolnavi şi obosiţi şi cu aşteptări interminabile în anticamerele doctorilor.

Ar fi vrut să le strige că se înşală. *Era* din lumea lor, lumea nesomnului din pricina bebeluşilor care plâng. Doar că ele nu puteau să vadă dincolo de taior.

Mel reuşi să ajungă la Lorimar pe la douăsprezece şi jumătate, la timp ca să dea nas în nas cu Hilary – îmbrăcată impecabil în roşu şi cu ruj asortat –, care ieşea din clădire cu unul dintre directorii financiari. Pentru Mel, indivizii aceştia arătau toţi la fel: cu o expresie pe chip care anunţa că ei poartă pe umeri toată greutatea lumii şi cu costume prea căutat asemănătoare cu al lui Michael Douglas în *Wall Street*.

Conştientă că a întârziat neiertat de mult, schiţă un zâmbet, dar şefa ei îi aruncă o privire glacială.

— Te-am căutat mai devreme, Mel, spuse Hilary pe un ton care cerea explicaţii.

Mel trase adânc aer în piept.

— Fiica mea cea mică s-a îmbolnăvit şi a trebuit s-o duc la doctor, răspunse ea pe un ton egal.

— Ah!

Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare să dea atâta profunzime acestei scurte exclamaţii. *Ah! Ai probleme atât de mari, că nici nu ţi-ar veni să crezi.*

Senzaţia de greaţă pe care o avusese tot timpul în tren din cauza întârzierii crescu în intensitate cu o gradaţie, întorcându-i stomacul pe dos.

— S-a simţit foarte rău toată noaptea şi am fost îngrijorată, adăugă ea.

Tipul de la finanţe nu părea câtuşi de puţin impresionat. Probabil că avea şi el copii. Mel era sigură că îi văzuse prezentaţi la petrecerea în aer liber cu grătar organizată de companie, împreună cu mult încercata lui nevastă – o femeie care nu trebuia să ajungă la ora fixă la birou, dar ştia în schimb să calce impecabil cămăşi cu dungi subţiri şi se pricepea să ducă singură copiii la culcare când el ieşea seara la un pahar, întru sudarea echipei, cu mărimile de la Lorimar. Lui nu-i păsa de poveştile despre bolile copiilor. Şi, după câte se părea, nici lui Hilary.

— Ştii cât de groaznic e când se îmbolnăvesc cei mici, încercă ea din nou, sperând să-şi atingă şefa la coarda maternă. Îţi frâng inima cu ochii aceia mari şi trişti şi nu vor altceva decât pe mami.

Hilary dădu din cap şi spuse răstit:

— Ne vedem după prânz.

Mel simţi că undeva, în ea, a plesnit ceva.

— Ştii, Hilary, Carrie merge la o grădiniţă cu program prelungit şi de obicei, când e bolnavă, vine mama mea să stea cu ea. Dar azi-noapte i-a fost atât de rău, a tuşit atât de tare încât am vrut să merg personal cu ea la doctor.

Cuvintele lui Mel se înşirau într-un ritm mai accelerat decât acela calm pe care-l folosea la birou.

Domnul Finanţe descoperi brusc că are un ceas foarte interesant.

— De fapt, n-am mai dus-o chiar eu de mult la doctor, pentru că trebuie să vin să muncesc aici, la o companie de asigurări de sănătate. *Companiei Lorimar îi pasă*, intonă ea pe ton voios noul slogan al firmei. Mai puţin atunci când bolnavul e copilul vreunui angajat, în care caz companiei Lorimar nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Asta-i chiar amuzant! În firma asta, etica e doar o poleială, dar răutatea şi aroganţa corporativă pătrund până-n măduva oaselor. Chestia e, Hilary, că poate companiei Lorimar nu-i pasă, dar mie da. Pentru că într-o bună zi n-am să mai lucrez aici şi nimeni n-o să-şi mai amintească cine sunt, fiindcă noi, angajaţii, suntem uşor de înlocuit.

O privi tăios pe Hilary, care-i susţinu privirea fără să clipească.

— Dar ca mamă, nu sunt uşor de înlocuit. Şi când mă voi târî pentru ultima dată din ocna asta, va fi prea târziu să mă mai revanşez faţă de Sarah şi Carrie pentru toate lucrurile pe care le-am pierdut pentru că am fost legată cu lanţuri de birou. Nu-ţi cer decât să înţelegi asta. Dorinţa de a proceda corect faţă de toată lumea mă face să fiu un angajat mai bun, nu mai slab.

— Nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru această discuţie, replică Hilary deloc impresionată. Te aştept în biroul meu, la două şi jumătate.

— Aşadar, prânzul va dura mult, constată Mel, incapabilă să nu fie răutăcioasă.

— Planificăm reduceri de personal, răspunse Hilary sec.

— Ghici cine va fi în capul listei, îi aruncă Mel şi intră în clădire.

Se opri în răcoarea holului pardosit cu marmură şi se sprijini de perete o clipă, cu inima bătându-i nebuneşte, cu respiraţia superficială şi neregulată.

Ce făcuse? Chiar dacă simţise o uriaşă satisfacţie să le spună lui Hilary şi tipului de la finanţe adevărul de la obraz, va trebui să plătească pentru asta.

În ora cuvenită pauzei de prânz, Mel nu făcu nici unul dintre lucrurile pe care trebuia să le facă. Ignoră şirul de emailuri adunate, lăsă teancul de mesaje telefonice şi rapoarte pe birou şi ieşi la târguieli. Îşi cumpără o revistă şi se aşeză s-o citească în timp ce mânca un sandvici şi o bucată de plăcintă cu brânză teribil de consistentă în cafeneaua unui magazin universal din apropiere. Apoi făcu un tur al magazinului, cu mintea lucrând peste randamentul maxim în timp ce-şi trecea mâinile printre haine pentru copii, lenjerie intimă şic şi feţe de plapumă în culori vesele. Reduceri de personal. Auzise bârfe prin firmă cum că se va recurge la aşa ceva, însă ideea de a se oferi voluntar nu-i mai trecuse până atunci prin cap. Reducerile de personal erau pentru oamenii sătui de cariera lor, pentru cei care vor să-şi schimbe serviciul sau pentru mame care nu mai făceau faţă activităţii duble, acasă şi la serviciu, şi aveau nevoie de siguranţa unei plăţi compensatorii. Dar nu pentru ea.

Şi totuşi, dintr-odată părea să fie.

Cariera ei ajunsese într-un punct mort, asta era sigur. Maternitatea îi redusese şansele de promovare.

Dar, pe de altă parte, îşi privea cariera dintr-o altă perspectivă. Naşterea fetelor îi schimbase priorităţile. Nu că ar fi muncit mai puţin – de fapt, acum muncea mai mult ca oricând, având grijă de Sarah şi Carrie *şi* făcându-şi treaba la birou –, dar era mai puţin pregătită să se confrunte cu mizeriile inerente unei ascensiuni în carieră.

Politica de la birou, dramatizarea excesivă a unui incident precum apariţia unui articol negativ în ziare, buzele strânse când întârzia, chiar dacă după aceea recupera prin muncă de două ori timpul pierdut – toate astea ajunseseră s-o plictisească. Nu ştia cum

anume, dar de când era părinte învăţase că viaţa înseamnă mai mult. Era sigură că-şi ordonase corect priorităţile. Păcat că Lorimar şi Hilary nu şi le ordonaseră pe ale lor.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă femeia tânără şi frumoasă de la raionul de machiaj al departamentului de cosmetice.

— Vreau să-mi schimb în întregime înfăţişarea, răspunse Mel uitându-se la tejgheaua lucioasă, alb cu auriu, cu şirul ei tentant de cutii, borcănaşe şi tuburi de ruj în toate nuanţele imaginabile. Nu mi-am mai schimbat crema hidratantă de ani de zile şi cred că a venit vremea. Cremă hidratantă, loţiune tonică, demachiant, orice crezi că e nevoie. Dar aş mai vrea şi un machiaj complet, dacă mi-l poţi face într-o jumătate de oră. Ceva care să-mi dea un aspect strălucitor, de femeie de succes, puţină schimbare faţă de felul în care arăt acum, adăugă ea cu regret, fiindcă în dimineaţa aceea machiajul fusese ultimul pe lista ei de priorităţi.

Tânăra bătu cu palma scaunul de lângă ea.

— Nici o problemă! Aveţi vreun eveniment special în seara asta?

Mel se aşeză pe scaunul rotativ şi-şi sprijini capul de tetieră.

— Renunţ la serviciul meu.

— O! Lucraţi de mult timp acolo?

Mel îşi dădu seama că întrebarea fusese pusă doar din politeţe, căci tânăra îi studia deja cu priviri experte tonusul feţei şi defectele, ca să vadă ce vrăji ar putea face cu pensulele şi borcănaşele ei.

— De paisprezece ani, dar e timpul să merg mai departe.

— Aşa spun şi eu mereu, zâmbi fata scoţând un şerveţel demachiant. Mai departe şi mereu în sus.

Poate că hainele nu-l fac pe om, dar machiajul înveseleşte categoric femeia. Mel se întoarse la birou

cu paşi elastici, cu o pungă măricică, plină cu creme scumpe în mână şi cu o faţă strălucitoare, proaspăt machiată. În definitiv, se putea să mai treacă încă multă vreme până să-şi permită din nou altceva decât cremele obişnuite, cumpărate de la supermarket. Ăsta era cadoul pe care şi-l făcea cu ocazia renunţării la serviciu.

Hilary păru puţin surprinsă când Mel intră în biroul ei la două şi jumătate, arătând proaspătă şi relaxată.

— Terapie prin plăcintă cu brânză şi cumpărături, îi explică ea calm, aşezându-se pe un fotoliu din piele cu spetează dreaptă, fără să fi fost invitată. Nimic nu se compară cu asta. Aşadar, reduceri de personal. Care-i treaba? Înţeleg că, după cele întâmplate azi, sunt pe lista voastră.

— Mă gândeam să te trec pe lista de reduceri înaintea celor întâmplate azi, zise Hilary răspicat.

Mel simţi că împunsătura o atinge, dar nu tresări. Într-un fel sau altul, părăsea compania, aşa că singura ei prioritate era să scoată cât mai mulţi bani cu putinţă. Faptul că-i spusese lui Hilary câte ceva din ceea ce gândea putea fi considerat ca bonus.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, Hilary, spuse Mel la fel de răspicat. Am muncit întotdeauna pe brânci şi nu e plăcut să văd că eforturile mele nu au fost apreciate.

— Au fost apreciate, până în ultimii câţiva ani, o întrerupse Hilary.

— Încerci să insinuezi că n-am mai muncit la fel de mult? întrebă Mel, încă păstrându-şi calmul.

— N-ai mai fost la fel de disponibilă, te-au preocupat alte lucruri, Mel, şi asta ţi-a afectat activitatea. Când te-am cunoscut, erai foarte ambiţioasă, foarte doritoare să te afirmi. Acum nu mai e aşa.

— Când m-ai cunoscut aveam douăzeci şi şapte de ani, e firesc să mă fi schimbat. Bănuiesc că şi tu te-ai schimbat. Viaţa schimbă oamenii. *Apariţia copiilor te schimbă*, sublinie Mel.

Pentru prima dată, Hilary își pierdu mult lăudata detașare.

— Ai fost protejata mea, Mel! Te-am pregătit și voiam să-mi devii adjunctă. Ai fi putut deveni director de publicitate, dacă ai fi reușit să continui așa cum ai început.

— Vrei să spui, dacă n-aș fi avut copii. Sau dacă aș fi fost ca tine, Hilary, și m-aș fi prefăcut că nu-i am? Am ales să-mi aduc pe lume fetele după ce mi-am făcut o carieră, spuse ea, evitând să le rostească numele în fața lui Hilary, de parcă asta le-ar fi contaminat. Ciudat e că am crezut că nu voi fi atinsă de discriminare din cauză că sunt o mamă cu serviciu, fiind subalterna ta – o femeie. Și tu ai copii. Am crezut că vei înțelege totul mult mai bine. Dar nu ești doar la fel de rea ca un director bărbat, ești și mai rea! *Ar fi trebuit* să înțelegi, dar ai ținut morțiș să n-o faci.

— Nu-mi veni cu chestia cu copiii! șuieră Hilary. De când lucrez, mi-am petrecut fiecare clipă dovedind că, dacă am copii, asta nu înseamnă că m-aș deosebi prin ceva de bărbații cu care lucrez. Dacă-ți folosești familia drept scuză, asta e o trădare față de noi toate. Bărbaților le place să creadă că nu putem munci la fel de bine ca ei, doar pentru că avem ovare.

— Dar te deosebești de ei! izbucni Mel exasperată. Tu, și eu, și Vanessa – suntem diferite. Avem copii și asta ne face să fim altfel decât bărbatul care poate să sune acasă, dacă are o toană, și să spună că întârzie. Tu ai făcut vreodată asta fără a fi nevoită să dai cinci telefoane ca să aranjezi totul? Eu categoric nu pot. Și asta ne face să fim angajați mai slabi? Nu cred.

— Ba ne face! replică Hilary. Dacă nu poți da tot, n-ai ce căuta în joc.

— Feminismul inversat la serviciu? Când eram mică, o priveam pe mama cu admirație și, cu toate că o adoram, n-aș fi vrut să fiu ca ea. A renunțat

la serviciu când s-a măritat şi a fost dependentă, realmente dependentă de tata toată viaţa. Nu mi-aş fi dorit să ajung astfel. Ţi-am spus şi înainte, Hilary. Ideea e că am vrut să fiu capabilă să am serviciu şi să fiu şi mamă, şi am crezut că pot. Dar nu pot, dacă oameni ca tine nu înţeleg că maternitatea le schimbă pe femei şi schimbă felul în care muncesc. Aveam nevoie doar de puţină flexibilitate, atâta tot, şi v-aş fi răsplătit, pe tine şi Lorimar, din plin!

Se opri; spusese tot ce avea pe suflet. Cine ştie dacă Hilary asimilase vreun dram din afirmaţiile ei?

— Îmi pare rău că simţi astfel, Mel. Pentru că ai lucrat aici atâţia ani, vei beneficia de un pachet compensator pe care îl considerăm generos.

Hilary deschise un sertar şi scoase nişte hârtii. Mel privi îndelung fotografia copiilor lui Hilary, în ramă de argint, aflată pe masa de lucru impecabil lustruită. Trei băieţi, râzând pe o verandă pe care jucau pete de lumină însorită, cu palmieri în spate. Erau destul de mici când făcuseră fotografia – cel mai mic avea vreo şase ani, cel mai mare poate zece. Aşadar, fusese făcută cu ceva timp în urmă. Ştia că acum sunt aproape adulţi, cel mai mare dintre ei fiind la facultate. Şi totuşi, aceasta era cea mai recentă fotografie a lor pe care o avea Hilary în birou. De ce? se întrebă Mel. Şi apoi, într-o clipă, ştiu răspunsul.

Hilary îşi lua concediu după programul standard al firmei, lucra de multe ori la sfârşit de săptămână şi nu pleca niciodată de la birou înainte de ora şapte. Cât de des avusese ocazia de a-şi convinge băieţii, mereu mai mari, să pozeze în faţa aparatului de fotografiat? Putea ea să creadă că nu pierduse nimic purtându-se ca un bărbat într-o lume a bărbaţilor, dar de fapt pierduse. Nu-şi văzuse copiii crescând şi, în clipa aceea, Mel o compătimi din tot sufletul.

Când ieşi în cele din urmă din biroul lui Hilary, strângând în mâini documentele cu termenii şi

condițiile încetării activității ei la Lorimar, Vanessa o aștepta. Se strecurară amândouă în debaraua cu materiale, ca să poată sta de vorbă.

— Ce se întâmplă? întrebă Vanessa îngrijorată.

— Dacă am putea să-i cooptăm la Departamentul de Publicitate pe bârfitorii calificați din firma asta, zise Mel râzând, n-am mai avea niciodată probleme cu răspândirea veștilor. Nu că publicitatea companiei Lorimar ar fi un subiect care să mă mai privească.

Șocată, Vanessa își duse mâinile la piept.

— Oh, Mel, nu-mi vine să cred! Stacey de la contabilitate m-a sunat imediat după prânz și mi-a spus că Nylon Nigel îți caută dosarul. El se ocupă de pachetele compensatorii.

— Exact. Hilary tocmai mi-a oferit unul.

Și-i povesti prietenei ei, care asculta tăcută și uluită, cum decursese convorbirea cu șefa lor.

— Căței aua! izbucni Vanessa după ce Mel își sfârși povestirea. Vrea să fim toate ca ea, niște angajate perfecte. Dar noi muncim mult mai mult decât am făcut-o vreodată! Pe toți dracii, n-am știut ce-i munca până nu l-am avut pe Conal, dar de când a trebuit să-l întrețin singură, am devenit femeie de carieră până-n măduva oaselor. Cum îndrăznește să-ți vorbească așa? Roboteşti cât e ziua de lungă, Mel! Nici una dintre noi nu știe cum reușești să le faci pe toate. Îți faci excelent treaba la birou, ai două fetițe grozave și chiar reușești și să arăți bine.

Mel își îmbrățișă prietena.

— Îți mulțumesc, îi șopti, puțin înlăcrimată acum, că șocul întâmplărilor recente începea să treacă.

— Ce-ai să faci? Îți deschizi propria agenție cu banii din pachetul compensator? Am auzit că firma KBK își caută un nou partener. Au vreo doi clienți foarte importanți din industria farmaceutică; la experiența pe care o ai în sectorul ăsta, te-ar angaja cât ai bate din palme!

— O să stau acasă şi o să-mi cresc copiii, spuse Mel liniştită. Gata cu grădiniţa, cu chemat mama sau soacra în caz de urgenţă, gata cu cheltuirea abuzivă a resurselor mele de energie.

Vanessa rămase fără grai, pentru a doua oară în zece minute.

— Tu, să stai acasă?

— De ce nu? Am încercat să văd cum e să fii mamă cu serviciu; ar putea fi plăcut să încerc şi a doua variantă, să trec de partea cealaltă.

— De partea întunecată, glumi Vanessa, unde femeile ca tine şi ca mine sunt dezaprobate şi sunt considerate fără inimă pentru că-şi lasă copiii la creşe şi grădiniţe. Te rog, nu face asta! o imploră ea. Am nevoie de o prietenă care să mă înţeleagă. Mama mea nu conteneşte să-mi spună cât de mult rău îi fac lui Conal pentru că lucrez cu normă întreagă. Ca şi cum aş putea să lucrez cu jumătate de normă şi să fiu în stare să plătesc ipoteca şi concediile, bicicleta lui cea nouă şi echipamentul de fotbal care se schimbă mereu. Nu, zău! Doar dacă în restul timpului aş munci stând pe spate... Of, Mel, nu pleca! Am nevoie de o parteneră la cârtit. Cu cine altcineva aş putea să vorbesc în felul ăsta?

Mel râse, dar, în sufletul ei, simţea atracţia singurului mod de viaţă pe care-l cunoştea. Va fi în stare să lase toate astea în urmă? Energia, emoţiile, agitaţia, telefoanele care sună şi modemurile care pârâie...

Apoi se gândi la fotografia în ramă de argint de pe masa de lucru a lui Hilary şi la ce poveste tristă spunea ea.

— O femeie trebuie să-şi îndeplinească rolul de femeie, Vanessa.

— Îţi vom simţi lipsa, zise aceasta cu tristeţe. Angajatele perfecte vor fi majoritare şi nu vor lipsi niciodată de la serviciu pe motiv că trebuie să nască. Îi vor aduce pe lume în vreo clinică de lux în timpul

pauzei de prânz şi vor fi înapoi până la ora trei. Copilul: scos de pe listă. Bona: bifat. Următoarea şedinţă: bifat. Programare pentru liposucţie şi întins burta pe unde atârnă: bifat.

Mel râse din nou.

— Ţine-o tot aşa şi te trezeşti şi tu pe lista de restructurări!

— Ba sper să nu, se cutremură Vanessa. Dacă va trebui să mă culc cu Nylon Nigel ca să rămân la Lorimar, o fac. Am nevoie de slujba asta! Tu măcar îi ai pe Adrian, care aduce bani în casă.

— Da, măcar îl am pe el, aprobă Mel.

— Ce părere are el despre toată povestea?

— Asta-i partea cea mai amuzantă – n-am reuşit să-i spun. Are un curs de formare toată după-amiaza, aşa că n-am reuşit să dau de el.

— Deci nu ştie?

— A jurat la altar să-mi fie alături, indiferent dacă suntem bogaţi sau săraci, replică Mel încercând să ia totul în glumă, cu toate că o durea sufletul la gândul că-i va da lui Adrian asemenea veşti. Acum am ajuns la partea cu sărăcia.

Aşteptă până adormiră fetele şi abia după aceea deschise o sticlă de vin – la asta vor trebui să renunţe când vor începe să strângă cureaua –, să pună în cuptorul cu microunde două porţii de mâncare indiană şi să se aşeze lângă Adrian, declarându-i:

— Am nişte veşti.

— Ar trebui să fiu îngrijorat? întrebă el fără să pară deloc îngrijorat, căci Mel părea foarte calmă, ba chiar binedispusă, în ciuda faptului că stătuse trează mai bine de jumătate din noaptea anterioară alături de Carrie, care, după o după-amiază de îngrijiri duioase din partea bunicii, era într-o stare excelentă. Am câştigat o croazieră la loteria sindicală de la Lorimar?

— Nu. Nici măcar nu-i călduţ.

— Atunci am câştigat o vacanţă la schi la loteria sindicală?

— Tot rece.

— Ai fost promovată?

— Îngheţat.

Adrian opri jocul.

— Ce s-a întâmplat, Mel?

— Hilary m-a trecut pe lista de restructurări, spuse ea repede. S-a înfuriat pe mine astăzi pentru că am întârziat foarte mult şi, ei bine, mi-am ieşit şi eu din sărite.

— Continuă.

Îşi spuse cu uşurare că Adrian îi ţinea partea. Nu era genul de bărbat care să urle la ea că a fost proastă.

— Şi i-am spus câteva, de la obraz. Ştii, adăugă ea grăbită văzându-l că se strâmbă, dormisem puţin şi, în definitiv, ce fel de companie pedepseşte un angajat pentru că şi-a dus copilul de doi ani, bolnav, la medic? Asta-i o tâmpenie!

Adrian o cuprinse cu braţul.

— Ai dreptate, Mel, ai dreptate.

— Aşa că mi-a zis că se fac restructurări şi era clar că mă vizează. Ştiu că nu eram obligată să mă ofer singură. Dacă voia să scape pur şi simplu de mine, putea să-mi dea avertismentele obişnuite în scris şi aşa mai departe, dar rezultatul ar fi fost acelaşi. M-am săturat de jocul ăsta şi ea ştie.

Adrian o îmbrăţişă strâns.

— M-am gândit că aş încerca să stau acasă cu fetele, măcar câţiva ani, până n-ar mai trebui să le ducem la grădiniţă. Am putea să plătim o parte din ipotecă din plata compensatorie. Ne-am putea descurca, deşi va trebui să ne mai restrângem...

Îşi privi soţul, conştientă că schimbarea va fi majoră pentru amândoi. El va fi cel care va aduce bani în casă, iar nivelul lor de trai va scădea categoric, doar cu un singur salariu.

— Dacă am fi avut abonament la sală, am fi putut începe prin a renunța la el, spuse Adrian îndoind un deget ca și cum ar fi numărat.

— Categoric, aprobă ea, intrând în spiritul glumei. Aud mereu de oameni care au abonament la sală și nu îl folosesc aproape niciodată. Sunt bani risipiți!

— Exact. Cred că-i costă vreo treizeci de lire de fiecare dată când merg să înoate, pentru că se duc cel mult de două-trei ori pe lună. Așadar, asta e o cheltuială la care am renunțat deja.

— Și mâncarea.

— Cui îi trebuie mâncare? întrebă Adrian. Am putea să ne cultivăm singuri legumele, nu? Nu poate fi așa greu să cultivi o conservă cu fasole.

Izbucniră amândoi în râs.

— Te iubesc, spuse Mel și se așeză în brațele soțului ei, cu capul sprijinit de umărul lui.

— Și eu te iubesc.

— Realist vorbind, va trebui să renunțăm la multe. La vacanțe, de exemplu, spuse ea privind apoi farfuriile goale și sticla cu vin de pe masă. Chiar și la vin.

— La cinele în oraș.

Preț de câteva clipe, Adrian păru amărât, dar apoi scutură din cap.

— Nu există cale de întoarcere – doar tot înainte și mereu mai sus.

— Ciudat, e tocmai ce mi-a spus astăzi fata de la raionul de cosmetice!

— Are dreptate. Nu putem privi înapoi, ci doar înainte. O să fie minunat pentru Carrie și Sarah.

— Asta e ceea ce mă face să fiu sigură că am ales corect, Adrian. Nu suport să le las în grija altora în fiecare zi și, indiferent ce ar spune oricine, mă rănește și mi-e foarte teamă că le rănește și pe ele. Acum avem șansa asta, să stau acasă cu ele – cel puțin pentru o vreme. Puține femei au o asemenea șansă. Vreau să fiu o mamă așa cum a fost a mea.

Adrian o sărută cu blândeţe.

— Eşti o mămică extraordinară, îi şopti el. Indiferent dacă munceşti la birou sau acasă. Hei, adăugă el cu un zâmbet şmecheresc, asta înseamnă că voi avea parte în fiecare seară de nişte mese incredibile, gătite în casă şi că o să mă aştepţi dichisită impecabil, cu papucii de casă la îndemână, cu ziarul pregătit şi cu patul încălzit?

Mel îl bătu uşurel pe obraz, cu drag.

— Ai vrea tu! Am zis că vreau să fiu o mamă ca a mea, nu să mă transform în maică-mea.

Capitolul nouă

Două săptămâni de muncă pe brânci ca să-şi ajute mama îi permiseră lui Cleo să-şi scoată din minte întâmplarea cu Nat. Avea un hotel de renovat – de unde timp să simtă că-i pare rău că nu poate iubi pe cineva?

Îi trimisese două-trei mesaje lui Nat, pe mobil, însă el nu răspunsese la nici unul, aşa că nu mai încercase.

— O să-i treacă, spusese Trish nonşalantă. Uită de el.

Cleo îşi spuse că, uneori, prietena ei era foarte pragmatică.

Trish continua să iasă des cu noua ei prietenă, Carol, şi, de fiecare dată când vorbea despre ea, Cleo era conştientă că nutreşte un sentiment copilăresc de gelozie faţă de intrusa necunoscută. Făcea tot ce-i stătea în putinţă să şi-l stăpânească, dar uneori nu prea reuşea. Simplul fapt că era blocată în Carrickwell, încercând să facă tot ce putea pentru familia ei şi pentru Willow, nu însemna că nu şi-ar fi dorit să se distreze cu Trish, în oraş.

Când era supărată, Cleo se refugia în muncă. Acesta era motivul pentru care hotărâse că dormitoarele de la mansardă trebuie puse la punct. Când le văzuse pe cele din hotelul lui Nat, ocupate doar de valize vechi şi de regnul insectelor, îşi dăduse seama că şi Willow avea un spaţiu similar neutilizat, care putea fi folosit de minune.

După multe ore de șlefuit cu șmirghel, zugrăvit și curățenie, cele trei camere de la mansardă, cu plafonul lor înclinat, căpătară un aspect cu totul diferit. E drept că unghiile lui Cleo n-aveau să mai fie niciodată la fel ca înainte, dar nu-i păsa.

Fusese nevoie doar să facă curat, să zugrăvească totul în alb și să adauge accesoriile potrivite. Una dintre camere fusese decorată pe o temă nautică, pentru realizarea căreia Cleo fusese nevoită să scotocească tot hotelul, plus magazinul local de vechituri în căutare de obiecte și mărunțișuri care să evoce viața pe mare. Alta fusese aranjată ca să evoce o grădină de la țară, cu elemente florale peste tot, iar pentru a treia alesese o combinație de pânză de Jouy albă și roz. Plătise din propriul buzunar prețul piperat al cuverturii și al fețelor de pernă, fiindcă nu voia să-i ceară tatălui ei bani din fondul hotelului alocat pentru cheltuieli cotidiene mărunte.

Ce bine ar fi fost însă dacă ar fi putut să transforme la fel de ușor și atmosfera din încăperile locuite de familie! De la vizita contabilului, tatăl ei era abătut, dar refuza în continuare să-i dezvăluie fiicei lui motivul. Privise cu un zâmbet trist camerele pe care le redecorase și spusese că e foarte plăcut, dar nimic mai mult.

După atâta muncă grea, Cleo se simți nedreptățită.

Mama ei tot mai suferea de dureri în oase, deși, din fericire, Trevor și echipa lui reveniseră la muncă, așa că era scutită de efortul curățeniei prin camere. Cu acordul șovăielnic al mamei, Cleo avusese o discuție între patru ochi cu Trevor, în care-l lăudase pentru aspectele pozitive ale muncii lui – așa cum fusese învățată la facultate –, dar avusese totodată grijă să-l facă să înțeleagă cât se poate de clar că, dacă mai lipsea fără să aducă certificat medical, va avea probleme. Însă dincolo de discuția aceasta și renovarea camerelor de la mansardă, nu i se permitea nici un alt amestec în gestionarea hotelului.

— Aşadar, eşti tot îmbufnată? o întrebă Trish în toiul uneia din lungile lor conversaţii telefonice pe tema „cât de deprimant e totul".

— Nu, insistă Cleo. Asta nu e îmbufnare. Vorbesc cu toţi ai mei, dar vreau să înţeleagă că nu mai sunt copil şi că ar trebui să înceteze să se poarte cu mine ca şi cum aş fi.

— Aha, deci e o îmbufnare de adult?

— Ai noroc că suntem prietene de atâţia ani, Trish, altfel ţi-aş fi închis telefonul în nas, îi spuse Cleo calm.

— Încerc doar să te fac să râzi puţin. În orice caz, nu pricep de ce te deranjează atât de tare. Ce-ar fi să laşi totul baltă şi să-ţi găseşti serviciu în Dublin? M-aş putea muta din balamucul ăsta şi ne-am lua un apartament împreună.

Trish împărţea locuinţa cu alte şase persoane şi certurile pe motiv de cine trebuie să facă curat în baie sau să cumpere hârtie igienică luau uneori proporţii de balamuc.

— Nu vreau să plec din Carrickwell, spuse Cleo cu încăpăţânare, cu atât mai iritată cu cât nu-şi văzuse prietena de trei săptămâni şi nu auzea decât „Carol în sus" şi „Carol în jos". Vreau să stau aici şi să muncesc. Din principiu, adăugă ea supărată când îşi auzi prietena că scoate un oftat teatral. Am obţinut o diplomă în management hotelier pentru că avem un hotel şi vreau să-l conduc. Nu mi-aş fi bătut capul dacă ştiam că mama şi tata îl lasă în paragină. Şi asta, numai din cauză că nu sunt deschişi la nici o idee nouă, iar eu am capul plin de idei noi! adăugă ea frustrată. Asta-i cel mai rău dintre toate, Trish! Tata ar putea să-mi ceară sfatul, dar refuză. Are în schimb şedinţe de taină cu Barney şi Jason, numai că nici unul n-are habar de nimic! Până şi Sondra are un cuvânt de spus în hotel, numai eu nu. Am sugerat că îngrozitoarea aia de Tamara ar trebui să lucreze mai puţin, pentru că e

catastrofală la recepție, însă mama a spus că de fapt va lucra mai mult. Dar, hei, ce știu eu?

— Atunci pleacă.

— Mă duc la Bristol pentru două săptămâni, o anunță Cleo. Hotelul la care am lucrat vara trecută e în criză de personal și mi se plătesc biletele de avion dacă accept să lucrez schimbul de noapte paisprezece zile. Am nevoie de bani – am cheltuit o grămadă cu materialele pentru camera a treia, dar nimeni nu pare câtuși de puțin impresionat de eforturile mele.

— Poate că se schimbă lucrurile când te întorci, spusese Trish optimistă.

— Da, doar dacă Sondra face un transplant de creier și părinții mei câștigă la loterie.

Pauza de două săptămâni îi prinse foarte bine lui Cleo, chiar dacă nu-l revăzu pe Laurent. Era pur și simplu plăcut să facă parte dintr-o echipă de oameni tineri, într-un hotel aglomerat și bine condus. După călătoria lungă de întoarcere, ajunse acasă într-o seară umedă și mohorâtă, gândindu-se că nu era cel mai potrivit moment pentru a aprecia starea Hotelului Willow. Hotelul avea nevoie de lumina soarelui de vară, care să pună în valoare eleganța pietrei de culoarea mierii și arcul încântător de trandafiri agățători alb-gălbui ce încadra ușa principală.

Simți că i se face milă de cuplul care intră în hol chiar în fața ei și privea în jur, încercând să se orienteze.

Se părea că nu e nimeni de serviciu, așa că, deși era obosită după călătoria de la Bristol, intră imediat în acțiune. Își azvârli într-un colț geanta de voiaj, se descotorosi de pardesiul umed și le ieși oaspeților în întâmpinare.

— Bună seara. Eu sunt Cleo. Fiți bine-veniți la Hotelul Willow! Doriți o cameră?

Trecură zece minute până să-i cazeze pe domnul și doamna Barker din Somerset, care păreau mulțumiți

de „Camera grădinii de trandafiri", situată în partea din spate a hotelului. Cleo era mai puțin mulțumită, din pricina izului clar de dezinfectant ce venea din baie, lucru pe care-l detesta. Politica hotelului cerea ca încăperile să miroasă a curat și a proaspăt, nu a chimicale.

După instalarea familiei Barker, coborî în pași de dans scările, bucuroasă că e acasă. În definitiv, îți dă multă satisfacție să întâmpini oaspeți într-un hotel din care simți că faci parte integrantă, decât să-i întâmpini într-un hotel uriaș, în care ai impresia că ești doar o rotiță minusculă din mecanism.

Absența de două săptămâni îi făcuse bine și începuse să creadă că poate se arată prea nerăbdătoare în ceea ce privea familia ei. În vremurile acelea grele era nevoie să rămână uniți, iar ea trebuia să abordeze totul cu mai multă diplomație.

Jos, recepția era tot pustie; se întrebă unde o fi toată lumea. Era vineri seara, cu puțin înainte de ora șase și, în mod normal, holul ar fi trebuit să zumzăie de activitate, dar peste tot domnea o liniște înghețată și dinspre bucătărie nu venea nici un miros care să anunțe că se pregătea cina.

Intră în bucătărie să vadă dacă nu cumva plitele își dăduseră în sfârșit obștescul sfârșit și-i găsi pe ai ei, plus Sondra, așezați la masă și bând șampanie. Toți erau îmbrăcați elegant – mama ei în taiorul bleumarin cel bun, cu broșa în chip de margaretă pe rever, Barney și Jason la costum, dar cu cravatele lărgite. Și tatăl ei purta costum, iar cravata de mătase galbenă era înnodată impecabil.

— Salut, Cleo, o întâmpină Sondra zâmbind, îmbrăcată cu o tunică largă de culoare roz care o făcea să arate angelic, în genul starletelor de la MTV care încercau să-și ia un aer dulce în fața camerelor de filmat.

— Minunat, speram să ajungi cât de curând! spuse maică-sa și se ridică să o îmbrățișeze cu căldură.

— Bună, mamă. Ce se petrece aici?

— Sărbătorim! anunță Sondra veselă.

Cleo se uită la tatăl ei, dar acesta era ocupat să deschidă încă o sticlă și se ferea intenționat să privească în direcția ei.

— Ce sărbătoriți?

— Vindem Willow, spuse Jason. Și am primit o ofertă fabuloasă! Cu douăzeci la sută mai mult decât estimase agentul imobiliar că vom primi. *Douăzeci la sută!* repetă el entuziasmat.

Cleo își auzi fratele rostind acele cuvinte, dar sunau de parcă ar fi venit din cel mai groaznic coșmar al ei.

— Ce? De ce? fură primele întrebări care-i veniră pe buze.

— Tatăl tău și cu mine ne gândim să cumpărăm o casă în străinătate. În Franța sau poate Grecia; într-o zonă cu climă caldă, zise Sheila Malin pe un ton de scuză, deși își mângâia cotul artritic de parcă s-ar fi scăldat deja în soare. Nu ca să ne pensionăm. Am putea deschide acolo o demipensiune. Încă nu suntem siguri. Mai sunt atât de multe hotărâri de luat! Știu că pare foarte neașteptat, Cleo, dar...

— Marea hotărâre a fost luată și e definitivă, o întrerupse Jason, ca soră-sa să nu creadă cumva că nu e așa. Un antreprenor local de imobiliare a tot dat târcoale și imediat ce a auzit că s-ar putea să scoatem hotelul la vânzare, a și sărit cu oferta. Am încheiat afacerea în după-amiaza asta, în biroul avocatului.

Cleo îl ignoră și se întoarse spre tatăl ei, care încă-și mai făcea de lucru cu sticla de șampanie. Părea că așteaptă să-i vadă reacția înainte de a vorbi.

Și-ar fi dorit din tot sufletul ca taică-său să-i spună că e o greșeală, că n-au luat cu adevărat hotărârea să-i vândă căminul. Dar el continua să tacă.

— Nu sunt chiar așa de mulți bani pe cât am sperat, se grăbi să intervină Barney. Mai puțini decât puteam să luăm dacă hotelul n-ar fi avut

ipoteci peste ipoteci, dar e o mișcare bună din punct de vedere financiar. Pentru noi toți, încheie el aruncându-i pe furiș un zâmbet mulțumit Sondrei, care părea gata să leșine de fericire și visa, fără îndoială, la tot ce putea să cumpere cu partea ei de bani.

Cleo se întoarse iarăși spre tatăl ei.

— Tată?

Harry Malin își privi fiica în ochi pentru prima dată de când aceasta intrase în bucătărie.

— E adevărat, Cleo, zise el încet. În ultima vreme am avut pierderi atât de mari, încât nu mai putem să ținem hotelul pe linia de plutire. Ne așteptă falimentul. Asta a fost unica noastră opțiune; n-am avut de ales. Cerșetorii nu pot face mofturi.

— Întotdeauna există o altă alternativă, șopti Cleo.

— Sunt obosit, îi vorbi el de parcă ar fi fost doar ei doi în încăpere. Mama ta și cu mine suntem obosiți și ne dorim puțină liniște.

— Nu trebuia să vindeți hotelul din cauza asta, spuse Cleo. L-aș fi putut conduce eu în locul vostru.

Nu mai adăugă „Dacă ați fi avut încredere în mine", dar ideea se subînțelegea.

— L-ai fi condus tu? repetă Jason strigând, ca de fiecare dată când se producea un conflict. Trezește-te, Cleo! Abia ai terminat facultatea! Ce șanse ai fi avut să schimbi complet soarta hotelului? Și, oricum, afacerea s-a încheiat. E cea mai bună mișcare, pentru noi toți. Antreprenorul vrea să construiască pe terenul ăsta zece case mari. Era clar că asta se va întâmpla într-o bună zi. După mine, terenul e prea valoros ca să păstrezi un hotel pe el. Am făcut ceea ce trebuia.

— Ne-am dat seama cu toții care e situația reală, Cleo, interveni Barney. Numai tu, cu visurile tale la luna de pe cer, nu. Noi suntem realiști. Mai bine că ai fost plecată cât s-a făcut afacerea. Știam cu toții că n-ai înțelege în ruptul capului. În chestiuni de felul ăsta nu-ți poți permite să judeci cu sufletul, surioară.

Cleo își dădu seama că frații ei spuneau adevărul. Afacerea era încheiată. Willow fusese vândut. Uite-așa!

Singurul mod în care putea face față momentului era să se detașeze mental de prezent. Gândește-te la alt loc, își spuse, la un loc aducător de fericire sau la un cuvânt simplu, pe care să-l repeți la nesfârșit. Dar nu avusese niciodată înclinații spre meditație și avea mintea prea plină, prea haotică. Era oribil să stea acolo, tăcută, cu toată familia privindu-i suferința.

Locul ei aducător de fericire se afla sub mărul din grădină, iar cuvântul cel simplu era „acasă". Și toate astea îi vor fi luate, pentru ca Barney și Sondra să-și poată cumpăra o mașină și mai mare cu care să-și impresioneze vecinii, pentru ca Jason să poată recunoaște, în sfârșit, în fața întregii lumi, că nu-i prea plăcea să muncească și că preferă categoric să stea acasă, cu telecomanda televizorului într-o mână și berea în cealaltă.

Ostilitatea îi urcă în gât, ca fierea.

— De ce ați luat hotărârea asta cât am fost plecată? întrebă cu atâta asprime încât toți se uitară la ea uimiți, în afară de Sondra, care privea în gol cu un zâmbet încrezut. Doar știați că mă întorc astă-seară; am fi putut să discutăm situația.

— Discutăm situația de multă vreme, spuse încet Harry Malin. Asta-i tot ce facem – discutăm. Și-n timpul ăsta banca nu mă mai slăbește cu telefoanele iar eu mă târăsc de la o săptămână la alta, străduindu-mă să plătesc salariile personalului.

— Cum adică, tată, *discutăm* de multă vreme? Unde eram eu când se întâmplau toate lucrurile astea pe care cică le făceam *noi*? întrebă Cleo roșie la față. Unde eram când voi luați unilateral decizii ce mă afectează și pe mine? Chiar nu i-a trecut nimănui prin minte să mă întrebe ce cred sau dacă am petrecut ani buni învățând pe rupte la Facultatea

de Management Hotelier, ca voi să puteţi vinde hotelul fără ştirea mea? Mi-aţi fi putut spune în ziua când a fost contabilul aici. Probabil că asta aţi discutat atunci cu el!

— Calmează-te, surioară, încercă Barney să intervină.

Cleo se răsuci spre el cu ochii strălucind, ca o tigroaică.

— Nu mă lua pe mine cu „surioară", pierde-vară ce eşti!

— Cum îndrăzneşti să-i spui aşa? se răsti Sondra, smulgându-se din gândurile la achiziţionarea de obiecte strălucitoare şi costisitoare şi încercând să-şi determine cumnata să plece prima ochii. Barney munceşte pe brânci şi are bunul simţ să vadă că locul ăsta e o piatră de moară de gâtul nostru, care n-a adus bani decât abia acum.

— Bani! replică Cleo tăios. Doar la asta-ţi stă mintea, Sondra! Bani şi iar bani. Eşti în stare să arunci pe fereastră rodul muncii unei vieţi de om ca să poţi face cumpărături până cazi lată şi să nu trebuiască să munceşti o clipă pentru asta. Doar la atât eşti bună şi Barney nu-i cu nimic mai breaz. Sunteţi nişte paraziţi, amândoi!

Arăta înfricoşător în mânia ei şi taică-său o privea încremenit.

— Nu vorbi aşa despre fratele tău, o imploră Sheila. Te rog, iubita mea. Nu merită să vă certaţi pentru asta. E doar o afacere. N-o putem lăsa să ne distrugă familia. Ne-ar fi băgat în pământ pe toţi dacă ar fi trebuit să închidem hotelul când ne cerea banca să achităm toată ipoteca! Crezi că vreunul dintre noi ar fi putut îndura dacă afla toată lumea că am fost executaţi silit? Ar fi fost un coşmar! Aşa e mai bine, fără îndoială.

— Tu nu înţelegi, mamă, nu-i aşa? Tata înţelege, deşi nu vrea să recunoască. Ăsta e mai mult decât un hotel pentru mine – e altceva, mi-a intrat în sânge.

— Ia nu mai dramatiza! se răsti Sondra. Ai ales managementul hotelier doar pentru că știai că te așteaptă un post călduț acasă după ce termini facultatea. Dacă voiai cu adevărat să muncești, n-ai fi refuzat postul acela excelent din Donegal ca să rămâi aici și să te lăfăi în lux și să poți fi fata șefului. Să nu crezi că nu știu ce hram porți, don'șoară! Biata mea surioară, Tamara, și-a dat și ea seama ce fel de om ești. Te porți cu noi ca o stăpână, pentru că n-avem facultate!

Toate resentimentele înăbușite de-a lungul timpului ieșeau la iveală.

— Am refuzat postul acela ca să pot fi aici și să schimb situația, spuse Cleo, fără să se gândească măcar să răspundă acuzelor ridicole ale Sondrei. Voiam să fac ceva care să conteze. Tu chiar crezi că n-am văzut că hotelul ăsta se duce de râpă de la o zi la alta, tată? întrebă ea, cu un chip ce nu mai exprima furie, ci înfrângere. Mă durea de moarte să știu că te iubesc și te admir și totuși să văd că greșești!

Harry nu putu decât să-și ridice ochii spre ea cu tristețe.

— Te iubesc, spuse Cleo adresându-i-se numai lui. Te respect și doream să mă respecți și tu pe mine, dar n-ai făcut-o. Dacă m-ai fi respectat, ai fi avut încredere în mine că pot scoate hotelul la lumină, dar n-ai avut. Sunt tratată ca un copil în familia asta, încheie ea cu amărăciune.

— Și acum chiar te porți ca un copil, se răsti Jason.

— Dacă a te purta copilărește înseamnă să spui adevărul așa cum îl vezi, atunci da, mă port copilărește.

— Ascultă, Cleo, dacă nu-ți convine, cară-te dracului de-aici! strigă Barney.

Cleo îl ignoră și se uită la părinții ei. Îi întrebă încet:

— Asta vreți să fac?

Tatăl ei nu răspunse; părea extrem de încordat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când izbucnea o ceartă în familie.

— Vrem să-ți vii în fire, zise Barney, fiind evident că se simțea mai curajos acum, când părea că tatăl lor nu se pleacă în fața fiicei bătăioase.

Cleo simțea că are în palmă balanța vieții ei, ca un bob micuț. Dacă înclina ușor unul dintre talere, înțelegea că părinții ei au nevoie să plece de acolo, să renunțe la hotel. Munciseră din greu și ar fi fost minunat dacă cei trei copii ai lor ar fi putut prelua conducerea hotelului. Dacă înclina celălalt taler, își dădea seama că Barney și Jason purtau vina pentru multe dintre lucrurile care merseseră prost. Dacă i s-ar fi alăturat ei și ar fi pus totul pe roate, împreună ar fi putut să salveze hotelul. Dar se temea că frații ei erau prea leneși, prea mărginiți, prea înclinați spre soluții facile, care să nu ceară trudă. Era timpul să reechilibreze balanța. Visul ei se spulberase, dar faptul era consumat și trebuiau să-și vadă toți de viață mai departe. Poate că moștenise firea aprigă a bunicii ei, dar mai avea ceva, un lucru care-i lipsise lui Evelyn Malin cu desăvârșire: o imensă loialitate. Trebuia să-i susțină pe părinții ei. *Urăsc ceea ce ați făcut, dar vă voi susține.* Vorbele i se alcătuiseră deja în minte, era gata să le articuleze, când Sondra sări ca să pună paie pe foc.

— Ai de gând să rămâi, Cleo, și să-ți iei partea de bani sau rămâi neclintită în convingerile tale și pleci?

Toată familia Malin se uită la ea, apoi la Cleo, care aștepta să-i spună cineva Sondrei s-o lase în pace, să-i spună că nu așa se rezolvau problemele în familia lor și că Cleo tocmai trecuse printr-un șoc puternic. Loialitatea trebuia să funcționeze și în sens invers.

Se gândi că mama ei va spune „Le rezolvăm noi pe toate", iar apoi va cere cuiva să pună ceainicul

pe foc să găsească rezerva secretă de biscuiți a lui Jaqui. Iar tata o va îmbrățișa și va spune că-i pare rău și o va întreba dacă ar dori să-l ajute să-și pornească noua demipensiune. Măcar vânduseră unui antreprenor local și nu unora precum cei de la lanțul hotelier Roth. Chiar și frații ei vor mormăi că nu trebuia să se ajungă până aici și că firea pătimașă a familiei Malin e un lucru teribil, n-ar vrea să bea și ea un pahar de șampanie și să se calmeze?

Dar nimeni nu scoase o vorbă.

Până în acel moment, mai avusese o speranță. Tăcerea groaznică a familiei ei, care nu spunea nimic s-o consoleze, s-o îmbărbăteze, nărui acea speranță. Nimeni nu voia s-o consoleze și s-o îmbărbăteze. Fiecare se gândea la binele propriu.

— Rămân la convingerile mele, bineînțeles, rosti ea cu glas ferm, hotărâtă să nu lase pe nimeni să vadă cât de profund e rănită. Nu m-am gândit nici o clipă că veți face ceva atât de groaznic, pe la spatele meu. Credeam că fac parte din familia asta, dar văd că m-am înșelat. Așadar, pot face un singur lucru, și anume să plec.

Tremura de emoție, cu toate că se străduia s-o ascundă.

— N-aș suporta să rămân aici și să mă uit cum ne e dărâmat căminul. N-aș putea îndura. Faceți cu toții o mare greșeală.

La cinci minute după groaznica ceartă, Trish primi telefonul lui Cleo și rămase consternată. Ai ei se certau mereu, precum câinele cu pisica, dar familia lui Cleo era altfel. Părinții prietenei ei păreau să prețuiască sincer liniștea și calmul și-și dădeau toată silința să aplaneze orice dispută minoră. Dacă se produsese o ruptură, motivul nu putea fi altul decât că pe Sondra, Barney sau Jason îi lovise amocul și o supăraseră pe Cleo.

— Nu, spuse Cleo cu tristețe. Nu-i din pricina lor.

E drept că puseseră şi ei paie pe foc, dar nu era doar din vina lor. Cleo nu se simţea în stare să-i spună celei mai bune prietene a ei că acela care o trădase cu adevărat era tatăl ei. Omul pe care-l idolatrizase şi-l admirase toată viaţa, cel pe care dorise să-l impresioneze absolvind facultatea printre primii. Omul care hotărâse să vândă hotelul familiei, să-i vândă moştenirea la care avea dreptul prin naştere. Omul care nu-i luase apărarea când ştiuse că suferă. Era prea dureros de spus, chiar şi celei mai bune prietene.

— Şi n-ai de gând să retractezi ce-ai spus? întrebă Trish, nevenindu-i să creadă. Nu te întorci?

— Nu, nu mă întorc.

— Doamne, îţi dai seama? Alungată din căminul părintesc ca o moştenitoare din secolul al XVIII-lea care şi-a făcut familia de ruşine fiindcă a avut o aventură înfocată cu un chipeş fiu de fermier mult sub condiţia ei socială şi care mai e şi logodit cu alta, glumi Trish încercând să ia lucrurile în uşor.

— Nimeni nu mă alungă. Plec eu – cel puţin voi pleca imediat ce soseşte taxiul, răspunse Cleo redevenind pentru câteva clipe cea dintotdeauna.

— Nu există nici o cameră liberă la noi în casă, dar podeaua dormitorului meu îţi stă la dispoziţie, spuse Trish încercând să fie practică.

— Mulţumesc, dar nu. N-aş fi în stare să suport încă un drum cu autobuzul astăzi. Vrei, te rog, s-o suni pe Eileen din partea mea şi s-o întrebi dacă pot sta la ea câteva zile? Dacă mai povestesc o dată ce s-a întâmplat, mă apucă plânsul.

Eileen locuia într-o garsonieră dintr-un mic complex de apartamente din Carrickwell, dotată cu o debara pe care agentul imobiliar o descria drept al doilea dormitor, dar pe care ea nu reuşise s-o închirieze nimănui.

— Uite, azi e abia miercuri şi nu pot chiuli de la muncă, însă vin acolo vineri seara şi ieşim în oraş

să ne facem de cap, promise Trish. N-o să rezolve nimic, dar măcar ne distrăm.

— Sună bine, răspunse Cleo mecanic.

— Haide, Cleo, încercă Trish s-o înveselească puţin. N-o să ţină o veşnicie furtuna asta. Ai tăi se vor răzgândi.

— Ei poate da, dar eu nu, replică Cleo cu calm.

Şoferul de taxi dusese şi luase oameni de la Willow de multe ori de-a lungul carierei lui în Carrickwell, dar era prima oară că trebuia să îndese în maşină saci menajeri doldora de haine. Fata pe care trebuia să o ducă – ştia că face parte din familia Malin – era o fiinţă înaltă, cu picioare lungi şi vânjoasă, care ar fi putut să care toţi cei şapte saci până la maşină, dar era atât de amărâtă încât hotărî s-o ajute.

— Asta-i tot? o întrebă el după ce şi ultimul sac a fost înghesuit în taxi, încercând să destindă puţin atmosfera şi conştient că nu merge s-o abordeze cu tradiţionalul „zâmbeşte, mâine va fi mai rău", pentru că, evident, era cât se poate de rău.

Fata urcă pe locul din dreapta.

— Asta-i tot. Porneşte. Te rog, adăugă ea după câteva clipe.

— Te muţi? o întrebă în timp ce se hurducau pe alee.

Gropi cu nemiluita, îşi spuse el. Oamenii ăştia vor trebui să facă ceva cu aleea, până nu-şi lăsa careva scutul maşinii pe-acolo.

— Da, răspunse Cleo, forţându-se să nu se uite înapoi, ca nevasta lui Lot.

Şoferul de taxi se gândi că e un mod cam ciudat de a te muta şi chiar o şi spuse:

— N-aveţi nici o valiză în casă, hm? De parcă n-ai locui într-un hotel...

Vechea Cleo i-ar fi aruncat un zâmbet din acela radios şi poate ar fi spus râzând: „Ba da, sunt o mulţime de valize, dar ştii, am plecat în mare grabă...".

Noua Cleo, varianta îmbunătăţită şi înăsprită care, spera ea, nu va mai avea încredere în nimeni, niciodată, cât va trăi, răspunse:

— De fapt, sunt alergică la valize. De aceea am şi ieşit din branşă. E greu de lucrat într-un hotel dacă nu poţi pune mâna pe o valiză.

— Păi, ai dreptate, fără îndoială că ar fi tare greu. Deşi am cunoscut mai demult o fată care lucra la un coafor şi nu putea să se apropie la mai puţin de cincisprezece metri de soluţia pentru permanent. Dacă mă întrebi pe mine, era alergică la muncă.

— Aşa sunt şi eu, aprobă Cleo. Alergică la muncă.

Eileen primi destul de bine sosirea lui Cleo şi a celor şapte saci menajeri plini cu lucruri.

— Mi-a spus Trish că aţi avut o ceartă, zise ea deschizând larg uşa albă a garsonierei, ca să poată intra sacii.

Cleo, care constată brusc că n-are încredere în ea să vorbească acum, că se afla în compania unei prietene, dădu din cap.

— Porţie dublă de îngheţată de cafea cu fulgi de ciocolată sau budincă de vanilie şi ciocolată de la Mo's?

Buza de jos a lui Cleo începu să tremure.

— Amândouă, cred, spuse Eileen. Chiar aşa!

Într-un orăşel precum Carrickwell, răspândirea veştilor nu dura prea mult.

Până a doua zi la prânz, povestea plecării lui Cleo fusese deja pusă într-o legătură misterioasă cu vestea despre marele antreprenor care voia să cumpere Willow. Pe la patru şi jumătate, cea mai recentă versiune pretindea că Cleo părăsise grăbită casa în toiul nopţii, după ce-şi anunţase familia că e însărcinată, şi că ai ei vindeau hotelul unor străini dubioşi care voiau să deschidă un club de *lap-dance*...

— Şi tatăl copilului a părăsit-o? întrebă şocată doamna Maguire, auzind bârfa la magazinul de presă, în timp ce stătea la coadă să-şi cumpere ziarul de seară.

Îi plăcea Cleo, era o fată de treabă. Totuşi, se părea că n-avea deloc noroc dacă se încurcase cu un bărbat care a părăsit-o imediat ce a aflat că a rămas gravidă. În ziua de azi... e scandalos, gândi ea.

— Nu ştiu, spusese doamna O'Gorman, sugându-şi obrajii într-un mod care sugera că încerca să scoată un strop de suc dintr-o lămâie recalcitrantă. Se spune că plângea în taxi, iar asta nu-i niciodată semn bun. Dar sunt şocată că Harry şi Sheila Malin au alungat-o. Nu mi-aş fi închipuit că sunt în stare de aşa ceva!

— Nu cred una ca asta nici o clipă, le-o reteză doamna Hanley, care auzise totul şi era dezgustată de cele două bârfitoare. Familia Malin e cea mai unită dintre câte am pomenit. Trebuie să fie altceva la mijloc.

Vineri seara, după ce mâncase trei zile la rând budincă de vanilie şi ciocolată de la Mo's, Cleo ştia că-i va fi greu să intre în blugii cei buni şi-n bluza sclipitoare despre care Eileen spusese că e potrivită pentru o ieşire în oraş.

— Nu vreau să ies, zise Cleo tristă în timp ce o aşteptau pe Trish să apară. Vreau să stau aici, să mă uit la televizor şi să lâncezesc.

— Lâncezitul nu face bine la sănătate.

— Nici găleţile cu budincă de la Mo's, oftă Cleo.

— E doctorie, aşa că nu se pune la socoteală.

— Ce-ar fi să ieşi tu cu Trish şi să mă lăsaţi pe mine aici? se rugă Cleo. O să vă stric distracţia. N-am deloc chef de petrecere.

Într-adevăr, n-avea. Nici Trish, nici Eileen nu păreau să-şi dea seama cât de mult suferă. Ele minimalizaseră incidentul, catalogându-l drept ciondăneală în familie. Dar în familia Malin nu existau ciondăneli. Şi asta nu era tot. Willow fusese vândut – căminul lui Cleo. Asta nu era câtuşi de puţin o ciondăneală. Era ca şi cum copilăria şi familia ei ar

fi fost distruse dintr-o singură lovitură. Şi, cel mai rău dintre toate, tatăl ei nu încercase s-o convingă să rămână.

— Trebuie să te relaxezi niţel, zise Eileen, optimistă în privinţa întregii situaţii. O oră cu noi în oraş şi-ai să te simţi mai bine.

La opt şi jumătate în aceeaşi seară, Cleo, Trish şi Eileen se adunară în baia strâmtă, dar foarte caldă a lui Eileen şi se făcură frumoase. Folosirea radiatoarelor electrice cu termoreglare însemna o cheltuială însemnată, aşa că, de obicei, restul apartamentului era rece, însă baia era atât de micuţă încât, odată încălzită, rămânea aşa multă vreme.

Eileen avea locul de onoare – pe capacul vasului de toaletă, de unde se vedea perfect în oglinda enormă ce acoperea jumătate de perete şi oferea oricui făcea duş imaginea înspăimântătoare a propriei persoane dezbrăcate când trăgea perdeaua căzii.

— Oglinda asta n-ar fi rămas pe perete dacă locuiam eu aici, afirmă Trish cu hotărâre de jos, de pe covoraş, unde cerceta un întreg imperiu de produse autobronzante cu care voia să-şi coloreze pielea pistruiată. Cine vrea să se vadă intrând şi ieşind din cadă?

— Cameron Diaz? sugeră Cleo, aşezată pe marginea căzii cu trusa de farduri pe genunchi şi un creion de contur pentru buze în mână. Halle Berry?

De la discuţia prin care Eileen încercase s-o înviioreze, se străduia să fie mai veselă, însă era doar de faţadă.

— Dar pe mine nu mă supără să mă văd, spuse Eileen surprinsă.

Cleo şi Trish amuţiră pe moment. Cleo se gândi imediat la colăceii foarte vizibili de pe şoldurile lui Eileen şi la felul cum se revărsau sânii ei dacă nu erau strânşi într-un sutien de tărie industrială. Trish se gândi la pistruii ei şi la faptul că-n anumite locuri păreau să se contopească şi să dea pielii ei o

nuanță verzuie, în locul celei de caramel la care te-ai fi putut aștepta.

— Serios... fără chiloții mortali și sutienul care ridică sânii și tot restul? întrebă Trish.

— Goliciunea e firească, zise Eileen ridicând din umeri. Iar corpul omenesc este frumos.

— Trebuie să renunți la yoga, spuse Trish cu o clătinare din cap. Te face să nu mai fii persoana nevrotică pe care o cunoaștem și o iubim. Nu știu ce părere aveți voi, fetelor, dar la halul în care mi-a mers săptămâna asta, eu una am nevoie de o porție zdravănă de distracție.

Hammerhead Jack, cel mai la modă club de noapte din oraș, pulsa de animație la ora nouă, când sosiră fetele. Trish și Eileen erau amândouă hotărâte să se distreze pe cinste, dar fiecare în alt fel. În primul rând, nici Cleo și nici Eileen nu beau cine știe ce. Cleo își ajutase de prea multe ori tatăl să potolească în hotel certuri alimentate de alcool ca să mai aprecieze un asemenea gen de distracție. Dar Trish nu considera nici o seară în oraș reușită dacă nu bea două beri și măcar un cocteil care s-o facă să se simtă stilată și cosmopolită.

Ideea lui Eileen despre distracție era să se întâlnească cu cât mai mulți prieteni de-ai ei de la spital și să se zbânțuie pe ringul de dans când DJ-ul de la Hammerhead Jack renunța la muzica ambientală și punea câteva piese decente din topuri. Nu era talentată la dans; dădea din mâini ca apucata și se învârtea ca un derviș, dar se simțea prea bine ca să-i pese.

Lui Trish îi plăcea să vâneze bărbați superbi și să flirteze ca o obsedată. În acest scop, îmbrăcase pantaloni cu talie joasă și un tricou din bumbac atât de mititel, încât părea cumpărat de la raionul cu îmbrăcăminte pentru copii al magazinului Oxfam. Ținuta se dovedea de succes.

Înconjurată de o atmosferă atât de efervescentă, Cleo ştia că e neobişnuit de tăcută, dar dansul sau pălăvrăgeala cu bărbaţii păreau extrem de frivole în comparaţie cu ceea ce i se întâmplase. N-avea chef nici măcar de un pahar cu vin, pentru că ştia că o va face să se simtă şi mai nefericită. Şi era greu să se entuziasmeze în privinţa muzicii sau a persoanelor din jur.

Pe de altă parte, Trish era absolut încântată de prezenţa masculină din bar.

— Nu-mi vine să cred că n-am mai fost la Hammerhead de atâta vreme, tot repeta ea surprinsă. Am scos Carrickwellul de pe listă şi rău am făcut. În oraşul ăsta sunt bărbaţi simpatici! Adică indicele MF este destul de mare. De unde-au apărut toţi? Oare se importă bărbaţi de undeva sau sunt crescuţi în incubatoare, ca nişte bebeluşi de extratereştri, în vreun depozit din oraş? O, ia uitaţi-vă! izbucni ea rotindu-şi scaunul, cu ochii aţintiţi asupra unui individ, asemenea ochilor rotunzi ai unui pescăruş lipiţi de o barcă de pescuit. Pe cuvântul meu, ăsta are MF8, nici un punct mai puţin!

Trish avea un întreg set de abrevieri pe care le folosea când era în căutarea Bărbatului Perfect. Nici o fată nu vrea să fie auzită spunând „Mamă, e superb!!!" în gura mare, astfel încât obiectul admiraţiei să audă şi să zâmbească superior şi să se ducă totul de râpă, aşa că prietenele ei de la Facultatea de Administrarea Afacerilor hotărâseră că e mai simplu să spună MF6 sau 7 sau chiar, în cazuri foarte rare, MF10. Asta însemna Mascul Fatal, apreciat cu note de la 1 la 10. Idealul era un MF10 care să promită că va suna a doua zi şi să se ţină de cuvânt. Cleo şi Trish descoperiseră însă că, din păcate, aceştia erau foarte puţini şi foarte rari. În general, MF10 cu maniere frumoase alegeau alte fete, pe când ele aveau parcă magnet pentru C, BCPDIADZ şi BFB/DCSJCPT – cu alte cuvinte

Ciudaţi, Bărbaţi Cu Probleme De Implicare A Doua Zi şi Bărbaţi Foarte Beţi/Drogaţi Care Se Joacă Cu Părul Tău.

Eileen, care nu dorise niciodată să joace jocul acesta, începuse în cele din urmă să se încurce cu prescurtările.

— Mamă-mamă, MF8 la ora şapte, murmură Trish în colţul gurii. Foarte sus pe scala TS şi categoric nu un DNDM. Fără urmă de verighetă, vedeţi?

— Hă?! făcu Eileen blocată.

— Un Mascul Fatal notat cu 8, stă la bar în stânga lui Trish. Îl situează foarte sus pe scala Tunsorii Super şi spune că probabil nu e căsătorit, pentru că nu observă semnul lăsat de verighetă când este scoasă, aşa că e OK şi n-o să se dovedească a fi unul dintre aceia care-ţi dau Doar Numărul De Mobil.

— Sunteţi bolnave! se răsti un individ care stătea la bar, lângă ele. Nu-i de mirare că nici una dintre voi nu e însoţită.

Trish îi arătă degetul mijlociu ridicat grăitor în sus şi plecă la toaletă cu paşi apăsaţi.

— A trecut autobuzul misterios, spuse ea visătoare la întoarcere. Mă simt mult mai bine.

— Autobuzul misterios, îi explică Cleo lui Eileen, este ceea ce spune Trish că se întâmplă când ai băut câteva pahare, te duci la toaletă ca să aibă timp să ţi se urce băutura la cap, te întorci şi vezi că toţi bărbaţii urâţi au dispărut ca prin minune, luaţi de autobuzul misterios, şi au rămas numai cei frumoşi.

— Şi taxiul misterios este ceea ce se întâmplă când te trezeşti a doua zi dimineaţa lângă un tip urât în locul celui fermecător cu care te-ai dus acasă în ajun, chicoti Trish. Taxiul misterios l-a luat pe tipul cel fermecător şi ţi-a lăsat în loc un neanderthalian care ar trebui să-şi bărbierească spatele.

Pe la ora unsprezece, Cleo simţi că nu mai rezistă şi că e plină până-n gât cu Coca-Cola dietetică. Îşi

dorea să fie acasă, în patul ei improvizat din debaraua lui Eileen, ca să poată cugeta în singurătate.

— Haide, Trish, hai să mergem. O să-mi mulțumești mâine dimineață, îi spuse prietenei ei, care plănuia de zor să meargă toate trei într-un alt club de noapte, unde era posibil să găsească bărbați încă și mai de soi înșirați pe lângă pereți.

— Ființă rea și afurisită, protestă Trish care, deși îi plăcea să bea, avea o toleranță foarte scăzută la alcool. Vreau să mai stau în oraș. Nu ne strica plăcerea!

— Trish, n-am chef de baruri, îmi pare rău. Te rog, hai să mergem acasă.

Trish își cuprinse năvalnic prietena în brațe.

— Iartă-mă, iartă-mă. Îmi pare tare rău de tot ce s-a întâmplat, tare rău! mormăi ea și izbucni în plâns.

— Acasă, hotărî Eileen, care era la fel de limpede la minte ca și Cleo.

— Acasă, hotărât, răspunse Cleo.

Adunară poșetele, paltoanele și fularele mari, pufoase, ca să se echipeze pentru întoarcerea acasă, deși Trish fusese atinsă de Sindromul Votcii Îmblânite – ceea ce însemna că era atât de încălzită, atât fizic, cât și mental, încât considera că este absolut inutil să-și îmbrace paltonul peste bluza sumară, în ciuda frigului de-afară.

— O să facă pneumonie, gemu Cleo la ieșirea din club, ea și Eileen ținând-o de câte un braț pe Trish.

— Nu se face așa ușor pneumonie, o asigură Eileen prozaică în timp ce se apropiau de stația de taxiuri. Și sunt sigură că Trish nu are probleme cu pieptul.

— Nici cu pieptul tău nu sunt probleme, iubito, asta-i clar! strigă cineva din capătul șirului de oameni care așteptau un taxi către Cleo, care se făcu stacojie și-și strânse mai bine haina pe lângă trup. Într-o zi o să faci un bărbat foarte fericit. Doamne, fă să fiu eu, te roooooog!

— O, du-te-n mă-ta! țipă Trish la el.

Un grup de oameni care ieșea din restaurantul luxos de lângă stația de taxiuri se opri să se uite lung, făcând-o să simtă un val de rușine. Erau patru bărbați și o femeie, toți îmbrăcați comod, și se vedea clar că nu făceau parte din peisajul vieții de noapte a orașului. Privirea lui Cleo o întâlni pe cea a celui mai înalt din grup, un bărbat cu părul tuns scurt, îmbrăcat în palton negru, cu un chip de piatră, ochi dispreţuitori deasupra unui nas acvilin și o bărbie care spunea „Vreau ACUM!". Arăta bine, dacă-ți plăcea genul de Mascul Dominant, dar expresia de pe fața lui era oricum, numai prietenoasă nu.

— Ba du-te tu în mă-ta! strigă glasul din capătul șirului. Eu doar i-am spus că e frumoasă!

— N-o interesează deloc, așa că du-te *tu* în mă-ta... începu Trish.

Cleo o trăgea de mânecă, să tacă. Ultimul lucru pe care-l voia era o scenă; destul că aveau spectatori, nu era nevoie să intre în rândul acestora și niște turiști eleganți și dezaprobatori.

— Drăguț oraș, păcat de localnici, spuse o voce masculină. Probabil că-i o gașcă de cloști petrecărețe.

Era bărbatul cel înalt. Masculul Dominant. Se uita lung la Cleo, Trish și Eileen cu dezgust în priviri. Înfuriată de remarca lui, Cleo îl fulgeră cu privirea. Cum îndrăznea să-și închipuie despre ea că ar putea face parte dintr-un grup de beţive?

— Nu suntem o gașcă de cloști petrecărețe, se răsti ea scuturând din plete și cu nările fremătând de indignare.

Ce tupeu avea individul!

— Nu sunteți măritate? Nici una dintre voi nu e măritată? îngăimă împleticit beţivul care pornise tot incidentul. Înseamnă că mai avem speranțe!

Unica femeie din grupul ieșit din restaurant își strânse mai bine pe lângă trup paltonul bej, din păr de cămilă. Bărbatul cel înalt îi puse o mână pe braț și zise:

— Trebuie să-mi cer scuze.

Cleo își ridică bărbia într-o atitudine de regină și se pregăti să-i primească scuzele.

— Îmi cer scuze pentru purtările localnicilor, se adresă el celor din grupul lui. Din cauza culturii flăcăilor de pe-aici, femeile merg prin baruri și se îmbată. Nu e deloc imaginea ideală oferită de Carrickwell, dar altfel vă asigur că e un orășel foarte agreabil. Bănuiesc că orice loc frumos are și neajunsuri.

Preț de o clipă, furia cumplită îi dădu lui Cleo o stare de slăbiciune. Brațul care o susținea pe Trish se pleoști, la fel și Trish; fata se prăbuși grămadă pe jos, agățându-se disperată de picioarele lui Cleo în chip de sprijin. Din nefericire, Cleo își încălțase pantofii cu tocurile cele mai înalte („Trebuie să-i porți, insistase Eileen mai devreme, tocurile înalte îți dau o senzație de putere."). Pe un pavaj umed, cu o prietenă ametită agățându-se de ea, tocurile nu-i mai dădură o senzație de putere, ci una de prăbușire. Cleo căzu cu stângăcie și-și juli mâna de o piatră de pavaj.

— Au! strigă ea, jumătate de durere și jumătate din pricina șocului.

Eileen, mereu practică, o săltă pe Trish de pe jos cu o mișcare fermă de pompier; după căzătură, fata era puțin nesigură pe picioare.

O mână străină se întinse și o ridică pe Cleo, nu cu duritate, dar nici cu blândețe. Cu lacrimi în ochi din pricina șocului, Cleo înregistră în treacăt, în timp ce era repusă pe picioare, atingerea unei haine moi pe obraz. Era domnul Mascul Dominant, în carne și oase. Era mai înalt decât ea și felul cum o susținea, de parcă ar fi fost o nimica toată, arăta o mare forță fizică. Și mai avea un aer foarte masculin, cu părul acela tuns scurt ce descoperea un chip cu trăsături dure, dominate de un nas de Medici și de ochii întunecați, pe jumătate închiși.

— Cred că n-ar fi trebuit să bei atât de mult, şopti el respirându-i atât de aproape de faţă încât îi dădu fiori.

— Să petrecem! chicoti Trish venind îmbrăţişeze.

Bărbatul îi dădu acesteia drumul, iar ea întinse mâna şi o apucă zdravăn pe Trish, apoi întoarse capul spre prada ei masculină, care urma să capete săpuneala vieţii. O să-i curgă sânge din urechi când o să audă ce are ea de gând să-i servească...

Dar el plecase. Nu-i mai văzu decât capul cel lucios şi negru dispărând într-o maşină la fel de lucioasă şi neagră, a cărei portieră se închise cu un ţăcănit sec.

— Cum îndrăzneşti? urlă ea în urma maşinii, cât o ţineau puterile. Nu suntem o gaşcă de cloşti petrecăreţe! Şi nu sunt beată, n-am pus în gură nici o afurisită de picătură de alcool, nici măcar una... fiinţă rea şi afurisită ce eşti!

— Au, capul meu, gemu Trish încercând să-şi acopere urechile cu mâinile. Dintr-odată, mă simt ciudat. Te rog, Cleo, nu mai ţipa.

— Păi da, interveni îngălat o voce familiară – beţivul. Nu ţipa! Dacă vine Poliţia, dăm de belea cu toţii.

— Avem acasă ciocolată, interveni Eileen cu diplomaţie. Chestii din alea pe care le-a scos recent Nestlé şi îngheţate Magnum în congelator. A, şi brioşe cu ciocolată de la Mo's Diner, dar sunt vechi de câteva zile şi probabil s-au întărit, aşa că n-au să vă placă.

Cleo începu să tragă către casă jumătatea din Trish care-i revenea în grijă. N-avea încredere în propria voce decât ca să spună:

— Brioşele lui Mo nu se refuză niciodată.

Se va mai întâlni cu individul acela într-o bună zi, şi-atunci îi va spune ce-i stătea pe suflet, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Capitolul zece

Daisy şedea cu poşeta – o adevărată operă de artă lucrată manual, din stofă de lână deasă, roz, căci voia să arate cât mai bine în ziua aceea – pe genunchii îmbrăcaţi în ciorapi negri şi încerca să nu se uite la ceasul uriaş de pe peretele bej al sălii de aşteptare.

Era zece şi zece dimineaţa, iar programarea lor la medicul de la clinica de fertilitate Avalon fusese făcută pentru ora nouă şi jumătate. Mai aşteptau şi alte cupluri, unii părând relaxaţi, majoritatea încordaţi, şi toţi se străduiau să-şi ia ochii de la ceas. Nimeni nu se dusese la recepţionera cu faţă proaspătă, aşezată la biroul ei, ca să se plângă de faptul că aşteaptă prea mult. La clinica aceea nu-ţi puteai permite aşa ceva. În consecinţă, toţi arătau de parcă Sfântul Graal ar fi fost îngropat undeva în clădire şi ei aşteptau nerăbdători să fie convocaţi în faţa lui. Aerul conţinea douăzeci şi cinci la sută azot, douăzeci şi cinci la sută oxigen şi cincizeci la sută speranţă.

Fiecare pereche de ochi se ridica, dornică, de fiecare dată când o asistentă îmbrăcată în alb apărea şi rostea câte un nume şi toţi posesorii ochilor se lăsau să cadă la loc pe banchetele tari când numele strigat nu era al lor.

Alex nu avea prea multă răbdare când era vorba să aştepte şi Daisy îşi dădea seama că era foarte agitat. Stătea sprijinit de spetează banchetei, cu un picior pus nonşalant peste celălalt, personificarea relaxării, dar îşi rotea o gleznă de parcă ar fi fost eroul

unui spot publicitar pentru evitarea trombozei venoase profunde, difuzat de liniile aeriene. Își ținea ochii ațintiți în jos, de parcă se temea să nu întâlnească vreun cunoscut. Daisy îi aruncă o privire.

— Te simți bine? îl întrebă ea, cam a zecea oară începând de la micul dejun.

— Da, răspunse el sec, așa cum făcuse de fiecare dată.

Nervii, doar nervii erau de vină. Daisy îl luă de mână. Degetele lui le strânseră pe ale ei cu putere, liniștitor, iar ea își închise ochii și încercă să se gândească la lucruri fericite și calme. Peste două zile trebuia să plece cu avionul la Düsseldorf, la un târg de îmbrăcăminte; în mod normal, ar fi trebuit să fie acasă, terminând de făcut bagajul, în așa fel încât ținutele ei pentru târg să fie fără cusur. În ziua aceea însă, nu-i păsa ce va îmbrăca în Germania. Ceea ce făcea era mai important decât orice altceva.

Se ridică din nou de la locul ei ca să se uite la publicațiile aflate pe măsuța joasă de cafea. Erau o mulțime de reviste vechi pentru femei, câteva despre iahting și un singur număr din *National Geographic*, cu o imagine din Peru pe copertă. Îl alese pe acesta.

— Uite, Alex, Peru! spuse ea vesel. Mereu am spus că ne ducem acolo.

Îi zâmbi plină de speranță, oferindu-i revista cu un gest de preot incaș care oferă o inimă drept jertfă. Alex abia luase revista din mâinile ei când se deschise ușa și o femeie înaltă, brună, în halat alb anunță:

— Daisy Farrell și Alex Kenny, vă rog.

Daisy sări în picioare ca un hopa-mitică.

— Noi suntem, zise ea cu respirația tăiată.

E ca un consult normal la un medic normal, gândi ea. Atâta doar că femeia cea înaltă, doctorița Makim, făcea un istoric al fertilității lor, întrebând despre frați și surori, dacă au mai avut copii înainte, dacă au existat sarcini anterioare, operații și boli.

Dura destul de mult și ea se relaxase, bucuroasă că, în definitiv, totul era absolut obișnuit, așa că n-ar fi avut motive să fie așa de agitată, când doctorița Makim lăsă jos stiloul și începu să le vorbească despre serviciile oferite de clinică. În timp ce vorbea, le dădea teancuri de hârtii.

— Aveți treizeci și cinci de ani, vârstă la care observăm o scădere a fertilității femeii, i se adresă ea lui Daisy, care simți obișnuita împunsătură a vinovăției provocată de gândul că problema venea doar de la ea. Dar fertilitatea este o chestiune complexă, care poate să-l afecteze pe oricare dintre parteneri.

Dacă problema ținea de calitatea spermei, existau diferite metode de a fi ajutați, de la spălarea spermei până la tehnici avansate de fertilizare in vitro și, mai departe chiar, până la donatorii de spermă.

Când se ajunse aici, nici nu îndrăznea să se uite la Alex, care o privea împietrit pe doctoriță. Conform bibliei ei, *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente,* bărbații pot recepta lipsa lor de fertilitate ca pe o experiență de castrare. Sincer vorbind, nu i-ar fi păsat dacă problema era a ei, doar ca să-l scutească pe el de suferința de a se considera vinovat. Ar fi trecut prin toate, fără să crâcnească, de dragul bebelușului lor. Dacă rămânea însărcinată, cui i-ar mai fi păsat a cui a fost problema? Își lăsă mâna pe genunchiul lui cu un gest liniștitor, dar el era prea prins de ceea ce spunea doctoriță ca să-i mai răspundă.

După aceea, doctoriță Makim vru să-i facă să înțeleagă la ce se expun: tratamente hormonale de lungă durată care, în cazuri rare, se pot dovedi fatale, un imens stres emoțional și, deseori, eșec.

— Rata de succes variază de la o clinică la alta, dar la Clinica Avalon, procentajul general de reușite, adică ceea ce numim procent de bebeluși aduși acasă, spuse ea cu o expresie de înțelegere pe chip când văzu că Daisy se crispează la auzul descrierii fără ocolișuri, este de aproximativ douăzeci la sută.

— Şi oamenii cred că au la dispoziţie o veşnicie ca să aibă copii, mulţumită ştiinţei! remarcă Daisy pe ton de glumă ca să-şi ascundă nervozitatea, rugându-se în acelaşi timp să intre în norocoşii douăzeci la sută.

— Ştiinţa este ştiinţă, nu Dumnezeu, spuse doctoriţa Makim ridicând din umeri cu aerul omului care a văzut cu propriii ochi dovezi că lucrurile stau aşa şi nu altfel. Nu există garanţii. Înţelegerea acestui lucru e pasul cel mai mare. În ciuda a tot ce aţi citit, porniţi pe un drum care nu e deloc uşor.

Daisy şi Alex rămaseră tăcuţi, digerând informaţiile primite.

— Mai întâi veţi fi supuşi la o serie de teste, continuă doctoriţa. Analiza spermei la bărbat, analiza sângelui pentru amândoi, un test postcoital şi, în sfârşit, laparoscopie pentru femeie. Aceasta este o procedură prin care introducem o microcameră de filmat printr-o incizie în ombilic, ca să vedem dacă aveţi endometrită sau alte probleme cu ovarele, uterul sau trompele. Operaţia implică anestezie generală şi o şedere peste noapte la spital. Aţi avut cumva vreo reacţie alergică la anestezic? întrebă ea în timp ce scria.

— Nu, răspunse Daisy.

Oricum, cu sau fără anestezic, era gata pentru orice.

— O operaţie? interveni Alex. Sub anestezie? N-am ştiut că testele implică şi intervenţii chirurgicale.

Era rândul lui Daisy să simtă o scânteie de iritare. Îi dăduse cu o săptămână înainte să citească *Ghidul de fertilitate al femeii inteligente* şi acolo erau descrise toate procedurile. Nu-l citise?

— Clinicile care tratează infertilitatea sunt adesea acuzate că prescriu tratament unor persoane care nu au cu adevărat nevoie de el, spuse doctoriţa Makim cu un glas puţin tăios. La Clinica Avalon, nu este cazul. Nu tratăm nici un cuplu decât dacă am

făcut tot ce se putea ca să determinăm motivul infertilității, dacă putem descoperi vreunul. Fără setul complet de teste, nu vom întreprinde nimic.

Dacă se hotărau să intre în program, trebuiau să participe la o prelegere despre tratamentele de fertilitate susținută de directorul clinicii și să vină la două ședințe de consiliere cu una dintre echipele de psihologi de la Avalon.

— Nu spunem că nu știți ce vreți sau că nu ați decis cu toată responsabilitatea că doriți să intrați în programul nostru, adăugă doctorița Makim, dar vrem să cunoașteți toate informațiile și să le analizați cu atenție înainte de a o face.

Daisy dădu din cap în semn de apropare, dorindu-și în sinea ei să poată trece peste toate preliminariile și să înceapă chiar în acel moment. Ea și Alex își doreau un copil, așa că de ce să mai aștepte?

Plecară cu un vraf de documentație despre clinică, formulare de consimțământ și cu un jurnal despre inseminarea in vitro ținut de un cuplu care trecuse prin tot procesul și despre care doctorița spusese că mulți oameni îl considerau folositor.

Daisy se așeză în mașină pe scaunul pasagerului, ținând hârtiile strâns la piept. Era atât de emoționată, că abia mai putea să respire. Se întâmpla, în sfârșit!

Se putea să fie doar ceva accidental, ea să fie pe deplin fertilă și să nu trebuiască decât să ia niște medicamente ca să rămână gravidă. Nu auzise de atâtea ori relatări de acest fel?

— E aproape douăsprezece și jumătate, spuse ea uitându-se la ceas. Ce-ar fi să mâncăm câte un sandvici, apoi mă duci până la mașina mea și te întorci la birou?

Cum clinica era în Dublin, veniseră amândoi cu mașina în oraș, pentru ca ea să se poată întoarce în Carrickwell după ce terminau.

— Da, sigur, spuse Alex absent.

Merseră cu mașina la un restaurant; după ce Daisy se așeză la masă, Alex plecă la toaletă.

— Comandă-mi o porție de supă, un sandvici cu pui și o cafea cu lapte, îi spuse înainte să se îndepărteze.

Daisy făcu comanda pentru amândoi și își îngădui apoi plăcerea să deschidă jurnalul primit de la clinică. Știa că va înțelege mult mai bine descrierea procesului de inseminare făcută de o ființă în carne și oase decât orice text medical arid.

Jurnalul era scris de o femeie care-și dădea numai inițiala numelui, F., și nu menționa în introducere dacă ea și partenerul ei, T., reușiseră până la urmă să aibă un copil.

Nu-mi vine să cred că e adevărat! Am adunat multă vreme bani pentru asta, iar T. e aproape la fel de emoționat ca mine. În ultimii patru ani am încetat să mai vorbim despre copii, dar acum ne îngăduim să pomenim din nou de ei. În casa noastră a existat o încăpere pe care am numit-o „camera copilului", până în momentul când mi s-a pus diagnosticul de sindrom ovarian polichistic. De atunci am numit-o „cameră de oaspeți".

Aseară, T. a spus că ar trebui să redecorăm camera copilului. Exact așa a spus. L-am iubit așa de mult când a spus asta! E convins că putem s-o facem.

Daisy dădu câteva pagini, nerăbdătoare să afle mai mult, să vadă ce s-a întâmplat în continuare.

Injecțiile sunt oribile. Ca un stilou pe care ți-l bagi în burtă. De genul celui folosit de diabetici. Mi le face T., pentru că mi-e groază de ace, chiar și atunci când sunt deghizate în stilouri. Mă simt balonată și am citit că unele femei pot să simtă la propriu ovulele suplimentare

pe care le eliberează din cauza hormonilor. Medicii le numesc foliculi. Sună caraghios – foliculii sunt la capătul firului de păr. T. spune că sunt nebună. Dar prefer să fiu plină de ovule din care să-mi nasc bebeluşul, nu de foliculi!

Mai dădu câteva pagini înainte.

Aşteptarea e partea cea mai grea. Doctorul mi-a spus-o de la început, dar nu l-am crezut. Dar avea dreptate. E iadul pe pământ. Oare femeile normale aşteaptă tot aşa să vadă dacă au rămas însărcinate?

Daisy simţi un val de compasiune pentru necunoscuta F. şi se rugă în gând să fi reuşit. Alex se întoarse la masă odată cu chelneriţa care le aducea mâncarea. Pofta de mâncare, absentă la micul dejun, îi revenise cu intensitate, aşa că se apucă imediat să-şi mănânce sandviciul şi să-şi bea sucul. Alex nu se atinse de al lui, ci se mulţumi să-şi amestece cafeaua cu lapte, privind în ceaşcă de parcă s-ar fi aflat în ea toate tainele universului.

— Putem s-o facem! îi şopti ea peste masă, cu ochii strălucind de fericire. Vom avea un copil!

— Daisy, cred că ar trebui să luăm o pauză, spuse el repede. Toată chestia asta cu clinica e prea solicitantă.

Daisy clipi dezorientată. Dintr-odată, felia de castravete din sandviciul ei avea gust de cauciuc.

— Ce... ce vrei să spui? Pauză de la ce? Doar abia am început!

— Nu vorbesc de clinică, ci de noi, vreau să luăm noi doi o pauză. O despărţire de probă.

Acum, că se pornise, cuvintele veneau năvalnic.

— Nu mă simt în largul meu cu *tratamentul* ăsta...

O spuse cu silă, ca și cum cuvântul în sine ar fi fost dezgustător.

— Mă stresează, și pe tine la fel. Uită-te cât de obsedată ești! Nu mai vorbești despre nimic altceva.

— Păi este foarte important, spuse ea speriată, dar pot să fac față, îți jur! Amândoi putem să facem față, Alex. Dimineața asta a fost dificilă, dar e mai bine să știm de la bun început ce ne-așteaptă, nu? O să ne descurcăm.

Alex clătină din cap.

— Nu se poate; eu unul nu pot. A devenit copleșitor. Viața trebuie să însemne mai mult decât bebe-mania asta. Copil, copil și iar copil – asta aud toată ziua!

— Nu-i corect!

Daisy știa că nu vorbește tot timpul despre copil. Pe naiba, dacă ar fi făcut-o de fiecare dată când simțea nevoia, chiar că n-ar mai fi avut alt subiect de conversație. Dar nu exagerase. Se ținea sub control și-și cenzura tot timpul vorbele.

— Îmi pare rău, Daisy. Nu pot face față. Îmi pare foarte, foarte rău.

O privea întruna neliniștit, cu ochii negri fixați asupra ochilor ei, cu chipul atrăgător, pe care-l cunoștea atât de bine, arătând mai încordat decât îl văzuse vreodată.

— Doar nu vorbești serios! spuse ea.

Și chiar în momentul când rostea cuvintele, își dădu seama că el vorbea foarte serios. Dorea realmente ca relația lor să ia o pauză. Era ceva prea copleșitor ca să poată pricepe. Alex și Daisy să nu mai fie împreună... Lumea se întorcea cu susul în jos.

— Ba da, șopti el neajutorat. Avem nevoie să stăm despărțiți ceva vreme.

— Dar nu se poate să crezi așa ceva! spuse ea, de această dată mai vehement. Te iubesc, suntem împreună de o viață de om, ar trebui să ne căsătorim și să avem un copil, nu... *asta*!

— Avem nevoie doar să stăm despărţiţi câtva timp, îşi repetă el spusele ca pe o mantra. E spre binele nostru, Daisy. Te rog, fă asta pentru mine! Are o logică.

— Cum ar putea să aibă logică?

— Are, te rog să mă crezi.

Îi veni în minte o glumă mai veche, complet nepotrivită. Ce spune un mincinos când vrea să spună „du-te naibii"? Spune „te rog să mă crezi".

— Nu vreau să te rănesc, Daisy, o asigură el, dar se uita din nou ţintă în ceaşcă şi asta era foarte neliniştitor. Am trecut prin atât de multe împreună...

— Putem să trecem şi prin asta, îl întrerupse ea pătimaş. Nu face asta, Alex, te rog! Te iubesc. Nu poţi să mă părăseşti, nu poţi...

— Trebuie, zise el cu asprime şi dădu ceaşca la o parte cu atâta forţă, încât cafeaua se vărsă pe masă, formând o baltă lăptoasă.

— O, la naiba!

Daisy începu să plângă şi să tremure în acelaşi timp, cu boabe mari de lacrimi curgându-i pe faţă. Nu se putea opri din tremurat; îşi privea incredulă mâinile şi văzu tremurul. Păreau mâinile altcuiva, sprijinite de masă.

— Nu pleca, te rog!

Nu-i păsa dacă sună jalnic – fiecare fibră din fiinţa ei voia ca el să rămână. Dacă-ţi doreşti un lucru din toate puterile, poţi să-l faci să se împlinească, nu?

— Te rog, rămâi, şopti ea. Nu pot fără tine, Alex. Indiferent ce nu merge bine, putem rezolva.

— Nu mai spune asta.

Asta nu era o rugăminte. Îi vorbea cu asprime, iritat că se dovedeşte atât de slabă, de laşă.

— Haide, Daisy, va fi bine. O mulţime de cupluri se separă pentru câtva timp ca să-şi rezolve problemele!

Da, o mulţime de cupluri o făceau. Se agăţă de dovada aceasta care spunea că nu era decât un scurt

moment de sincopă în relaţia lor, vreun blestemat ritual de trecere, şi că vor fi din nou împreună, în curând.

— O să fie bine din nou? întrebă ea, fără să-i pese că se poartă ca un copilaş care plânge după mămica lui.

Răspunsul lui a fost o bătaie uşoară, prietenească pe braţ.

— În seara asta merg să dorm la David. E mai bine aşa. O să-mi iau câteva lucruri cât eşti tu la serviciu şi-apoi, când te întorci din Germania, putem sta de vorbă. Bine?

— Bine, repetă Daisy absentă, dar apoi îi trecu ceva prin minte. Alex, e vorba de o altă femeie?

Pentru o fracţiune de secundă, crezu că el va spune „da".

— Sigur că nu, rosti el degajat. Îţi comand un taxi să te ducă până la maşina ta. Acum trebuie să zbor la birou. Şi-aşa am lipsit prea mult în dimineaţa asta.

Deveni activ, detaşat; îi făcu semn chelneriţei să aducă nota de plată şi-i ceru să cheme un taxi, în timp ce Daisy stătea vlăguită pe scaunul ei. Îi strecură în mână o bancnotă de cincizeci de euro.

— Pentru taxi, spuse el şi o sărută blând pe frunte.

O parte a creierului ei aflată încă în stare de funcţionare îi spuse că suma aceea era mult prea mare pentru taxi. Maşina ei era doar la un kilometru şi jumătate distanţă. Ar fi putut foarte bine s-o ducă şi el până acolo.

— Vorbim când vii din Germania. Drum bun şi ai grijă de tine. Şi nu face excese la cumpărături!

Aşa îi spunea de fiecare dată. O ardea cartea de credit în poşetă de fiecare dată când era lăsată de capul ei şi încă şi mai puternic dacă se afla în străinătate. În ziua aceea însă, avertismentul părea nelalocul lui.

— O să te simţi bine, Daisy. Îţi plac prezentările de modă, iar târgul de la Düsseldorf e cel mai bun, nu? Vorbim, bine?

Alex ridică mâna în chip de telefon ţinut la ureche, aşa cum făcea cu câte un cunoscut oarecare, zărit în capătul opus al unei încăperi aglomerate, ca să-i spună că-l suna. „Un neghiob teribil", îi murmura lui Daisy făcând-o să chicotească, „dar cu relaţii utile; roade la o mulţime de ciolane".

Acum *ea* se simţea ca o neghioabă teribilă – o persoană căreia îi faci cu mâna de la distanţă şi pe care o eviţi.

— Pa, îi spuse Alex şi plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Daisy rămase amorţită, înconjurată de zarva localului plin la vremea prânzului, sperând să nu vină nimeni s-o anunţe că i-a sosit taxiul. Nu ştia dacă va fi în stare fizic să se ridice în picioare şi să iasă, sub privirile tuturor. Spaima, ca un ghem uriaş în stomac, se întorsese.

În adolescenţă, când avusese cele mai mari probleme cu kilogramele, trecuse printr-o perioadă când refuzase cu desăvârşire să vadă oameni. Era în vara când se mutaseră în căsuţa din afara oraşului, aşa că nu-şi vedea prea des vechile prietene din Carrickwell şi fusese uşor să alunece într-un soi de agorafobie.

Se ascundea de poştaşul care venea cu camioneta până la căsuţă, dornic să stea de vorbă cu noile locatare. Dacă maică-sa o trimitea la magazinul local cu vreun comision, se pitea în intrândurile porţilor când treceau maşini pe lângă ea, iar când ajungea la magazin se furişa înăuntru, încercând să ocupe cât mai puţin spaţiu posibil şi sperând că oamenii n-o vor observa.

Nu se mai simţise astfel de ani de zile, de când îl cunoscuse pe Alex, şi acum o copleşeau toate: frica, aversiunea, ura faţă de ea însăşi. Cei mai buni prieteni ai unei fete grase.

— Taxi pentru Farrell! răsună o voce.

Cu impresia că toată lumea din local e cu ochii pe ea, reuşi să ajungă până la uşă şi apoi în taxi.

Fiecare mişcare îi dădea senzaţia că înaintează împotriva unui uragan. Oare aşa se simţise Alex când avea Epstein Barr – epuizat, nevoit să depună eforturi imense pentru fiecare mişcare?

Taxiul o lăsă la destinaţie după cinci minute scurte. Daisy urcă în maşina ei şi rămase privind ţintă bordul, ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată. În doar câteva clipe, atmosfera lumii ei trecuse de la bucurie la groază şi se simţea cu desăvârşire pierdută. Cine *era* ea fără Alex? Un nimeni, asta era. Alex era busola ei, tăria ei. Fără el nu putea să trăiască.

Trei zile mai târziu, într-o cameră de hotel din Düsseldorf decorată cu mult bun gust în nuanţe de crem şi cafeniu, Daisy îşi privea hainele atârnate ordonat în dulap şi oftă. Nu vorbea italiana, nici japoneza, dar se simţea ca şi cum ar fi cunoscut ambele limbi, pentru că tot ce poseda purta marca Fendi, Miu Miu, Missoni, Yamamoto, Matsui – denumiri familiare pe care le rostea cu uşurinţă. Limbajul modei îi intrase în sânge, dar în lumea reală se dovedea cu totul incapabilă să comunice.

Avea de ales între două costume pentru ziua aceea, amândouă inevitabil negre. Îl alese pe cel *Comme des Garçons*, cu cizme suple din antilopă de culoarea antracitului şi cu un şirag de perle gri-argintii pe care-l cumpărase pe mai nimic dintr-un bazar din Paris. Din oglindă o privea o femeie înaltă, elegantă, cu păr blond-roşcat bogat, însăşi imaginea sofisticării citadine. Arăta exact cum trebuia, dar oare de ce se simţea aşa de rău? Din cauza celor patru votci pe care le băuse din mini-bar cu o seară înainte, după ce ajunsese la hotel, a pastilelor de valium pe care le şterpelise din rezerva aşa-zis secretă a lui Mary de la serviciu sau doar pentru că întreaga ei viaţă se prăbuşea?

Cei care voiau să ştie cum achiziţiona Daisy haine pentru magazin cu şase luni înainte de punerea lor

în vânzare erau curioşi şi să afle dacă la prezentări existau râuri de şampanie şi munţi de cocaină şi armate de redactori teribili ai revistelor de modă, cu extensii de unghii şi ochelari de soare nelipsiţi. De obicei, ea râdea şi spunea că nu văzuse niciodată cocaină, dar poate doar pentru că nu cunoştea oamenii potriviţi. La unele prezentări se servea şampanie, dar teribilii redactori ai revistelor de modă îşi făceau apariţia doar la săptămânile internaţionale ale modei de la Londra şi Paris, nu la prezentările *prêt-à-porter* de la care se aproviziona ea în cea mai mare parte. Evenimentele de la Londra, Paris şi Milano constituiau culmea modei şi colcăiau de jurnalişti de modă de la tot felul de publicaţii şi de modele care, în mod normal, priveau restul lumii de sus în jos, de pe coperta revistei *Vogue*. Lui Daisy îi plăceau la nebunie prezentările din săptămâna modei la Londra sau Paris, dar nu mergea în fiecare an, pentru că era scump şi, dacă dorea să cumpere creaţii ale unui anumit designer, putea să le comande de la unul dintre agenţii acestuia.

Îşi aminti de primul festival de *haute-couture* la care participase cu ani în urmă, când mentorul ei, o femeie roşcată care venise în calitate de conferenţiar invitat la facultatea ei şi care le lua întotdeauna pe roşcate sub aripa ei, doar ca să le facă în ciudă blondelor, îi spusese că regula numărul unu este să nu te arăţi impresionată.

— Chiar dacă modelele sunt divine, creaţiile poartă amprenta divină şi-ţi vine să te repezi la designer şi să te tăvăleşti cu el în pat până nu mai suflă, nu te arăta impresionată, spusese Diana. Compune-ţi o mină de parcă ai avea impresia că ţi s-a rupt o unghie la câteva minute după ce ai dat bani buni pe o manichiură – absolut dezamăgită. Numai novicii se arată impresionaţi, scumpete.

Cuvintele Dianei, devenite între timp disponibile la preţul de 5,99 dolari pentru cititorii mult lăudatei

biblii a modei *Et Tu, Beauté*, făceau cât greutatea lor în aur, iar Daisy își dădu toată silința să le aplice. Dar era greu. Îi plăceau hainele și prezentările o entuziasmau atât de tare, încât era dificil să nu se arate copleșită.

Festivalul *prêt-à-porter* de la Düsseldorf se deosebea mult de perfecțiunea teatrală a unei prezentări de modă Galliano.

În primul rând, era foarte obositor să alergi de colo-colo, încercând să vezi totul și să comanzi ceea ce trebuie. Achizitorii precum Daisy cutreierau sălile uriașe de conferință și priveau produsele frumoase venite din toată lumea – îmbrăcăminte, accesorii, pantofi, pălării, curele expuse în sute de standuri. De mai multe ori pe zi se desfășurau prezentări de modă, unde niște tinere perfecte, cu stomac concav și vertebrele ieșite în evidență ca mărgelele de pe abac, etalau hainele din standuri. Problema era că o ținută care-ți plăcea la nebunie pe umeraș sau pe un model putea să arate jalnic pe o persoană fără proporții perfecte și invers, ceea ce însemna o mulțime de articole tăiate de pe listă și de modificări aduse comenzilor.

Treaba lui Daisy era să meargă la furnizorii ei obișnuiți și să comande ceea ce-i spunea instinctul că se va vinde la Georgia's Tiara. În afară de asta, căuta mereu mărci noi care să le atragă pe clientele ei. La un asemenea eveniment se adunau achizitori din toate colțurile lumii și, cum totul dura doar trei sau patru zile, nu mai rămânea timp pentru relaxare.

La festivalurile de *haute-couture*, designerii organizau petreceri fabuloase, dar n-avea nici un rost să te duci dacă nu dispuneai de cele mai bune permise de acces în zona VIP – altfel, nu făceai decât să aștepți la ușă printre anonimi și, în plus, nu se putea să nu zărești vreo persoană pe care o urai cum trece grațios și ostentativ pe lângă tine și intră cu un permis VIP.

Festivalurile *prêt-à-porter* erau mai modeste. Daisy cunoştea un grup de achizitori cu care se întâlnea la aceleaşi festivaluri în fiecare an şi cu care ieşea seara, să bârfească şi să schimbe impresii.

În anul acela, firma Jazzy îşi sărbătorea zece ani de existenţă printr-o petrecere de proporţii la un hotel de cinci stele, petrecere ce părea cea mai bună opţiune pentru seara respectivă. Jazzy avea patru linii de îmbrăcăminte: una de lux pentru persoane supraponderale, una pentru ţinute de birou, una pentru gravide şi o linie modernă pentru adolescenţi.

În drum spre petrecere, Daisy stătea pe bancheta din spate a taxiului, înghesuită lângă o frumuseţe de achizitoare poloneză cu înfăţişare desăvârşită, pe nume Beata.

Beata arăta întotdeauna de parcă ar fi trebuit să se afle pe podium şi nu în fotoliile achizitorilor; în acea seară era îmbrăcată în negru cu accesorii albastru-azuriu, ţinută care mergea excelent cu părul ei negru-albăstrui. Pe locul din faţă se înghesuiau două achizitoare din Scoţia, care arătau de parcă însăşi Coco Chanel le-ar fi îmbrăcat cu două minute în urmă, iar de cealaltă parte a lui Daisy şedea o roşcată fermecătoare din Cork, care purta cele mai excentrice haine – cui îi place verdele-lămâie? – şi reuşea să le facă să arate absolut incredibil.

— Eşti aşa de subţire, Daisy! spuse Beata luându-i mâna ca să-i admire brăţara asortată cu colierul. Ţii cură de slăbire, nu? Eu am pus două kilograme săptămâna trecută, aşa că azi nu mănânc nici o firimitură.

Pasagerele taxiului râseră. Dietele „totul sau nimic" făceau parte integrantă din existenţa lor cotidiană.

— Zău că arăţi excelent, Daisy, adăugă cu căldură achizitoarea din Cork, o femeie foarte drăguţă pe nume Sorcha. Cum îţi merge?

Daisy se întrebă ce-ar fi dacă ar spune adevărul. Prietenul meu vrea să luăm o pauză şi aseară am

dormit numai graţie unui cocteil Dublu V, valium şi votcă, după ce am mâncat toată ciocolata din mini-bar. Îşi închipui şocul produs de un adevăr atât de frust. Ar fi fost toate uluite, chiar dacă n-ar fi lăsat să se vadă. Ar fi devenit pentru ele exemplu viu de *cum să nu faci.*

— Fantastic, răspunse ea reuşind să surâdă. Magazinul merge strună şi asta înseamnă alergătură, alergătură şi iar alergătură.

Toată lumea zâmbi. „Alergătură, alergătură şi iar alergătură" era un lucru foarte familiar pentru ele – aşa mergeau afacerile în lumea lor. Daisy îşi spuse că dacă-şi ţinea ochii deschişi şi se concentra asupra unui obiect familiar, precum poşeta cea scumpă, albastru-deschis, marca Marc Jacobs aflată lângă ea, aproape reuşea să creadă că lumea era încă normală. Coşmarul reîncepea doar atunci când închidea ochii. Alex nu mai exista în lumea ei. Era ca şi cum ar fi avut din nou şaptesprezece ani: grasă, speriată la gândul de a ieşi din casă, speriată să stea înăuntru. Speriată şi singură.

În ultima dimineaţă a şederii la Düsseldorf, Daisy mâncă devreme, apoi luă un taxi spre aeroport. Trecu hotărâtă pe lângă magazinul scutit de taxe vamale şi se aşeză în sala de aşteptare până la ora zborului ei. Alex ar fi fost mândru de ea pentru că nu cedase tentaţiei de a-şi cumpăra ceva.

Alex. Stând singură pe scaunul tare, incomod, închise ochii şi-şi îngădui luxul de a se gândi la el. În ultimele câteva zile încercase să-şi alunge gândurile legate de el cu ajutorul alcoolului; încercase – şi eşuase jalnic – să se convingă singură că totul era normal şi că, dacă credea în continuare asta cu tărie, aşa avea să fie. Acum însă, pe punctul de a se întoarce la viaţa reală, trebuia să se confrunte cu realitatea.

Alex voia să se despartă o vreme şi ea ajunsese la concluzia că nu putea exista alt motiv decât

povestea cu infertilitatea. Întrebarea era: ce ar trebui să facă?

În timpul nopţilor de veghe de la Düsseldorf nu făcuse altceva decât să se gândească la asta. *Puteau* să lase deoparte chestiunea infertilităţii pentru o vreme. Încă mai aveau întru câtva timpul de partea lor. Poate că asta şi sperase el tot timpul – ca ea să spună „Lasă-le încolo de clinică şi de analize". Atunci se vor întoarce de unde au plecat. Vor fi împreună. Împreună, dar fără copil.

Tocmai asta o înspăimânta: ideea că va trebui să facă această alegere. Dacă Alex nu voia *deloc* copii, de frică, va putea ea oare să trăiască alături de el, ştiind la ce renunţase de dragul iubirii lui? Va putea să se împace cu ea însăşi? Căută răspunsurile în ea multă vreme.

Văzu la distanţă un bărbat vârstnic care mergea încet spre poarta de îmbarcare a cursei sale. Îşi ţinea trupul drept, dar se sprijinea într-un baston şi-şi târa cu destulă greutate valiza mică pe roţi. Nu era nimeni să-l ajute, nimeni nu-l ţinea de braţ. Cât de groaznic este să fii singur şi fizic, şi psihic! Lipsit de iubire. Daisy se cutremură. Era cel mai cumplit mod de a trăi.

Departe de casă, în aeroportul pe care însingurarea îl transforma în ţara nimănui, Daisy luă o hotărâre. Va fi mai bine să-l aibă pe iubitul ei Alex şi să renunţe la copii, decât să aibă copii şi să-l piardă pe Alex. El era cel care-i dădea valoare, talismanul ei, cel care făcea ca viaţa ei să merite trăită. Puţini oameni aveau parte de o astfel de iubire. În comparaţie cu o dragoste ca aceasta, lipsa copiilor nu părea un sacrificiu atât de mare.

Aşadar, soluţia era simplă. Îi va spune „Las-o încolo de clinică".

Nu trebuia decât să-i spună asta, şi coşmarul oribil al despărţirii va lua sfârşit.

Angajaţii serviciului vamal al aeroportului din Dublin trebuie să-şi fi închipuit că Daisy transporta

ceva groaznic de toxic sau de ilegal, după viteza cu care se grăbi să-şi recupereze bagajul şi trecu prin vamă, alergând apoi spre sala sosirilor. Nerăbdarea de a-l vedea pe Alex, de a vorbi cu el şi de a se împăca îi făcea sângele să curgă năvalnic prin vene. Dacă-i explica lucrurile aşa cum i se revelaseră în aeroportul din Düsseldorf – că erau *meniţi* să fie împreună şi că înţelegea că-l sperie ideea de a avea un copil –, totul putea să redevină la fel ca înainte. Îl iubea şi numai asta avea importanţă. Nu putea să trăiască fără el şi dacă-l va avea doar pe el, fără copii, îi va fi de-ajuns.

Încântată că rezolvase problema, sări în maşină şi porni în viteză pe autostrada ce ducea către oraş, cântând melodiile de la radio cât o ţinea gura.

Îl zări pe Alex în faţa sediului impunător cu pereţi de sticlă al băncii. Traversa strada împreună cu Louise, asistenta lui, cu care discuta animat, aşa cum fac doi oameni care se cunosc foarte bine. Louise, mama celibatară a unui băiat în vârstă de zece ani, era o persoană pentru care Daisy nutrea o admiraţie profundă. Femeia aceea nu primise nimic pe tavă, ci muncise din greu pentru tot ce avea. După cum spunea Alex, era exact opusul funcţionarei tipice dintr-o bancă, fiindcă dădea întotdeauna replica şi avea nişte senzori foarte fini cu care detecta prefăcătoria. Dar toate acestea i se îngăduiau, în parte pentru că era spirituală şi inteligentă şi, în parte, îşi zicea Daisy, pentru că arăta foarte bine. Viaţa e cu siguranţă mai îngăduitoare când ai o faţă cu ovalul perfect, buze pline care zâmbesc fermecător şi păr lung, negru, care arată de parcă l-ai fi spălat în mătase lichidă. Cu toate acestea, părea că n-o interesează bărbaţii. „Îl am pe băiatul meu, aşa că nu-mi mai trebuie nimeni altcineva", spusese ea odată, când Daisy cochetase cu ideea de a-i găsi un partener. „Da, pe Louise n-o interesează bărbaţii", spusese Alex aspru.

Iar Daisy ajunsese la concluzia că iubitul ei are probabil dreptate. Nu există nimic mai rău decât amicii binevoitori care-ţi fac lipeala cu oameni pe care *ei* îi consideră extraordinari, dar pe care tu îi consideri nebuni de legat. Când cunoşti un om de ani de zile, începi să nu-i mai bagi în seamă respiraţia urât mirositoare, pântecul revărsat peste curea şi înclinaţia de a vorbi fără încetare despre cât de mulţi bani câştigă. Uneori, femeile aveau motive întemeiate să rămână celibatare.

— Salut, le strigă ea, reuşind, în sfârşit, să-i ajungă în faţa restaurantului Coffee Bank, unde luau masa de prânz jumătate din angajaţii băncii.

Louise tresări şi Daisy îi atinse mâneca, zâmbind cu un aer de scuză.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă sperii. Voiam doar să-l văd pe Alex.

Se uită la el şi-i zâmbi radios, crezând că, în ciuda aiurelii cu despărţirea de probă, se va bucura s-o vadă. Dar el părea la fel de şocat ca Louise.

— Mergeţi la masă? întrebă ea deloc îngrijorată, gândindu-se că-i luase prin surprindere şi atâta tot.

— Da, îngăimă Alex.

Rămăseseră toţi trei locului, stânjeniţi.

— Şi masa asta e o şedinţă de lucru la nivel înalt sau pot să vin şi eu cu voi? glumi Daisy.

— De fapt, eu trebuie să plec, spuse Louise grăbită şi porni iute pe stradă, fără să mai salute.

Daisy o privi uluită cum se îndepărtează.

— Ştii, Daisy... începu Alex.

— Îmi pare rău, spuse ea automat. (Oare de ce atât de multe dintre conversaţiile ei începeau cu „îmi pare rău"?) Trebuia să te fi sunat mai întâi, dar m-am gândit să vin să te văd imediat după ce am coborât din avion. Voiam să-ţi spun să ne căsătorim, Alex. Haide s-o facem! Şi nu-ţi mai face griji în legătură cu copilul. Ştiu că te-a speriat ideea şi nu trebuie neapărat s-o punem în practică. Chiar

dacă nu am avea niciodată, ne vom avea unul pe altul, nu?

Se opri, şovăind. Dintr-odată, tot ce-i spusese nu mai părea deloc o idee bună. Alex arăta categoric stânjenit. La fel ca Louise, ceva mai devreme.

— Ar fi trebuit să te sun înainte să vin, repetă Daisy întrebându-se ce anume fusese nepotrivit în spusele ei. Îmi pare rău! Am sosit într-un moment nepotrivit. Eu şi domnul Spok!

Era una dintre glumele lor intime – teoria că domnul Spok din *Star Trek* avea precis tălpi mari şi ascuţite, pe măsura urechilor sale mari şi ascuţite. În ziua aceea însă, zâmbetul nu încreţi chipul lui Alex în semn că a auzit gluma. Daisy avu un vag sentiment de stranietate care o înfioră. Ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu putem discuta chiar aici.

— Atunci în restaurant?

— Doamne, în nici un caz! mormăi el. Nu e locul potrivit pentru o conversaţie personală.

Neliniştea lui Daisy crescu, făcându-i-se pielea de găină. Doar mai avuseseră discuţii personale în restaurant! Odată s-au aşezat într-un separeu mic de lângă bucătărie şi Alex a sărutat-o cu atâta patimă, că aproape o luase cu leşin.

— Haide, mergem la Rio Lounge.

Situat pe o alee îngustă, Rio Lounge nu avea absolut nimic în comun cu plajele însorite ale oraşului Rio de Janeiro; întunecos şi dărăpănat, era barul preferat al indivizilor care cochetau cu ideea de a investi într-o nouă doză de haşiş. Asta pentru că localul era atât de slab luminat, încât tranzacţiile cu droguri se puteau desfăşura fără să bage nimeni de seamă. Turiştii îl agreau şi ei, pentru că era decorat în vechiul stil irlandez şi-i atrăgea pe toţi cei cărora le plăceau ungherele mizere, rumeguşul autentic de pe jos şi uneltele agricole ciudate, achiziţionate la grămadă de decoratorul de interioare care se ocupase de bar.

Daisy îl urmă supusă pe Alex înăuntru.

În ciuda aspectului mizerabil, se vedea clar că-n timpul prânzului afacerile mergeau strună; localul era plin, aşa că nu găsiră nici un scaun liber la bar şi trebuiră să stea în picioare, la unul dintre capete. Alex comandă de băut fără s-o întrebe ce doreşte şi rămase cu faţa întoarsă spre barman, într-o atitudine de aşteptare, până sosiră băuturile şi le plăti.

Daisy îşi luă sticla de un sfert de litru cu vin alb şi-l privi pe Alex cum îşi toarnă în pahar aproape tot vinul roşu dintr-a lui şi ia o înghiţitură zdravănă. Orice ar fi avut de gând să-i spună, se vedea că e ceva serios.

Cu aerul unuia care se pregăteşte să sară cu coarda elastică de pe o platformă înaltă de 60 de metri, Alex se uită la ea şi trecu direct la subiect.

— Louise e însărcinată.

Atunci de ce părea atât de nefericită? Poate că abia aflase şi era încă şocată de veste. Sau poate că nu-şi dorea copilul.

— Şi nu vrea copilul?

Într-o clipă de nebunie, a fost cât pe ce să-i spună: „Îl luăm noi!". Un copilaş pe care nu-l voia nimeni, pe care ea şi Alex l-ar putea iubi...

— Bineînţeles că-l vrea.

— Ah! Şi atunci, care-i problema? (Se gândi câteva clipe, cu mintea încă stăpânită de imaginea ei şi a lui Alex împreună cu adorabilul bebeluş.) Tatăl nu vrea să-l recunoască? Ăsta e necazul? O, biata Louise!

— Nu-i asta!

Alex nu mai arăta de parcă s-ar fi pregătit să sară cu coarda elastică. Arăta ca şi cum ar fi sărit deja şi s-ar fi trezit cu coarda ruptă în două.

— E însurat, nu-i aşa? Tatăl copilului e însurat!

Daisy încetă să se autocompătimească şi simţi brusc un val de milă faţă de Louise. Aşa-s bărbaţii, şi cu slănina-n pod, şi cu burta plină, gândi ea mohorâtă. Gata oricând de o aventură, dar nu şi pentru consecinţe.

— Nu chiar.

— Atunci?

Alex privi în paharul lui cu vin şi apoi, şovăitor, în ochii ei larg deschişi şi nevinovaţi. De-a lungul anilor cât fuseseră împreună o privise în multe feluri, dar niciodată astfel, niciodată cu milă făţişă. Nici chiar atunci când îi ieşiseră măselele de minte şi i se umflaseră fălcile, făcând-o să arate ca un hamster după o zi petrecută într-o patiserie. Atunci mila fusese amestecată cu iubire. Acum era doar milă şi atât.

— Daisy, nu înţelegi...?

În clipa aceea, înţelese. Nu putea să existe decât un singur motiv pentru expresia încremenită de pe chipul lui.

Copilul era al lui. Alex avea o aventură cu Louise şi ăsta era motivul pentru care ceruse despărţirea de probă. Iar Louise era însărcinată cu copilul lui. Probabil că era gravidă de ceva vreme şi separarea temporară fusese o idee aproape caritabilă, gen „hai să nu-i dăm lui Daisy toate amănuntele deocamdată, altfel face o cădere nervoasă". Urma să primească veştile cu picătura. Mai întâi separarea, apoi vestea despre Louise. Şi, în cele din urmă, copilul. Atâta doar că ea îi dăduse tot planul peste cap fiindcă alergase să-l vadă direct de la aeroport, cu *planul* ei.

— E copilul tău?

— Da, e al meu.

— Dar nu voiai copii, spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu, dar aşa s-a întâmplat şi nu mai există drum de întoarcere.

— Credeam că nu vrei deloc copii! Aşa credeam. Eram gata să-mi sacrific dorinţa de a avea copii ca să rămân împreună cu tine. Asta m-ar fi ucis, dar aveam de gând s-o fac şi acum... asta! Cum poţi să-mi faci aşa ceva?

Planurile ei inocente despre noua lor viaţă împreună, ba chiar şi nunta, viitorul lor cel roz – toate i se năruiau în faţa ochilor.

— Şi când aveai de gând să-mi spui? îl întrebă, mândră de propoziţia aceea – nici nu ştia de unde adunase suficientă energie s-o rostească fără ca vorbele să-i fie întretăiate de suspine adânci.

— Nu ştiu. Louise a vrut să fim sinceri de la bun început. Noi n-am vrut să se întâmple astfel, îţi jur!

Noi. Exista un „noi", dar nu mai însemna, ca şi până atunci, Daisy şi Alex.

— N-am vrut să te fac să suferi.

Suna aproape caraghios.

— Dar m-ai făcut, îi răspunse ea cu glas pierit.

— Ştiu. Dacă aş fi putut să evit asta, crede-mă că aş fi făcut-o, zise el cu sinceritate. Dacă ar fi existat o cale, Daisy, crede-mă...

Încă era prea uluită ca să plângă.

— Să te cred? Păi tocmai asta am făcut şi uite unde am ajuns, Alex! spuse ea, conştientă că e gata să clacheze. Spune-mi doar un singur lucru: de când durează povestea voastră?

Coarda elastică îşi recăpătă miraculos integritatea, iar Alex, încrederea în sine.

— De câteva luni, spuse el cu uşurinţă, cu prea mare uşurinţă...

Daisy se gândi la ultimul an, de-a lungul căruia se cufundase tot mai adânc în anxietate din pricina neputinţei de a avea un copil. Şi se gândi la Alex, care se îndepărtase cu răceală de ea, aşa încât s-o facă să simtă instinctiv că nu poate să-şi dezvăluie în faţa lui sentimentele. Îşi făcuse griji că era vina ei, a obsesiei sale de a avea copii, când, de fapt, în tot acel timp, motivul fusese cu totul altul.

— Minţi!

— Nu, protestă el.

— Nu minţi! se răsti Daisy. Spune-mi adevărul!

Privirea tăioasă dispăru din ochii lui.

— De la conferinţa din Kerry de anul trecut.

În aprilie, îşi aminti ea, o mare conferinţă de finanţe pentru care trebuise să facă o mulţime de

drumuri la curățătorie, ca să-i pregătească hainele. Făcuse o gripă oribilă în absența lui, iar la întoarcere, Alex fusese nespus de afectuos, îi pregătise cești cu apă fierbinte cu lămâie ca să-i calmeze tusea, îi cumpărase revistele de modă preferate și pregătise cina în fiecare seară, până se însănătoșise. Toate astea se întâmplau într-o perioadă foarte dificilă pentru biata Mary și-și amintea cât de vinovată se simțise că avea o relație atât de reușită, în timp ce prietena și partenera ei era singură. Dar, în tot acel timp, relația lor cea plină de iubire nu fusese decât o înșelătorie.

— Când se va naște copilul?

— Peste cinci luni.

Cuvintele o făcură pe Daisy să se simtă stearpă. Nu doar fără copii, ci ca o imensă câmpie aridă, unde nu va încolți niciodată o sămânță, indiferent câtă ploaie i-ar biciui pământul. Era goală pe dinăuntru și avea pântecul plat, în timp ce al lui Louise adăpostea o nouă viață. O viață cu palme ca două stele de mare, cu degețele minuscule, cu ochi mari și întunecați și un trupușor cuibărit în pântecul mamei până-n ceasul când se va ivi pe lume, ca un miracol.

Fără să-i pese câtuși de puțin, Louise luase cele mai importante două lucruri din viața ei – pe Alex și copilul lui. Și nici măcar n-avea nevoie de ei. Ea avea un copil, un băiat pe care să-l crească și să-l iubească și va fi întotdeauna mamă. Întotdeauna.

Iar Daisy nu va fi niciodată.

Nu-și dădu seama că plânge decât când observă expresia de suferință de pe chipul lui Alex. Nu suporta s-o vadă plângând, nu suporta să vadă acea revărsare de trăiri afective. Când Daisy plângea, chipul lui arăta mereu la fel: un aer de încordare în jurul gurii, un aer rugător în ochi. *Te rog, încetează!*

— Îmi pare rău, foarte, foarte rău! spuse el. Dacă aș putea cumva să dau ceasul înapoi și să fac să nu se întâmple...

Se întrerupse, neajutorat.

— N-am vrut niciodată să te fac să suferi, Daisy. Am trecut prin atâtea împreună!

Dar ea abia îl auzea.

— Colierul de la Tiffany era pentru mine? întrebă ea, pipăind orbeşte medalionul desăvârşit în formă de inimă, care-i adusese atâta alinare.

Dezumflat, Alex expiră şi zise franc:

— Da. Aveam de gând să-ţi spun în seara aceea, când m-am întors de la Londra. M-am gândit că lănţişorul ar putea să ajute, să-ţi arate că te iubesc şi că n-am vrut nici o clipă să te fac să suferi.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

El îşi îngropă faţa în palme.

— Nu ştiu. Erai aşa de entuziasmată în legătură cu clinica de fertilitate şi voiai să mergem... N-am ştiut ce să-ţi spun. Cum puteam să-ţi zic că s-a terminat, când erai aşa de fericită?

Lacrimile continuau să-i curgă pe obraji; şi le şterse cu mâna.

— Dar m-ai lăsat să sper şi să visez, şopti ea. Asta a fost atât de crud, peste limitele cruzimii!

— Cum puteam să-ţi spun? repetă el, enervat din cauza sentimentului de frustrare. Erai atât de pornită! Era imposibil să-ţi spun că s-a terminat. N-ai înţeles, Daisy, nu-i aşa?

— Ce să înţeleg?

— Că într-o bună zi vom întâlni amândoi oamenii potriviţi. Amândoi ştiam că aşteptăm întâmplarea norocoasă. Cine rămâne toată viaţa cu partenera sau partenerul din timpul facultăţii? În fond, cu toţii ne uităm peste umăr, nu crezi? Eu căutam fiinţa aceea specială. Haide, fii sinceră, şi tu făceai la fel...

— Nu! ţipă ea jalnic, profund şocată de gândul că el privise astfel relaţia lor. Nu încerca să faci totul să pară rezonabil spunând minciuni despre mine! N-am aşteptat niciodată pe altcineva, tu ai fost alesul pentru mine. Tu eşti alesul!

— Trebuie să fi știut. Când ți-am spus că n-are sens să ne căsătorim, nu ți-ai dat seama? întrebă el neajutorat.

— Nu, rosti ea stins.

— Am încercat să-ți dau de înțeles, Daisy. Zău că am încercat, insistă el.

— Eram ca și căsătoriți! Aveam un apartament împreună, ne făceam planuri, petreceam în fiecare an Crăciunul, Anul Nou și vacanța împreună. Ce nu-i permanent în modul ăsta de viață? De unde să fi știut?

Alex părea să n-aibă răspuns la întrebarea ei. În cele din urmă, vorbi din nou:

— Am crezut că ai înțeles atunci când am vorbit despre căsătorie. De asta n-am putut să-ți spun că s-a terminat când m-ai anunțat că ai făcut programarea la clinică. La naiba, Daisy, de ce ești așa de încrezătoare, așa de afurisit de naivă?

— Pentru că te iubesc.

— Îmi pare rău, spuse el ridicându-se în picioare. Îmi pare rău că mă iubești, pentru că s-a terminat, Daisy. S-a terminat. Nu există nici un mod plăcut de-a o spune. Bine?

Daisy clătină orbește din cap.

— Nu e bine deloc. Ce mă fac fără tine?

— Asta nu e problema mea. Va trebui să te descurci, spuse el simplu și plecă.

Stând în picioare în fața barului, în localul ticsit de oameni, Daisy se simțea mai singură ca oricând în toată viața ei.

Cizmele cu toc înalt n-o făcură să se simtă mai bine, nici puloverul de cașmir de culoarea antracitului, cu decolteu seducător în V și strâns pe corp, dar le cumpără oricum. Chiloții de mătase marca Damaris, sexy și cu o fundă provocatoare la spate – ridicol de scumpi – erau un mare răsfăț, dar cumpără două perechi – una alb sidefat, iar cealaltă de culoarea prunei, cu buline crem. Apoi își cumpără o cutie

mare cu înghețată și porni spre Carrickwell, mâncând înghețată cu o linguriță de plastic de fiecare dată când trebuia să oprească în trafic.

Plasa cu cumpărături era pe scaunul pasagerului și o atingea din când în când, de parcă vederea acelor obiecte alinătoare și costisitoare ar fi putut să închidă hăul negru dinăuntrul ei.

Asemenea unui computer prea încărcat, cu hard-discul plin și viteză de lucru mică, mintea ei refuza să deschidă noul document – cel denumit „Alex și Louise". Poate că, dacă reușea să nu se mai gândească, recenta întorsătură de situație va înceta să fie adevărată.

Ajunsă în Carrickwell, trecu peste podul familiar și-l văzu pe bătrânul care cânta uneori la acordeon pe partea ei de râu. Era fragil, înfofolit într-un palton mare și-și pusese pălăria cu gura în sus lângă el, pe pământ, pentru monede. Daisy ura cântecele triste pe care le cânta, dar îi arunca bani în pălărie de fiecare dată când trecea pe lângă el.

Oare el e fericit? se întrebă ea nebunește. Are o viață mai bună decât a mea? Probabil că da.

Ajunse în apartament, puse cu gesturi mecanice hainele noi deoparte, își despachetă valiza și-i sortă conținutul în două teancuri ordonate – unul pentru mașina de spălat și celălalt pentru curățătorie. Ordonat, metodic. Își scoase hainele pe care le îmbrăcase cu atâta plăcere în dimineața aceea, la Düsseldorf, și-și trase pe ea o cămașă veche și pantalonii lălâi de catifea maro pe care-i plăcea să-i poarte în casă.

După ce își spuse că totul era bine ordonat, Daisy scoase o sticlă cu vin din frigider și se așeză turcește pe canapea, ațintindu-și privirea asupra televizorului și căutând alinare. Nu se putea să i se întâmple una ca asta! Era imposibil ca Alex s-o fi părăsit. Sau oare era posibil?

Izbucni în plâns și plânse până când începu s-o usture fața înroșită și sticla se goli.

Capitolul unsprezece

În prima dimineaţă de luni din noua viaţă a lui Mel, ceasul deşteptător, pe care uitase să-l închidă, sună entuziast la şase şi un sfert, ca de obicei. Mel rămase nemişcată câteva clipe, ca de obicei, savurând momentul de acalmie dinaintea furtunii. Adrian făcu ceea ce făcea în fiecare dimineaţă – gemu prin somn şi se întoarse pe partea cealaltă, încercând să mai fure câteva minute de uitare.

Mel începu o rapidă trecere în revistă a zilei care începea – ce avea de făcut, ce ar fi trebuit să facă în ajun, ce ar putea să amâne până a doua zi. Şi apoi, cu senzaţia delicioasă pe care o ai când te cufunzi cu picioarele obosite într-un aşternut răcoros, îşi aminti. În ziua aceea nu mergea la birou. Nu mai avea serviciu în afara casei – singurul ei serviciu era cel de mamă.

„Casnică." Mel cântări în minte cuvântul. Casnică. Mamă care stă acasă. Era oare alta? În lumina slabă a dimineţii strecurată prin draperiile crem, îşi întinse un braţ şi îl privi. Exact acelaşi. Mâna ei era neschimbată, cu pielităţele cam zdrenţuite şi unghiile nelăcuite. Poate că de-acum va avea timp să meargă la manichiură. Nu, nu-şi vor putea permite asta. Dar putea să-şi facă ea manichiura, pentru că va avea timp. Şi o să facă prăjituri, da, va face prăjituri. Brioşe, din cartea de reţete pentru copii mici, cea pe care o avea de ani de zile, dar n-o folosise niciodată. Va putea să coacă şi pâine... Sau poate că ăsta era deja un proiect prea ambiţios. Acum se

găsea în magazine aluat gata preparat pentru pâine; ar putea să-l încerce.

Dând frâu liber planurilor de viitor, se răsuci în pat, se cuibări alături de trupul cald al lui Adrian și începu să picotească. Oare există vreun șorț prin casă? se întrebă ea. Probabil că doar cel pe care-l primise gratuit împreună cu conservele de fasole, cu ani în urmă. I-ar fi plăcut unul roz, înflorat, în stilul anilor '50. Mamele cum scrie la carte au șorțuri frumoase.

O oră mai târziu era în bucătărie, scoțând din cuptor o tavă cu douăsprezece brioșe aurii.

Carrie nu înțelesese că nu se mai duc la grădiniță în dimineața aceea și nici în vreo altă dimineață. Nu putea fi sfârșit de săptămână, fiindcă tati plecase la serviciu, ca de obicei.

— Să-mi iau haina? repeta ea întruna, cu speranță în glas.

— Nu, Carrie, astăzi are mami grijă de tine. O să ne distrăm grozav.

Carrie înfipse lingurița în crema de brânză cu fructe și o îndreptă cu mare iuțeală, împroșcând în jur cu pete roz. Chicoti nestăpânit și Mel chicoti și ea. N-are rost să plângi după crema de brânză împrăștiată.

Sarah ședea la masă și privea țintă dosul pachetului cu cereale, pierdută în lumea imaginației. Făcea la fel în fiecare dimineață și, în mod normal, Mel trebuia s-o trezească la realitate, fiindcă visatul cu ochii deschiși o făcea înceată – ceea ce însemna că nu vor ieși din casă la timp și că Mel riscă să piardă trenul. Dar în ziua aceea nu mai era o problemă. Euforică din cauza senzației că timpul se întindea la nesfârșit în fața ei, fără ședințe sau termene-limită, se așeză în fața lui Sarah și-i mângâie părul.

— Ce vreți să facem astăzi? le întrebă, savurându-și vorbele.

Gata cu „Mănâncă-ți micul dejun, Sarah, *te rog*, altfel întârziem!".

— Poate să vină Lily la noi, să ne jucăm ? întrebă Sarah.

Lily o înlocuise recent pe Tabitha în rolul de cea mai bună prietenă a lui Sarah de la grădiniță, dar Mel n-o cunoștea prea bine pe mama fetiței. Mama lui Lily avea o funcție de mare răspundere la o firmă și-și lua acasă fiica mai târziu chiar decât le lua Mel pe Sarah și Carrie. Avu un sentiment pătimaș de ușurare la gândul că zilele acelea se duseseră pentru totdeauna. Abia acum, când nu mai trebuia să facă asta, putea să recunoască sincer cât de stresant fusese și cât de vinovată se simțise.

— Lily e la grădiniță toată ziua, spuse Mel. Acum, că mama nu mai merge la birou, voi nu vă mai duceți la grădiniță, îi aminti ea lui Sarah. Vă veți face prietene noi, dar putem s-o invităm pe Lily seara sau la sfârșit de săptămână.

— Vreau s-o văd pe Lily acum! stărui fetița, cu buza de jos tremurând.

— O sunăm pe mămica ei mai târziu și vedem ce-i de făcut.

Din fericire avea numărul de telefon, de pe o invitație mai veche la o petrecere.

— Nu mai târziu, acum, spuse Sarah cu tristețe. Ea e prietena mea specială.

Iată un lucru la care, în mod prostesc, nu se gândise : fetelor la va fi dor de prietenele lor. Grădinița nu le-ar fi acceptat doar pe timpul dimineții și, în orice caz, acum nu și-o mai puteau permite, și la nici una dintre grădinițele Montessori din oraș nu mai existau locuri. Se completaseră toate foarte repede, iar Mel nu avusese nevoie de ele până atunci, fiindcă avea „Micii tigrișori". Va trebui să introducă în programul zilnic timp de joacă și cu alți copii, cât mai mult.

— Dar am crezut că vreți ca mami să stea acasă, cu voi, tot timpul. N-ar fi plăcut ? Gata, nu mă mai duc la birou. O să stau acasă și o să vă pot duce la grădina zoologică, în parc și la fermă.

— Azi și în cealaltă și în cealaltă, cealaltă zi? întrebă Sarah bănuitoare.

— Da, tocmai cum v-am spus, răspunse Mel cu blândețe.

— Bine.

Problema a fost rezolvată cu un singur cuvânt.

— Mami, pot să mănânc o brioșă la micul dejun? Nu-mi mai plac cerealele, adăugă Sarah.

După ce micul dejun se încheie, Mel începu să-și folosească talentele profesionale ca să localizeze grupurile de mame cu copii mici din oraș. Avu nevoie să dea cinci telefoane până să afle că lunea dimineața se întrunea un astfel de grup în sala mare a școlii St. Simeon.

— Plecăm într-o aventură! le spuse fetelor după ce termină cu telefoanele. Într-un loc nou și interesant, unde vă veți face o mulțime de prieteni noi! Haideți să mergem sus, să ne spălăm mâinile și să ne pieptănăm.

Carrie și Sarah se repeziră spre scări, iar Mel se întrebă cum de nu se gândise să renunțe la serviciu cu ani în urmă. Totul era atât de relaxat, în comparație cu presiunea pe care ar fi resimțit-o la ora aceea într-o dimineață obișnuită de luni la birou! Luă o brioșă și mușcă din ea în timp ce urca scările. Nu era deloc rea pentru prima încercare.

Pe strada lui Mel mai erau două femei care frecventau grupul de mame și copii mici de lângă biserică. Mel le recunoscu după cărucioarele din fața școlii. Una dintre ele era înaltă și vizibil gravidă, cu un păr negru, des și ondulat pe care-l purta liber pe umeri. Îmbrăcată cu o tunică de culoare violet, croită pentru sarcină avansată, și pantaloni, cu un colier lat la gât, cu imitații de pietre prețioase, care să distragă atenția de la pântecele bombat, arăta foarte exotic. Mel o văzuse trecând cu mașina pe stradă, dar nu-și vorbiseră niciodată. Nici măcar nu se salutau cu o

mișcare a capului. Cealaltă era mai scundă, slăbuță și părea mai în vârstă, poate din cauză că avea cinci copii, din câte văzuse Mel. Locuia la câteva case distanță de a lor și Mel o observase mai demult cum le striga copiilor să urce în mașină și să nu se bată. Cele două femei se salutară la ușa sălii, cu aerul unor prietene bune.

E ca și cum aș avea cincisprezece ani și m-aș muta la o școală nouă, își spuse Mel în gând în timp ce le urma pe cele două femei. Nu cunoștea pe nimeni și toată lumea se uita la ea cu interes. Câteva femei stăteau deja într-o parte a sălii unde existau scaune și tot felul de jucării și mașinuțe de plastic împrăștiate pe podeaua din lemn. Pe o masă înaltă, la care țâncii nu puteau ajunge, se aflau cești și pachete de biscuiți nedesfăcute. Pe latura dinspre perete trona o prăjitură făcută în casă. Puteam și eu să fac o prăjitură, gândi Mel. Acum, că obținuse o victorie în bătălia brioșelor, se simțea în stare și de o prăjitură.

Adresă un zâmbet în semn de salut întregului grup și-și puse geanta doldora cu lucrurile fetelor pe un scaun de lângă ușă, sperând că gestul ei arată clar că e o intrusă și că e conștientă de asta. Sarah și Carrie însă nu sufereau de o astfel de timiditate și intrară imediat în mijlocul acțiunii.

— E prima oară când vii aici? o întrebă una dintre femei, cu o sarcină avansată, al cărei copil se agățase de ea precum un ursuleț koala.

Mel se așeză lângă ea și dădu din cap afirmativ.

— Și tu?

— Nu, noi am venit de nenumărate ori până acum, însă Cormac a rămas foarte timid.

Femeia se uită spre Carrie și Sarah, care se jucau vesele.

— Fetele tale se adaptează minunat! Sunt foarte sociabile.

— Au mers la grădiniță de când erau foarte mici, spuse Mel, apoi se trezi că adaugă în chip de scuză: Am renunțat de curând la serviciu ca să stau cu ele.

— Grădinița îi face pe copii mult mai prietenoși, oftă femeia. Noi locuim la țară, la câțiva kilometri de Carrickwell și Cormac n-a prea intrat în contact cu alți copii. Abia de curând mi-am dat seama că are nevoie de asta, mai ales acum, că mai e puțin până vine pe lume celălalt copilaș.

— Mă cheamă Mel, spuse ea și flutură din mână în semn de salut, căci femeia n-avea liberă nici una dintre mâini, ca să i-o strângă. Când trebuie să naști?

— Peste șase săptămâni. Abia aștept! Eu sunt Elaine.

— Astrid.

— Sylvia.

— Bernie.

— Lizanna. (Femeia cu tunică largă, violet și cu părul lung și ondulat.)

— Claire.

— Ria. (Femeia cu cinci copii, care locuia în apropiere.)

Femeile își rosteau numele una după alta, repede, și Mel le răspundea cu un zâmbet, simțind dintr-odată că, până la urmă, nu era ca în prima zi de școală. Celelalte o primeau cu căldură în grupul lor. Unele arătau foarte șic, aproape sclipitoare, înfățișare pe care ea nu reușea niciodată s-o obțină la sfârșit de săptămână. Avea ținuta pentru birou – costum și tocuri înalte – și ținuta pentru acasă, care consta de obicei în blugi vechi, bluze de trening, buze nerujate și părul cum se nimerea.

Astrid – sau cel puțin așa bănuia Mel că se prezentase acea femeie – arăta ca imaginea dintr-o revistă elegantă pentru femei a unei tinere mame ocupate care-și ia copiii de la școală: cu părul blond strâns în coadă, pantaloni din catifea reiată crem și bluză de culoarea caramelului.

Elaine se afla în ultimul stadiu al iadului vestimentar al sarcinii și purta colanți negri și o cămașă în dungi, probabil a soțului ei. Arăta înfierbântată, obosită și transpirată.

— Te-am auzit spunând că abia ai renunțat la serviciu, îi spuse o brunetă atrăgătoare cu un prunc în poală, despre care Mel își aminti că se numește Claire. Cu ce te-ai ocupat?

— Am lucrat la Compania de Asigurări de Sănătate Lorimar, răspunse ea șovăitor.

Nu dorea să dea impresia de Doamnă de Carieră care se simte înșelată în așteptări din cauza renunțării la viața profesională. O astfel de imagine nu i-ar fi ajutat să-și facă prietene și nu le-ar fi influențat pe femeile din grup.

— Serios? întrebă altcineva, parcă Sylvia. Eu am lucrat o vreme la BUPA.

Discuția despre domeniul asigurărilor de sănătate se înfiripă imediat și cele două femei descoperiră că au lucrat amândouă cândva cu un adorabil expert în calculatoare, care ajunsese între timp o somitate în tehnologia informației.

Băiețelul Sylviei țipă să i se dea niște suc.

— Shane, cere frumos, spuse mama lui fără să se lase descumpănită. Nu ți-e dor? De birou, de muncă, de agitație?

Mel ezită.

— Asta e prima zi în care stau acasă. Încerc să-mi intru în noul ritm. Nu mi-e dor să plec la serviciu cu trenul dis-de-dimineață sau să fiu obligată să port tocuri înalte toată ziua.

— Dar timpul liber... oftă altcineva.

Era Bernie, o femeie cu blugi uzați, al cărei băiețel se juca la picioarele ei.

— Eu am fost contabilă – *sunt* contabilă, se corectă ea. Când stai acasă, n-ai niciodată timp pentru tine.

— Că bine ai zis! replică Sylvia cu un geamăt. Când nu câștigi bani, te simți vinovată dacă vrei un

răgaz numai pentru tine. Eu nu m-am mai tuns de doi ani la salonul unde mergeam înainte, fiindcă mi-e prea greu să intru acolo cu Shane și cu căruciorul. Acum mă duc la coaforul ăla înghesuit din centrul comercial, doar pentru că are uși destul de late.

— În plus, dacă cheltuiești bani pentru tine, e ca și cum ai lua din contul bancar al altuia, adăugă Claire.

— Dar n-ar trebui să fie așa! zise Mel uimită. Doar faci o treabă importantă, ai grijă de copii. Dacă partenerul sau soțul ar trebui să te plătească pentru toate lucrurile pe care le faci, ai câștiga mult mai mult decât el, nu credeți?

Celelalte femei își zâmbiră între ele cu un aer cunoscător.

— Stai să treacă o lună și-atunci ai să vezi cum te simți, spuse Sylvia. Nu-i așa ușor! N-ai să mai intri niciodată într-un magazin de cosmetice să-ți cumperi un ruj scump, doar așa, pentru că ți-a venit.

— Ba poate că da, dar ai să-l ascunzi, interveni Claire.

— Sau ai zice că l-ai primit gratuit împreună cu o revistă, râse altă femeie.

— Ei, zău așa! spuse Mel râzând și ea. Soțul meu n-ar observa un ruj de buze scump nici dacă ar sări la el și l-ar mușca.

— Nici al meu, o aprobă Sylvia. Dar e vorba de sentimentul de vinovăție. Lui nu-i pasă, dar ție da, pentru că tu nu câștigi bani, așa că te simți prost să-i cheltuiești pentru tine; în plus, cu cei cincisprezece euro ai fi putut să cumperi un set de bluze pentru bebeluș sau niște pantofi noi sau altceva pentru copii și atunci te simți vinovată că-i privezi de acele lucruri.

Carrie veni în fugă la maică-sa, să se asigure că totul e în regulă; Mel o ridică și o cuibări în brațe.

— Eu credeam că mamele cu serviciu sunt cele care se simt vinovate, zise ea.

— Toate mamele se simt vinovate, spuse Claire. E un lucru la fel de inevitabil ca vergeturile şi, adăugă ea cu glas mai scăzut, viaţa sexuală absentă.

Toată lumea râse.

— Vorbeşte doar în numele tău! replică Sylvia.

— Eu aş prefera oricând o doză sănătoasă de vinovăţie în locul maşinaţiilor de la birou, interveni Bernie. Am lucrat într-o bancă, îi explică ea lui Mel. Mi-ar plăcea să lucrez din nou, dar în nici un caz într-o bancă.

— Ei bine, e cea mai plăcută dimineaţă de luni din câte am avut de mult timp încoace, spuse Mel, aşa că nu vreau să mă întorc la serviciu.

Şi era adevărat. În mod normal, lunea era cea mai grea zi a săptămânii, fiindcă era obosită după cât se agitase cu fetiţele sâmbăta şi duminica, plus că se obişnuise să le simtă tot timpul lângă ea. În fiecare luni se simţea la fel ca în prima zi de lucru după încheierea concediului de maternitate.

— Mie mi-ar plăcea să mă întorc la serviciu, spuse brusc Lizanna, femeia în violet. Dacă aş putea cumva să şi muncesc, dar să şi stau cu copiii şi să-mi recapăt măcar în parte statutul dinainte, aş fi foarte fericită.

— Cu ce te-ai ocupat? o întrebă Mel curioasă.

— Am fost director financiar la un trust editorial. Acolo se publică *Style, House Perfect,* toate revistele care-ţi pot trece prin minte. Era un post excelent. Îmi plăcea mult, dar când l-am avut pe Theo, am renunţat, spuse ea îndreptându-şi privirea spre băieţelul care mişca încoace şi-ncolo pe podea o maşinuţă rablagită, imitând sunetul motorului. M-am gândit că le-am făcut pe toate, am ajuns în vârf, aşa că acum pot să mă relaxez şi să fiu mămică. Însă n-a ieşit chiar aşa cum credeam.

— Dar, Lizanna, îţi place să stai acasă! insistă Sylvia. Nu ştiu cum te descurcai cu toate înainte. Acum ai timp să te bucuri de copilul tău.

— Timpul petrecut cu Theo e incredibil, nu pot să neg asta, răspunse Lizanna cu grijă. Dar nu compensează întotdeauna schimbarea stilului de viaţă. Eram mândră de ceea ce făceam şi de ceea ce realizasem. Oamenii mă admirau. Nimeni nu admiră cu adevărat o mamă care stă acasă, adăugă ea cu regret. Statutul tău nu este nici măcar inexistent. Pe vremuri eram invitată la evenimentele mondene luxoase organizate de companii; mi se ofereau tot felul de gratuităţi; editoarea revistei *Style* şi cu mine eram primele care ne cumpăram poşetele proaspăt lansate ale designerilor de renume şi aşa mai departe. Ştiu că toate astea sună superficial, dar era amuzant şi am muncit din greu ca să ajung la acel statut. Acum... nu ştiu, poate că sunt în faza aia de la opt luni şi jumătate, faza „scoateţi-mi naibii copilul afară!", dar mi-e puţin teamă. Naşterea a încă unui copil face ca perspectiva carierei să-mi pară şi mai îndepărtată. Nu mă înţelegeţi greşit, îmi doresc teribil de mult copilul ăsta, dar am senzaţia că sunt pe punctul de a dispărea. Ştie careva ce vreau să spun?

— Ştim, răspunse Elaine cu sinceritate. Înţelegem. Dumnezeule, cât de bine înţelegem! Poţi să-ţi iubeşti copiii, dar să-ţi dai seama totodată că au pus stăpânire pe întreaga ta viaţă. În loc de ceea ce ai fost înainte, devii Mami.

Lizanna dădu din cap. Părea că regretă că şi-a dat drumul la gură.

— Sună groaznic când pui problema astfel... Îmi iubesc copiii, spuse ea desfăcându-şi degetele elegante peste pântec. Pe amândoi.

— Te poţi întoarce după ce intră la şcoală, propuse Ria.

— Până atunci mai e mult, punctă Sylvia. Mie uneia mi-ar fi frică să mă întorc după atâta vreme. Toată lumea m-ar considera depăşită. Şi-apoi, cum m-aş îmbrăca? Cum procedează mamele ca să plece dimineaţa devreme de-acasă arătând impecabil în

ţinuta de birou? Mie îmi trebuie două ore să mă aranjez dacă mergem la o petrecere mai oficială, pentru că nu mai ştiu să mă pun la patru ace.

— E greu, o aprobă Mel. Eu m-am întors la serviciu când Sarah avea trei luni. Aveam mereu impresia că alerg pe roata din cuşca unui hamster, alerg întruna şi nu ajung nicăieri.

— Da, dar pun pariu că, la petreceri, oamenii nu se făceau că nu te mai văd după ce le răspundeai la întrebarea „Cu ce te ocupi?", replică Bernie.

Mel îşi dădu seama că ceea ce spusese nu era prea amuzant.

— A, da, asta chiar că o să-ţi placă! îi zise Lizanna lui Mel. Ochii oamenilor devin realmente opaci. Bărbaţii sunt ei răi în privinţa asta, dar femeile de carieră sunt adevărate scorpii.

— Nu-i adevărat, spuse Mel cuprinsă de remuşcări, pentru că era posibil să se fi făcut şi ea vinovată de acel delict. Se simt vinovate pentru că nu se ocupă de copiii lor aşa cum faceţi voi, atâta tot. E numai vinovăţie.

— E milă, insistă Lizanna. Au impresia că ţi s-a dezintegrat creierul de îndată ce ai ieşit pe uşa biroului. Şi se roagă la Zeul pantofilor ultraeleganţi să nu le lase să rămână însărcinate.

Prima oră se scurse şi începu a doua, în timp ce copiii se jucau – uneori chiar unii cu alţii – şi femeile stăteau de vorbă. Subiectele se schimbau cu repeziciune, de fiecare dată când una dintre ele se ridica să liniştească un copilaş care plângea sau să schimbe un scutec. Mel era fascinată de felul deschis în care vorbeau despre viaţa lor. Nu purtase niciodată conversaţii atât de sincere cu colegele de serviciu, cu excepţia Vanessei. Dar femeile acelea păreau întru totul bucuroase să discute despre absolut orice.

Nici una nu pretindea că viaţa ei este perfectă, cum făceau multe dintre mamele cu serviciu pe care le cunoştea. *Ea* ştia că viaţa lor însemna aceeaşi

goană disperată ca a ei, știau și *ele* acest lucru, dar a-l recunoaște deschis echivala cumva cu o înfrângere.

Însă femeile adunate la școala St. Simeon râdeau de viața lor, cu defectele ei cu tot. Programul grupului se încheie la ora douăsprezece și Mel plecă spre casă cu două fetițe fericite și cu o mulțime de numere de telefon proaspăt introduse în agenda telefonului mobil. Fusese cu adevărat revigorant să vorbească despre ceea ce înseamnă să fii mamă, fără să se simtă impostoare.

La fel de înviorător fusese să afle că femeile care stăteau acasă, cu copiii, aveau și ele problemele lor. Deci Vanessa și cu mine nu eram singurele care ne făceam griji, își spuse în sinea ei. Toate mamele își fac griji, chiar și cele care par să țină totul sub control. Era un gând alinător.

După masa de prânz, în timp ce Carrie își făcea somnul de amiază și Sarah se uita la un film pe casetă video, Mel hotărî să abordeze unele dintre treburile casnice care o sâcâiau de luni întregi. Mai întâi frecă gresia din bucătărie, apoi luă în primire nișa unde ținea mașina de spălat. Prin colțuri gresia era atât de murdară, încât apelă la credincioasa ei sticlă cu Domestos și frecă până când mirosul de amoniac deveni aproape insuportabil.

Curățenia îți dă un sentiment de enormă satisfacție, își zise ea.

— Cum merge? o întrebă Adrian la telefon.

— Minunat, deși am petrecut așa de mult timp frecând gresia din nișă, încât acum sunt categoric o zeiță a Domestosului, nu o zeiță domestică.

— E mai bine acasă decât la Lorimar? o întrebă el puțin temător.

— De zeci de ori mai bine, îi răspunse ea privindu-și cu mândrie împărăția.

Vineri, mama lui Mel urma să aibă grijă de fete pe timpul dimineții, pentru ca ea să poată răsufla

un pic. Hotărâtă să nu piardă contactul cu vechea ei viaţă, Mel îşi stabili o întâlnire cu Vanessa pentru masa de prânz.

— Mi-a fost dor de fete, spuse Karen când sosi acasă la ei, pe la jumătatea dimineţii.

— Ştiu, mamă, îi răspunse ea şi contabiliză o nouă sursă de vinovăţie.

Ani la rând, Karen jucase un rol foarte important în programul săptămânal al lui Carrie şi Sarah. Probabil că-i era greu să se vadă trecută în rezervă, acum că Mel renunţase la slujbă.

— Îmi pare rău... începu ea, însă maică-sa o opri.

— Nu spune o vorbă, Mel! Mi-a fost dor de fete, dar n-am fost niciodată mai fericită pentru tine ca acum, că ai renunţat la Lorimar. Jonglatul acela permanent te omora cu zile. Tatăl tău şi cu mine eram îngrijoraţi, dar n-am putut să ţi-o spun niciodată, de teamă să nu crezi că te critic.

— Probabil că asta aş fi crezut, recunoscu Mel. Înainte n-ar fi putut în ruptul capului să recunoască aşa ceva. Statul acasă îi făcea categoric bine – era mai relaxată, mai deschisă.

— Slujbele de birou nu sunt pentru mame, ăsta-i adevărul, continuă Karen. Până când o să vină cineva cu un plan nou care să le ajute pe mame să lucreze aproape de familia lor, femeile vor fi obligate să facă ceea ce ai făcut şi tu: să alerge, să se zbată şi să se simtă împărţite în fiecare zi a vieţii lor.

— Pot să mă întorc la serviciu după ce începe Carrie şcoala.

— Întocmai, zise maică-sa. Sunt sigură că te vor primi la Lorimar cu braţele deschise. Probabil că vrăjitoarea aia bătrână de Hilary îşi dă cu pumnii în cap că te-a lăsat să pleci!

Vanessa întârzie cinci minute.

— Scuze, scuze, îşi ceru ea iertare după ce intră valvârtej în restaurantul Oriental Palace, învăluită

într-un nor de parfum. Lucrăm la încă o serie de afurisite de focus-grupuri pentru serviciul de gardă al asistentelor medicale, ca să aflăm ce vrea cu adevărat lumea; în seara asta trebuie să înceapă. Iartă-mă, se înfrână ea, cred că nu vrei să auzi de toate chestiile astea.

— Ba chiar vreau. Încă nu mi s-a extirpat din organism pe cale chirurgicală compania Lorimar! Încă fac parte din familie, Dumnezeu să aibă milă de mine!

— Grozav! Mă temeam că te-ai mămificat. N-o să-ţi vină să crezi ce se întâmplă!

Vanessa trecu în revistă meniul cu mare viteză, ridică o sprânceană în direcţia chelnerului ca să-l cheme şi acesta se prezentă imediat, cu carnetul de comenzi pregătit – ceea ce nu se grăbise să facă de când se aşezase Mel la masă. Ea trebuise să-şi ia singură un meniu de pe masa de lângă uşă; evident, îşi pierduse butonul invizibil de atragere a atenţiei chelnerilor.

— Cotlet de vită, specialitatea cu stridii şi ciuperci şi *pak choi*, spuse Vanessa. Şi o sticlă de jumătate de la numărul doisprezece. Eşti de acord, Mel?

— Ă, da. Eu o să iau pui cu fructe de acaju. Şi apă plată.

— Cum ziceam, s-a iscat un război din cauza unei probleme cu abonamentele: cei care plăteau cu carte de credit erau taxaţi cu doisprezece la sută mai mult. Eroare de procesare, deşi nu din vina noastră, ziceau tipii de la procesare. Dar Hilary a stins incendii toată săptămâna încercând să ţină totul ascuns. A, şi n-o să-ţi vină să crezi cu cine a fost văzută în oraş Shaznay, fata aceea înaltă de la abonamente...

Era straniu să afle despre toate astea de la distanţă. Crezuse că va dori să fie pusă la curent cu toate noutăţile, dar era greu să se simtă la fel de incitată ca înainte pentru faptul că Shaznay de la abonamente avea o idilă cu Peter de la despăgubiri. Văzute din afară, toate astea păreau cam banale.

Îşi dădu seama că ar fi vrut să audă că toate se duc de râpă fără ea şi că Hilary fusese văzută frângându-şi mâinile de deznădejde, de două ori pe zi, în toaleta femeilor, spunând „N-am apreciat-o până acum pe Mel Redmond. Aduceţi-o înapoi – nu-mi pasă cu ce preţ!". Asta i-ar fi făcut nespusă plăcere.

Atâta doar că nimeni nu părea să-şi frângă deloc mâinile din cauza absenţei ei. Cea care o înlocuise, o proaspătă absolventă în vârstă de douăzeci şi cinci de ani originară din China, pe nume Kami, îi vrăjise pe toţi şi începuse deja să iasă la masa de prânz cu Vanessa.

— Ştie cum s-o ia pe Hilary, categoric, spuse Vanessa pe ton aprobator în timp ce-şi înfuleca mâncarea. Când e pe punctul să explodeze, Kami îşi ia o mină complet lipsită de expresie şi o priveşte ţintă până când o face să-şi lase ochii în jos. Hilary nu-i poate face faţă. E imposibil să-ţi ieşi din sărite cu cineva care-şi păstrează întotdeauna calmul.

— Bănuiesc că da, aprobă Mel.

Constată că e moartă de foame, cu toate că terminase porţia lui Carrie de cereale în dimineaţa aceea, după ce-şi mâncase micul dejun. E greu să nu mănânci când eşti acasă toată ziua : fetele aveau nevoie de nenumărate gustări sănătoase între mese şi de fiecare dată când deschidea frigiderul ca să scoată suc de fructe sau cremă de brânză pentru ele, se trezea că ciuguleşte câte o bucăţică de brânză sau câte o măslină marinată în ulei şi usturoi.

— Spune-mi, ţie cum îţi merge ? întrebă Vanessa. Ai ieşit în vreo dimineaţă la cafea ?

— Păi... e vorba să ne adunăm mâine, recunoscu Mel, simţindu-se brusc incarnarea tuturor imaginilor stereotipe ale nevestei casnice răsfăţate, chiar dacă realitatea era mult diferită. Dar suntem înscrise toate în grupurile de mame cu copii mici, aşa că e ca şi cum s-ar organiza întâlnirea grupului la tine acasă.

— Să înțeleg că ai început să mai cunoști lume?

Mel dădu din cap, cu gura plină de mâncare de pui – sosul acela era delicios.

— Sâmbăta viitoare am fost invitate la cină. La Astrid. Locuiește aproape de noi, dar într-o casă din aceea mare, luxoasă.

— Vezi? Ai și intrat în mafia mămicilor din Carrickwell, glumi Vanessa. Dar ce-i cu cupoanele alea pentru spa – ai folosit vreunul?

Cadoul de despărțire primit de Mel de la Lorimar consta în două cupoane pentru recent inauguratul Cloud's Hill Spa.

— Încă nu, le păstrez pentru ocazii speciale.

— Mi-aș dori să am timp să vin și eu, dar deocamdată e nebunie la serviciu, zise Vanessa terminându-și vinul din pahar; era abia două fără zece. E timpul s-o întind, Mel! Trebuie să dau o fugă la supermarket și să iau ceva pentru cina lui Conal.

Mel încă se mai simțea flămândă, așa că după ce-i făcu Vanessei cu mâna în semn de „la revedere", porni agale și făcu un tur prin centrul comercial, unde își luă o cafea cu lapte și o chiflă cu frișcă. Văzu lucruri minunate în magazine. Se îndrăgosti de o pereche de sandale din piele întoarsă de culoarea scorțișoarei, care i-ar fi stat foarte bine. Dar erau scumpe și, cum ea nu mai lucra, n-aveau bani pentru un astfel de lux.

Sâmbăta următoare, Mel se trezi dorindu-și să-și fi cumpărat câte ceva din hainele fabuloase pe care le văzuse după prânzul luat cu Vanessa. În seara aceea urmau să meargă la petrecerea dată de Astrid și-și dădu seama că toată îmbrăcămintea ei de seară consta în rochii potrivite pentru evenimentele oficiale organizate de firmă (sobre, de culoare neagră sau bleumarin), două bluze cu paiete de vârstă matusalemică și care fuseseră la modă în același timp cu Abba, o cămașă neagră, transparentă, care impunea mare grijă în

alegerea lenjeriei şi două rochii din vremea tinereţii, când obişnuia să meargă prin cluburi. Alături de inevitabilii pantaloni negri, aceste haine alcătuiau toată garderoba ei de seară.

Hainele de sfârşit de săptămână erau simple şi comode şi nu mergeau purtate la o cină în oraş, decât dacă era la McDonald's. Singura opţiune care-i mai rămânea erau taioarele pe care le îmbrăca la birou. Nu fusese niciodată prea pasionată de haine, dar acum începea să constate că era foarte slab dotată la capitolul vestimentar pentru noua ei viaţă.

Atunci descoperi în fundul dulapului rochia veche de culoare violet, cu bretea pe după gât şi spatele gol pe care şi-o cumpărase din Italia, într-o vacanţă de pe vremea când abia începuse să iasă cu Adrian. Amintea vag de stilul anilor treizeci, dar practic era nemuritoare şi, uimitor, încă-i mai venea bine. În seara aceea, când nu trebuia să fie doamna Redmond de la Departamentul de Publicitate, avea să meargă perfect.

Locuinţa lui Astrid se afla pe una dintre străzile mai pline de verdeaţă, cu case mai costisitoare din Carrickwell, şi se dovedi a fi un morman de cărămidă roşie oarecum izolat, într-un şir de alte mormane de cărămidă roşie, fiecare puţin diferit de celelalte. Se afla la cinci minute de mers pe jos de Goldsmith Lawn, dar la ani-lumină în privinţa preţurilor.

— Intrăm în cercuri selecte, spuse Adrian în timp ce mergeau pe aleea cotită, mărginită de conifere.

— Mda, aprobă Mel. Îi vezi cumva venind la o porţie de spaghete bologneze, în sufrageria noastră înălţată la rangul de cameră de joacă? Aş putea chiar să scot din jucăriile fetelor, ca să încapă picioarele musafirilor sub masă.

— Nu-i nevoie să mergi chiar atât de departe. Călcatul pe o jucărie ţiuitoare poate fi o modalitate minunată de a sparge gheaţa.

În ciuda faţadei impresionante, interiorul casei lui Astrid şi Mike nu era impunător, ci avea un aspect de cămin viu şi potrivit pentru copii. Mel observă cu uşurare că Astrid nu era adepta cinelor cu ţinută obligatorie, căci pe masa încăpătoare de lemn nu se vedea nici urmă de argintărie scumpă sau de pahare de cristal tăiate în faţete. Totul arăta degajat.

Din capul mesei, Mike aranja invitaţii pe scaune în aşa fel încât cuplurile să nu stea împreună. Mel se trezi aşezată între un bărbat relativ tânăr, cu pantaloni de doc şi pulover albastru şi un bărbat mai vârstnic, îmbrăcat cu o cămaşă albă ca zăpada, cu butoni cu monogramă la manşete. Acesta se numea Colin şi era unul dintre vecinii lui Astrid.

— Cu ce te ocupi? o întrebă el când fură aşezaţi cu toţii, cu vinul şi pâinea pe masă.

— Lucrez în publicitate... începu Mel, apoi râse de propriile cuvinte. *Am lucrat* în publicitate. La Lorimar.

În ochii lui Colin se citea interesul, iar ea decise că era atrăgător pentru un bărbat vârstnic. Sexy într-un fel carismatic.

— Sună interesant, zise bărbatul şi-şi mută cotul pe masă, o idee mai aproape de al ei.

— Am făcut parte din echipa care se ocupa de site. În ziua de azi, informaţia electronică are un rol foarte important în activitatea companiei noastre. Sau, cel puţin, aşa era cât am lucrat acolo.

— Şi acum ce faci?

— Tocmai am renunţat la serviciu, ca să stau acasă şi să-mi cresc copiii.

Scânteia de interes din ochii lui Colin se stinse, ca întreruptă de un comutator. Mel era sigură că nu i s-a părut.

— Am două fetiţe. Una are doi ani şi jumătate, iar cealaltă aproape cinci, continuă ea.

Colin se sprijini de speteaza scaunului, spulberând atmosfera plăcută de intimitate care se crease între ei.

— Dumneata ai copii? întrebă ea, căci voia să capete certitudinea absolută că distanțarea lui fusese provocată de faptul că nu avea serviciu și nu de menționarea copiilor.

— Mda, acum sunt aproape adulți. Mă costă o avere. Trebuie să muncesc zi și noapte ca să le asigur banii de buzunar.

Cu asta, subiectul a fost închis. Colin luă o înghițitură de vin și se uită în jur, de parcă l-ar fi cuprins brusc o foame de lup și s-ar fi întrebat unde este mâncarea.

Deci nu copiii erau subiectul tabu, își dădu seama Mel, ci faptul că era mamă casnică. Lizanna avusese perfectă dreptate. Ochii lui Colin deveniseră opaci.

Astrid și Mike erau gazde bune, aveau grijă să nu lâncezească discuțiile și nici unul dintre invitați să nu rămână pe dinafară. Cum Adrian era prins într-o discuție cu vecina lui, iar Colin avea mare grijă s-o evite, îi era recunoscătoare lui Astrid că o atrăgea din când în când în conversație.

Fotbalul, prețurile caselor, școlile din oraș, lucrările de întreținere la podul din Carrickwell, cât de bună era ideea de a le da copiilor telefoane mobile și noul film cu James Bond – toate deveniră subiecte de discuție și de amuzament.

Celălalt vecin al ei, domnul Pulover Albastru, nu-i dădea nici o atenție, dar asta nu o deranja, căci era clar că fusese poftit special pentru una dintre invitate, care ședea de cealaltă parte a lui. După câte se părea, Astrid fusese inspirată în demersurile de petitoare. Cei doi vorbeau fără oprire, așa că Mel vedea mai mult umerii celor doi vecini ai ei de la masă.

În cele din urmă, după câteva pahare de vin și niște coniac, Colin o consideră din nou parteneră interesantă de discuție.

Îl ascultă o vreme vorbind despre munca lui (la o companie de telemarketing), despre sportul preferat (avea o barcă cu motor) și despre impresiile

privitoare la sezonul actual al curselor de Formula unu (N-ar fi grozav să vezi că mai apar nume noi?).

Mel nu voia să fie nepoliticoasă la petrecerea cuiva, aşa că zâmbea mai departe şi urmărea cum acele ceasului ei se târăsc către ora unsprezece. Asta era o oră potrivită ca să se ridice şi să plece fără să-şi jignească gazdele, nu? În tot acest timp, ochii lui Colin – care încetaseră să mai pară cât de cât atrăgători – coborau mereu de pe faţa ei şi stăruiau pe rotunjimile sânilor destul de vizibili sub rochia violet. Nu-şi găsise nicăieri sutienul cu bretea pe după gât, aşa că venise fără sutien. Îşi zise, zâmbind grozav în sinea ei, că Vanessa ar muri de râs să vadă un bărbat uşor afumat admirând sânii despre care ea repeta insistent că nu mai au nici o speranţă.

În cele din urmă însă, situaţia începu să o calce pe nervi. Colin nu părea să ştie sau să-i pese că ea fusese toată viaţa o ambiţioasă femeie de carieră. Nu vedea decât o femeie cu copii, cu rochie strâmtă, fără serviciu şi fără sutien.

Discriminarea sexuală nu era ceva nou pentru ea, dar fusese întotdeauna capabilă să-i facă faţă, pentru că ştia că înseamnă mai mult decât suma aspectelor ei fizice. Dacă un tip fluiera văzându-i picioarele, nu-i păsa. Era mult mai inteligentă decât el şi mai încrezătoare în propriile abilităţi. N-are decât să fluiere. Cui îi pasă? Dacă un coleg de muncă făcea vreo remarcă spirituală despre femei, Mel era întru totul capabilă să-l pună la punct. Ştia că este mai mult decât egală oricărui bărbat la serviciu.

Atâta doar că acum locul ei de muncă era altul. Încrederea în sine pe care i-o insuflase cariera îi fusese trasă de sub picioare, aşa cum un magician trage o faţă de masă de sub ceştile de ceai. În plus, ochii umezi de beţiv ai lui Colin o enervau.

Îşi încrucişă braţele pe piept, locul asupra căruia stăruiau privirile lui de mai multe secunde.

— De ce nu faci o fotografie? Ţine mai mult.

Poate că mintea lui era prinsă cu lucruri mai primare, dar, până la urmă, pricepu aluzia.

— Scuză-mă, eh, eu doar... se bâlbâi el ridicându-şi brusc ochii, dar prea ruşinat ca s-o privească în ochi.

Mel prinse privirea lui Adrian peste masă şi-şi împinse energic scaunul îndărăt.

— Astrid, Mike, a fost o petrecere minunată, spuse ea cu vioiciune. Mâncarea a fost excelentă, dar s-a făcut unsprezece şi trebuie să plecăm. Ştiţi şi voi cum e cu bonele!

— A, da, aprobă Adrian, care putea citi pe chipul soţiei lui ca într-o carte deschisă. Mulţumim mult. Cotletul de vită a fost minunat.

După un potop de mulţumiri, se văzură în stradă şi Mel îi istorisi penibila întâmplare.

— Nu ştiu cum de nu l-am plesnit! se revoltă ea pe când se îndreptau spre casă.

— Aşa ar fi meritat, o aprobă el, ţinând-o de mână.

— Aşa un bădăran! Imediat ce a auzit că stau acasă cu fetele... pleosc! Am devenit o casnică plicticoasă şi n-a mai avut nimic să-mi spună.

— Probabil că are o sculă pipernicită, glumi Adrian.

— Nu încerca să schimbi subiectul! A fost pur şi simplu bădăran şi merita să-l fi umilit în faţa tuturor. Şi chiar nu ştiu de ce n-am făcut-o!

În ciuda tocurilor înalte, Mel mergea foarte repede, aşa cum făcea de fiecare dată când era furioasă.

— Şi dacă aş fi minţit şi-aş fi spus că lucrez şi acum la Lorimar, ar fi flirtat cu mine toată seara. Îi ştiu pe cei de teapa lui! Îi excită femeile cu carieră!

— Nu mi-ar fi plăcut deloc să-l văd flirtând cu tine toată seara, zise Adrian. Nu că aş fi gelos, dar prefer să nu cocheteze bărbaţii cu tine chiar sub nasul meu. Cred că e un lucru moştenit de la primitivi, spuse el gânditor. Ceva de soiul *bărbat nu place alt bărbat să-şi facă de cap cu femeia lui.* Ar

fi trebuit să-i zdrobesc țeasta cu bâta mea sau să-l provoc la duel afară, pe câmp, cu dinozauri gata să atace.

— Dinozaurii și oamenii n-au trăit în aceeași perioadă, îl întrerupse Mel.

— Serios? întrebă Adrian, prefăcându-se surprins.

Mel îl cuprinse cu brațul pe după mijloc.

— Știi foarte bine că nu, dar replica ta a fost cea potrivită. În momente ca ăsta știu de ce m-am măritat cu tine.

— Mulțumesc pentru votul de încredere, doamnă Redmond. Și eu te iubesc.

Capitolul doisprezece

Problema cu nunţile mari e că de fiecare dată se iscă scandal, hotărî Cleo stând încă zâmbitoare în spatele tejghelei mari din bronz aurit a recepţiei hotelului McArthur din Dublin, la aproape două dimineaţa. De fiecare dată. Chiar şi într-un hotel de primă mână ca acela, unde sticlele de Château Petrus ieşeau în zbor din beci şi unde preţul pentru o cameră dublă obişnuită, fără nimic sofisticat, era de 300 de euro pe noapte. Probabil că toate familiile au aceleaşi motive de ceartă, indiferent cât de măreţ sau de simplu era localul unde se desfăşura petrecerea.

— Când începe bătaia ? întrebă Jean-Paul, uşierul, unul dintre puţinii angajaţi care nu dormeau la acea oră, asemenea ei.

Cleo se minuna adesea cât de goale erau marile hoteluri pe timpul nopţii – sus, clienţii dormeau, iar jos, un personal redus la minimum se ocupa de bunul mers al treburilor, în timp ce oamenii de serviciu se mişcau ca nişte fantome prin dependinţele încinse ale hotelului.

— Acuşi-acuşi încep să zboare pumnii, îi răspunse ea cu vioiciune, de parcă n-ar fi fost pe jumătate moartă de oboseală. Tocmai a sunat Luigi de la bar să-mi spună că tatăl miresei şi unchiul mirelui se ceartă la cuţite şi că nu se descurcă singur, fiindcă Vincent a coborât din nou în pivniţă. Spune că vor coniac Napoleon. Câte o sticlă pentru fiecare nuntaş prezent.

La ora patru după-amiaza, stilata petrecere de nuntă a familiilor Smith şi O'Hara ar fi alcătuit

imaginea perfectă pentru revistele selecte – o mulțime de fețe strălucind fericite, pântece supte, veșminte perfecte în culori pastel luminoase și ceasuri Rolex de aur jucând pe încheieturi bronzate de soarele Rivierei. Zece ore mai târziu, petrecăreții înrăiți care încă mai chefuiau la bar își arătau gradul serios de ebrietate. Fețele, burțile și îmbrăcămintea se șifonaseră într-o anumită măsură și, cu toate că fiecare continua să-și privească Rolexul ca să verifice ora și să le arate celor din jur cât de dezinvolt de bogați erau pentru că *aveau* un astfel de ceas, nimeni nu voia să se recunoască învins și să se ducă la culcare.

Părinții miresei plătiseră o avere ca să aibă nunta secolului la McArthur și n-ar fi acceptat nici morți să nu se distreze pe măsura banilor investiți. Avea să se dovedească un pic cam greu să fie aruncați afară din bar, mai ales că nota de plată pentru băutură încă nu fusese achitată.

— Coniac vechi de două sute de ani? pufni Jean-Paul. La ora asta le-am putea servi alcool distilat în casă și tot nu și-ar da seama.

Trei oameni de afaceri arabi înstăriți își făcură apariția în hol, politicoși, îmbrăcați cu costume occidentale și plini de energie, chiar și la ora aceea a dimineții. Luaseră micul dejun la amiază, un prânz ușor la ora patru și apoi cina, într-un club privat, la zece. Acum aveau de gând să-și încheie seara cu un joc de cărți și ceva afaceri, în barul hotelului.

Jean-Paul, care-și cunoștea interesul – cei trei indivizi dădeau mereu bacșișuri generoase –, ieși de după biroul lui și-i îndrumă cu politețe perfectă pe domni spre barul-bibliotecă, o anticameră a barului principal, unde n-aveau să fie deranjați de poznele nuntașilor.

Cleo rămase iarăși singură în holul imens al recepției, lucru pe care-l detesta, fiindcă îi lăsa timp să se gândească. În luna scursă de când plecase valvârtej de-acasă cu toate lucrurile, avusese prea

mult timp să se gândească: să se întrebe dacă vânzarea hotelului se încheiase, unde se vor duce ai ei acum, cum se simt părinţii ei şi dacă îi e cuiva din familie dor de ea.

Mama lui Trish reuşise s-o pună la curent cu majoritatea noutăţilor. Aflase prin intermediul serviciului de informaţii stil Interpol al oraşului Carrickwell că hotelul fusese într-adevăr vândut, dar că familia Malin nu se mutase încă. Se vorbea că Harry şi Sheila cumpăraseră o căsuţă în Bretania. Nimeni nu spuse de bunăvoie dacă le era dor de Cleo sau nu, iar ea era prea mândră să întrebe.

Continua să creadă cu toată convingerea că nu greşise cu nimic şi că toţi ai ei greşiseră. Îi şi spusese acest lucru mamei ei, cât se putea de limpede, la o săptămână după ce plecase, când Sheila o sunase s-o întrebe cât mai trece până să-i vină mintea la cap.

— Cearta asta prostească a ţinut destul, Cleo, îi spusese maică-sa cu hotărâre. Nu mai eşti copil. Vino acasă şi cere-ţi iertare, ca să putem uita totul.

— Eu! Să-mi cer iertare?!

Cleo se simţise în culmea fericirii când văzuse numărul de telefon de acasă apărând pe ecranul mobilului ei, dar fusese sigură că mama ei îşi va cere scuze în numele întregii familii.

— N-am greşit cu nimic, mamă, spuse ea cu ochii înotând în lacrimi fierbinţi. Mi-aţi spus cu toţii lucruri groaznice şi m-am simţit aşa de exclusă, aşa de rănită...

Tatăl ei o îndurerase cel mai tare. Ştia că-l idolatrizează. Cum de nu se deranjase să-i dea un telefon? De ce nu voia să vorbească cu ea?

— Of, Cleo, pentru numele lui Dumnezeu...

Nota de nerăbdare din glasul de obicei blând al mamei ei puse capac: Cleo simţi că-şi iese iarăşi din fire.

— Sunteţi familia mea şi vă iubesc pe toţi, spuse ea pătimaş, dar nu mai sunt copil şi nu accept să

fiu tratată ca un copil. Meritam să fiu implicată în viitorul căminului meu! Până când nu-şi cere cineva iertare pentru că am fost dată la o parte, nu văd cum m-aş putea întoarce acasă.

— Faci cum crezi de cuviinţă, replică mama ei pe un ton obosit. Pa.

Cleo era sigură să are dreptate, că tata, mama şi băieţii trebuiau să vină la ea şi să-şi ceară iertare. Până se întâmpla asta, aparţinea familiei Malin numai cu numele.

Nu mulţumită numelui de familie căpătase slujba temporară, atât de râvnită, la prestigiosul hotel McArthur, ci mulţumită referinţelor primite de la castelul din Franţa şi rezultatelor obţinute în facultate. McArthur reprezenta apogeul în materie de stil în lumea hotelieră şi se mândrea cu faptul că îmbina farmecul plin de căldură al unui *boutique hotel* cu stilul măreţ, ceea ce însemna că un sandvici obişnuit mâncat în restaurant putea să coste tot atât cât o cameră la un motel ieftin din preajma aeroportului. Întregul angrenaj funcţiona cu precizia unui ceas elveţian de calitate, iar intimitatea oaspeţilor era garantată după modelul celeilalte industrii elveţiene de succes – cea bancară. Din acest motiv, hotelul constituia alegerea vedetelor rock, a celor de cinema şi a oamenilor ameţitor de bogaţi.

— Nu-i mai bine să lucrezi în Dublin decât unde şi-a înţărcat dracul copiii? îi tot spunea Trish, ştiind cât de supărată este încă şi căutând s-o consoleze. Gândeşte-te la toţi bărbaţii pe care-ai să-i cunoşti – actori de film, trupe de muzică, oameni celebri! O să fie extraordinar!

— Pe oamenii celebri şi de calitate nu-i întâlneşti la două dimineaţa, preciză Cleo. Sau, mă rog, poate că nu e imposibil, dar dacă ar umbla prin hotel la ora aceea, n-ar avea ochi pentru mine, nu s-ar gândi decât cum să ajungă mai repede în pat.

— Slujba de angajat temporar e un pas spre cea de angajat definitiv, o încurajă Trish.

— Asta-i drept, răspunse Cleo, încercând să pară entuziasmată.

Un post temporar însemna iarăşi schimburi de noapte, iar ea ajunsese la concluzia că urăşte munca în schimburi: cu ochii pe acele ceasului, care abia se târau, monotonia ei îţi făcea creierul să amorţească. Pe la trei dimineaţa se simţea întotdeauna frântă de oboseală şi nu reuşea să-şi revină decât cu ajutorul a două-trei cutii de Coca-Cola dietetică. La şapte, când i se încheia programul şi putea să se ducă acasă să se culce, se afla inevitabil dincolo de stadiul de epuizare şi ştia că se va foi în aşternut jumătate de dimineaţă înainte să prindă câteva ore de somn fragmentat şi plin de coşmaruri. Acum locuia în apartamentul lui Trish, care nu era deloc ideal pentru somnul în timpul zilei. Casa era situată chiar lângă linia ferată şi coşmarurile ei erau adesea amplificate de huruitul tunător cu care trecea expresul de Belfast.

N-o deranja nesomnul în sine, deşi era greu să plece la muncă în fiecare seară după doar câteva ore de somn, dar când zăcea trează în pat, mintea îi vuia de reluări constante ale certei cu ai ei şi de gândul la cum *ar fi putut* să se poarte fiecare. „Dacă tata ar fi făcut asta sau ar fi zis aia", suna refrenul fără sfârşit.

— Uită de toată povestea. Au să uite şi ei şi peste câţiva ani o să vă întrebaţi cu toţii de ce v-aţi certat atunci, o sfătuia Trish. Uneori, oamenii te dezamăgesc, Cleo. Trebuie să accepţi asta. Şi să mergi mai departe.

Atâta doar că ea nu semăna cu Trish şi nu credea că va putea să meargă mai departe. Familia era importantă pentru ea. Plecarea de-acasă şi explorarea lumii fusese posibilă pe vremea când Willow şi toţi membrii familiei Malin existau acolo, în fundal, plasa ei de siguranţă. Fără ei, lumea era mai înfricoşătoare.

Sentimentul că au dezamăgit-o înrăutățea mai mult lucrurile. Orice-ar fi spus Trish, familia trebuie să-ți fie mereu aproape. Bărbații te pot părăsi, dar mama și tata, nu! Cleo nu reușea să scape nicicum de gândul ăsta.

Paige, o fată atrăgătoare din Mississippi cu părul prins în coadă, care împărțea schimbul cu ea la primele ore ale dimineții pentru a ajuta la plecările matinale ale clienților, sosi în recepție la ora cinci, căscând, cu două cafele cu lapte în pahare cu capac și două ziare de dimineață șterpelite de pe standul lui Jean-Paul.

— Pentru tine fără zahăr, da?

— Mulțumesc.

Recunoscătoare, Cleo luă cafeaua. Paige, care arăta proaspătă și vioaie în ciuda orei matinale, se așeză și începu să-și răsfoiască ziarul.

— Ce-a mai fost pe-aici?

Cleo îi povesti întâmplările nopții.

— ...așa că Luigi abia a reușit să-i scoată din bar pe nuntașii Smith și O'Hara și să-i trimită la culcare înainte să se lase cu vărsare de sânge. Ah, și Vincent e în culmea fericirii pentru că a primit cinci sute bacșiș de la indivizii ăia din America de Sud care sunt cazați la ultimul etaj, încheie ea.

— A fost careva trimis în altă parte?

Toate hotelurile practicau rezervările peste capacitate. De obicei, munca managerului de la rezervări presupunea o echilibristică delicată și continuă pentru a asigura ocuparea completă a hotelului în fiecare noapte. Din cauza inevitabilelor anulări, rămâneau deseori camere libere – de unde practica rezervărilor peste capacitate. Când apăreau 1004 clienți pentru doar o mie de camere, cineva trebuia trimis în altă parte. De obicei, câte un bărbat singur care călătorea în interes de afaceri și sosea la o oră târzie din noapte.

— Da, două persoane care au venit târziu, răspunse Cleo bătând ușor cu degetul în ecranul

computerului. I-am trimis la BeauRegard. Greg junior încă mai era aici şi a fost tare dulce, m-a scos din încurcătură când un tip care tocmai sosise cu avionul de la Londra s-a enervat grozav.

Greg junior şi tatăl lui, Greg senior, cei doi portari ai hotelului, erau cei care, după spusele cunoscătorilor, conduceau de fapt McArthur. Directorul hotelului putea să nu aibă habar ce om de afaceri important aducea prostituate noaptea în cameră sau care cucoană bogată încercase să împresoare cu persoana-i corpolentă, în halat de casă, chelnerul uluit de la serviciul de cameră care-i adusese ospăţul comandat la miezul nopţii, şampanie şi caviar. Dar cei doi Greg ştiau. De după pupitrul lor înşelător de mic, aşezat în stânga marilor uşi rotative de la intrare, luau mereu, fără greş, pulsul întregului hotel.

— Greg junior e drăguţ, nu-i aşa ? comentă Paige.

Cleo îl evaluă în minte pe tânărul atletic, bine clădit.

— E de treabă, dar nu-i genul meu.

Genul ei erau bărbaţii înalţi, bruneţi şi cu înclinaţii de băieţi răi. În mod ciudat, îi răsăriră în minte în acea clipă nişte amintiri tulburătoare despre un bărbat înalt, cu ochi negri şi părul tuns perie.

Paige îşi bău cafeaua şi căscă din nou.

— Mai am cinci minute până încep, spuse ea întinzându-i lui Cleo primul ziar şi luându-l pe al doilea, pe care începu să-l frunzărească la repezeală.

— Ei da, ăsta-i tocmai genul *meu,* zise ea pe un ton visător în timp ce răsfoia secţiunea plictisitoare de afaceri. Tyler Roth, rosti ea numele bărbatului, răsucindu-şi pe degete coada blondă. Faţă superbă şi trup pe măsură.

— Ia să văd!

Cleo se aplecă spre ea să vadă fotografia. De pe pagina ziarului zâmbea, cu un aer de parcă tocmai ar fi aflat că fusese desemnat al doilea pe lista succesorilor la tronul Bruneiului, bărbatul care-i bântuia

coşmarurile începând din seara aceea din Carrickwell. Domnul Mascul Dominant, care o ridicase de pe trotuar, o insultase şi apoi se făcuse nevăzut.

— Pe cuvântul meu...

— Ce-i?

— Nimic.

Cleo rămase încă o clipă cu ochii aţintiţi asupra imaginii. Tyler Roth fusese fotografiat în faţa şantierului unde se construia un nou hotel enorm aparţinând lanţului. Avea părul tuns foarte scurt, ceea ce-i dădea un aer vag periculos. În ciuda costumului elegant, a cravatei de mătase şi a poleielii elegante, bărbatul acela era în adâncul sufletului un animal de pradă.

— E un cont bancar ambulant, spuse Paige. Taică-său conduce lanţul hotelier Roth, iar el a preluat investiţiile noi.

Urmări cu unghia lăcuită în roz textul tipărit.

— Om de afaceri de mare succes, îl numesc aici. „Dur, deloc înclinat spre compromis, ambiţios şi, pe cât se spune, nemilos, este o autentică aşchie desprinsă din bătrânul trunchi Roth." Mai zice că este în căutare de hoteluri sau de terenuri potrivite pentru hoteluri în zona noastră.

Tyler Roth de la Roth Hotels. Ce ironie! îşi spuse Cleo. Acum, că-i ştia numele, va putea să-l găsească, pentru că dorinţa de a i-o plăti într-un fel sau altul era încă vie în mintea ei.

Paige închise ziarul, îşi aranjă ţinuta şi trecu în faţa monitorului ei.

— Aş lucra oricând pentru el. Dacă agăţi un tip ca el, nu mai trebuie să munceşti nici măcar o zi, toată viaţa ta!

Cleo simţi o iritare trecătoare. De ce ar considera o femeie inteligentă şi atrăgătoare precum Paige măritişul cu un bărbat bogat drept alternativă la construirea unei cariere? De ce nu-şi dădea seama că a face singură avere, prin propria carieră, era

mult mai satisfăcător? Ea una aşa avea de gând să procedeze. Dacă-şi construia propriul imperiu, nimeni nu va putea să i-l ia. Absolut nimeni.

Toată lumea ştia câte ceva despre Tyler Roth.

Greg senior lucrase în primul hotel al lanţului Roth, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

— Manhattan Roth, oftă el când Cleo îi ceru informaţii într-o doară. *Acela* da hotel! Toate marile personalităţi trăgeau acolo. Prânzul la Roth Grill devenise cel mai select obicei din oraş. Pe vremea aceea, Tyler era copil, mezinul. Din a doua căsătorie a lui Levi. Avea două surori mai mari, adevărate frumuseţi, ca nişte mici prinţese, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Cleo dădu din cap.

— Tăticul le dădea tot ce-şi doreau. Una dintre ele a scos un album, iar cealaltă a fost model o vreme, dar n-a făcut cine ştie ce carieră. Astea erau doar nişte ocupaţii amuzante, fetele cheltuiau banii lui tăticu' până când apărea ceva mai bun. Nu semănau deloc cu micul Tyler, zise Greg senior zâmbind larg. Isteţ brici băiatul. Dacă e la fel de bun ca tatăl lui, se va auzi de el.

Wendy, camerista-şefă, povesti că-l cunoştea pe Levi din vremea când îşi făcea ucenicia şi că era un om aspru, dar drept. Şi Tyler era la fel, sau cel puţin aşa spunea o veche prietenă de-a ei, care lucrase în multe hoteluri Roth.

Ruby Jack, gestionarul barului, lucrase în hotelul Roth din New Orleans.

— Tyler? Sigur că-l cunosc, zise el şuierând printre dinţi. Cam vânător de fuste băiatul nostru. Pe vremea când l-am cunoscut avea două relaţii în acelaşi timp şi abia împlinise optsprezece ani!

— Zău? făcu Cleo.

Tyler Roth începea să-i placă din ce în ce mai puţin. Părea genul de individ care face pe deşteptul

și crede că averea lui taică-său îi permite să treacă prin viață rănind oameni pretutindeni în jurul lui.

— Știau una de alta, adăugă Ruby. Fetele alea. Dar nu le deranja.

Alte muieri de doi bani, dispuse să rabde orice din partea unui om bogat. La fel ca Paige. Fetele din ziua de azi nu mai aveau deloc simțul propriei valori?

Dat fiind numărul mare de oameni care cunoștea istoria lui Roth ca urmare a interesului foarte fățiș al grupului hotelier de a-și extinde lanțul din Irlanda, Cleo nu avu nevoie de prea multă ingeniozitate ca să afle că, atunci când Tyler Roth venea la Dublin pentru mai mult timp, se caza la McArthur. Unde în altă parte? se întrebă ea cu acreală. Ei bine, va fi gata să-l întâmpine. Cu siguranță că-și va rezerva o cameră cu mult timp înainte, iar ea va avea grijă să fie de față la sosirea lui. Încă nu era sigură ce anume va face ca să se răzbune. Dar avea timp destul să plănuiască.

Se dovedi însă că nu trebuia să aștepte prea mult. Se vorbea că cei doi Roth sunt interesați de un teren important de lângă Galway și că terenul va fi scos la licitație la sfârșitul acelei săptămâni. Tyler și echipa lui urmau să stea cinci zile la McArthur. Cleo nu avea nevoie decât să facă schimb de tură cu cineva.

Geena, o fată înaltă și zveltă din Clare care vorbea patru limbi străine și lucra în tura de zi la recepție, agățase pe panoul de afișaj al personalului un bilețel prin care-și implora colegii să facă schimb de tură cu ea, ca să poată petrece un sfârșit de săptămână prelungit cu iubitul ei, la Paris. Desigur, ultima parte a informației nu figura în bilet. Direcțiunea descuraja schimburile de tură și accepta afișarea bilețelelor pe panou doar în cazuri de mare urgență. Motivul oficial al Geenei era un botez în familie.

— Fac eu schimb de tură cu tine în zilele de la sfârșitul săptămânii, se oferi Cleo. Am nevoie de bani.

— Mi-ar plăcea, răspunse Geena cu regret, dar nu merge. Mă întorc la muncă marți dimineața, așa că n-am cum să fac și turele de zi, și cele de noapte. Cei din turele de noapte nu pot face schimb cu cei din turele de zi. Dar ești foarte amabilă că te-ai oferit.

— Nu, nu vreau să-mi faci turele în loc, insistă Cleo. La sfârșitul săptămânii ăsteia am liber, așa că pot să-ți fac turele, să termin luni seara și să mă întorc marți noaptea în tura mea.

— Ai să fii frântă de oboseală!

— Mă descurc, o asigură Cleo.

Revanșa asupra lui Tyler Roth merita osteneala.

Tyler Roth sosi la McArthur vineri seara, iar Cleo se afla la recepție, întru totul pregătită. Nu era sigură dacă el o va recunoaște. Cum ar fi putut? Incidentul din Carrickwell durase puțin și se petrecuse seara târziu.

Tyler era însoțit de un bărbat. Oare călătorește vreodată singur, sau are întotdeauna pe cineva care să-i poarte de grijă? se întrebă ea sarcastic.

— Două rezervări, pe numele McKenzie și Roth, spuse celălalt, un bărbat înalt și plăcut, dar prea obișnuit și șters pe lângă chipul brun și cu trăsături ferme al lui Tyler Roth.

Tyler nu se uita înspre tejgheaua recepției și nici la Cleo. Era la telefon, dar nu vorbea, ci asculta doar, cu o nemișcare stranie, de parcă ar fi fost absolut concentrat la ceea ce-i spunea persoana de la celălalt capăt.

— Bine ați venit la McArthur, spuse Cleo, dându-și toată silința să arboreze expresia Tamarei, sora Sondrei, care spunea clar „nu zâmbesc decât dacă ești Brad Pitt". Vă verific acum rezervările.

Atinse cu mișcări experte ecranul monitorului, le găsi numele, îi dădu lui Larry McKenzie un formular să-l completeze și-l marcă pe ecran ca fiind cazat. Apoi puse alt formular pe tejgheaua recepției, pentru Tyler.

— Îl completez eu şi pe ăsta, spuse Larry luându-l.

— Trebuie să-l semneze *el*.

Expresia mohorâtă, stil Tamara, îi dispăru de pe faţă. Trebuia să zâmbească, îi intrase în sânge.

Larry îi răspunse cu un zâmbet admirativ radios. Asta nu făcea parte din plan, îşi spuse Cleo. Ştia că exagerase cu înfăţişarea de fetişcană irlandeză, căci purta cerceii *claddagh*[1] minusculi din aur şi-şi conturase pleoapele cu dermatograful kaki ce-i scotea în evidenţă irizaţiile verzi din ochii căprui.

— Tyler! îl chemă Larry când văzu că acesta îşi închide telefonul.

Tyler se răsuci cu o mişcare lină pe talpa pantofilor din piele italiană, iar când ochii lui negri îi întâlniră pe ai lui Cleo, fata avu o fracţiune de secundă impresia că încearcă s-o plaseze într-un context din amintirile lui, însă momentul trecu. Tyler întinse mâna spre Larry cerându-i stiloul, cu atitudinea unui om de afaceri obişnuit care se cazează la hotel. De ce să-şi amintească de ea? Doar o insultase în oraşul ei natal, de faţă cu martori, atâta tot. Cine şi-ar aminti aşa ceva? Cleo clocotea de furie din cauza nedreptăţii bărbaţilor.

— Mulţumesc.

Scrisul lui era apăsat, cu linii lungi în sus şi-n jos, de parcă ar fi înfăţişat un lanţ muntos. Cleo urmărise o emisiune la care nişte experţi grafologi analizaseră caracterul oamenilor în funcţie de cât de ferm se iscăleau. Scrisul apăsat, cu linii lungi în sus şi-n jos indica o persoană egoistă, avidă de putere şi ingrată, nu-i aşa?

Păstră stiloul în mână câteva clipe, de parcă ar fi fost pe punctul de a-l pune automat în buzunar, apoi păru să-şi dea seama că nu-i aparţine şi-l puse

1. Bijuterii tradiţionale irlandeze, de obicei inele, sub forma a două mâini alăturate care susţin o inimă încoronată.

pe tejghea. Cleo îl luă cu un gest smucit. Partea cu „avid de putere" era corectă.

— Mulţumesc, Cleo, spuse el cu privirea aţintită semnificativ pe ecusonul ei auriu.

Dintr-odată, Cleo deveni conştientă de rotunjimea sânilor ei sub ecuson.

— Vă mulţumesc şi eu, domnule Roth. Bine aţi venit la McArthur, spuse ea încercând să realizeze operaţiunea dificilă de a zâmbi şi de a transmite în acelaşi timp emanaţii ostile, de gheaţă.

— Sunt sigur că ne vom simţi bine aici, zise el privind-o cu înţeles, lucru care o făcu să fie absolut sigură că, până la urmă, o recunoscuse. Vă rog să cereţi să ni se trimită bagajul în camere.

Cumva, Cleo reuşi să-şi înfrâneze impulsul de a-i replica: „O, le vreţi duse în camerele *dumneavoastră*? Vai de mine, ce bine că mi-aţi spus! Eu eram gata să le trimit la Four Seasons!". Era sigură că o astfel de insolenţă ar fi constituit un delict care i-ar fi garantat concedierea.

— Nici o problemă, domnule Roth. Vă dorim o şedere plăcută. Şi dumneavoastră la fel, domnule McKenzie, adăugă ea oprind emanaţiile glaciale, de viscol şi zăpăcindu-l pe bietul McKenzie cu un zâmbet tipic Cleo, cu o strălucire de o sută de waţi.

Dacă Larry McKenzie a fost uimit de această schimbare bruscă de temperatură, n-a spus nimic, însă aruncă totuşi o privire fugară spre Tyler. Probabil că e obişnuit ca femeile să se poarte ciudat în prezenţa şefului său, se gândi Cleo enervată. Fete care speră că o parte cât de mică din magia – şi banii – familiei Roth li se va transfera prin atingere. Ei bine, nu şi ea. În nici un caz. De data asta, Tyler îşi găsise naşul.

Trebui să aştepte până seara ca să-l revadă. Era de serviciu împreună cu Eric, care rezolva plin

de răbdare problema unui oaspete în vârstă, care-şi pierduse cheia de la cameră.

Tyler intră pe uşa din faţă şi se uită automat în direcţia ei. Cleo îşi lăsă instantaneu privirea în jos, spre ecran şi-şi pregătise deja zâmbetul de recepţioneră când el se apropie cu paşi mari.

— Ne întâlnim din nou, spuse Tyler, cântărind-o cu ochii lui negri.

Cleo observă că vorbea cu un accent mai degrabă neutru. Nu era unul vizibil newyorkez, ci unul mai moale, al omului care a crescut călătorind prin lumea întreagă şi putea să abordeze cu uşurinţă limbile altor ţări. Articolul pe care i-l citise Paige cu câteva zile în urmă avea dreptate: părea într-adevărat nemilos. Ca şi cum ar fi obţinut întotdeauna ceea ce voia.

— Bună seara, domnule Roth. Pot să vă ajut cu ceva? Sunteţi mulţumit de camera dumneavoastră? Scuze, *apartamentul* dumneavoastră.

Puţin sarcasm nu era niciodată de prisos.

— Tuturor oaspeţilor noştri le plac apartamentele de la ultimul etaj. Atât de mult spaţiu, ferestre mari... Deşi e o distanţă cam mare până jos.

Zâmbetul ei oglindea nevinovăţia întruchipată.

— În cazul ăsta, va trebui să am grijă să nu ies pe balcon după ce am băut prea mult, i-o întoarse el degajat.

Cleo simţi că o părăseşte calmul; ochii ei deveniră duri ca două smaralde. *Îşi amintise* prima lor întâlnire.

— Ştiam că tu eşti, spuse el sprijinindu-şi cotul de tejgheaua recepţiei şi apropiindu-se mult prea mult de ea.

Putea să-i vadă umbra întunecată de pe bărbie şi să-i simtă mirosul coloniei. Stătea tulburător de aproape de ea. Prea multă forţă şi carismă în acelaşi înveliş. Cleo se dădu instinctiv îndărăt. Deveni conştientă de faptul că Eric, care rezolvase problema doamnei celei vârstnice, urmărea cu interes mica altercaţie.

— Aş recunoaşte ochii ăştia oriunde, continuă Tyler. Cum se numea creatura aceea feminină din mitologie care putea să omoare un om dintr-o singură privire? Hidra? Meduza?

— Cleo, glumi Eric.

Cleo îi aruncă o privire care, chiar dacă nu omora garantat, îl făcea categoric pe destinatar să simtă nevoia să se întindă o vreme. Eric deveni brusc foarte interesat de ecranul computerului.

— Şi zâmbetul tău, continuă Tyler ignorându-l pe Eric.

— Ce zâmbet? se răsti Cleo, fără pic de prefăcătorie acum.

— Cel pe care-l ai pe buze atunci când nu eşti conştientă că se uită cineva la tine, când eşti prietenoasă, nu o scorpie-şefă, spuse el cu glas onctuos. Nu cel confecţionat, cel adevărat. De când lucrezi la McArthur? Am stat aici destul de mult în ultima vreme şi nu te-am observat. Cu siguranţă nu.

— Chestia cu găştile de cloşti petrecăreţe şi *lap-dancing* n-a mers, zise ea prompt, hotărâtă să-l şocheze. Nu câştigam atâţia bani pe cât mi-aş fi dorit. Iar oamenii, de fapt *bărbaţii* îşi tot făceau impresii greşite despre mine. Ciudat, dacă porţi, să zicem, un costum de iepuraş, toţi cred că eşti accesibilă. N-au habar ce fel de persoană eşti în realitate, dar se grăbesc să tragă diverse concluzii. Sună cunoscut?

Ce o irita cu adevărat era faptul că Tyler nu părea vexat de remarcile ei acide. Era conştientă că o priveşte leneş, evaluator, admirativ. Şi mai era conştientă că Eric ascultă avid şi că Greg senior urmărea întreaga scenă cu mare interes, de la biroul lui de portar de lângă uşă.

Din fericire, providenţa făcu să apară un client care începu să discute cu Eric despre posibilitatea de a preda camera mai târziu decât de obicei.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Roth? întrebă Cleo, redevenind recepţionera perfectă.

— Bei ceva cu mine?

— Nu ni se permite să intrăm în relaţii personale cu oaspeţii, îi răspunse ea cu dulceaţă în glas. E la fel ca în barurile de *lap-dancing*. Conducerea are reguli foarte ferme în astfel de chestiuni.

— Aşadar, *ai avut* relaţii personale cu unii dintre clienţii clubului de *lap-dancing*? întrebă el cu nevinovăţie.

— Numai cu cei de foarte proastă calitate. De fapt, cu cei care mă insultau. Ador bărbaţii care mă insultă. Asta e cu adevărat calea de a ajunge la inima unei fete, n-ai ştiut?

— Ah, m-am prins.

— Foarte bine, fiindcă e singurul lucru pe care-l vei obţine de la mine! se răsti Cleo.

— Poate că în seara aceea m-am grăbit să trag o concluzie greşită, zise Tyler.

— *De asta* eşti un om de afaceri multimilionar, domnule Roth, nu-i aşa? Nu are nimic de-a face cu faptul că te-ai născut ca moştenitor al unei afaceri active şi prospere, ci doar cu capacitatea dumitale infailibilă de a trage mai întâi concluziile şi de a pune întrebări numai după aceea? Ştii ce se spune despre cuvântul „a presupune"? Că e un rahat în care poţi întotdeauna să calci, ba să mai şi stropeşti pe cineva.

Eric, care continua să asculte, rămase cu gura căscată, la fel şi oaspetele de care se ocupa, dar lui Cleo nu-i mai păsa.

— Dacă n-ai fi făcut o presupunere atât de oribilă, m-ai fi scutit de umilinţa de a fi insultată de un străin în oraşul meu natal, în faţa unei mulţimi de privitori fascinaţi!

— Şi aici ne-am trezit cu o mulţime de privitori, zâmbi Tyler cu gura până la urechi, fiind evident că se distra de minune. Să lăsăm băutura. Cina ar fi o idee mai bună. Dă-mi voie să te invit la cină şi să mă revanşez faţă de tine. Îmi pare foarte rău.

— Ar fi trebuit să-ţi ceri scuze atunci şi acolo, spuse ea furioasă. M-ai făcut să par proasta proastelor. Nu ştiu în ce funduri de lume ai fost dumneata târât, dar în Carrickwell bărbaţii nu le aruncă femeilor insulte pe stradă. O...

Se întrerupse, fiindcă nu voia ca martorii s-o audă repetând ce spusese el atunci... *O petrecere de cloşti bete*, într-adevăr!

— Şi nu ies la cină cu necunoscuţi.

— Atunci micul dejun? Obişnuieşti să bei cafeaua cu frişcă?

Tocmai în acel moment, Greg senior se hotărî să vină spre tejgheaua recepţiei, pe un traseu foarte ocolitor. Înaintarea lui prin holul vast părea lipsită de ţintă, când de fapt avea o ţintă la fel de precisă precum o cursă charter pe punctul de a ateriza.

— Ah, Greg, exact omul de care aveam nevoie! spuse Cleo, întruchiparea farmecului. Domnul Roth are o solicitare neobişnuită, una în privinţa căreia nici eu, nici restul personalului nu putem să-l ajutăm. Doreşte informaţii despre...

Îşi coborî ea vocea la un ton confidenţial.

— Un magazin pentru bărbaţi cu nevoi speciale.

Coborî vocea şi mai mult.

— Pentru situaţiile când un bărbat vrea să-şi exploreze latura feminină. Cu haine. Haine pentru femei.

Spre lauda lui, Greg nici măcar nu clipi. Şi nici Tyler.

— Dacă veniţi până la biroul meu, domnule Roth, vom vedea ce putem face, spuse Greg pe un ton expansiv, de parcă erau pe punctul să se angajeze într-o discuţie ca-ntre bărbaţi despre calităţile ţigărilor de foi marca Monte Cristo comparativ cu a celor marca Romeo y Julietta.

Tyler îi aruncă lui Cleo o ultimă privire, pe care aceasta i-o susţinu cu un zâmbet triumfător, ca şi cum l-ar fi provocat sfidător să-i creeze necazuri.

— E o chestiune delicată, îi spuse Tyler lui Greg. Aştept sosirea unui prieten care ar putea fi interesat de un asemenea magazin.

— Un prieten, încuviinţă Greg cu capul. Desigur, desigur! Veţi fi uimit să vedeţi cum ne pricepem noi să rezolvăm problemele prietenilor.

Schimbul lui Cleo începu a doua zi dimineaţa, la ora şapte. Era obosită, pentru că somnul îi fusese bântuit de imagini tulburătoare ale trupului ei alături de un altul – bărbătesc, musculos, suplu, cu părul tuns perie şi ochi negri – zvârcolindu-se într-un pat. Se trezi la patru şi nu mai reuşi să adoarmă, aşa că zăcu în aşternut până la cinci şi jumătate, când ceasul deşteptător îi ţipă strident să se trezească.

Trish, ghemuită pe partea cealaltă a patului, nici nu se clinti când Cleo aruncă deoparte păturile. Ştia că va trebui să-şi găsească o locuinţă proprie în curând. Nu putea continua să împartă cu Trish încăperea aceea înghesuită, deşi ea îi tot spunea cât de fericită e că locuiesc împreună. Era ca şi cum ar fi fost din nou copii şi ar fi dormit una la alta. Discutaseră să-şi găsească un apartament doar pentru ele două, dar ajunseseră la concluzia că deocamdată nu-şi puteau permite.

Recepţia era deja aglomerată, căci mulţi dintre oaspeţi plecau devreme. La tejgheaua recepţiei lucrau patru membri ai personalului, iar Tyler se alătură cozii formate în faţa lui Cleo. După zece minute în care fusese conştientă că el îi priveşte chipul obosit, mai rămase doar o persoană de care să se ocupe şi după aceea trebuia să aibă de-a face cu el.

Norah, recepţionera de lângă ea, îşi expediase ultimul client mulţumit şi era liberă.

— Pot să vă ajut? îl întrebă ea pe Tyler cu un zâmbet strălucitor.

El clătină din cap şi-i oferi fetei un surâs absolut criminal, de genul celor care provoacă garantat

oricărei femei furnicături pe sub lenjeria intimă, oricât de matinală ar fi fost ora.

— Mulţumesc, nu, trebuie să vorbesc cu Cleo.

Norah se răsuci cu încetineală spre Cleo, cu un zâmbet răutăcios care spunea „Te-am prins, păpuşico!". O clipă mai târziu, prefăcându-se că vrea să ajungă la capsatorul lui Cleo, îi şopti:

— Pui ceva la cale cu bărbatul ăsta superb?

Tyler le privea pe amândouă şi zâmbea plin de sine. Cleo simţi că fierbinţeala din piept se ridică în sus, până la rădăcina firelor de păr.

— Mă enervează, îi şuieră ea lui Norah.

— Mă poate enerva pe mine oricând pofteşte, şopti aceasta răguşit, într-o imitaţie credibilă a lui Mae West.

— Da, socoteala pare exactă, rosti bărbatul cu înfăţişare de om hărţuit de care ar fi trebuit să se ocupe Cleo şi care semnă nota de plată şi se îndepărtă grăbit.

Tyler se apropie cu mişcări de felină.

— Pot să vă ajut? Plecaţi dimineaţa asta?

— Nu, vreau să mă interesez despre ceva ce am solicitat şi încă n-am primit. Trebuie să spun că sunt puţin surprins. Un hotel de calibrul acestuia ar trebui să se ocupe de toate *nevoile* clienţilor săi.

— Ah, şi care e problema? întrebă Cleo, adoptând pe dată un ton profesional şi întrebându-se care o fi fost vina hotelului.

— Voiam să împart cu o persoană specială o sticlă de şampanie şi în minibar nu există marca pe care o prefer. Mai rău chiar, acea persoană specială din hotel nici măcar n-a venit, îi zâmbi el cu subînţeles.

Aluzia era clară.

Norah avea din nou un client de care să se ocupe, un gentleman vârstnic, îmbrăcat elegant, cu un set de valize asortate, din piele lucrată manual, şi nişte maniere fermecătoare. O privi pe Cleo şi-i zâmbi larg. Cleo simţi un val de iritare.

— Ei bine, spuse ea, domnul ar trebui să se adreseze la bar în legătură cu şampania. Aici avem aproape toate mărcile şi dacă nu dispunem în stoc de cea pe care o preferaţi, putem rezolva să vi se aducă. Totuşi, hotelul nu obişnuieşte să furnizeze partenere clienţilor săi. Categoria de cinci stele nu include acest gen de servicii, decât poate în hotelurile Roth.

Norah îşi înăbuşi un chicotit, iar domnul cel vârstnic izbucni pur şi simplu în râs.

— Fiule, se pare că doamna îţi spune că vrea să fie lăsată în pace, îi zise el lui Tyler.

— Îi tot spun asta, dar el nu pricepe, comentă Cleo. Nu-i prea deştept.

— Nu poţi să-l învinovăţeşti că a încercat, adăugă domnul. Şi să ştii că pare destul de deştept.

— Se preface că e greu de cucerit, zise Tyler ignorând-o pe Cleo şi întorcându-se spre celălalt bărbat. Ce ţi-e şi cu femeile astea!

— A doua soţie a mea făcea la fel, spuse bărbatul vârstnic pe un ton meditativ. Nu, stai puţin, era a treia!

— Dar actuala doamnă...

Norah privi în jos spre ecran să verifice înainte de a-i oferi un zâmbet ameţitor...

— Doamnă Lewis?

— Nu există nici o actuală doamnă Lewis, spuse domnul Lewis zâmbind. Patru neveste sunt destule pentru orice bărbat.

— Patru?

— Patru. Pentru unii e un număr cu ghinion.

— Treisprezece e număr cu ghinion pentru unii oameni, ciripi Norah plină de speranţă – era un bărbat fermecător.

— Pentru mine, a fost patru, spuse domnul Lewis sec. Mult noroc cu ea, adăugă el către Tyler, făcând semn cu capul. Urmează-mi sfatul şi pune-o să semneze un contract prenupţial. N-am vrut să te jignesc, i se adresă el lui Cleo.

Aceasta explodă.

— Disprețuiesc orice femeie care încearcă să-și lase bărbatul falit când divorțează! se răsti ea revoltată. Eu mi-am câștigat întotdeauna existența și asta nu s-ar schimba câtuși de puțin pentru simplul motiv că am ajuns la un divorț. Oricum, în cazul de față, nu se poate pune problema. Nu pot să-l suport pe bărbatul ăsta!

Îi aruncă o privire tăioasă lui Tyler.

— Nu mă poate suporta, aprobă Tyler. Sunt cel mai enervant bărbat din câți a cunoscut vreodată, dar ăsta e un început bun, pentru că mie-mi plac scânteile. Ce-ar putea fi palpitant alături de o femeie care se topește după tine? Cleo și cu mine am putea să petrecem niște momente sălbatice împreună.

Felul cum rosti „momente sălbatice" făcu pulsul lui Cleo să crească imediat.

— Asta chiar că-mi amintește de soția numărul doi, îl avertiză domnul Lewis. Scânteile sunt sexy, dar cam periculoase. Deși, reflectă el, încă o mai iubesc. Ea m-a părăsit. Ar trebui s-o sun.

— S-o sunați neapărat, zise Tyler.

Apoi se aplecă peste tejghea, ceea ce lui îi era ușor, pentru că era atât de înalt, și îi atinse intenționat mâna lui Cleo, cu un gest blând, înainte să se îndrepte de spate. N-o mai atinsese din seara aceea groaznică din Carrickwell, când o ridicase de pe jos, și Cleo simți cum îi trece prin trup, năvalnic, scânteia despre care vorbea el. Se smuci înapoi.

— Cina? Te iau la ora șapte? Știu un locșor grozav unde am putea merge, spuse Tyler privind-o țintă, pătimaș, cu ochii lui adânci și întunecați.

— Tura mea se încheie la șapte, cedă ea, hotărâtă să nu-și piardă stăpânirea de sine. Și nu ies niciodată în ținuta de serviciu. Te iau de-aici la opt și jumătate și-ți arăt un locșor grozav, care-mi place foarte mult. Bine?

— Despotică, oftă domnul Lewis. Ca soția numărul patru.

— Îmi place că-i despotică, rânji Tyler. E distractiv s-o-mblânzești.

Și plecă, suflând o bezea în direcția lui Cleo.

— E abia șapte și jumătate dimineața și ai deja o întâlnire pentru diseară, oftă Norah.

— Cred și eu, la felul cum arată... interveni domnul Lewis privind-o admirativ pe Cleo. Tipul ăla e Tyler Roth. E ceea ce maică-mea ar fi numit „o pradă pe cinste".

— N-am de gând să-l vânez, spuse Cleo, încă înciudată de remarca lui despre contractul prenupțial.

— Asta se vede cât de colo, o asigură domnul Lewis. E genul de bărbat care nici nu s-ar uita la tine dacă ai face-o.

Dacă ar ști el, gândi Cleo. Nu voia să iasă cu domnul Moștenitor Al Milioanelor Roth pentru că era cine era, ci doar ca să-l poată umili așa cum o umilise el. Atunci va fi fericită.

— Aș putea să jur că-ți place de el după felul în care-ți bați capul cu ce-ai să porți la întâlnirea asta, bombăni Trish stând pe podeaua dormitorului pe care-l împărțeau.

Patul era acoperit cu toate hainele lui Cleo, cu aproape toate hainele lui Trish și cu câteva aparținându-i lui Diane, care locuia și ea în aceeași casă cu ele și care avea un ochi foarte ager în privința articolelor vestimentare cu adevărat elegante.

— Bineînțeles că nu-mi place de el, protestă Cleo. Nu fi ridicolă! Și nu e o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului.

Se întoarse într-o parte, ca să poată vedea în oglindă și din alt unghi fusta neagră din dantelă, foarte largă la poale, a Dianei. Aceasta spuse că o poartă de obicei cu o bluză roz-pastel cu decolteu oval, adânc, dar Cleo nu era sigură că i-ar fi stat

bine cu roz. În plus, cum avea picioarele lungi, fusta îi era mai scurtă decât lui Diane şi abia îi ajungea la genunchi.

— Nu-s prea sigură de fustă. Şi bluza nu-i cam decoltată? întrebă ea trăgând în sus decolteul şi analizând cu o privire critică măsura care îi ascundea sânii.

— Prea decoltată? Pe naiba, e prea puţin decoltată, dacă mă întrebi pe mine. Doar nu vrei să arăţi de parcă tocmai ai coborât din autobuzul de Cucuieţii din Deal!

— Dar nu vreau să arăt nici ca o uşuratică, îi răspunse Cleo răsucindu-se iar în faţa oglinzii. Aşa m-a considerat prima dată.

— Of, zău aşa, nu mai începe cu asta! bombăni Trish.

Amintirea acelei seri devenise un mic motiv de conflict între ele. Trish fusese cea beată criţă şi făcuse ca impresia să se extindă şi asupra tovarăşelor ei.

— N-a fost vina mea! Eu doar sărbătoream. Şi, oricum, cui îi pasă?

— Mie îmi pasă. Nu e tocmai mesajul ideal pe care-l pot transmite întregii lumi femeile: că ne alcoolizăm în aşa hal, încât cădem grămadă în faţa cluburilor şi ne pierdem cunoştinţa.

Şi cu siguranţă nu-i mesajul pe care să-l transmiţi unui bărbat atrăgător pe care, în alte circumstanţe, ai vrea să-l impresionezi.

— Bărbaţii fac mereu dintr-astea, protestă Trish. De ce nu şi femeile?

— Dacă ar fi fost oriunde altundeva, nu în Carrickwell... Lumea vorbeşte şi ai mei ar fi copleşiţi de ruşine să-şi imagineze că zăceam beată în şanţ. Când mă gândesc la vremurile când eu şi tata ajutam să iasă din barul hotelului oameni care abia se mai ţineau pe picioare...

— Te-a sunat cumva cineva din preţioasa ta familie ca să discutaţi problema asta? întrebă Trish caustică.

— Nu.

Nimeni din familia lui Cleo nu dăduse telefon, din nici un motiv. Şi asta era încă mai dureros.

— Pace?

— Pace. Scuză-mă, am fost o afurisită, spuse Trish cu regret.

— Nu-i nimic. Ce zici de asta?

Cleo se învârti în faţa prietenei ei, îmbrăcată cu o bluză simplă, albă, la fusta cea neagră.

— Elegant! Zău, Cleo, oricine te-ar vedea acum ar zice că eşti nebună după tipul ăsta.

— Nu-mi place de el, insistă iarăşi Cleo.

— Atunci de ce ieşi cu el?

Cleo îşi pusese aceeaşi întrebare toată ziua.

— Ca să mă răzbun.

— Ai putea să te răzbuni şi fără să ieşi cu el, sublinie Trish. Conectează-i ore întregi televizorul din cameră la canalul porno, ca să se aleagă cu cea mai penibilă notă de plată de pe planetă, pune-i laxativ în micul dejun, programează-l să fie trezit prin telefon din sfert în sfert de oră începând de la trei dimineaţa – ai posibilităţi *nesfârşite* să te răzbuni, încheie ea voioasă.

— Ce minte diabolică ai! constată Cleo uimită.

— Mersi, rânji Trish.

— Ar fi prea mascat, spuse Cleo, care detesta acţiunile făcute pe şest. Când îmi iau revanşa, vreau să ştie că eu am făcut-o.

Când intră în hotel şi-l văzu pe Tyler stând în hol, cu capul negru şi lucios aplecat studios asupra revistei *Newsweek*, dorinţa ei de răzbunare păli pentru moment. Purta pantaloni de culoare închisă, un pulover împletit din lână fină care se mula pe umerii puternici şi era ţinta privirilor admirative ale fetelor de la recepţie. Cleo îşi spuse că a fost o idee total neinspirată să se întâlnească cu el acolo, în cuibul bârfei: faptul că ieşeau împreună avea să devină ştirea săptămânii.

Tyler ridică ochii şi păru cu adevărat bucuros să o vadă, ca şi cum ar fi fost o întâlnire obişnuită. La dracu'! înjură Cleo în gând. Toată prefăcătoria aceea era mai dificilă decât îşi închipuise.

— Arăţi minunat, spuse el ridicându-se în picioare, apoi se aplecă şi o sărută formal pe obraz.

În ţinuta ei de împrumut, cu părul lăsat liber pe umeri şi ochii conturaţi de umbre ademenitoare, Cleo ştia că arată excelent.

— Mulţumesc, îi răspunse ea, urmând sfatul tuturor articolelor de prin reviste despre acceptarea cu graţie a unui compliment – dacă ar fi spus „am împrumutat fusta şi părul meu e puţin cam lânos, pentru că am rămas fără balsam", ar fi sunat prosteşte.

— Şi tu arăţi bine, spuse ea.

La urma urmelor, era o femeie modernă şi nu credea că complimentele ar fi privilegiul exclusiv al bărbaţilor. În plus, el chiar arăta bine.

— Mulţumesc, zise el înclinând capul şi părând mulţumit. Care-i planul, Cleo?

Se simţi puţin dezorientată de atitudinea lui, căci anticipase o adevărată dispută pe tema programului serii, pe care ea abia o aştepta. Poate că Tyler îşi canaliza toată latura neîndurătoare a persoanei lui spre chestiunile de afaceri.

— Planul e că nu există nici un plan, răspunse ea.

Dar nu era adevărat. Petrecuse toată ziua cu elaborarea planului, ceea ce făcuse din ea o recepţioneră aproape inutilă.

— Vom face o plimbare prin zonele din Dublin pe care turiştii nu le văd. Nu că traseele pentru turişti n-ar fi bune, dar nu vreau să crezi că suntem cu toţii nişte ţărani îmbrăcaţi cu *geansai* vechi, tricotate în casă şi pălării de lână.

— Ce e un *geansai*? întrebă el, căci nu auzise prea bine.

— Gan-zi, îi corectă ea pronunţia. Înseamnă bluză, pulover, jerseu.

— Mă poți învăța și alte cuvinte? o întrebă el entuziasmat.

Cleo zâmbi larg. Da, categoric își lăsase latura nemiloasă în apartamentul de la hotel.

— Sigur că da!

Se plimbară prin oraș, bucurându-se de aerul călduț de început de vară și vorbind fără încetare. Cleo descoperi că-i e mai ușor să vorbească în mers. Dacă nu se uita la Tyler putea să se poarte firesc, dar când își ridica privirile spre fața lui, se trezea că se comportă ciudat. Ca o fătucă idioată care e topită după un băiat, își spuse ea. Cât de cumplit de stânjenitor!

În cele din urmă, ajunseră la restaurantul franțuzesc pe care-l alesese Cleo. Amândoi erau morți de foame și se grăbiră să comande. Cleo ceru moluște, iar el, crevete din golful Dublin. Un grup de fete îmbrăcate provocator, arătându-și fără rețineri picioarele, trecu nonșalant pe lângă masa lor și două dintre ele îi aruncară ocheade lui Tyler fără nici un pic de sfială.

— Câtă necuviință! spuse Cleo enervată.

Tyler își arcui sprâncenele întrebător, gest care avea darul s-o irite în mod deosebit. Părea că-i face plăcere să o tachineze.

— Prea mult aur, prea multă piele dezgolită și prea mult înălbitor, îi explică ea răstit.

— Așadar, dezaprobi excesul de piele expusă? o întrebă în stilul lui onctuos. Cred că e ceva ce ține de religie. Ești catolică, nu-i așa? Ți-ai făcut studiile la o școală de maici, nici nu ți-ar trece prin cap să faci sex înainte de căsătorie și-ți mărturisești păcatele unui preot, nu?

Cleo își jură că, imediat ce oamenii de știință vor inventa ochelari cu raze laser cu care să se poată nimici oamenii dintr-o singură privire, își va cumpăra cu siguranță o pereche.

— Pentru informarea dumitale, domnule Roth, cu toate că mi-am făcut într-adevăr studiile la o școală de maici...

El zâmbi draconic la auzul vorbelor ei.

— Mă consider în primul şi-n primul rând creştină. Unii oameni etichetează asta drept catolicism *à la carte* – alegem ce vrem din meniu. Exact aşa eşti dumneata, un evreu *à la carte*, adăugă ea pe ton dulce, făcând semn cu capul spre farfuria lui. Dacă ai fi fost un evreu ortodox, n-ai fi mâncat crevete.

Tyler se mulţumi să-i zâmbească şi, înfigându-şi furculiţa într-un alt crevete, muşcă din el cu dinţii lui foarte albi.

— Primul meu prieten era evreu, îi explică ea. Era foarte interesant în privinţa datinilor evreieşti.

— Hm, şi pe-atunci erai o rebelă? La fel şi el, să aibă drept iubită o *shiksa*!

— Îmi respecta moştenirea culturală, aşa cum şi eu o respectam pe a lui, se răsti Cleo, înfuriată din nou.

— Şi eu îţi respect moştenirea, Cleo, spuse el împăciuitor. Te tachinam doar, fiindcă e tare amuzant. Eşti atât de tachinabilă! Există cuvântul ăsta? Se spune că voi, irlandezii, sunteţi adevărate genii în materie de literatură, aşa că ar trebui să ştii.

— Dacă Irlanda e faimoasă pentru geniile ei literare, atunci Manhattanul pentru ce e faimos? Pentru atotştiutorii care ar trebui să se ducă acasă şi să-şi vadă de treburile lor?

— Îmi amintesc că Irlanda mai e faimoasă pentru încă ceva – pentru firea prietenoasă a locuitorilor ei, spuse Tyler cu toată nesinceritatea.

Cleo se răzgândi: putea totuşi să fie nemilos şi dur dacă voia.

— Ăsta-i celălalt *ştic*[1] al irlandezilor, nu? continuă Tyler. O sută de mii de „bine ai venit"! *Cead míle fáilte*, zise el pronunţând perfect cuvintele irlandeze. Îmi plac expresiile irlandeze. Care-i cealaltă? „Mulţumită

1. Termen idiş care desemnează o temă comică. În limbaj comun, se referă la orice talent, obicei sau excentricitate pentru care o persoană este foarte bine cunoscută.

Domnului." Asta-i simpatică. Cum se spune în limba galică?

Mă tachinează doar, îşi spuse Cleo în sine.

— *Buíochas le Dia,* traduse ea.

— Minunat!

Tyler dădu din cap cu încântare şi, dacă n-ar fi fost aşa de enervant când o făcea pe deşteptul, Cleo şi-ar fi spus că arată adorabil.

Până şi urechile lui erau frumoase, nu ca toartele alea uriaşe de oală care le ies în evidenţă bărbaţilor de o parte şi de alta a capului când îşi tund părul foarte scurt. Nu. Urechile lui Tyler Roth erau fine, frumos desenate, stăteau lipite de craniul cu formă perfectă şi nu stricau cu nimic linia masculină, aspru cioplită a maxilarului. Pentru Dumnezeu, de ce observa asemenea lucruri?

— Expresiile irlandeze sunt aşa de drăguţe! La fel şi fetele... N-am vrut să te jignesc, se apără el ridicând palmele spre ea. N-aş vrea cu nici un chip să te jignesc, Cleo, încercând să strecor subînţelesuri în acel comentariu. Egalitatea dintre sexe e un principiu important în hotelurile Roth. Unul dintre principiile noastre esenţiale.

Cleo dădu din cap aprobator. Tocmai îi venise o idee nemaipomenită.

— Îmi dau seama că egalitatea este importantă pentru tine, spuse ea cu gravitate. De fapt, mi-a venit în minte o altă expresie irlandeză simpatică.

— Serios?

— Serios. O să-ţi placă. Ţi se potriveşte foarte bine. *Póg mo thoin.*

Cu siguranţă că oricine l-ar fi învăţat cele câteva expresii irlandeze pe care le cunoştea nu s-ar fi gândit să-l înveţe şi „pupă-mă în fund".

— Ce înseamnă?

— Înseamnă „noroc", spuse ea cu un zâmbet larg. E una dintre zicalele noastre cele mai vechi, de pe vremea lui... ăăă... Brian Boru, cred.

Puțină paradă de cunoștințe istorice are să-l impresioneze.

— Și, fiindcă este atât de veche, e considerată ca fiind irlandeză pură, bogată și plină de sens. „Fie ca norocul glorios al poporului irlandez și binecuvântările Domnului să te însoțească mereu" este traducerea mai lungă și mai fidelă.

— O expresie atât de scurtă, care spune atât de multe, nu-i așa?

— Irlandeza este o limbă neobișnuită, cu un lirism aparte. Cuvintele simple au numeroase înțelesuri.

— Am priceput. Spune-o încă o dată, ca s-o țin minte, îi ceru el.

Cleo trebui să-și muște partea interioară a obrazului ca să nu izbucnească în râs.

— *Pog* – așa cum ai spune „rog"... *mmo hău-in*, dar spune legat. *Hău-in*.

— *Pog mo thoin*, repetă el. M-am prins!

— Da, te-ai prins.

Cleo zâmbi în sinea ei. Abia aștepta să-l vadă cum le va spune oamenilor, pe un ton nevinovat, să-l pupe în fund în limba irlandeză.

Apoi vorbiră despre munca lor. Mândria o făcu pe Cleo să nu-i vorbească despre Willow și despre plecarea ei intempestivă din Carrickwell. Era sigură că avea cunoștință de hotelul ei atât de iubit, dacă adulmecase prin zonă după un teren de vânzare, și într-un fel nu voia ca el să știe că se număra printre oamenii care conduseseră atât de prost un hotel minunat, încât îl duseseră practic la faliment. Din același motiv, îi spuse că numele ei de familie este Malley, căci Malin nu era un nume prea des întâlnit.

Tyler îi povesti cum își croise el drumul în afacerea familiei.

— Oamenii cred că poți ajunge oriunde cu ajutorul nepotismului, spuse el. E drept, te poate aduce peste prag, dar trebuie să muncești ca să rămâi acolo. Tatăl meu are credința că toată lumea trebuie

să muncească din greu, iar eu mai greu decât oricine. Spune că, pe vremuri, trudea de două ori mai mult ca oricine altcineva, pentru că banul rămânea la el, și la fel procedez și eu.

Lui Cleo i-ar fi plăcut să-i povestească despre felul cum crescuse, dar nu o făcu. În schimb, îi spuse – conștientă că-l păcălește și urându-se pentru asta – că părinții ei avuseseră o mică afacere pe care o vânduseră.

Tyler locuia în Manhattan, ceea ce pentru ea însemna o altă lume.

— Tu unde locuiești? o întrebă el.

— Cu prietena mea Trish, răspunse ea, înainte să-și dea seama ce spune.

Faptul că locuia cu prietena ei cea mai bună și împărțea cu ea o canapea nu tocmai confortabilă nu se asorta cu modul de viață al unei tinere și ambițioase angajate într-un post important, la un mare hotel.

— Într-un apartament din oraș?

— Ă, nu, într-o casă, de fapt o casă cu mai multe apartamente, împreună cu o altă prietenă de-a noastră, adăugă Cleo.

Nu era cu totul minciună. Trish chiar locuia într-o casă în care mai locuia încă o prietenă a lor. De fapt, încă șase. Oricum, Tyler n-avea să pună piciorul acolo.

— Casa se află în afara orașului; amândouă preferăm un stil de viață mai relaxat. Știi, orașul e atât de agitat!

În realitate, apartamentele din oraș depășeau mijloacele financiare reunite ale întregului grup.

— Așa este, spuse Tyler înclinându-și capul în semn de înțelegere.

Potrivit planului, urmau să-și încheie seara într-un bar, numit The Sheperd, unde Cleo și Trish petrecuseră nenumărate seri în studenție. După cum conveniseră, Trish și o parte a găștii erau acolo. Cum Cleo *nu* le trimisese pe telefonul mobil mesajul

de urgență care însemna „Ajutor, e un coșmar, dați-mi telefon și scoateți-mă de-aici!", Trish aștepta cu ochii cât cepele, curioasă să vadă cum era Tyler. Probabil că reușise să treacă un test invizibil, dacă tot mai era cu Cleo și nu se produsese nici un incident care să necesite implicarea gardienilor sau a Poliției.

— Bună, Cleo, de când nu te-am văzut! ciripi Trish din capătul opus al barului când îi văzu pe cei doi intrând.

Toată lumea din bar întoarse capul să-i privească și se auzi un murmur aprobator la vederea unui cuplu atât de reușit.

— N-am știut că ne întâlnim cu prietenii tăi, îi spuse Tyler în timp ce o urma spre gașca ei, așezată la o masă în colț.

— Nu știam că vor fi aici, răspunse ea, convinsă că vorbele ei nu sună prea convingător.

— Ce surpriză! declamă Trish ca un actor de mâna a treia într-o producție de teatru de amatori.

Așezându-se pe scaunul de lângă ea, Cleo îi dădu un ghiont în coaste, ca s-o facă să tacă.

— Bea cineva ceva? întrebă Tyler.

În mod miraculos, toți cei opt membri ai grupului abia își goliseră paharele și acceptau încă un rând, mulțumim frumos. Tyler nu dădu înapoi în fața dimensiunilor comenzii.

— Asta înseamnă două halbe de Guinness, un whisky Paddy, două Cola dietetice, o sticlă de Heineken, un suc de portocale pentru tine (Diane, posesoarea fustei pe care o purta Cleo, aprobă cu un zâmbet), un gin tonic (Trish bătu angelic din gene) și o apă minerală pentru Cleo.

În timp ce Tyler era la bar, Cleo își privi înciudată prietenii.

— Voi nu aveți pic de mândrie? E doar bărbatul cu care am întâlnire, nu banca Allied Irish!

— Scuze, îngânară câţiva în cor.

— Mda, scuze, li se alătură şi Barney, posesorul preţioaselor CD-uri cu REM.

— N-am vrut să părem nişte pomanagii, bombăni Ron care, după spusele lui Trish, nu punea niciodată colacul WC-ului la loc.

— Bărbatul cu care ai întâlnire, nu zău, murmură Trish. Şi eu care credeam că e dovada vie a dictonului care spune că răzbunarea e un fel de mâncare ce se serveşte rece!

— Ţine-ţi gura! şuieră Cleo, fără ca zâmbetul să-i dispară de pe faţă. Tocmai asta fac.

— Eu zic că e un tip superb, interveni Carol, noua prietenă a lui Trish, care arăta într-adevăr ca un fotomodel – subţire ca o trestie, cu părul foarte blond şi foarte în genul lui Gwyneth Paltrow.

Cleo nu zise nimic.

Tyler se integră excelent în grup, în principal pentru că avea darul de a şti cum să vorbească absolut cu oricine. Îndeosebi Carol a fost foarte vorbăreaţă cu el şi, spre marea enervare a lui Cleo, nici el nu s-a lăsat mai prejos.

Când Carol se oferi să-i arate oraşul – cum *îndrăznea*?! –, Tyler spuse că va încerca să rostească expresiile irlandeze pe care le învăţase, ca să vadă dacă le-a reţinut. Aplaudară cu toţii felul în care pronunţă *cead mille failte* şi *go raibh agat*, dar fură gata să cadă de pe scaune de râs când îl auziră spunându-i lui Trish *pog mo thoin*.

— Cleo, obrăznicătură ce eşti, pun pariu că tu l-ai învăţat să spună asta! Ce farsă răutăcioasă! spuse Carol, bătându-l pe braţ cu un gest intim.

— Aşadar, nu înseamnă ce mi-ai spus tu, zise Tyler netulburat.

Cleo se făcu stacojie de umilinţa acestei dovezi a răutăţii ei.

— Nu! ţipă ascuţit Carol, încă agăţată de braţul lui şi traducându-i corect expresia.

— Lui Cleo îi place să mă tachineze, spuse el. Nu-i așa?

Se întoarse și o privi țintă. Cleo simți că-i tresaltă inima.

— Așa-i că e simpatic? spuse Trish cu surprindere o oră mai târziu.

Se afla împreună cu Cleo și restul colocatarelor în autobuzul Nightlink[1], poreclit și „legătura beților", deoarece oamenii îl luau să se întoarcă acasă după o noapte petrecută în oraș. Nici una dintre ele nu dădea bani pe taxi, deși Cleo îi spusese lui Tyler că va lua unul. Ar fi fost de-a dreptul penibil să urce grămadă în autobuz împreună cu fetele, ca un grup de școlărițe, în timp ce el sărea într-un taxi.

— E adorabil, îi răspunse Cleo de pe locul ei din fundul autobuzului, unde ședea visătoare, ignorând gazele de eșapament.

— Desigur, toată povestea n-are nici un viitor, continuă Trish. El e genul de playboy internațional plin de bani, cu tătic bogat. Probabil că are un milion de fete trecute în agendă. Așa fac întotdeauna indivizii ăștia.

— Mda, aprobă Cleo, simțindu-se descurajată.

Știa că un bărbat ca Tyler poate să aibă cu ușurință câte o iubită în fiecare oraș prin care trecea, dar toată seara vorbise cu ea de parcă ar fi fost singura persoană din univers, în ciuda încercărilor mizerabilei de Carol de a se agăța de el. Da, sigur, îi făcuse plăcere să stea de vorbă cu toată lumea din grup, dar era unul dintre oamenii aceia care te fac să te simți de parcă s-ar afla acolo numai și numai pentru tine. Era foarte măgulitor.

— E doar de amuzament, îi spuse lui Trish.

Și abia atunci își dădu seama că minte. Până atunci nu-și mințise niciodată prietena. N-ar trebui să-i minți niciodată pe cei mai buni prieteni, mai

1. Legătura de noapte.

ales când ați trecut prin atâtea împreună. Dar Trish ar fi râs de ea dacă i-ar fi spus că a renunțat la cumplita-i răzbunare pe Tyler Roth, că se răzgândise. Ar fi vrut în schimb să-i simtă brațele în jurul ei, ținând-o strâns, să-i simtă respirația pe piele. Cum de se întâmplase una ca asta?

A doua zi dimineață, pe locul ei de la recepție o aștepta un plic pe care scria „personal". Tot mâzgăleala extravagantă a lui Tyler. Ciudat: de data asta, scrisul lui Tyler nu mai semăna atât de tare cu cel al unui tiran. Dacă i s-ar fi cerut să-l descrie acum pe autorul scurtei misive, ar fi spus „plin de forță".

Pentru un bărbat volubil, Tyler se dovedea succint în scris. „Încă o întâlnire? Ce ți-ar plăcea să facem? Nu vreau să dau buzna cu pintenii în intimitatea ta."

Pentru câteva clipe amețitoare, Cleo și-l imagină pe Tyler Roth echipat cu cizme de călărie și pinteni, gata de călărie în stilul „aprig" de demult. Apoi reveni la secolul curent. Vino-ți în fire, Cleo!

— Domnul Roth a lăsat plicul pentru tine, spuse Stan, unul dintre vechii prieteni ai lui Cleo care lucra cu ea în schimbul de noapte. Dar ți-a scris greșit numele pe plic. Uite, scrie „Cleo Malley", nu „Malin".

— Nu l-ai corectat? îl întrebă ea neliniștită.

— Nu, că se grăbea. Avea întâlnire la micul dejun cu o femeie, o păpușică pe cinste, aș zice eu, spuse el apreciativ.

— O *păpușică*? spuse Cleo, cam în același fel în care Lady Bracknell[1] pronunța cuvântul „poșetă".

Stan dădu din cap că da, în timp ce-și strângea lucrurile ca să predea recepția celor din tura de zi.

— Ce noroc mai au unii! bombăni el.

Gândul la păpușica respectivă o sâcâi pe Cleo următoarea oră și jumătate. Pe cine considera Stan

1. Personaj al piesei de teatru *The Importance of Being Earnest* (*Importanța de a fi onest*) de Oscar Wilde.

„păpușică"? Pe o femeie absolut uluitoare sau una mai obișnuită, gen „fata din vecini"? Întrebarea asta o obseda.

Era imposibil să se concentreze la încheierea notei de plată a bărbatului de la 172, care, gata de plecare, insista că nu consumase nimic din minibar, cu toate că una dintre cameriste îl înregistrase cu două whisky-uri, trei votci și o ciocolată Toblerone, când predase schimbul în seara anterioară. Cleo lucra alături de Norah, Paige și un italian simpatic pe nume Nero. Înregistră nota domnului Mincinos de la camera 172, apoi se întoarse spre Paige, care stătea lângă ea.

— Mă duc până la toaletă, șopti ea și dispăru grăbită.

Intră într-adevăr la toaletă, ca să arunce o privire scurtă chipului ei îmbujorat, apoi intră în sufrageria unde se servea micul dejun. Era abia opt și jumătate, dar cei mai mulți clienți – oameni de afaceri – fie plecaseră, fie își încheiau întâlnirile programate pentru micul dejun. Oamenii care locuiau la McArthur doar din plăcere abia începuseră să coboare la masă, contrastând prin atitudinea lor relaxată cu bărbații și femeile îmbrăcați în costume și taioare, care aveau de mers într-o mulțime de locuri, de întâlnit o mulțime de oameni și nici un pic de răgaz pentru încă o plăcintă daneză.

Cleo încercă să-și ia aerul că a venit cu treburi oficiale ale hotelului, și nu ca să-l spioneze pe afurisitul de Tyler Roth. Privi prin toată sala cea vastă, de parcă ar fi căutat un oaspete anume căruia trebuia să-i ducă un mesaj foarte important. La un moment dat îl zări. La o masă plăcută, intimă și fără aghiotantul lui, Larry McKenzie. Erau doar Tyler și femeia, care chiar că putea fi descrisă ca „păpușică". Perfect aranjată, îmbrăcată în negru, avea părul castaniu-roșcat, lucios pe care Cleo îl invidiase întotdeauna – foarte lucitor și „pentru părul meu nu e nevoie de balsam, mulțumesc foarte

mult". Se întoarse furioasă şi ieşi din restaurant cu paşi mari, apăsaţi. Cum îndrăznea Tyler?! Femeia aia nu era nici pe departe genul de persoană cu care ai întâlnire la micul dejun, ci micul dejun însuşi!

— Te simţi bine? o întrebă Paige în şoaptă când se întoarse după tejgheaua recepţiei.

— Da, mă simt bine.

— Poţi să-mi povesteşti în timpul pauzei, zise Paige încuviinţând din cap cu un aer înţelept.

Până apăru Tyler, după-amiaza târziu, Cleo devenise un pachet de nervi. Cei din familia Malin ar fi ştiut că, atunci când ochii fetei scânteiau şi gura de obicei zâmbitoare împietrea într-o linie subţire, era momentul să se păzească.

Pe de altă parte, Tyler Roth habar n-avea.

— Salut, zise el.

Se aplecă peste tejgheaua recepţiei şi o învălui cu o privire leneşă, provocatoare, care cu o seară înainte ar fi făcut-o să simtă că i se topesc oasele. În ziua aceea însă, oasele ei erau la fel de tari ca oţelul armat.

— Bună, îi răspunse ea glacial.

— Ai avut o zi proastă? întrebă el arcuindu-şi o sprânceană.

Cleo îşi aminti că-n seara din ajun el nu făcuse nimic să tempereze avansurile lui Carol, iar în dimineaţa următoare luase micul dejun cu o păpuşică aproape identică, doar cu părul de altă culoare. Probabil că avea într-adevăr o iubită în fiecare oraş din lume.

— Of, lasă-mă-n pace! se răsti ea.

— Ce-ai păţit, Cleo? o întrebă el împăciuitor.

— Am o întâlnire de afaceri mâine, la micul dejun şi vreau să mă duc acasă, să-mi aranjez părul, machiajul şi unghiile ca să arăt perfect.

Văzu pe chipul lui că a priceput imediat.

— Ai spioni în tot hotelul?

— Nu-s spioni, ci prietenii mei; îmi spun şi ei ce văd. Ca de exemplu, când un bărbat care pare interesat

de mine ia pe neașteptate un mic dejun foarte intim cu altă femeie.

— Sigur că da. Te referi la bârfă?

— Nu mă refer la bârfă! răspunse ea cu țâfnă.

— Dacă ți-aș spune că e lesbiană, s-ar schimba cu ceva situația?

— E lesbiană? Fata cu care te-ai întâlnit e lesbiană?

Asta schimba puțin lucrurile. Era improbabil ca Tyler să fi fost interesat la modul sentimental de păpușică, dacă era cu adevărat lesbiană. Pe de altă parte însă, unii bărbați iubeau provocările.

— Este lesbiană?

— Nu, recunoscu el. M-am gândit doar să văd dacă asta ar fi schimbat cu ceva situația.

— Ticălosule! Ești așa de enervant! Oare de ce-oi fi ieșit cu tine aseară?

— Pentru că îți place de mine? propuse el.

— Nu, nu-mi place. Nu-mi plac indivizii care se duc și iau micul dejun cu o femeie străină și după aceea își râd de mine și pretind că necunoscuta e lesbiană și...

— Păi, o întrerupse el, dacă-ți spuneam că a fost o întâlnire de afaceri, ceea ce a și fost, nu m-ai fi crezut; te-ai fi gândit că încerc să te induc în eroare. De fapt, a fost o întâlnire de afaceri. Întâmplarea face ca ea să fie o femeie extrem de atrăgătoare.

Cleo era sigură că-i făcuse plăcere s-o spună.

— O femeie pe care o consider extrem de atrăgătoare, continuă el.

Cleo își stăpâni pornirea de a-l pocni.

— Oricum, continuă Tyler, e măritată, are o căsnicie fericită și n-o interesez absolut deloc – nu că aș fi încercat vreodată, în caz că vrei să știi. Discutăm afaceri și atâta tot. Tu ești cea care e atât de pornită pe femeile cu carieră. Nu crezi că o femeie poate să aibă o carieră de succes și să și arate bine? *Tu* le faci pe amândouă.

— Să nu crezi că mă poți duce cu zăhărelul cu linguşiri, îl repezi Cleo, deşi trebuia să recunoască în sinea ei că simțea o oarecare plăcere.

Totul părea foarte plauzibil, dar poate că Tyler era genul de om care are întotdeauna la îndemână o scuză verosimilă pentru purtarea lui. Cleo hotărî că nu va deveni una dintre cuceririle lui.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton formal, ridicându-se în picioare. Ştii şi tu că a fost o greşeală. Venim din lumi diferite. Trebuie că mi-am pierdut mințile dacă am ieşit cu tine la cină. Îți mulțumesc, a fost o seară foarte plăcută, dar la revedere.

Tyler o prinse de încheietura mâinii, cu un gest blând şi totuşi ferm.

— Nu te purta aşa, te rog, spuse el.

— Chiar trebuie să țip şi să cer să fie chemată Poliția pentru că mă reții împotriva voinței mele?

— Poți să pleci dacă vrei, zise încet, cercetându-i chipul cu ochi aceia negri. Dar aş vrea să n-o faci. Vreau să ajung să te cunosc, Cleo. Nu pot face asta? Poate că venim din lumi diferite, dar ce importanță are? Chiar nu se poate face o fuziune între Manhattan şi Carrickwell?

Suna atât de ridicol încât lui Cleo îi veni să râdă; se aşeză înapoi pe scaun. Ştia că e învinsă.

— Bine, ai câştigat! Eşti un mare *eejit*, dar ai câştigat.

— Ce-i cu vorba asta, *eejit*, pe care o tot aud repetată peste tot?

— Hm, făcu Cleo meditativ, înseamnă persoană minunată, înțeleaptă...

— Prostii! râse el. Îți baţi joc de mine din nou, ca şi cu traducerile alea din irlandeză? A doua oară nu mă mai păcălești, domnişoară Malley!

Cleo tresări la gândul că el încă nu-i ştia adevăratul nume de familie. Nu putea să-i spună acum. O să-i spună mai târziu.

Duminică seara ieşiră din nou, de data asta la cinematograf, iar Cleo descoperi că nu-şi poate aminti mare lucru din film, căci fusese conştientă doar de faptul că stă aproape de Tyler, cu mâna în mâna lui. Senzaţia era minunată.

Ştia că nu e vorba doar de atracţie fizică – îl plăcea, îi plăcea râsul lui, felul cum o tachina cu blândeţe, interesul pe care i-l arăta. Părea straniu să recunoască, dar avea sentimentul că-l cunoaşte de ani întregi. Probabil că în afaceri avea o doză de cruzime, dar mai exista şi o altă latură a lui Tyler Roth. O latură pe care-i plăcea s-o vadă.

Tyler trebuia să plece cu avionul la Galway luni dimineaţa, pentru licitaţia de terenuri, iar Cleo îşi dădea seama cu mare tristeţe că micul lor episod romantic ajunsese aproape de sfârşit. El se va întoarce în lumea lui, ea va rămâne într-a ei, iar şirul de iubite din fiecare oraş al lumii îl va revendica din nou.

Oare ea va fi iubita din Dublin? Nu, n-ar fi acceptat în ruptul capului să fie doar un număr în agenda lui telefonică. Doar atât nu era îndeajuns. Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât se îndrăgostea mai tare.

Da, se îndrăgostise de el. Era sigură. N-ar fi crezut că poţi să te îndrăgosteşti de cineva atât de repede, dacă nu i s-ar fi întâmplat chiar ei.

După film, Tyler o invită să se întoarcă la hotel şi să meargă în apartamentul lui, să bea un pahar înainte de a merge la culcare. Deşi raţiunea îi spunea să refuze, acceptă.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la tine cum trebuie, zise el.

— Sper că nu-ţi închipui că un rămas-bun cum trebuie înseamnă o zbenguială în pat, îl mustră ea cu severitate, încercând să ascundă cât de nefericită se simţea.

— Hei, par eu c-aş fi genul ăsta de om? o tachină el făcând semn unui taxi.

Cleo nu mai intrase până atunci în vreunul dintre cele patru apartamente penthouse[1] ale hotelului. Văzuse multe dintre celelalte camere, dar pe acestea nu, fiindcă nu fuseseră incluse în turul de inițiere pe care îl făcuse. Apartamentul ocupat de Tyler era la fel de somptuos și luxos precum și-l închipuise. Hotelul McArthur se mândrea cu decorațiunile interioare simple, dar de o mare eleganță. Tălpile ți se afundau în covoare, trupul ți se afunda în canapelele enorme și catifelate la atingere și, pe cât se părea, restul corpului ți s-ar fi afundat cu aceeași plăcere în patul cu așternut din bumbac.

— Plăcută cameră, zise ea cu nonșalanță plimbându-se de jur-împrejur și admirând trandafirii albi din vaza simplă, pătrată de pe măsuța de cafea scundă.

— Da, e frumoasă, foarte frumoasă, încuviință Tyler.

Lui Cleo îi plăcu replica lui, care arăta că nu e chiar atât de obișnuit cu bogăția și luxul încât să le considere perfect normale. Dacă ar fi văzut dormitorul strâmt pe care-l împărțea cu Trish în zilele acelea!

— Ce-ai dori să bei? o întrebă el scoțându-și sacoul și lăsându-l pe speteaza unui scaun.

Purta o cămașă descheiată la primul nasture, în deschizătura căreia apărea, la baza gâtului, un mic triunghi de piele măslinie. Oare exista ceva mai sexy decât porțiunea aceea minusculă din trupul unui bărbat? Cleo își umezi buzele.

— Hm, aș bea cu plăcere un ceai. De mușețel ar fi grozav.

Mușețelul avea s-o ajute să adoarmă când ajungea acasă, căci altfel nu știa când va reuși să închidă ochii după o zi cu atâtea emoții.

---

1. Apartamentele de tip penthouse ocupă de obicei ultimul etaj al vilelor cu apartamente, au o suprafață construită foarte generoasă și vedere panoramică, având geamuri pe toate cele patru laturi ale imobilului.

El se așează pe brațul fotoliului și ridică receptorul să sune la serviciul de cameră. Comandă două ceaiuri de mușețel și Cleo își zise că era un gest tare drăguț. Majoritatea bărbaților urau ceaiul de mușețel. Nat obișnuia să spună că are gust ca de fiertură de buruieni din curte, deși se străduise să-i facă ei plăcere și să-l bea. Se gândi cât de diferiți erau el și Tyler. Nat semăna cu un cățeluș gata mereu să se gudure, dornic să-i mulțumească pe cei din jur, pe când Tyler era distant și avea o agresivitate leonină, părând la prima impresie că n-ar face pe plac altcuiva decât lui însuși. Și totuși, iată-l pe acest Mascul Dominant încercând să-i intre în voie. Acest lucru avea ceva incredibil de atractiv și de seducător. Și va pleca în curând... Cleo simți că i se strânge puțin inima.

— Așa, spuse el așezându-se la un capăt al canapelei lungi.

Ea ședea la celălalt capăt. Era o canapea mare.

— Așa, îi răspunse ea cu un zâmbet.

— Ți-e frică să nu te mușc? glumi el bătând cu palma spațiul dintre ei.

— Vrei să zici că n-ai face-o?

Îi zâmbi cu gura până la urechi și se trase mai aproape de ea.

— Probabil că grăbim puțin lucrurile, dar știi că mâine plec cu avionul la Galway, iar de acolo, la New York, în ziua următoare...

— Da, știu, îl aprobă ea gravă. Și trebuie să apuci să pui mâna înainte de plecare.

— Nu-i deloc așa! replică el, părând realmente jignit. Tu nu ești genul acela de fată, Cleo și nici eu nu-s genul acela de bărbat.

— Eu am auzit cu totul altceva, spuse ea, brusc serioasă.

Nu voia să fie rănită și, mai ales, nu de Tyler. Nu voia să joace rolul unui Nat în relația aceasta: încrezătoare și naivă, incapabilă să vadă realitatea, rănită mortal în momentul când venea lovitura.

— Uită ce ai auzit! îi spuse el cu asprime. Oamenii vorbesc despre mine, au să vorbească și despre tine, dar asta nu înseamnă că știu ceva despre noi. Nu-mi pierd vremea ținându-mă după femei și nici nu-mi place să-mi bat joc de ele.

Avea o mină atât de serioasă, încât Cleo simți imboldul puternic de a-l mângâia și de a-i netezi cutele de încruntare.

— La ce te gândești? o întrebă, aplecându-se tulburător de mult spre ea.

Cleo râse.

— Mă gândeam că serviciile din acest hotel sunt de-a dreptul scandaloase, pentru că ai comandat ceaiurile acum cel puțin cinci minute și încă n-au sosit.

— Sunt convins că la Roth Hotels ar exista un post pentru o femeie cu priceperea ta, replică el.

— Așadar, de asta m-ai invitat aici?

— Nu, răspunse el venind cu câțiva milimetri mai aproape.

O cuprinse cu un braț și Cleo simți din nou fierbințeala aceea a trăirilor vii care o deștepta. Acum stăteau atât de aproape, încât putea să simtă căldura emanată de trupul lui.

— Nu pentru asta te-am adus aici și dacă asta crezi, probabil că-ți spui că e cel mai ciudat interviu pentru obținerea unui loc de muncă dintre câte au existat vreodată.

Cleo îi zâmbi larg.

— Credeam că m-ai adus aici pentru că mă placi... și am venit pentru că și eu te plac.

— Mă bucur, îi șopti el.

Și apoi gura lui o acoperi pe-a ei, se îmbrățișară strâns și mâinile lui îi explorau corpul. Nu semăna cu nimic din tot ce trăise ea până atunci – era altfel decât pipăielile stângace cu Laurent la Bristol, altfel decât sărutările schimbate cu ceilalți foști iubiți, cu totul altfel. Căldura aceea, emoția aceea erau ceva

nou, ceva aparte, ceva legat în exclusivitate de persoana lui Tyler. Îi rosti numele cu un geamăt şi-l trase mai aproape de ea; gura lui coborî pe linia maxilarului, ajungând la pielea catifelată de sub lobul urechii şi mai jos, pe gât, atingând-o cu blândeţe. Brusc, simţi că-şi doreşte să smulgă toate hainele de pe el, el să smulgă toate hainele de pe ea şi să facă dragoste nebuneşte, acolo, pe loc. Să-l simtă atingând-o, mângâind-o, să-l audă rostindu-i numele...

— N-ar trebui... spuse el respirând cu greutate.

— Ştiu, răspunse ea.

Dar în acelaşi timp, degetele lui îi desfăceau pe bâjbâite panglicile care-i legau în faţă jerseul, iar degetele ei descheiau nasturii cămăşii lui.

— E o greşeală, pentru că-i prea curând, şopti el mângâindu-i cu tandreţe pielea, de parcă nu s-ar fi putut sătura s-o atingă.

— Ştiu, prea curând, prea curând... îl aprobă Cleo cu faţa afundată în părul lui, atingându-i cu degetele muşchii tari ai pieptului.

— Ar trebui să mai aşteptăm.

— Categoric, spuse ea, simţindu-i bătăile iuţi ale inimii.

Atunci se auzi telefonul – un sunet strident, asurzitor; până-n acel moment preţios, Cleo nu-şi dăduse seama că telefoanele din hotel sunau atât de îngrozitor.

— La naiba! spuse Tyler depărtându-se de ea.

— La naiba! îl îngână Cleo aranjându-şi bluza.

Tyler ridică receptorul.

— Bună. Da, sigur... nu, nici o problemă. Aici e abia ora unsprezece, aşa că acasă e... cât? Cinci, patru?

Se aşeză la birou, trase lângă el un notes şi începu să scrie, aruncând o privire de scuză în direcţia ei şi articulând fără sunet „E urgent".

Cleo ridică mâna în semn de „nu-i nimic, e în ordine" şi se duse în baie să se aranjeze. Îşi văzu în

oglindă pielea din jurul gurii iritată și buzele umflate, pupilele dilatate și părul teribil de ciufulit. Da, arăta ca și cum tocmai s-ar fi sărutat în neștire pe o canapea.

Folosi apa de gură a lui Tyler și-și trecu degetele prin păr, încercând să îl îmblânzească. Nu exista pieptene. Tyler își tundea așa de scurt părul negru, că probabil n-avea nevoie. Aruncă o privire în geanta lui cu cosmetice, să vadă ce fel de creme și loțiuni după bărbierit folosea. Era un gest cam intim, dar în definitiv se sărutaseră, ceea ce însemna că probabil era acceptabil la limită.

Când ieși din baie, Tyler era tot la telefon; se uită la ea și-și ridică ochii în sus, a neputință.

— Iartă-mă, îi spuse el acoperind microfonul receptorului cu palma. Situație de criză la sediul central, trebuie s-o rezolv.

— E în regulă.

Și, bineînțeles, tocmai atunci se nimeri să sosească și ceaiul de mușețel, și nu se putea altfel decât să fie adus de o angajată a hotelului pe care o cunoștea. Xi, o chinezoaică frumoasă, zâmbi surprinsă și nedumerită când îi deschise Cleo ușa.

— Bună, spuse Xi.

— Bună, salută și ea, simțind cum îi iau obrajii foc. Mulțumesc, Xi. Da, îl iau eu, mulțumesc.

N-avea bani să-i dea bacșiș, dar n-ar fi fost oare o lipsă de maniere ca un angajat aflat în mod cu totul nepotrivit în camera unui oaspete să dea bacșiș altui angajat? Cine să știe? Cărțile pe tema bunelor maniere nu includeau o astfel de situație.

Își turnă o ceașcă de ceai, puse una și pentru Tyler, o lăsă lângă el și apoi se plimbă fără țintă prin apartament, uitându-se la obiecte. Pe măsuța de cafea, printre hârtii și ziare, era un joc de șah de călătorie și se întrebă cine i-o fi fost adversarul, căci partida părea în plină desfășurare. Se așeză și frunzări revistele. Sub o revistă culturală, dădu peste

un dosar ce conținea o schiță de arhitect colorată frumos, în creion și tuș. Hârtia stătea pe o parte, așa că o întoarse ca s-o vadă mai bine. Clădirea îi era ciudat de familiară... Și atunci își dădu seama – era Hotelul Willow. O schiță de arhitect ce înfățișa căminul ei, dar mult îmbunătățit și mult mai mare. Numai fațada clădirii era aceeași, deși fusese curățată – fără glicina care se încălcea dezordonat deasupra porticului, fără urnele de piatră crăpate din fața ușii. Arăta minunat.

Se așeză mai comod între pernele de pe fotoliu și frunzări foile volante din dosar. Nu-i păsa dacă Tyler o vede ori nu, dar oricum părea prea preocupat de conversația telefonică pentru a observa ceva. Erau mai multe fotografii luate de la înălțime, schițe arhitecturale și imagini tridimensionale realizate pe calculator care înfățișau cum va arăta Willow când va deveni un măreț Hotel Roth – căci asta scria cu litere elegante pe o latură a desenului ce înfățișa fațada : Carrickwell Roth. Mult mai mare, mult mai impunător, mult mai frumos decât înainte. Căminul familiei ei, dreptul ei moștenit prin naștere, arăta exact la fel de minunat cum știa că ar putea deveni. Atâta doar că ea nu va fi implicată în schimbare.

Îi tremurau mâinile când puse foile la loc în dosar și-l așeză înapoi pe măsuța de cafea, cu revistele deasupra. Tyler era într-o altă lume, vorbind, scriind și gesticulând la telefon. Nu se atinsese de ceaiul lui de mușețel. Dezgustător de tipic – spusese că vrea și el, doar ca s-o aducă în pat! Era sigură. Un mincinos și un spoliator de afaceri de familie! își zise ea cu furie. Evident, antreprenorul imobiliar care cumpărase teoretic Hotelul Willow fusese doar o fațadă îndărătul căreia se ascundea lanțul hotelier Roth. Pe ea o trădase familia, vânzând fără știrea ei, dar Roth Hotels îi înșelase pe toți cu această afacere făcută pe sub mână. Cleo era sigură că tatăl ei ar fi preferat să țină cu orice preț hotelul în funcțiune,

decât să-l vândă unui lanţ hotelier. Oare aşa îşi făcea compania Roth toate achiziţiile de valoare – luându-şi o identitate falsă în locul celei de lanţ hotelier ameţitor de bogat? Oare vânzarea de teren din Galway era doar o faţadă pentru altă achiziţie asemănătoare, vreun alt hotel mic aflat pe muchia falimentului, al cărui proprietar ar accepta să vândă unui antreprenor local, dar niciodată, nici în ruptul capului, lanţului hotelier Roth?

Tyler acoperi din nou microfonul cu palma.

— Ai răbdare, te rog, Cleo, nu mai durează mult. Nouă, celor din New York, nu ne poate trece prin cap că restul lumii funcţionează pe alte fuse orare, glumi el.

Nici măcar nu se uită spre el. Nu suporta să-l privească – nu acum. Pentru că-l plăcuse pe Tyler Roth, îl plăcuse cu adevărat.

Slavă Domnului că nu-i spusese că numele ei de familie era de fapt Malin! Ar fi fost prea umilitor dacă el afla că aparţinea familiei care avusese hotelul Willow în proprietate şi-l dusese la faliment. Nu-i va da această satisfacţie. Luă o înghiţitură zdravănă, liniştitoare din ceaiul ei de muşeţel, îşi adună lucrurile şi se duse spre uşă.

Tyler era atât de ocupat la telefon, încât nu observă când Cleo ieşise din viaţa lui.

Capitolul treisprezece

Timp de o săptămână după ce Alex o anunţase că s-a terminat, Daisy stătu în casă, făcându-şi cumpărăturile prin internet şi dând o fugă până la magazinul din colţ, o dată la două zile, după lucruri precum ciocolata.

Acolo nu se întâlnea cu nici un cunoscut şi, în orice caz, nimeni n-ar fi recunoscut-o. Cu o şapcă de baseball trasă peste părul nespălat, înfofolită într-un pulover vechi de-al lui Alex care-i mai păstra încă mirosul, era de nerecunoscut. El îşi luase aproape toate hainele cât fusese ea plecată la Düsseldorf, precum şi o mare parte dintre lucrurile personale. Lăsase numai obiectele mari, precum televizorul pe care-l cumpăraseră împreună şi câteva tablouri. Apartamentul era sumbru aşa, lipsit de toate lucrurile mărunte care-l făcuseră să fie căminul lui Alex.

Stând singură cu nefericirea ei, Daisy nu răspundea la telefon, cu toate că tresărea de fiecare dată când suna, la gândul că s-ar fi putut să fie Alex. Dar el nu suna niciodată, aşa că robotul prelua toate apelurile: de la Mary, care se interesa cum se mai simte cu „gripa", de la Paula, de la vechea ei prietenă Fay şi, o dată, de la maică-sa, care o anunţa că în vara aceea pleacă în vacanţă la Praga, împreună cu mătuşa lui Daisy, aflată în convalescenţă după o operaţie.

Mamei ei îi plăcea să discute cu robotul telefonic şi purta cu el conversaţii mult mai animate decât fuseseră vreodată cele avute cu fiica ei. Roboţii

telefonici n-aveau niciodată păreri proprii, ci se mulţumeau să asculte.

— La început n-am avut de gând să merg, pentru că mătuşa ta Imogen avea impresia că nu se simte destul de bine, dar acum e în regulă, aşa că plecăm. Vecinul Brendan de alături o să vadă de casă şi o să verifice corespondenţa. Ne vedem când mă întorc. Sper că totul e bine. Pa şi pusi!

Făcută covrig pe canapeaua ei ca într-o vizuină, înfăşurată în pilotă şi cu firimiturile de la un baton de ciocolată pe măsuţa de lângă ea, Daisy privi ţintă telefonul, îndurerată. Pa şi pusi! Aşa vorbeşte o mamă cu fiica ei? Fără „Te iubesc, scumpa mea, şi o să ne fie dor de tine"? Pe de altă parte, cum ar fi fost posibil să i se facă dor lui Nan Farrell de fiica ei, dacă se vedeau oricum aşa de rar?

Daisy visase să-l crească pe copilul *ei* cu mai multă căldură şi iubire. Fără tâmpeniile gen „copilul trebuie văzut, nu auzit", agreate de familia maică-sii. Copilul ei n-ar fi fost trimis să-şi bea ceaiul cu bona în camera de joacă, departe de părinţi, sau expediat la o şcoală cu internat. Lucrurile de felul acesta o făcuseră pe mama ei să devină aşa cum era.

Copiii ei ar fi fost adoraţi şi dezmierdaţi. S-ar fi cuibărit alături de ea pe canapea şi ar fi chicotit împreună uitându-se la filmul *Compania monştrilor.*

Mai avea în dulapul din bucătărie o rezervă de urgenţă – un baton de ciocolată cu cremă caramel. Se duse să şi-l ia, apoi porni televizorul cu sonorul aproape la maximum. În felul acesta nu-şi putea auzi propriile gânduri.

După o săptămână de stat acasă, în care, în mod ciudat, nu primi nici un telefon de la prietenii comuni ai ei şi-ai lui Alex, Daisy se întoarse în lumea reală cu trei kilograme mai mult şi cu o erupţie de pete pe faţă. Ar fi vrut să stea în coconul ei pentru totdeauna, dar ştia că nu se poate. Trebuia să-şi

reia serviciul și, cine știe, poate că o va durea mai puțin dacă avea oameni în preajmă. Dar cum să spună ce s-a întâmplat?

Până la urmă, nu trebui să spună nimic. Când sosi la Georgia's Tiara la ora zece dimineața, Mary văzu dintr-o singură privire că, oricare ar fi fost motivul care o împiedicase pe Daisy să vină la serviciu, nu era în nici un caz gripa. Tocmai bifa cu un pix articolele de pe o listă de inventar, dar le lăsă pe masă și veni în grabă spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Alex e îndrăgostit de Louise, iar ea e gravidă, șopti Daisy, simțind ceea ce ar fi simțit probabil dacă i s-ar fi destăinuit mamei ei.

— Louise?

— Asistenta lui de la birou. Poți să spui cumva că viața mea nu e un șablon?

Nici una dintre ele nu râse.

— Zău dacă știu ce să zic, Daisy! Ba da, știu! Hai să închidem magazinul și să mergem la Mo's, la un mic dejun întârziat.

— Nu toate trei. Nu vreau să-i spun Paulei, se rugă Daisy, gândindu-se că i-ar fi imposibil să suporte compătimirea acesteia.

— Nu-i spunem nimic. Îi zicem că ieșim amândouă să stăm puțin la taclale și că nu vreau să o las să se ocupe singură de magazin tocmai în ultima săptămână când mai lucrează.

— Am uitat că intră în concediu de maternitate, spuse Daisy mohorâtă.

Pentru săptămâna aceea planificaseră să facă acasă la Mary o petrecere pentru a sărbători venirea pe lume a bebelușului[1] și la care urmau să

1. În original *baby shower* – petrecere prin care se sărbătorește nașterea apropiată a unui copil, cu ocazia căreia părinții primesc în dar haine și obiecte utile nou-născutului.

participe toate prietenele Paulei. Daisy nu îndrăzni să întrebe dacă va mai avea loc. Cumpărase deja cadoul: două salopete deosebit de moi, din catifea, una albă şi una galbenă. O va ruga pe Mary să-i dea Paulei cadoul. Acum i-ar fi fost cu neputinţă să meargă la petrecere.

Mary o cuprinse cu braţul.

— Am văzut nu de mult o carte despre cum să abaţi deochiul asupra fostului iubit. Vrei s-o cumpărăm şi să încercăm? Sunt convinsă că Zara de la Mystical Fires are tot felul de obiecte de magie albă în fundul magazinului. Precis e în stare să-l deoache pe Alex.

Cu toată supărarea, Daisy râse, deşi nu era sigură dacă motivul era ideea că Zara cea dulce ar fi capabilă să deoache pe *cineva*, pe oricine, sau gândul că Alex ar putea suferi. „Ce-ar fi să exclud intermediarul şi să mă duc pur şi simplu să-l împuşc cu mâna mea?"

Mo's Diner avea o vechime de numai zece ani, dar părea că face parte din Carrickwell de când e lumea. Era decorat în genul cafenelelor americane din anii '50, cu tonomate de dimensiuni reduse pe mesele din pal melaminat, banchete cu tapiserie roşu-aprins în separeuri şi nenumărate fotografii cu Elvis – icoana lui Mo – pe pereţi. Chelnerii şi chelneriţele erau îmbrăcaţi ca pentru o versiune dramatizată cu artişti amatori a filmului *Grease*[1] – fetele în fuste scurte şi creţe, cu părul prins în coadă şi şosete albe în picioare, iar bărbaţii în pantaloni drepţi şi cămăşi cu mânecile suflecate cu grijă până la nivelul bicepşilor, stil James Dean.

Mo însuşi părea american get-beget, cu toate că se trăgea din districtul Clare şi, după ce-şi petrecuse jumătate din viaţă în Memphis, luase o mică parte

1. Comedie muzicală din 1978, cu John Travolta şi Olivia Newton-John.

din Tennessee cu el la întoarcerea în Irlanda. În localul lui se serveau turte de mălai, cafea, burgeri şi sucuri cu îngheţată, iar oamenii erau în stare să se bată pentru brioşele lui cu afine. Locurile de muncă în localul lui Mo erau la mare căutare şi numeroşi studenţi din Carrickwell îşi suplimentaseră bursa servind la mese în zilele de la sfârşitul săptămânii.

Cei veniţi să ia micul dejun devreme plecaseră deja, aşa că Mary şi Daisy găsiră localul într-un moment de acalmie când intrară şi se strecurară într-un separeu din fundul sălii. În fundal, Elvis cânta emoţionant „Love me Tender".

Mary nu spuse „Dă-i drumul", cum făcea de obicei când era vorba să audă puţină bârfă. Aşteptă până comandară, apoi îşi sprijini mâinile de tăblia mesei şi se aplecă spre Daisy, gata s-o asculte.

— Chiar înainte să plec la Düsseldorf, Alex mi-a spus că avem nevoie să stăm separaţi o vreme, începu Daisy.

— Să staţi separaţi o vreme, ha ! şuieră Mary. Ce pretext ţi-a dat ? Unul cusut cu aţă albă, sunt sigură !

Daisy suspină.

— Am avut programare la o clinică de fertilitate şi el a zis că are nevoie de timp să se gândească la asta.

— Ah !... făcu Mary uluită. Habar n-am avut.

— Nu puteam să-ţi spun, Mary. Ar fi fost prea dureros să vorbesc despre asta. Tu ai copii, Paula e gravidă... nu credeam că aţi înţelege ce simt. M-am gândit că ai să-mi spui că dramatizez sau exagerez sau...

— Îmi place să cred că n-aş fi spus ceva atât de jignitor, replică Mary cu însufleţire. Dacă sunt mamă, nu înseamnă că nu pot empatiza cu cineva care tânjeşte să aibă copii. Copiii sunt lucrul cel mai minunat din câte mi s-au întâmplat în viaţă. Dacă n-aş fi putut să-i am, aş fi trecut prin toate chinurile iadului. Eu mi-am dorit dintotdeauna copii, aşa că,

nu, n-aş fi considerat că dramatizezi şi că exagerezi. Îmi pare rău că n-ai putut să-mi spui prin ce treci. Mă simt ca şi cum te-aş fi trădat.

Daisy ridică din umeri.

— Nu m-ai trădat. Ovarele mele au făcut-o, sau altă parte a corpului meu. Cine ştie ce-o fi? Am încercat să concepem încă de când am împlinit treizeci de ani – de fapt, eu am încercat de când am împlinit treizeci de ani – şi până la urmă am decis să iau măsuri concrete, în loc să-mi tot cumpăr teste de sarcină şi să plâng când rezultatul era negativ. Aşa că am sunat la câteva clinici de fertilitate, mi-am făcut programare la una dintre ele şi când i-am spus lui Alex, nu s-a arătat prea dornic – *ştiam* că nu e prea dornic.

Mary se întinse peste masă şi-i strânse mâna.

— M-am gândit că era pur şi simplu din cauză că se întâmpla totul prea repede şi-i era frică, urmă Daisy. În definitiv, ăsta-i cel mai groaznic coşmar al bărbatului: să te masturbezi într-un borcan şi să-ţi analizeze cineva numărul de spermatozoizi – cui nu i-ar fi groază? Dar, în final, am fi putut avea un copil şi eu aş fi făcut orice pentru asta!

Un chelner foarte tânăr, cu favoriţi în stare embrionară, le aduse cafeaua şi brioşele.

— Şi după aceea? o îmboldi Mary după plecarea lui.

Daisy rupse brioşa cu degetele, dar nu mâncă deloc din ea.

— A zis că avem nevoie de o pauză.

— Şi tu ai întrebat de ce?

— Şi eu am întrebat de ce, încuviinţă Daisy. Mi-a spus că are nevoie de un răstimp în care să fie singur sau aşa ceva.

— Ce mincinos!

Mary aruncă un cub de zahăr spre ceaşca ei de cafea şi nimeri.

— L-am crezut.

— De ce nu mi-ai spus? Te-ai dus la Düsseldorf ştiind asta! Doamne, Daisy, ar fi trebuit să-mi spui! Am fi putut anula călătoria în Germania. Cum ai putut să mergi şi să mai şi lucrezi, când te apăsa toată nenorocirea asta?

— Dacă n-aş fi mers, îi atrase Daisy atenţia, nu m-aş fi grăbit să ajung la el la birou direct de la aeroport, pregătită să-i spun că nu trebuie neapărat să avem un copil şi că iubirea noastră e suficientă... şi atunci n-aş fi aflat adevărul.

Mary făcu o grimasă de durere. Daisy continua să-şi fărâmiţeze brioşa în bucăţele tot mai mici.

— Plecarea mea a fost catalizatorul. În Germania mi-a trecut brusc prin minte că toată povestea asta cu infertilitatea îl îngrijora pe Alex şi că ar trebui s-o lăsăm baltă. Ce însemna un copil în comparaţie cu iubirea noastră, nu? Copilul ar fi putut să strice totul. Imaginează-ţi-l pe Alex şi apartamentul nostru impecabil cu un bebeluş bolnav şi jucării împrăştiate peste tot! Aşa că m-am repezit la bancă să-i spun asta, efectiv direct din avion, şi el era în faţa băncii, cu Louise. Ştii, mi-am dat seama pe loc că e ceva în neregulă, pentru că ea a plecat imediat şi el a părut atât de şocat când a dat cu ochii de mine! Şi după aceea mi-a spus. Că, până la urmă, îşi doreşte copii, dar nu cu mine. Ci cu Louise. M-am simţit aşa de proastă că nu mi-am dat seama! E clar ca bună ziua: sunt o idioată!

Mary îi ignoră ultima remarcă.

— De când durează povestea asta?

— De luni întregi, aproape un an. Şi nici nu ştiu ce e mai rău: că a plecat sau că e cu altă femeie, care-i poartă copilul, spuse Daisy ridicându-şi privirea. Sinceră să fiu, cred că încă sunt în stare de şoc. Nu pare...

Îşi atinse pieptul în zona inimii.

— Nu pare real. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat, e ca şi cum s-ar întâmpla altcuiva şi eu aş

afla şi aş empatiza cu persoana aceea, dar nu e vorba despre mine, nu despre mine şi Alex!

— E fericit că va avea un copil cu Louise? N-a fost o aventură pasageră? Nu stă cu ea doar fiindcă simte că aşa trebuie? Pentru că, să ştii, poate să-şi crească copilul şi-n acelaşi timp să fie cu tine. Ar trebui să înveţi să-l ierţi, dar s-ar putea să nu fii în stare s-o faci, încheie Mary cu îndoială.

— O, e cât se poate de fericit, spuse Daisy cu glas scăzut. Vezi tu, eu nu am fost „aleasa". Se pare că nimeni nu rămâne cu perechea din timpul facultăţii. Ne-am uitat mereu peste umăr, în căutarea marii iubiri.

Mary părea complet perplexă.

— Aşa mi-a spus Alex, explică Daisy cu amărăciune. Că şi eu îmi căutam „alesul", nu? Că amândoi aşteptam momentul favorabil. Şi s-a întâmplat, pur şi simplu, ca el să-şi găsească adevărata iubire înaintea mea.

Îşi dădu seama că aceea era una dintre laturile cele mai dureroase ale întregii poveşti. Că fusese îndrăgostită până peste cap de Alex, iar sentimentele lui fuseseră altele. Vorbele lui transformau în bătaie de joc iubirea lor de atâţia ani.

— Bineînţeles că nu căutai pe altcineva!

— Asta i-am zis şi eu, dar a insistat că greşesc. N-am înţeles ce încerca el să-mi spună de-atâta vreme? Refuzul căsătoriei e cel mai puternic indiciu pe care-l poate oferi cineva. Nu putea să priceapă cum de am fost aşa de încrezătoare şi n-am priceput? Dacă ar fi vrut să rămână cu mine, m-ar fi luat de nevastă. Aşa că ar fi trebuit să-mi dau seama şi să nu fiu atât de şocată când s-a îndrăgostit de Louise.

— În concluzie, e vina ta? Pentru că nu ţi-ai dat seama că nu făceaţi decât să aşteptaţi fiecare momentul favorabil din viaţă?

— În rezumat, da, răspunse Daisy.

Gustă puțin din brioșa fărâmițată. Era delicioasă. Oare pot brioșele să vindece o inimă zdrobită?

— Dintre toți nemernicii josnici și mincinoși de care am auzit, Alex Kenny e precis cel mai rău! zise Mary furioasă. Bart a avut măcar curaj să-mi spună că nu mă mai iubește – nu a negat că m-ar fi iubit vreodată, de la bun început!

Faptul că Mary părea atât de șocată de cruzimea lui Alex o consola prea puțin.

— Și ce vrei să faci acum?

Daisy știa exact ce vrea: pe Alex înapoi. Dar Mary n-ar fi fost de acord.

— Vreau să fie totul ca înainte, spuse ea.

— N-o să mai fie niciodată ca înainte. Niciodată! N-ai să-i poți uita niciodată faptele și afirmațiile. Uită ce-am spus mai înainte despre posibilitatea de a-l reprimi: nu merită să-l primești înapoi!

— Dar aș face-o, dacă s-ar întoarce.

— Nu, n-ai face-o. Știu că încalc regula de fier a prieteniei prin faptul că-ți ponegresc bărbatul, dar Alex e un ticălos infidel și nu te merită.

— Asta nu mă împiedică să-l iubesc.

— Te-a mai căutat de atunci?

Daisy clătină din cap.

— Are s-o facă, să știi.

Un val de speranță îi dădu lui Daisy puțin curaj. Dacă ar putea să-l vadă pe Alex din nou, ar putea să repare totul, nu-i așa?

— O să încerce să se revanșeze față de tine, ca să poată dormi noaptea liniștit. Nu poți arunca la gunoi paisprezece ani dintr-o singură mișcare. O să vrea să dreagă lucrurile, ca să le poată spune tuturor prietenilor voștri că v-ați despărțit amiabil și că acum sunteți, cu adevărat, ca frate și soră. Că totul e bine, că veți ține întotdeauna unul la altul, că veți fi mereu prezenți unul în viața celuilalt, bla-bla-bla...

Daisy se agăță strâns de gândul acesta, deși își dădea seama că n-ar trebui. Prieteni. Dacă ar putea

fi prieteni, nu l-ar pierde pe Alex de tot, ar mai trece uneori pe la ea şi ar putea să fie bine. Povara care-i zdrobea inima ar fi devenit mai uşoară la gândul că el încă mai exista în viaţa ei. Acum înţelegea cum pot femeile să împartă un bărbat, să ştie că-n viaţa lui există o alta şi să accepte situaţia, pentru că bărbatul respectiv merita asta. Îl va împărţi şi ea pe Alex, dacă era necesar.

Pentru că, altfel, Alex dispărea din lumea ei şi i-ar fi resimţit absenţa ca şi cum ar fi murit, dar mai rău chiar, fiindcă el a ales să existe pe planeta aceasta, însă niciodată aproape de ea.

— Lumea şi nevasta lui ştiu că relaţia de prietenie nu este o opţiune, se grăbi Mary s-o sfătuiască. Dacă vrei să ajungi la o clarificare definitivă, ai nevoie de o ruptură deplină. A te preface că totul a fost spre bine înseamnă doar să eviţi subiectele dureroase.

Fiindcă Mary făcea terapie ca să poată trece peste trauma divorţului, vorbirea ei era plină de termeni de jargon psihologic. Expresia ei preferată era „clarificare definitivă" şi era dornică să afle versiunea fiecărei părţi implicate asupra poveştii – mai puţin cea a lui Alex.

— Mary, eu nu vreau să se termine! Vreau doar să-mi închid ochii şi să redevină totul aşa cum era.

— Nu, nu vrei una ca asta! spuse Mary cu asprime. Vrei să te duci în noua lui locuinţă, să ascunzi un crevete în tivul perdelelor lui Louise şi apoi să ai o aventură pătimaşă şi fără ascunzişuri cu un june de douăzeci şi patru de ani, cu abdomenul precum scândura de spălat rufe. Şi, între timp, am să-ţi împrumut nişte cărţi. *Women Who Love Bastards*[1] e extraordinară. O să-ţi placă la nebunie.

Se dovedi că Mary avusese dreptate, deşi trecură încă şase săptămâni până să se întoarcă Alex. Daisy

1. *Femei care iubesc ticăloşi.*

îl văzu înainte s-o vadă el pe ea. Cu mâinile ocupate cu poşeta, cumpărăturile şi o pungă de librărie cu două cărţi noi despre cum să treci prin suferinţă şi să-ţi revii, îl zări stând în maşina lui, pe unul dintre locurile de parcare destinate vizitatorilor din faţa apartamentului lor. Pentru ea era tot apartamentul *lor*, chiar şi la şase săptămâni după plecarea lui. Şase săptămâni fără telefoane, fără nimic. Şase săptămâni în timpul cărora Daisy făcuse cunoştinţă cu iadul.

Şi, cumva, reuşise să se menţină la suprafaţă, poticnindu-se de fiecare zi şi sperând că următoarea va fi mai bună.

Alex venise singur.

Nu era nici urmă de Louise pe scaunul din dreapta, aşa că poate n-avea să fie vizita în care el să-i sugereze să încerce toţi trei să devină prieteni.

Până la urmă o văzu pe Daisy când ea intră pe aleea pavată ce ducea la intrarea principală.

— Bună, Daisy.

Rămase în spatele ei în timp ce tasta cifrele ce formau codul încuietorii de siguranţă. Putea să-i simtă mirosul loţiunii după bărbierit, o apă de colonie nouă care plutea provocator în jurul lui, şi-şi dori să se lase pe spate în braţele lui, aşa cum ar fi făcut înainte.

— Bună, Alex. Ce mai faci?

Nu se simţise prea puternic în glasul ei nevoia de afecţiune, nu? Dacă lăsa să se vadă cât de mult tânjise să-l vadă din nou, el ar fi fugit. Trebuia să se poarte cu calm.

Alex îi deschise uşa de la intrare.

— Bine, sunt bine. Arăţi bine, Daisy.

Se îngrăşase puţin – preţul plătit pentru toate raidurile nocturne în frigider. De bună seamă, oamenii care spun că vinul şi ciocolata nu merg împreună n-au fost părăsiţi niciodată. Lui Daisy îi era ciudă că nu mai încăpea în hainele ei de zile bune, dar Mary încerca mereu să-i ridice moralul spunându-i că arată mai bine cu rotunjimi.

— Aspectul de clepsidră e iar la modă, bărbaţilor le place la nebunie, remarca ea.

„Eu vreau doar să-i placă lui Alex", îşi spunea ea văzând cum începe să revină la formele pline pe care le urâse toată viaţa ei de adult.

La uşa liftului, se întoarse spre el.

— De ce ai venit, Alex?

— Să te văd, să stăm de vorbă.

Liftul sosi şi, când intră în cabină, Daisy se lovi cu punga cu cărţi peste fluierul piciorului. Trăieşte durerea şi vezi-ţi de viaţă, îşi aminti ea.

— Despre ce vrei să vorbim? îl întrebă cu fermitate.

— Despre noi, despre orice, despre ce mai faci... Atât, încheie el ezitând.

Alex fusese mereu extrem de exact, nu era genul de om care să ezite.

— Ţin la tine, Daisy, şi nu suport să te văd suferind.

Un punct înscris pentru Mary. Daisy se simţi recunoscătoare că măcar era pregătită pentru o astfel de abordare. Liftul urcă bâzâind până la etajul patru. Ajunşi în apartament, el îi întinse o pungă de cadouri scumpă, verde cu auriu.

— Ţi-am adus astea.

Înăuntru era un buchet mic de trandafiri galbeni şi o sticlă cu vin. Simţi că o inundă speranţa. Nici un bărbat nu-şi vizitează fosta iubită aducând în dar trandafiri şi vin, decât dacă intenţionează să se împace cu ea şi să-i spună că a făcut o mare greşeală când a părăsit-o. Era un semn.

Mary se înşelase. Alex o dorea înapoi, era sigură de asta.

— Vrei un pahar cu vin? îl întrebă, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Da, ar fi grozav.

Alex umbla prin apartament, uitându-se cum arată fără lucrurile lui. Erau atâtea obiecte mărunte pe care le cumpăraseră împreună de-a lungul anilor, încât spusese că e imposibil să clarifice cui aparţine fiecare.

„Putem face asta mai târziu", scrisese el în biletul pe care i-l lăsase când ea era la Düsseldorf. „N-aş suporta să ajungem să ne certăm de la împărţitul mobilei."

Îşi luase CD-urile, cărţile şi afişul cel mare al filmului *Blues Brothers* care fusese atârnat deasupra canapelei, dar lăsase televizorul uriaş, cu familia lui complicată de cabluri şi accesorii.

Daisy luă telecomanda digitală şi i-o aruncă.

— Canalul de sport începe să aibă simptome de sevraj, spuse ea. Scapă-l de chinuri şi porneşte-l în timp ce eu aduc vinul.

Aşa! Păruse adecvat de veselă, nu? Fără presiuni, calmă şi relaxată. Zâmbetul larg cu care-i răspunse Alex arăta limpede că aşa o percepuse.

Ieşi din cameră şi se duse repede în dormitorul lor, unde îşi smulse de pe ea costumul negru cu pantaloni. Fredonând încet, scotoci prin sertarul cu lenjerie intimă şi găsi setul italian de sutien şi chiloţi tanga de un roşu-coral, care se situa la jumătatea distanţei între lenjeria minimală din perioadele când era slabă şi cea consistentă, care strângea ca un corset, din vremea când era grasă.

După ce îmbrăcă la loc pantalonii şi tricoul de mătase, cu lenjeria curată şi sexy pe dedesubt, se simţi mai bine, mai stăpână pe situaţie. Şi nu părea că ar fi făcut altceva decât să-şi perie părul.

Fiindcă, dacă se înşela – Dumnezeule bun, fă să nu mă fi înşelat! – şi Alex nu voia să se întoarcă la ea, măcar evita să se facă de râs.

Turnă vinul, luă o înghiţitură mare din paharul ei, apoi îl umplu la loc şi duse ambele pahare în camera de zi.

Televizorul nu era deschis pe canalul de sport, ci la unul dintre serialele siropoase care-i plăceau ei şi pe care Alex le detesta. Încă un semn.

Acum, că se afla acolo, Alex nu părea să aibă chef să discute vreun subiect anume. Stătea comod pe fotoliul pe care-l ocupa de obicei, cu paharul de

vin aşezat pe braţul fotoliului, exact ca înainte, şi vorbea lucruri fără importanţă. Ce mai e pe la magazin? Afacerile merg bine? Ce mai face Mary?

„Abia aşteaptă să te vadă eviscerat în zori", gândi Daisy, dar spuse:

— Bine.

— Bănuiesc că vrea să mă vadă pus în proţap şi fript la foc de cărbuni, spuse el.

Daisy râse şi recunoscu:

— Cam aşa ceva.

— E o prietenă bună, spuse el aprobator.

— Tu nu te-ai înţeles niciodată prea bine cu Mary, nu se putu ea abţine să remarce.

Între Mary şi Alex existase încă din prima zi un soi de armistiţiu precar, care o irita mereu pe Daisy, căci avea atât de multe motive să-i fie recunoscătoare lui Mary Dillon!

— Asta nu înseamnă că nu-mi dau seama că îţi e prietenă bună, replică el netulburat. Atâta doar că e o femeie dură şi puternică şi, pur şi simplu, nu e deloc genul meu.

Îi învălui tăcerea. Mary nu era genul lui de femeie, însă Louise – drăguţă, brunetă şi însărcinată – era. Alex mai luă o înghiţitură din pahar.

— Şi Paula? Ce mai face?

Altă gafă.

— A născut, are o fetiţă.

Adusă pe lume înainte de termen de o mamă extaziată, după un travaliu din fericire uşor, micuţa Emma Marie avea o săptămână şi cântărea patru kilograme şi şapte sute de grame. Şi, după spusele lui Mary, avea urechiuşe perfecte.

— Ah, aşa-i.

Atmosfera părea foarte încordată. Daisy se chinuia atât de tare să afle ce ar fi potrivit să spună, încât stomacul i se făcuse ghem. Nu voia să pară că tânjeşte cu disperare sau că debordează de amărăciune, dar nici să se arate atât de calmă încât să-l facă să

creadă că nu se mai poate întoarce la ea. Uşa trebuia să fie larg deschisă, dacă Alex dorea să fie astfel. Cum poţi spune asta şi să rămâi în acelaşi timp calmă şi netulburată?

Dorind cu disperare să găsească un subiect fără potenţial sporit de explozie, îşi scotoceau nebuneşte mintea.

Banca!

Sticla de vin şi o pungă mare cu chipsuri de tortilla cu brânză au dispărut cu desăvârşire în timpul unei lungi istorisiri despre bancă, în care numele lui Louise n-a fost pomenit nici măcar o dată.

Relaxată, mulţumită jumătăţii din sticla de vin şi caloriilor din chipsuri care totuşi nu declanşau senzaţia de saţietate, Daisy se gândi să aducă în discuţie, pe un ton nepăsător, subiectul Louise şi bebeluşul. Cum merge cu sarcina? Când îşi face următoarea ecografie? Ceva de genul ăsta. Dar pur şi simplu nu era în stare.

Nu reuşea să se determine pe ea însăşi să fie atât de iertătoare.

— Mai ai cumva nişte vin? o întrebă el, pe jumătate ridicat din fotoliu.

Daisy dădu din cap, privindu-l cu ochi strălucitori. Ştia unde e vinul. În definitiv, acela era căminul lui. În timp ce el găsea încă o sticlă, se duse la baie. Îşi privi mulţumită imaginea reflectată în oglindă şi hotărî că-i priieşte vinul. Părul îi stătea mai bine după ce bea un pahar şi faţa nu-i părea niciodată grasă, ci doar deschisă, cu obraji rotunzi. O madonă trandafirie cu prunc. Nu, şterge asta!

Îşi spălă dinţii, pulverizâ în aer parfumul ei *Eternity*, intrând apoi în ceaţa de stropi şi-şi aplică un luciu de buze cu aromă de căpşuni.

Când se întoarse, îl găsi pe Alex reîntors pe fotoliul lui, cu un pahar plin de vin alături.

— Îmi place fotoliul ăsta, spuse el întinzându-şi picioarele lungi.

— Îți stă la dispoziție oricând vrei, îi răspunse Daisy, ghemuindu-se în colțul canapelei, aproape de el.

— Știu.

Mâna lui Alex se întinse și i se opri pe coapsă, așa că ei îi păru firesc să-și încline capul în direcția lui.

— Ești o femeie uluitoare, Daisy! oftă el.

Căldura care-i cuprinsese trupul nu avea nimic de-a face cu vinul.

— Mi-e dor de tine și de viața noastră. Totul s-a schimbat și asta e greu de acceptat, spuse el cu ochii încețoșați și cu privirile ațintite pe perete, deasupra raftului cu cărți, unde atârna o mască tribală din lemn vopsit. Îți amintești de excursia aceea în Puerto Rico, de unde am cumpărat asta? Când am rămas practic fără bani și tipul de la tarabă a zis că-s un om norocos și că ar vrea să te cumpere?

— Da. Ți-aduci aminte de fotografiile pe care le-am făcut pe plajă, când am făcut insolație pentru că am adormit la soare?

— Și aveai un obraz roșu și celălalt alb, încheie el. A fost o vacanță grozavă! Dar n-am prea văzut mare lucru pe-acolo, nu?

Fusese prima lor călătorie în cuplu în afara Irlandei și amândoi erau fără bani. Închiriaseră o cameră micuță, cu pereții văruiți în alb, într-un hotel mic și ieftin, unde era vin din belșug, soarele le lumina vesel balconul întreaga zi, iar patul era destul de moale ca să poată sta lungiți cu orele după ce făceau dragoste. În vacanța aceea și-au petrecut o grămadă de timp făcând dragoste. Pielea goală, curbele trupului auriu al lui Daisy în costumul de baie alb pe care Alex insistase să i-l cumpere, senzația razelor soarelui pe membrele lor făceau ca orele petrecute făcând dragoste să pară unicul mod logic de a-și petrece zilele lungi și fierbinți.

— Îți mai amintești costumul de baie...

— Cel alb, încheie ea întrebarea în locul lui. Îl mai am.

— Pun pariu că arată mai bine pe tine acum, spuse, zâmbind şi el.

Şi Daisy ştia că vorbeşte serios, fiindcă ochii lui negri, aţintiţi asupra ei erau plini de iubire.

— Alex... începu ea.

— Ştiu, Daisy, ştiu, zise el şi-n clipa următoare se ridică din fotoliu, trăgând-o pe podea alături de el.

Gurile lor se găsiră şi Daisy simţi că-i vine să plângă atunci când îi simţi gustul familiar.

— Daisy, gemu el din nou în timp ce-i scotea tricoul, dezvăluindu-i sânii îmbrăcaţi în dantelă italiană, în toată splendoarea lor.

Buzele lui atingeau şi sugeau, devorându-i carnea, în timp ce mâinile i se plimbau înnebunite pe trupul ei.

— Pielea ta e atât de moale, murmură el cuprinzând cu degetele carnea albă, mătăsoasă, cu delicata dantelărie a venelor albăstrui vizibilă pe rotunjimile sânilor.

Iar Daisy simţea cum se topeşte în braţele bărbatului care o iniţiase atât în privinţa vieţii sexuale, cât şi în cea a realităţii. Alex fusese primul ei iubit, unicul ei iubit, care ştia exact pe ce butoane să apese ca s-o facă să-şi piardă capul.

Se descotorosiră cumva de haine, tot agăţaţi unul de altul şi apoi, pe moliciunea covoraşului de culoare crem, Alex o pătrunse şi Daisy avu sentimentul că este, în sfârşit, acasă. Cuibărită în cercul protector al braţelor lui, simţindu-i mirosul şi respiraţia pe piele, se lipi de el în extaz.

Nu era vorba de sex, ci de alinarea pe care i-o ofereau braţele lui şi când el ajunse la orgasm, rapid, rostindu-i numele ca de fiecare dată, Daisy plânse. Lacrimile sărate îi umplură ochii, iar ea se grăbea să le şteargă, pentru că n-ar fi vrut ca el să creadă că e tristă. Nici nu erau lacrimi de tristeţe, ci de bucurie. Nu crezuse că va mai trăi asta vreodată –

luxul de a-l avea pe Alex în brațe, făcând dragoste cu ea! Îl strânse mai aproape de ea și murmură, cu fața îngropată în umărul lui musculos:

— Te iubesc.

Alex se lăsă câteva clipe cu toată greutatea peste ea și icni când se retrase din ea. Daisy nu voia ca el să se îndepărteze, așa că, atunci când el se întinse înapoi pe covor, se încolăci în jurul lui.

În acel moment, acolo, pe podea, totul era perfect. N-ar fi vrut să se mai sfârșească.

Alex se mișcă și se uită neliniștit la ceas.

— Aș face bine să plec. Știi... e greu de explicat.

Daisy dădu din cap. Avea dreptate. Îi trebuia timp să-i spună lui Louise că totul se sfârșise. Nu putea fi ușor, așa că avea nevoie de timp. Se întorcea la ea și doar asta avea importanță.

— Înțeleg, zise ea.

— O femeie ca tine e una la un milion, Daisy, spuse el cu afecțiune.

După un sărut fugar de rămas-bun, se îmbrăcă și plecă. Cu mișcări languroase, Daisy se pregăti de culcare, simțind încă euforia dragostei fizice. Puse cărțile despre „cum să-ți trăiești durerea și să-ți vezi de viață" la fundul teancului de lângă patul ei. Apoi luă o revistă de lux pentru femei și se așeză comod să citească. Totul avea să fie bine.

A doua zi dimineață, Mary îi remarcă mersul elastic.

— Arăți bine, spuse ea aprobator.

— Am dormit bine, răspunse ea simțindu-se vinovată.

Era adevărat, dar nu din acest motiv arăta fericită.

— Ce părere ai despre *Women Who Love Men Who Can't Love*[1]? Nu e rea, nu-i așa?

— Nu, spuse Daisy visătoare, nu-i rea deloc.

---

1. *Femei care iubesc bărbați incapabili de iubire.*

După ce trecu o săptămână fără vreun telefon de la Alex, fără vreun email sau mesaj amuzant pe telefonul mobil prin care să stabilească o nouă întâlnire, Daisy intră în cele din urmă în panică.

Trandafirii cei galbeni se ofiliseră, însă ea, încăpățânată, îi pusese pe toți la presat. Simțea un gol în stomac de fiecare dată când se uita la locul de pe covor unde ea și Alex făcuseră dragoste. Fusese nespus de fericită atunci, însă acum peticul acela de covor își bătea joc de ea. Întreg apartamentul își bătea joc de ea. Îi venea să se mute chiar atunci, pe loc, doar ca să poată scăpa de amintiri.

Dar asta ar fi fost o prostie. Trebuia să aștepte și să vadă ce se întâmplă, nu? Nu putea cere sfatul nimănui – în nici un caz pe-al lui Mary. Și foarte mulți dintre prietenii lor chiar asta erau: prietenii *lor.* Nu ai ei sau ai lui, ci ai amândurora. Prieteni comuni. Iar ea habar n-avea cine de partea cui era.

Ar fi fost mai ușor dacă perechile care se despărțeau și-ar fi împărțit prietenii cum își împărțeau CD-urile. *Ți-i las pe Gerry și Michelle, dacă mi-i lași pe Sheryll și Jan.* Atunci ar fi știut că poate s-o sune pe Michelle pentru consolare, fără să se teamă că aceasta va spune după ce terminau convorbirea: „A fost *îngrozitor*! Nu m-a lăsat inima să-i spun că Alex și Louise ies cu noi vineri. Biata Daisy! Louise își face griji pentru felul cum va suporta totul, iar Alex spune că e puțin cam instabilă...".

— Nu mai fi așa de bleagă! se autoflagelă ea. Trebuie să afli ce se întâmplă. Sună-l! Sună pe cineva.

Îi lăsă un mesaj pe telefonul mobil:

„Alex, trebuie să vorbesc cu tine. Eram îngrijorată și voiam să știu dacă totul e în ordine. După cele întâmplate săptămâna trecută, m-am gândit că...".

La dracu'! Ce mai putea să spună acum?

Apăsă grăbită butonul care permitea ștergerea mesajului și mai făcu o încercare.

„Alex, eu sunt. Mă întrebam dacă ești bine. Ai putea să mă suni? Încă mai avem lucruri de discutat. (Simplu, dar la obiect, își spuse ea.) Mă tot gândesc la ce s-a întâmplat în seara aceea, pe podeaua din sufragerie", adăugă ea, aproape ca și cum abia atunci i-ar fi trecut prin minte. Mesajul acesta n-avea să-l mai șteargă.

A doua zi luă trenul spre oraș, ca să nu mai trebuiască să-și bată capul cu parcatul mașinii. Fusese invitată la lansarea unei linii noi de gablonzuri și Mary o îndemnase cu insistență să se ducă, spunându-i că înlocuitoarea Paulei o va ajuta în magazin, iar ei îi va prinde bine o pauză.

— Mă întorc după-amiază, spusese Daisy. N-o să dureze mult.

— Stai cât dorești, replicase Mary făcând un semn vag cu mâna. S-ar putea să întâlnești un bărbat superb pe-acolo.

Daisy râse. Nu plănuia să caute vreunul.

Pe străzile Dublinului se simțea un aer văratic: oamenii renunțau la îmbrăcămintea de iarnă, ba chiar câteva suflete mai curajoase apărură la lansare fără ciorapi în picioare, cum era la modă.

Colecția era bună – categoric potrivită pentru magazin, hotărî ea – și, după câteva pahare de șampanie băute în compania unei vechi prietene, stilist de modă, Daisy nu mai simțea pic de suferință.

— Ce mai face Alex? o întrebă Zsa Zsa, stilista.

— Păi...

Daisy dădu din colț în colț. Așteptase toată ziua să-i sune telefonul mobil. Era sigură că Alex avea să-i răspundă cât de curând la mesaj, numai că fusese nevoită să oprească soneria telefonului pe durata prezentării.

— Suntem într-un soi de pauză.

Timp de câteva momente, Zsa Zsa rămase înmărmurită.

— E plină balta de peşte, spuse ea consolator. Poţi veni cu mine la pescuit!

— Mda, zise Daisy, băgând mâna în poşetă după telefonul mobil.

Oare de ce încerca toată lumea să o cupleze cu altcineva? Ea era femeia unui singur bărbat! Şi oricum, toate relaţiile trec prin momente dificile, nu?

Ecranul telefonului afişa anunţul „apel nepreluat", iar când intră în meniul de apeluri nepreluate, văzu că primul pe listă era numărul lui Alex. Nu-i lăsase nici un mesaj, aşa că-i formă numărul de telefon. Dacă era într-o şedinţă, n-avea ce-i face.

— Eu sunt, spuse ea inutil, căci pe ecranul telefonului său apărea fotografia ei zâmbitoare de fiecare dată când îl apela – sau cel puţin aşa fusese.

— Stai numai puţin, răspunse el pe tonul pe care-l folosea când era la birou.

Auzi sunet de paşi şi şi-l imagină ieşind din locul unde se afla, depărtându-se de oamenii care puteau să-l audă. Asta era bine, însemna că are ceva să-i spună.

Luă o înghiţitură de şampanie şi-i zâmbi lui Zsa Zsa, care purta o discuţie animată cu persoana din stânga ei. Deşi masa de prânz se sfârşise, locul era încă aglomerat, iar ea se simţea încrezătoare în sine după alcoolul băut şi după agitaţia din ziua aceea. Se pricepea la achiziţiile pentru magazin, avea ochi buni. Şi oamenii se bucurau s-o vadă. În definitiv, nu era o persoană complet incapabilă, iar Alex va înţelege şi el asta.

— Daisy, n-am putut vorbi, eram într-o şedinţă.

Pe vremuri şi-ar fi cerut iertare că l-a scos din şedinţă, dar de data asta n-o făcu. Cărţile ei de genul „Învaţă să te ajuţi singur" îi arătaseră că, prin faptul că fusese mereu cea care-şi cerea iertare, crease un precedent în relaţia lor. Ea îşi cerea scuze, iar el le accepta, indiferent cine greşise de fapt.

— Eram îngrijorată că nu mai am nici o veste de la tine, spuse ea cu mâna pe piciorul paharului, răsucindu-l.

— Îngrijorată? De ce?

— După seara aceea, insinuă ea. Ştii... când am făcut dragoste, adăugă pe ton scăzut.

— Ce-i cu seara aceea?

Daisy avu vechea senzaţie că i se topesc oasele, ca şi cum s-ar fi dizolvat într-o băltoacă uriaşă de nimicnicie.

— Ce a însemnat, ce ai spus tu, zise ea în şoaptă.

Se ridică de la masă şi ieşi în hol, unde era mai linişte.

— N-am spus nimic, se răsti el.

— Ba da, ai spus că sunt minunată şi...

— Ai fost minunată. Şi iertătoare. Ai fost iertătoare, Daisy, dar asta a fost tot. Nu înseamnă că suntem din nou împreună sau altceva asemănător. A fost doar sex.

— Doar nu vorbeşti serios! spuse ea consternată.

— Ba da, Daisy. Doamne! Nu face asta de fiecare dată! S-a terminat şi trebuie să accepţi.

— Atunci de ce ai făcut dragoste cu mine? întrebă ea pe un ton sfâşietor de blând.

— S-a întâmplat pur şi simplu, spuse el iritat. Se poate întâmpla să faci sex. Asta nu trebuie să însemne nimic. Acum sunt cu Louise, Daisy. N-o lua razna!

— Dar de ce ai făcut-o? întrebă ea din nou.

Cum se putea să fi fost doar sex?

— Tu erai acolo, s-a întâmplat, şi ce-i cu asta? N-o să se mai repete. Credeam că ştii. Ai spus că înţelegi, adăugă el cu un glas aproape rugător.

— N-am înţeles nimic altceva decât că am făcut dragoste şi că trebuia să pleci atunci, ca să te întorci la mine. Asta am înţeles şi după aceea n-ai mai dat telefon...

— Daisy, o întrerupse unul dintre organizatorii prezentării de bijuterii, comandăm taxiuri să ducă oamenii înapoi la serviciu...

Daisy clătină din cap și ridică mâna ca să-i arate că nu poate vorbi pe moment.

— Ascultă, spuse Alex, trebuie să-ți vii în fire! Relația noastră s-a terminat. M-am gândit că putem să ne vedem și să fim prieteni, dar cred că m-am înșelat. Seara aceea a fost o greșeală – uit-o! Am s-o uit și eu.

— Pentru că ai putea s-o rănești pe Louise, șopti Daisy.

— Ea nu trebuie să știe și dacă te gândești să-mi faci necazuri spunându-i, atunci ești o cățea afurisită, șuieră el.

Asta o făcu în cele din urmă să înțeleagă că Alex vorbea serios. Nu-i vorbise niciodată în felul acesta. Dar tocmai o făcuse, și asta însemna că s-a sfârșit. Ea nu mai însemna nimic pentru el. Era trecutul lui, o ființă pe care ar fi fost mai bine s-o uite, o ființă cu care nu va mai fi împreună niciodată, pentru că s-ar fi putut să-i tulbure pe el și pe Louise.

— N-aș face așa ceva... începu ea, dar vorbea singură: Alex închisese.

Simți un gol imens înăuntrul ei. Era pustiită, atât de pustiită încât avea senzația că nu va mai putea să simtă niciodată căldură sau viață. Cum poți trăi cu un astfel de vid în tine?

Să nu-l mai aibă pe Alex, să nu-l mai îmbrățișeze strâns, să nu-i mai simtă respirația pe piele când o sărută ușor? El n-o mai iubea, dar ea îl mai iubea încă. Și oricât de mult dorea să-l facă s-o iubească din nou, nu putea. Era neputincioasă. Își vedea viața întreagă întinzându-se în fața ei, sumbră și goală.

Îi reveniră în memorie imagini fragmentate ale serii din ajun în timp ce zăcea în pat a doua zi dimineață, cu pulsul monoton al durerii bubuindu-i în cap.

Distracția începuse cu cocteiluri la Diamond Bar, un local din centrul orașului situat în apropierea sălii unde avusese loc prezentarea de bijuterii. Cum

petreceau încă de după-amiază, când se făcu aproape nouă, cineva cu bun-simț propuse că ar trebui să meargă cu toții să ia cina.

Înveselită de cele cel puțin șase pahare cu Martini, fiecare cu efectul unei lovituri de copită în cap, Daisy țipase strident, din toate puterile:

— Nu!

Cina ar fi fost ceva plictisitor și normal și, dacă ar fi mâncat, se putea să se trezească din beție și atunci durerea ar fi copleșit-o din nou. Statul la masă și mâncatul alături de oameni care nu erau Alex, n-ar fi putut *niciodată* să fie Alex, i-ar fi distrus întreaga seară.

Grupul – ea și Zsa Zsa, un fotograf cărunt și blazat căruia i se spunea KC, două specialiste în machiaj, Ricardo, directorul de relații cu publicul al unei companii de cosmetice și un designer de interioare avangardist – cântări opțiunile.

— Ar fi excelent să cinăm, spuse rugător Sita, una dintre specialistele în machiaj, care era în picioare de la cinci dimineața, când avusese o filmare pentru un spot publicitar de televiziune și acum murea de foame. Doar nu țineți toate dietă!

— Dar cina ar putea să strice atmosfera de petrecere, interveni Zsa Zsa, care ținuse pasul cu Daisy la paharele cu Martini. Plus că am mâncat deja. Vedeți, șase măsline! anunță ea fluturând-o pe ultima în vârful unei scobitori de cocteil din argint. Asta-i mâncare, nu? Nu ținem toate cură de slăbire.

Îi veni o idee genială, precum îi venise lui Michelangelo când își dăduse seama că tavanele sunt cele care contează și că pereții sunt de domeniul trecutului.

— Dați-o încolo de cină! Haideți mai bine să mergem la Pilgrimage și să începem seara devreme!

Pilgrimage era clubul cel mai nou, atât de modern că nici nu arăta a club, avea numărul de telefon dat la secret și practica o politică de selectare a clienților

depășită doar de aceea a francmasonilor. Firește, era întotdeauna plin și era imposibil să intri dacă nu-ți făceai rezervare măcar cu două zile mai devreme. Vedetele rock, personalitățile din industria muzicală și din domeniul modei erau singurii care aveau o șansă să intre fără rezervare prealabilă.

— Pilgrimage[1] e un nume de-a dreptul incredibil! oftă Zsa Zsa.

Toată lumea a fost de acord. Daisy îi dădu măslina ei. Pentru prima dată de săptămâni întregi, nu-i era foame.

— Hai să supunem la vot, ceru ea sperând că se vor duce la club, unde va putea să mai bea din minunatul Martini ca să-și amorțească durerea, căci tânjea după uitare.

Toată lumea votă pentru club, numai Sita voia să se oprească undeva să mănânce.

— Pilgrimage să fie! strigă Zsa Zsa bucuroasă și făcu semn să li se aducă nota de plată, înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să comande un Martini.

În căldura pilotei, Daisy puse cap la cap ce se întâmplase în continuare. Amintirea drumului până la club era cam înceţoşată în capul ei, dar își amintea clar că stătuseră pe niște scaune foarte joase, din piele cafeniu-închis, având în față toți pahare scandinave mici pline cu un lichid transparent. Și muzica... își aminti cum chiuise de bucurie când DJ-ul pusese piesa „We Are Family" a trupei Sister Sledge. Iubea melodia aceea. Se văzu făcând piruete în fața celorlalți, nici măcar pe ringul de dans, dacă-și amintea corect. Și scoțându-și jacheta Lainey Keogh din țesătură fină, transparentă, pentru că era prea cald. Îl auzi pe Ricardo spunându-i să-l îmbrace la loc, fiindcă probabil conducerea clubului nu considera că un sutien, chiar și unul de culoarea florii

1. Pelerinaj.

de măceș, care făcea parte dintr-un set lansat prin bunăvoința lui Elle Macpherson, putea să țină loc de bluză.

— Se potrivește cu chiloții, insistase ea tristă, fiindcă era important.

Femeile care dau importanță unor astfel de detalii își păstrează întotdeauna bărbații, era sigură de asta. Doar cele care adoptau o atitudine de genul „nu-mi bat capul" față de lenjerie și de lucruri precum prețuirea bărbatului lor erau părăsite. Nu cele care prețuiau la maximum fiecare părticică din viață.

Ea *se pricepea* să prețuiască. Dusese cu regularitate hainele lui Alex la curățătorie fără ca el să fi trebuit să i-o ceară vreodată ; știnea minte ce pastă de dinți preferă și cumpăra doar din aceea ; îi împăturea întotdeauna cămășile când pleca în călătorii de afaceri. Și-l săruta pe gât, exact așa cum spuneau suplimentele revistelor. La bărbați, mărul lui Adam e o zonă foarte intens erogenă și dacă-i săruți acolo, poți să-i faci să înnebunească de dorință. Făcuse toate astea și uite ce ieșise!

Ricardo o ținuse într-o îmbrățișare caldă și plăcută. Era un om cu simțul tactil foarte dezvoltat și părea că simte în mod firesc imboldul de a o îmbrățișa. Era mai înalt decât ea și zvelt, parcă semăna oarecum cu Alex. Se cuibărise în cercul brațelor lui, cu jacheta pusă lejer pe umeri, și inhalase aroma cămășii lui albe de bumbac și parfumul Vetiver. Era atât de plăcut să fie ținută în brațe! Oare o va mai ține vreodată cineva așa? Gândul acesta o făcuse să plângă și se strânsese mai aproape de el, întrebându-se dacă lui îi făcea plăcere sau nu. Era atât de bine să-l simtă, îi fusese dor de brațele unui bărbat.

Ricardo se desprinse cu blândețe din îmbrățișarea ei și o așeză înapoi pe scaun. Ca și cum ar fi îmbrăcat un manechin, reușise să-i pună jacheta și să încheie nasturii fără să-i atingă pielea.

— Nu-ți place de mine? îl întrebă ea, atât de beată încât nu-i mai păsa că emană o nevoie acută prin fiecare por. Știi, sunt mai slabă decât eram acum cinci ani.

Și chiar era. I-o spunea oglinda, chiar dacă rămășițele respectului de sine refuzau s-o creadă. Ricardo se așează în fața ei și-i cercetă ochii încețoșați.

— Nu suntem compatibili, îi spuse el cu blândețe.

— Vrei să spui că nu-s genul tău, bombăni ea.

Nu era niciodată genul nimănui. Fusese doar genul lui Alex.

Ricardo îi luă fața în mâini cu nespusă bunătate, cu gestul unui părinte care cuprinde în palme obrajii strălucitori ai copilului său, ca să-i sărute de noapte bună.

— Nu, dar ești adorabilă, spuse el.

Daisy citi în ochii lui că dă înapoi.

E desigur homosexual, își spuse acum copleșită de rușine, vrând să se ascundă sub pilotă și să nu mai iasă de-acolo până ce nu uitau cu toții cât de beată fusese.

Nu-l cunoștea prea bine pe Ricardo și-și amintea vag că Zsa Zsa îi spusese ceva de genul ăsta, însă chiar și așa, ar fi trebuit să *știe*, cu toate că el nu-și afișa orientarea sexuală.

O carte poștală – îi va trimite o carte poștală ca să-și ceară scuze.

Un alt val de amintiri o făcu să se crispeze. KC, fotograful. O, nu, ce făcuse cu el?! Nimeni nu știa precis de la ce veneau inițialele KC, deși Mary Dillon, care-l folosise o dată la o ședință foto pentru Georgia's Tiara, spunea că s-ar putea să vină de la „Kinda Cute", „Destul de frumușel", pentru că era sexy în stilul neglijent. Purta o cămașă de blugi care i se mula pe corp și fuma ca un soldat, dar asta nu-i știrbea farmecul, iar dacă cei de la Marlboro ar fi fost în căutarea unui nou cowboy prăfuit la modul sexy, ar fi putut deveni noua lor imagine.

La un moment dat se așezase alături de Daisy.

— Viața asta-i o porcărie, spusese el aprinzându-și o țigară.

— Aici nu se fumează!

Fusese șocată, chiar și prin ceața alcoolului. Fumatul în cluburi și restaurante era ilegal, din cauza asta cei care produceau scrumierele gigantice de exterior făceau afaceri prospere. Zsa Zsa, care nu fuma, spunea că iese adesea afară cu fumătorii doar pentru amuzament, fiindcă întâlnea oameni interesanți.

— Și ce dacă? replică el, lansând un inel de fum în aer.

O parte a ei de mult adormită se trezi la viață. Ce câștigase pentru că fusese fată cuminte?

— Ai dreptate. Dă-mi și mie una, îi ceru sfidătoare.

Nu fumase în viața ei, cu toate că maică-sa nu fusese văzută niciodată fără o țigară atârnându-i între degetele elegante.

Inhală și simți impactul drogului răspândindu-se prin tot corpul. Își zise că avea efect. Fumatul chiar era relaxant sau senzația se datora numai paharelor nenumărate cu Martini?

— Încălcați legea, se auzi o voce aspră.

Ridică ochii și văzu că lângă ei stătea un paznic amenințător de solid, care-i domina cu statura.

— Va trebui să vă cer să plecați. Suntem foarte stricți în ceea ce privește politica de interzicere a fumatului.

Ochii lui KC, deja pe jumătate închiși de oboseală și fum, se îngustară până deveniră două dungi, ca ai unui boa constrictor. Își aruncă pe jos țigara pe jumătate fumată și o stinse cu cizma de cowboy, apoi își goli paharul.

Simțindu-se brusc în pielea unei fete obraznice care-i dă cu tifla directoarei școlii, Daisy îl imită.

— Plecam oricum, mormăi KC și o trase după el.

Daisy se foi stânjenită în cuibul ei de perne. Plecase cu KC și după aceea erau multe goluri, dar

își amintea vag că-l adusese la ea acasă și că stătuseră în fața focului sărutându-se și apoi... o, Doamne, nu!...

Deschise ochii, se răsuci în pat și văzu că e singură.

— Mulțumesc! spuse ea ușurată.

Orice altceva se întâmplase, măcar nu ajunsese cu el în pat. Ar fi fost de neiertat, o prostie, o tâmpenie absolută, și unde mai pui că ar fi fost o infidelitate față de Alex. Cum ar putea să-i povestească lui Alex ce se întâmplase? Dar nu trebuia să-i spună nimic, fiindcă el nu mai făcea parte din viața ei; nu mai avea dreptul să fie gelos.

Pe măsură ce rușinea față de purtarea ei de noaptea precedentă i se strecura în conștiință, Daisy se crispa tot mai tare, încercând să găsească o consolare în faptul că măcar nu sfârșise în pat cu KC; corect?

Însă probabil că fusese incredibil de beată. Rămăsese cu ciorapii negri și opaci, deloc provocatori, peste chiloți. Fusese prea afumată ca să se mai dezbrace. Fermecător!

Se ridică precaută, cu capul bubuind și puțin nesigură pe picioare, spunându-și că i-ar prinde bine un ceai. Se întinse să-și ia rochia de casă din locul ei obișnuit, de pe ușa dulapului și atunci le văzu. O pereche de cizme de cowboy la capătul patului, evident abandonate așa cum le descălțase proprietarul lor. În jurul lor, pe jos zăcea împrăștiat conținutul buzunarelor unui bărbat. O năpădiră rușinea, remușcarea, regretul și multe alte sentimente din secțiunea Marea Greșeală a dicționarului.

Încă era pe jumătate îmbrăcată, așa era clar că nu se putuse întâmpla nimic de natură sexuală. Dar asta era o consolare prea măruntă în comparație cu rușinea pe care o simțea.

După două analgezice – al naibii de eficiente! va trebui să mai cumpere o cutie, pentru că, dintr-un motiv sau altul, se terminaseră foarte repede – și

cinci minute petrecute spălându-şi dinţii, Daisy se simţi mai aproape de starea de fiinţă umană. Abia atunci riscă să se uite în oglindă. Nu ştiu ce o îngrozeşte mai mult: mirosul de băutură emanat de corpul ei sau aspectul cenuşiu, puhav al feţei ei. Simţi că-i crapă obrazul de ruşine. Legându-şi mai strâns rochia de casă în jurul trupului, ieşi din dormitor.

Îmbrăcat în blugi şi tricou, KC şedea la masa din bucătăria ei, urmărea programul canalului de ştiri şi fuma. În lumina dimineţii nestânjenită de draperii fiindcă nu le trăsese în ajun, arăta mai bătrân şi categoric mai puţin sexy. Dar nu la fel de rău ca ea. Bea dintr-un pahar ceva ce semăna dubios de mult cu Bloody Mary, cu toate că ea nu-şi putea închipui cum ar putea cineva să suporte alcoolul după cantitatea pe care o înghiţiseră cu o seară înainte.

— Salut, Daisy!

Salutul din două cuvinte înrăutăţi mai mult lucrurile.

Simţi cum se crispează la gândul conversaţiei vulgare gen „a doua zi dimineaţa". Măcar îi ştia numele. Asta avea oarecare importanţă, nu?

— Salut şi ţie, spuse ea încercând să pară blazată. Cum te simţi în dimineaţa asta?

Nu mai făcuse niciodată una ca asta, aşa că nu era prea sigură în privinţa protocolului.

— Nasol. Dar asta mă ajută, spuse el arătându-i paharul înainte să ia ultima înghiţitură. Vrei şi tu?

— Suc de roşii?

KC ridică abia sesizabil dintr-o sprânceană.

— Tu ce crezi?

— Mi s-ar face greaţă dacă aş pune gura pe Bloody Mary.

— O să-ţi prindă bine.

Discuţia devenise pe cât de intimă putea fi.

— Nu, zău că nu vreau.

Își făcu o ceașcă de cafea în care adăugă mult zahăr și o bău încet. Observă că-i tremură mâinile. Iadul mahmurelii.

— Îmi pare rău că n-am ajuns să... știi... aseară, spuse KC. Dar acum n-am nici o grabă.

Stinse țigara în scrumiera pe care și-o improvizase – un bol frumos cu model gen mozaic, albastru cu alb, una dintre achizițiile ei norocoase din piața de obiecte vechi – și aprinse alta. Mirosul o făcu să-i vină greață.

— Trebuie să plec, apucă ea să spună.

Fugi la baie, chiar la timp. Vomă cu icnete lungi până începu s-o doară stomacul și abia atunci reuși să se oprească. Ghemuită pe jos lângă vasul de toaletă, îngrețoșată în toate modurile posibile, privi în jurul ei cu ochii înroșiți.

Cu două luni în urmă, ea și Alex împărțeau baia aceasta, vorbind în timp ce-și curățau dinții cu ață dentară și făcând un pas în lateral ca să ajungă la dulăpiorul cu oglinzi de deasupra chiuvetei. Șmecheria lui cea mai grozavă era s-o plesnească obraznic peste fund când intra să facă duș, spunându-i: „Grăbește-te, fată sexy, am nevoie de tine!".

Și ea îi răspundea râzând: „E o promisiune sau o amenințare deșartă?". Ceea ce vedea din locul în care ședea îi arăta clar că activitățile ei casnice se reduseseră la zero de la plecarea lui Alex. În spatele piciorului chiuvetei se adunaseră grămăjoare de praf, iar coșul alb de răchită era ticsit, căci nu avusese energie să-l golească. Asta nu s-ar fi întâmplat cu nici un chip înainte. Daisy nu se putea așeza seara să se odihnească decât după ce strângea vasele de la cină și toate suprafețele străluceau de curățenie. Mizeria asta nu o caracteriza.

Dar ce o caracteriza? Acum nu mai știa. Își dădu seama că era ca și cum Alex i-ar fi luat identitatea cu el la plecare. Încerca cu disperare să se regăsească, dar nu era nimic de găsit. Fără Alex, era un nimic.

— Te simți bine? răsună un glas.

Un nimic cu un bărbat străin în apartament, după o noapte de beție. Un nimic care, în plus, era și curvă – mă rog, ar fi putut să fie curvă, dar fusese evident mult prea beată. Deși KC se oferise să se revanșeze față de ea. La gândul acesta, greața o năpădi din nou și trebui să se aplece iarăși peste vasul de toaletă. Cutremurată iarăși de spasme, își zise că viața ei s-a terminat. Nimănui nu-i păsa de ea, așa că de ce să-i pese ei?

Îi trebuiră zece minute până să-și facă curaj să-i spună lui KC că trebuie să plece și încă două ore până să se simtă destul de rezonabil ca să plece la serviciu. Decise să meargă pe jos, gândindu-se că aerul curat ar putea s-o ajute să-și revină. Pe drum se opri la magazinul de presă și cumpără țigări, cu toate că nu era fumătoare, un baton mare de ciocolată și o sticlă cu apă.

— Bună, o salută ea voios pe fata care stătea după tejghea la Georgia's Tiara când intră în magazin, la unsprezece și jumătate – întârziase groaznic!

Carla, înlocuitoarea Paulei, era foarte tânără, foarte modern îmbrăcată și foarte șocată. Daisy nu-și prea bătuse capul cu machiajul, așa că fața ei avea o culoare cenușie ciudată. Mai rău, purta cea mai bizară combinație de haine: o fustă lungă din mătase de culoarea prunei ce părea cumpărată de la solduri, ciorapi negri, un pulover gri bărbătesc, larg și în picioare ceva ce arăta a papuci de casă din piele întoarsă.

— Ă... Mary? strigă Carla neliniștită.

Capul blond al lui Mary apăru prin deschizătura ușii biroului.

— Sfântă Fecioară Maria! exclamă ea când o văzu pe Daisy. Ce s-a întâmplat?!

— Aș vrea să știu și eu.

Daisy încă mai părea beată. Se lăsă greoaie pe marginea vitrinei, alături de un manechin îmbrăcat într-un taior de vară șic și stilat.

— S-a terminat, Alex a încheiat-o definitiv cu mine. E gata, s-a terminat, s-a dus naibii totul!

Mary înşfăcă din casa de bani un pumn de bancnote pe care le aruncă spre Carla.

— Două cafele de la Mo's, espresso mari cu lapte, şi o brioşă.

Carla o zbughi pe uşă. Daisy nu păru să observe.

— Ceea ce nu pricep, Mary, e cum de nu mi-am dat seama.

— Compartimentare, draga mea, o anunţă Mary întorcând plăcuţa pe care scria „Închis" cu faţa spre stradă şi aşezându-se alături de prietena ei. Bărbaţii sunt capabili să-şi repartizeze viaţa într-o mulţime de cutiuţe, chiar dacă nu-şi pot pune şosetele în sertarul corect. În timp ce noi, care ştim în ce sertare trebuie să punem toate rufele, suntem incapabile să ne ţinem viaţa în compartimente separate. Dacă iubim un om, îl iubim şi toată lumea o ştie.

— Ştii, n-am crezut că povestea cu Louise e iubire. Speram într-un fel că e doar o aventură trecătoare şi că el se va întoarce la mine.

Mary îi aruncă o privire plină de compătimire şi-i spuse cu blândeţe:

— Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa.

Daisy inspiră adânc şi mărturisi totul: cum îl lăsase pe Alex să se culce cu ea şi apoi incidentul oribil cu KC.

— Vai, Daisy, nu aşa uiţi de un bărbat, pisicuţo! zise ea când Daisy termină.

Încercă s-o cuprindă cu braţul, însă Daisy o îndepărtă.

— Că mare dreptate ai! zise ea înlăcrimată. E cumplit, al naibii de cumplit! N-am făcut în viaţa mea aşa ceva şi acum, la o zi după ce aflu că s-a terminat definitiv, aduc un bărbat străin în casă şi nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat. Sunt terminată!

— Nu eşti, o asigură Mary încercând s-o liniştească. Eşti o prietenă bună, o persoană talentată...

uită-te la ce ai realizat! Eşti parteneră cu mine în afacerea cu magazinul! Asta n-are nimic de-a face cu Alex. Ţi-ai câştigat poziţia pentru că eşti inteligentă şi talentată.

— Nimic din toate astea nu contează, spuse brusc Daisy. Ce rost are? Ce rost au toate astea, tot gunoiul ăsta? întrebă ea arătând cu mâna rafturile cu haine din jur.

— Nu e gunoi, replică Mary răbdătoare. Sunt haine, e munca unor oameni.

— Pentru mine n-au fost muncă. Credeam că toate astea înseamnă ceva şi că dacă port hainele potrivite, îmi voi găsi locul în lume, dar m-am înşelat. Hainele nu înseamnă nimic. Cuvintele nu înseamnă nimic. *Nu am nimic!*

Ochii ei priveau în sus spre Mary, implorator.

— Ba ai, o asigură Mary.

Îşi dorea să-i poată spune cuvintele potrivite – dar care anume erau cuvintele potrivite?

— Ba n-am.

Daisy apucă cu degetele tremurătoare pachetul de ţigări. Voia să le fumeze pe toate, apoi să bea până simte că i se învârteşte capul şi să devasteze un frigider plin cu tort şi biscuiţi şi frişcă.

— Mi-am petrecut toată viaţa adultă alături de un bărbat care nu mă mai iubeşte şi nu mai vrea să fie împreună cu mine. Am crezut că însemn ceva, pentru că el era al meu, dar fără el nu cred că am vreo valoare. Sunt goală, sunt un nimic, mă simt pustie! Primul lucru pe care-l fac după ce mă lasă baltă este să-mi bat joc de viaţa mea.

Privi în jos la fusta pe care o purta, la mătasea drăguţă de culoarea prunei cu flori aplicate şi începu s-o sfâşie sistematic.

— Vezi, aşa sunt toate pe lumea asta: doar rebuturi, rebuturi uşor de distrus.

Daisy continuă să rupă şi să sfâşie, ca să nu mai poată auzi nimic în afară de sunetul mătăsii sfâşiate.

Mary nu făcu nici o mișcare. Dacă lui Daisy îi făcea plăcere să rupă în bucăți o fustă cât se poate de bună, n-avea decât s-o facă. Avea și ea varianta ei de sfâșiat obiecte. După despărțirea de Bart, i-a luat colecția de reviste de motociclism și le-a făcut pe toate fâșii. Până la ultima. Trebuise să facă un drum până la groapa de gunoi cu sacii plini de hârtii sfâșiate, pentru că vecinii ar fi știut că și-a pierdut mințile dacă-i lăsa în fața casei, să-i ia gunoierii. Chiar dacă rămăsese singură, n-avea de gând să se lase compătimită de vecini.

Biata Daisy depășise cu mult acest punct. Nu-i păsa cine o compătimește și abia asta era înspăimântător. Pentru că de-a lungul numeroșilor ani de când o cunoștea, Mary văzuse că prietena ei dă importanță, chiar prea multă, părerii celor din jur. Faptul că acum nu-i mai păsa era semn că trecea printr-o mare nenorocire.

— Ar trebui să-ți iei liber, spuse Mary cu grijă. Dacă vrei, poți s-o faci. S-ar putea să vrei să muncești ca o nebună și, dacă așa stau lucrurile, dă-i drumul, suntem alături de tine! Dar o perioadă de concediu ți-ar putea prinde bine.

Daisy își ridică ochii injectați spre prietena ei.

— Mă duc acasă, spuse ea.

— Foarte bine, zise Mary ușurată. Te duc eu până acolo.

— Nu la apartament. La vechea mea casă, la mama. Nu vreau să stau singură în apartamentul ăla. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Nu există acolo nimic din ce-mi doresc.

Își luă poșeta de după tejghea și ieși din magazin, făcând clopoțelul de deasupra ușii să sune dulce când trânti ușa. Mary se repezi după ea și o văzu urcând greoi într-un taxi.

— Pe toți dracii! exclamă ea văzând mașina care se îndepărta.

În Carrickwell dura secole să comanzi un taxi, dar când nu voiai să vezi nici unul, apărea întotdeauna, lua oamenii necăjiți și-i făcea să dispară în neant.

Se întoarse grăbită în magazin și puse mâna pe telefon. Avea destulă experiență cu bărbații ca să știe că Alex Kenny n-ar accepta la serviciu un apel telefonic din partea șefei fostei lui iubite, mai ales că nu se înțelesese niciodată prea bine cu șefa în cauză. Așa că se dădu drept maică-sa.

Dacă doamna Kenny nu se schimbase radical de când o văzuse Mary ultima oară, însemna că o adora în continuare pe Daisy și că era prea puțin probabil s-o fi acceptat imediat pe Louise în sânul familiei. Ceea ce însemna că existau șanse mici ca Louise să vrea să stea la taclale și astfel să-și dea seama că nu era ea. Minciuna chiar deschidea toate ușile.

Glasul dulce și ușor tremurat al „doamnei Kenny", care avea să-i comunice de urgență ceva fiului ei, o aduse în legătură directă cu acesta în exact treizeci de secunde.

— Mamă... răspunse Alex dând impresia că fugise până la telefon.

— Sunt Mary Dillon și nu închide! Există o problemă.

— Are legătură cu Daisy?

— Nu, cu Julia Roberts și Dalai Lama! *Sigur* că are legătură cu Daisy, se răsti Mary. Știu că ai o sculă rătăcitoare, dar nu m-am gândit că-ți rătăcește și mintea, zise ea și se grăbi să continue înainte ca el să-i poată răspunde. Daisy are un fel de cădere nervoasă și-mi fac griji pentru ea. Tocmai a plecat de-aici spunând că se duce să stea la maică-sa, ceea ce până și *tu* știi că e de-a dreptul neobișnuit. Abia dacă-și vorbesc, așa că de ce s-ar duce la ea? Și nici măcar nu vrea să meargă la apartament să-și ia niște haine. Trebuie să vorbești cu ea, trebuie să faci ceva!

Tăcere. Apoi:

— Ce-aș putea să fac?

— Du-te după ea, stai de vorbă cu ea. Fă ceva! îi zise Mary furioasă la culme.

Mașina mamei ei era parcată pe aleea de pietriș din fața căsuței, dar nu-i răspunse nimeni când sună la sonerie. Daisy își spuse zăpăcită că era imposibil ca maică-sa să fie tot plecată. Dar își aminti de mesajele lăsate pe robotul ei telefonic – la care, firește, nu răspunsese. Unul dintre ele, plin de vervă ca de obicei, o anunța despre o excursie în străinătate, „ca s-o ajute pe Imogen să-și revină după operație". Ce operație? Nu știa sigur și nici nu-i păsa. Maică-sa dădea fuga să-și ajute propriile rude, dar își lăsa fiica să se descurce singură.

Șoferul taxiului se uită la ceas.

— Mai am o cursă, scumpo, răcni el de la geamul mașinii. Un drum până la aeroport. Nu pot s-o pierd. Rămâi aici sau vii cu mine înapoi în oraș?

Daisy era pe punctul de a spune că nu știe, când de după gardul viu se iți un cap. Era Brendan, vecinul vârstnic al mamei ei, cel căruia Nan Farrell îi lăsa cheile de fiecare dată când pleca. Daisy îi adresă un zâmbet obosit.

— Brendan, spuse ea descoperind numele într-un colțișor al minții, mi-am uitat cheile.

Și știu că totul va fi bine.

După ce-l convinse pe Brendan să plece – apariția neanunțată a lui Daisy îl neliniștise foarte tare și tot repeta că mama ei nu pomenise niciodată de această posibilă venire –, Daisy încuie ușa vopsită în alb și se sprijini de ea ușurată. În sfârșit, pace și liniște!

Spre deosebire de primul ei cămin, o casă cu terasă în Carrickwell, căsuța aceasta fusese întotdeauna tihnită. În centrul orașului era mereu gălăgie, la fel și pe străduța cu sens unic unde locuiseră Daisy și Nan înainte. Căsuța însă făcea parte dintr-un

grup de șase locuințe situate la distanță una de alta, căsuțe de fermă din vremuri apuse aflate mai mult sau mai puțin în mijlocul câmpului, la țară. Cu excepția celei din capăt, care fusese cumpărată de un cuplu de tineri, locuitorii celorlalte trecuseră cu toții bine de cincizeci de ani, așa că strada era liniștită.

Căsuța era mică, dar perfectă, în genul ilustrațiilor de pe cărțile poștale, cu o cameră de zi micuță, cu pereții zugrăviți în aceeași nuanță de albastru ca și salonul conacului în care crescuse Nan și o parte din argintăria de la conac, dulapul din lemn de nuc. Pe pereți atârnau acuarele pictate de mama ei. Bucătăria, încăperea cea mai des folosită, era și cea mai plăcută dintre toate și era înzestrată cu o sobă uriașă – din păcate altă marcă decât Aga, spunea mereu Nan – și o banchetă cu tapiserie galbenă sub fereastră, unde Daisy obișnuia să citească atunci când era prea frig în camera ei.

Urcă scara în spirală până la camera ei, care de fapt nu-i mai aparținea. Cuvertura pe care o confecționase singură la mașina de cusut când avea șaisprezece ani dispăruse, la fel ca toate lucrurile pe care le lăsase acasă când se mutase. Maică-sa nu era adepta adunatului de obiecte din motive sentimentale.

Dar patul era același. Patul în care visase la viitor.

Daisy își scoase papucii pe care-i purtase când se dusese la magazin, se întinse pe pat și căzu într-un somn fără vise.

Când se trezi, își făcu niște ceai și-și deschise telefonul. Avea câteva mesaje de la Mary, care era din ce în ce mai îngrijorată, dar încerca s-o ascundă, și unul de la Alex.

„M-a sunat Mary. Își face griji din cauza ta. Spune că te-ai dus s-o vezi pe mama ta... Îmi pare rău, Daisy."

Făcu o pauză, ca și cum și-ar fi dat seama că a spus ceva nepotrivit.

„Sună-mă şi spune-mi că eşti bine!"

Să te asigur că sunt bine, ca să poţi dormi liniştit lângă Louise, să stai lipit de pântecul ei şi să-ţi simţi bebeluşul cum dă din picioare, îşi zise Daisy cu amărăciune. Amărăciunea asta era cea mai groaznică dintre toate. O sufoca, i se ridica în stomac şi-i inunda tot trupul, făcând-o să nu mai poată nici măcar să se uite la soare fără să simtă furie şi resentimente faţă de el, pentru că era atât de auriu, în timp ce lumea ei era aşa de sumbră.

Căută ceva de băut, deşi ştia că-şi pierde timpul inutil. Probabil că maică-sa avea o sticlă de sherry pentru musafiri, dar nimic altceva.

Va trebui să meargă cu maşina până la micul magazin. Mama ei nu-şi lăsa niciodată maşina la aeroport, iar cheile trebuiau să fie în coşul de după uşă.

Magazinul cel mai apropiat de casă era situat la o intersecţie înşelătoare, de unde drumul o lua în sus spre vechea reşedinţă Delaney şi în jos spre Lacul Enla. Existau câteva case, o capelă micuţă şi o clădire vopsită în verde intens, având deasupra uşii o firmă pe care scria cu litere mari şi strălucitoare „Slattery – Băcănie şi textile".

Arăta exact la fel ca pe vremea când locuise în apropiere şi era genul de magazin de unde puteai cumpăra orice, de la ulei de măsline la ulei de motor. Procedeele iscusite ale vânzării cu amănuntul prin intermediul cărora cumpărătorii din supermarketuri erau îndrumaţi în direcţia corectă rămăseseră cu totul străine magazinului Slattery. Marfa era pusă pe rafturi complet alandala: conserve de alimente alături de înălbitor, saci menajeri îndesaţi lângă cutiile cu biscuiţi şi un şir multicolor de şlapi şi ochelari de soare pentru copii ce nu se potriveau câtuşi de puţin cu oferta specială a săptămânii: sticle de un litru de Pinot Noir din Chile.

Daisy luă un coş şi puse în el două sticle de vin. Ce naiba, îşi spuse ea, n-ar fi rău să mai pun încă

una! Adăugă al treilea litru, niște pâine, brânză, o cutie de salată de varză acră și un pachet uriaș de biscuiți cu ciocolată.

— Petrecere de casă nouă, spuse ea drept explicație adolescentei de la casa de marcat când ajunse în fața ei cu conținutul dubios de alcoolic al coșului.

— Da, da, făcu fata trecând cititorul de coduri de bare peste cutia cu salată de varză.

— Îmi vin în vizită niște prieteni din Dublin, adăugă Daisy întrebându-se de ce se justifica.

Fata dădu din cap.

— Trebuie să ai și ceva de băut, nu?

Își dădu seama că probabil pare nebună. Plăti și spuse „mulțumesc" pe un ton puțin prea entuziast. Într-adevăr, cea mai bună impresie pe care s-o lași oamenilor: o țicnită care dă raportul despre fiecare mișcare făcută, își zise ea plecând.

După ce ajunse acasă, se așeză în bucătărie și porni soba, bând un pahar cu vin. În casă exista un televizor mic, vechi și un perete întreg cu CD-uri cu muzică de operă, așa că-l găsi pe cel preferat, *Tosca,* și inundă încăperea cu muzica în acord cu melancolia ei.

Se gândi să-și facă un sandvici, dar pe la al cincilea pahar de vin hotărî că n-are rost să-și bată capul. De ce să-și mai bată capul vreodată cu ceva?

Capitolul paisprezece

În sala de aşteptare a cabinetului medical, revistele nu se schimbaseră – aceleaşi exemplare din *Hello!* şi *GolfPro* cu urechi de măgar la colţuri. Nici oamenii care aşteptau nu păreau că se schimbaseră, constată Mel: în majoritate tot mame care le şuierau copiilor „Nu-i voie!". În ziua aceea, un băieţel, cu buza de jos răsfrântă a necaz, se chinuia să rupă imaginea focii de pe coperta revistei *National Geographic* ca să facă un colaj cu o serie de fotografii de la o prezentare de modă de Crăciun dintr-un exemplar zdrenţuit al revistei *Vogue*. Mama lui, o femeie cu înfăţişare obosită, îmbrăcată cu pantaloni de catifea reiată şi o jachetă de blugi, încerca să-i distragă atenţia cu diferite jucării.

Mel şedea cu Sarah lângă ea şi cu Carrie cea bolnăvioară în braţe – bănuia că făcuse iarăşi amigdalită – şi hotărî că, dintre toate, schimbarea principală se petrecuse în ea. Nu mai era Doamna Carieră care sărea în ochi ca un deget bandajat; acum se potrivea perfect în decor, cu blugii ei uzaţi cu manşeta destrămată, sandale cu baretă între degete şi un tricou simplu, alb. Avea părul mai lung decât îl purta de obicei, iar pielea îi căpătase o strălucire sănătoasă datorită numeroaselor ore petrecute cu fetele în grădină.

— Arăt ca o hipiotă de la festivalul ăla de muzică, *Summer of Lurve*, îi spusese lui Adrian cu o dimineaţă înainte zărindu-şi imaginea în oglindă în timp ce-şi îmbrăca blugii. Faceţi dragoste, nu război, şi

nu vă bateți capul cu machiatul, ba nici măcar cu pieptănatul!

Observă cu uimire că arăta mai tânără ca oricând, cu fața veselă, presărată cu pistrui și cu buclele blonde răsucindu-se pe după urechi. Spălat fața, spălat dinții, duș, puțină loțiune hidratantă și apoi intrat în jeanși-bluză-tricou.

— E sexy, spusese Adrian apropiindu-se de ea, cu prosopul umed înfășurat în jurul mijlocului. Ți se potrivește. Arăți perfect relaxată și ca o copilă nebunatică. Așa cum erai când te-am cunoscut. Îmi place!

Lăsă prosopul să cadă.

— Adrian, râse Mel sprijinindu-se cu spatele de el. Fetele trebuie să se trezească!

Era aproape ora șapte.

— Eu m-am trezit acum, îi șopti el în păr.

— Așa-i că n-avem timp? zise simțind cum reacționează la mângâierile lui.

— Hai să încercăm, replică el. Nu ne trebuie decât câteva minute.

— Aha, îmi oferi și preludiu! îl tachină Mel, dar se întoarse și-l sărută pătimaș, apoi căzură amândoi pe pat.

Ce noroc că nu s-a întâmplat în dimineața asta, își spuse ea. După o noapte de nesomn cu Carrie, cu siguranță că n-ar fi avut dispoziție să facă dragoste.

— Cum te simți, iubito? o întrebă pe Carrie sărutând-o pe creștet.

Drept răspuns, fetița se răsuci până-i scăpă din brațe și se duse să cerceteze cutia cu jucării. Preț de o clipă, Sarah își privi cu superioritate surioara mai mică, apoi i se alătură pe podea.

— Dă-mi-o! spuse Sarah apucând cartea *Mr. Happy* pe care o alesese Carrie.

— E a mea!

Carrie smulse cartea înapoi. Se descurca destul de bine când era vorba să-și impună propria voință.

— Ce are fetița ta? întrebă femeia cu jachetă de blugi.

Băieţaşul ei, distrugătorul de reviste, găsise în cele din urmă telefonul mobil al maică-sii şi-l sugea, ceea ce-l împiedica deocamdată să producă alte acte distructive.

— Amigdalele, oftă Mel. În ultima vreme am avut noroc, n-a mai făcut amigdalită de mult. Dar azi-noapte s-a simțit foarte rău. Mi-e groază că va trebui să i le scoată.

— Fiicei mele i le-au scos, spuse cealaltă femeie, evident doritoare să stea de vorbă. Știi, am auzit că pot crește la loc.

— Glumești! exclamă uimită o femeie tânără care stătea față-n față cu ele, ținând în poală un bebeluș adormit.

— Nu se întâmplă prea des, răspunse doamna cu geacă de blugi, dar poți să-ți imaginezi cum e să treci prin toate astea și după aceea s-o iei de la capăt?! Fetiței mele i le-au scos când avea cinci ani și acum se simte bine. Totuși, celor mici le e așa de greu să priceapă...

Se întrerupse, amintindu-și evident de trauma operației.

— Am stat cu ea peste noapte. Nu puteam s-o las singură, plângea de fiecare dată când mergeam la toaletă. I-am spus soțului meu că nu-mi pasă, chiar dacă va trebui să dorm pe un scaun lângă pat, eu tot stau cu ea. A doua zi au externat-o și și-a revenit imediat. Copiii se refac atât de ușor, nu-i așa?

— Într-adevăr, o aprobă tânăra, strângându-și la piept bebelușul ca pentru a-l proteja.

Mel se cutremură la gândul că micuța ei ar trebui să stea în spital. Știa că nimic pe lume n-ar fi putut s-o smulgă de lângă patul lui Carrie. Își aminti că luase în calcul o astfel de eventualitate în vremea când lucra și se întrebase cum se va descurca, fiindcă ar fi trebuit să-și ia liber de la birou. Acum, singura

ei preocupare era fetița cea bolnavă, nu și nemulțumirea lui Hilary.

— Amigdalită, aprobă medicul după ce intrară în cabinet. Ar trebui să ne gândim la posibilitatea de a le scoate. De câte ori a făcut amigdalită anul acesta?

— De patru ori, răspunse Mel repede.

— Exact, spuse medicul cufundat în studierea fișei medicale a lui Carrie. E greu când nu pot să doarmă toată noaptea și știi că faci tot ce-ți stă în putință, dar ei tot plâng!

Medicul era cam de vârsta ei, poate ceva mai în vârstă, căci avea în păr câteva șuvițe albe. Se vedea limpede că are și el copii, fiindcă era familiarizat și cu latura personală a bolii unui copil. Mel se trezi că simte căldură față de el, pentru prima dată. Se întrebă cum putuse să-l considere arogant și condescendent când îi spusese maică-sii că ar vrea s-o vadă la cabinet când avea timp. Din cauză că se simțea atât de vinovată, își închipuise că el voia s-o jignească.

Vinovăția – ce sentiment irositor! Câte ore din viața ei risipise simțindu-se vinovată pentru lucruri asupra cărora nu avea deloc control? Cel puțin acum nu mai trebuia să se simtă vinovată în privința fetelor. Ce ușurare!

În după-amiaza aceleiași zile, pe la patru, ușurarea era un sentiment de mult uitat în casa Redmond. Carrie avea febră și se simțea foarte rău, așa că Mel trebuise s-o țină în brațe tot timpul.

— Mami, nu, scâncea ea de fiecare dată când Mel avea impresia că se simte ceva mai bine și încerca s-o așeze pe canapea, să-și vadă emisiunea favorită la televizor. Nu, nu, nuuuuu!

— Vreau și eu în brațe! cerea Sarah.

Purta rochia de zână cumpărată pentru Halloween – făcuse atâta gălăgie să i se dea voie s-o îmbrace, că până la urmă Mel se dăduse bătută – și tropăia

furioasă din picioruşele încălţate în roz, arătând mai degrabă a spiriduş furios decât a zână.

— Eu, eu, eu!

E greu să-ţi păstrezi calmul, mai ales când simţi că mori dacă nu bei un ceai şi nu faci pipi, îşi zise Mel.

— E în regulă, Carrie, spuse ea liniştitor, făcând tot posibilul să pară calmă. Mami nu te lasă jos. Mami te iubeşte. Şi pe tine, Sarah. Dar tu eşti fetiţă mare şi Carrie e bolnavă, aşa că mami trebuie s-o ţină pe ea în braţe. Ce-ar fi să mergem toate trei la bucătărie şi, dacă tot eşti fetiţă mare, îţi pui singurică nişte lapte şi după aceea ne uităm la *Nemo*?

Chipul angelic al lui Sarah deveni furios ca reacţie la o manipulare atât de flagrantă.

— Nu, scânci ea. Nu-mi place *Nemo*! Urăsc *Nemo*! Vreau sus!

„Sus" însemna în braţe la maică-sa.

Mel se aşează pe podea cu Carrie în poală şi încercă s-o cuprindă şi pe Sarah cu un braţ. Firește, planul ei nu prinse deloc, căci Carrie voia să fie ţinută în braţe doar ea. La fel voia şi Sarah. Plânsetele erau asurzitoare şi stereo.

— Hai să ne uităm la *Shrek*, propuse Mel disperată.

Adrian primise caseta în dar de la fratele lui, Eddie şi, cu toate că ea era convinsă că filmul e prea vechi pentru ele, fetele adorau fragmentele pe care le văzuseră şi cereau mereu să-l vadă tot.

— Nu! urlă Sarah ridicând nivelul decibelilor şi lovind-o în acelaşi timp pe surioara ei, în încercarea de a rămâne ea singură destinatara dezmierdărilor mamei.

Gânduri calme, îşi spuse Mel. Nutreşte gânduri calme.

Televizorul şi casetele video ieşiseră din calcul, ce urma? Trecu rapid în revistă ceea ce numea „Lista cu posibilităţi de mituire a unei mame rele".

Dădaca electronică era de obicei asul din mânecă, după ea urmând ciocolata. Dacă nu mergea nici ciocolata, urma trusa de farduri a lui mami, iar apoi un drum la supermarket, la jocul electronic cu ursulețul Winnie. Ultima tentativă disperată în materie de negocieri de pace era „tati o să fie foarte supărat când o să afle că fetițele lui au fost rele". A fost nevoie de două pachete cu bomboane mărunte de ciocolată pentru ca Sarah și Carrie să înceapă să se înveselească. Mel reușise să pună ceainicul la fiert și ajunsese chiar să pună pliculețul de ceai în cană când își dădu seama că o să facă pe ea dacă nu ajunge imediat la baie.

— Hai să facem o excursie, le spuse ea veselă, ridicând-o pe Carrie în brațe și luând-o pe Sarah de mână.

— Nu vreau! protestă Sarah, mulțumită să rămână unde se afla.

— Sus mai putem mânca niște bombonele de ciocolată, le imploră ea, blestemând faptul că nu reușiseră să strângă bani ca să amenajeze o toaletă de serviciu la parter.

Sarah dădu energic din cap.

— Mami, rău! scânci Carrie, ducându-și mânuța dolofană la frunte.

— Ne putem juca cu trusa de farduri a lui mami, zise Mel disperată.

Sarah se ridică și o luă la goană pe scări în sus și chiar și Carrie se simți suficient de bine încât să le urce singură.

— Rujul e AL MEU! țipă Sarah către Mel, care venea în urma lor.

— Ba al meu!! strigă și Carrie, ajungând sus cu toată viteza.

La capătul puterilor, Mel își spuse că, totuși, gâtul lui Carrie părea să fie ceva mai bine. Și cum în ultima vreme nu prea folosea rujul, pentru că nu mai mergea la serviciu, nu avea importanță dacă

fetele le distrugeau pe toate, nu-i așa? Ar fi dat orice pentru un moment de liniște.

La șapte, când Adrian sosi acasă, amândouă fetele erau liniștite și vesele, după o după-amiază plăcută în care se pictaseră una pe alta cu fard de pleoape și de obraz. Covorul bej din dormitorul părinților n-avea să mai fie niciodată la fel ca înainte, nici trusa de farduri a lui Mel.

Aproape că-și ieșite din sărite când Carrie descoperise prețioasa cremă hidratantă achiziționată în ziua când își făcuse de cap la cumpărături, înaintea intrării oficiale pe lista reducerilor de personal. Fetița golise cel puțin jumătate din crema atent rațională pe capul lânos al ursulețului ei.

— Carrie, nu-mi vine să cred! Asta-i obrăznicie, nu! strigă Mel la ea. Nu poți lua tot ce e al lui mami!

Nu ajută cu nimic să-ți ieși din sărite, concluzionă ea când amândouă fetele izbucniră în plâns la contactul cu această ipostază arțăgoasă a mamei lor.

Mel reușise în cele din urmă să ajungă la baie, să bea o cană cu ceai și să mănânce ceea ce rămăsese din cina fetelor, plus patru biscuiți cu ciocolată. Meseria de mamă cu normă întreagă era nocivă nu doar pentru nervi, ci și pentru talie.

— Au făcut baie și sunt bine amândouă, îi spuse cu glas încordat lui Adrian, întâmpinându-l în hol, cu Carrie, acum zâmbitoare, sprijinită pe un șold.

Mai mult de atât nu putea să spună fără să țipe că are toți nervii întinși la limită și să-l întrebe de ce n-a putut să vină mai devreme acasă și s-o ajute? Numai pentru că i-a propus să iasă duminică seara, să ia cina la restaurantul chinezesc din oraș, asta nu însemna că-și putea permite să scape de îndatoririle de părinte, o, nu...

— Mama...

Carrie îşi cuibări căpşorul în gâtul lui Mel şi începu să-şi sugă degetul mare. „Nu în faţa copiilor", îşi aminti Mel şi respiră adânc.

— Carrie şi-a luat medicamentul şi sunt gata de culcare amândouă. Poţi să foloseşti un şerveţel umed ca să cureţi fardul, Carrie a vrut să mai rămână aşa.

Luă cheile maşinii din cuierul din hol.

— A fost o după-amiază de coşmar, Adrian, ies să mă plimb puţin cu maşina, adăugă ea întinzându-i-o pe Carrie.

Micuţa îi zâmbi radios tatălui ei şi-şi ridică faţa pentru ca el să-i poată admira fardul de pleoape argintiu şi petele roşii de pe obraji, făcute parcă pentru tras la ţintă. Adrian era surprins.

— E totul în regulă? întrebă el neliniştit, uitându-se de la chipul vopsit strident al fetiţei lui la cel palid al soţiei.

— Da, spuse Mel concis – simţea că, dacă nu iese curând din casă, o să explodeze. Am doar nevoie să stau puţin singură, adăugă ea întinzându-se să-şi ia poşeta. A fost o zi grea.

Eufemismul anului!

— Nu stau mult. S-ar putea să merg la Mo's, să beau o cafea.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, în toţi anii de când locuiau în Carrickwell. Mo's Diner era un local unde mergea toată familia la sfârşitul săptămânii, nu la şapte seara, într-o zi lucrătoare, când se apropia ora de culcare. Adrian reacţionă foarte bine.

— Ne descurcăm. Du-te.

Mel stătu în maşina parcată pe alee vreo cinci minute bune înainte să pornească motorul. După aceea se îndreptă spre centrul oraşului, parcă lângă Mo's Diner şi intră în local.

În timp ce mesteca zahărul în cafeaua decafeinizată cu frişcă, Mel îşi dădu seama dintr-odată că nu mai vorbise cu Caroline de foarte mult timp. De la cearta care urmase după seara petrecută în oraş în

ianuarie, când Lorna o tot înțepase cu aluzii că din cauza serviciului pierdea prilejul de a le vedea pe Sarah și Carrie crescând. Caroline fusese foarte supărată a doua zi și, chiar dacă Mel îi lăsase câteva mesaje, ea n-o sunase niciodată înapoi.

În ziua aceea, Mel înțelese cu adevărat punctul de vedere al lui Caroline pentru prima oară. Nimeni nu dă premii mamelor casnice. Nu existau prime pentru gătit și curățenie, nici laudă de la directorul administrativ pentru spălatul la nesfârșit, nici o ceremonie de acordare a premiilor pentru atitudinea calmă la patul unui copil bolnav, nimic – doar așteptarea că toate astea vor fi reluate a doua zi. Nu era deloc de mirare că mamele își ieșeau din fire.

În acel moment, Mel ar fi fost în stare de orice pentru o seară petrecută cu fetele în oraș, în care să poată râde alături de femei cu aceleași preocupări ca și ea, să se relaxeze și să fie altcineva decât mami. Pe vremea când lucra, nu înțelesese. Dar acum înțelegea.

Își scoase din poșetă telefonul mobil și formă numărul lui Caroline.

— Salut! spuse ea cu o voce caldă când prietena ei îi răspunse. Îmi pare rău că n-am mai vorbit cu tine de atâta vreme și îmi pare rău pentru ceartă.

N-avea nici un rost s-o ia pe ocolite.

— Am renunțat la serviciu ca să stau cu Sarah și Carrie și, după cum știi, asta înseamnă că de atunci n-am mai avut nici o clipă pentru mine.

— Ai renunțat la serviciu? repetă Caroline surprinsă. Eu credeam că ești sudată de birou și că au să te îngroape cu patru linii telefonice fixe, două telefoane mobile, un laptop și un Blackberry în sicriu!

Mel râse. Uitase cât de negru putea fi umorul lui Caroline uneori.

— Cât pe ce, recunoscu ea. Atâta doar că firma n-ar fi îngăduit ca un angajat din eșalonul inferior, ca mine, să aibă un obiect atât de elegant ca un

Blackberry. Aparatele portabile de transmitere a emailurilor sunt doar pentru eşaloanele superioare. Ia zi, cum îţi sună o seară în oraş – doar noi două?

— Acum nu-mi pot permite nici o ieşire seara, spuse Caroline cu oarecare amărăciune. Graham lucrează mult peste program. Ce zici de masa de prânz, mâine? Eu nu pot să ies, pentru că aştept să vină un individ care să mă iniţieze în vopsitul lemnăriei ferestrelor – n-au mai văzut vopseaua de ani de zile! Dar ai putea veni aici...

Mel nu mai fusese de foarte multă vreme acasă la Caroline.

— Mi-ar plăcea, spuse ea. Şi fetelor la fel. Dacă-şi revine Carrie după amigdalită.

— Sigur. Biata Carrie!

Casa lui Caroline n-ar fi apărut fotografiată într-o revistă de locuinţe şi interioare: erau prea multe şipci de bordură roase, prea multe porţiuni de perete jegoase unde Ryan, în vârstă de zece ani, Fion, în vârstă de opt, şi Luka, în vârstă de şase, îşi exersaseră talentele de fotbalişti. Grădina din spate stătea şi ea mărturie pentru pasiunea faţă de fotbal a trioului de băieţi, la fel şi bucata de peluză uscată şi pârlită unde era evident că joacă mingea în fiecare zi şi unde majoritatea arbuştilor erau striviţi. Însă casa emana o atmosferă primitoare şi caldă, de la florile sălbatice care stăteau într-o cană pe pervazul decolorat de soare al ferestrei până la mirosul de mâncare gătită ce stăruia în bucătărie, unde Caroline umpluse congelatorul cu porţii de supă, lasagna şi specialitatea ei, legume gratinate cu parmezan. Mai copsese şi o porţie de fursecuri acoperite cu glazură roz, cu o bomboană Smartie în mijlocul fiecăruia.

Sarah şi Carrie – care se simţea mult mai bine – fură încântate de fursecuri.

— Eu am trecut prin faza coptului de brioşe, recunoscu Mel aşezându-se la masa din bucătărie

în timp ce Caroline punea în faţa fetelor ei farfurii înflorate cu fursecuri roz. Dar am depăşit-o.

— Aşa se întâmplă, încuviinţă Caroline. Coptul brioşelor e la fel ca sindromul premenstrual – vine periodic, în valuri. Când simt că se apropie valul, coc mai multe şi le pun la congelator. În restul timpului, mă duc la brutăria de la capătul străzii. De ce să-ţi baţi capul să coci produse de patiserie, când le poţi cumpăra mai ieftin? În orice caz, acum sunt la cură de slăbire, aşa că nu le mai cumpăr. Fac economie de bani şi de calorii.

— Credeam că tu coci tot timpul.

— Mă simt mai bine dacă oamenii cred asta, spuse Caroline. Altfel, ar vrea să afle ce fac toată ziua. Ştii tu, „Cu ce-ţi ocupi ziua?", servit pe un ton condescendent. Dacă te cred o bucătăreasă excelentă, oamenii au tendinţa să-şi imagineze că-ţi petreci timpul pisând de zor frunze de busuioc cu mojarul şi pistilul şi respectă asta.

Mel îşi dădu seama că prietena ei părea foarte nefericită.

— Am putea să mâncăm în grădină, spuse Caroline. Am făcut sandviciuri şi fetele pot să se joace cu jucării mai vechi de-ale băieţilor.

— Perfect!

Se aşezară pe nişte scaune pliante la masa de lemn roasă de vreme şi stătură de vorbă, în timp ce Sarah şi Carrie explorau grădina cea nouă. Nu trecu mult şi Caroline deschise subiectul care o necăjea. Se părea că mariajul ei cu Graham trecea printr-o perioadă dificilă.

— De o vreme resimt un pic de criză a vârstei de mijloc, explică ea.

Abonamentul la sală fusese unul dintre primele lucruri la care renunţase după ce lăsase serviciul ca să stea acasă cu copiii şi, orice-ar spune oamenii despre cât de bine face mersul pe jos, e greu să-ţi aduni energia necesară ca să te plimbi iarna, pe

întuneric. Şi kilogramele au început să se adune. „Toată lumea pune câteva kilograme în plus pe măsură ce trec anii", atât avusese de spus Graham când Caroline îi mărturisise că se simte grasă, anostă şi bătrână.

— Ce soi de răspuns a mai fost şi ăsta? o întrebă ea pe Mel. Am ajuns să vorbim ca două radiouri cu probleme de emisie.

Ea vorbea, dar Graham nu recepţiona. Ea voia să recepţioneze, dar pe Graham nu-l interesa să vorbească.

— Cu ani în urmă obişnuia să-mi spună că arăt minunat, spuse Caroline cu tristeţe. Acum aş putea să rămân toată ziua în pijama şi nici măcar n-ar băga de seamă.

Mel îşi aminti cum arăta Caroline pe vremea când lucrau împreună: zveltă şi sexy, iar ochii admirativi ai bărbaţilor o urmăreau când umbla prin birou. Acum se schimbase, cu toate că arăta încă bine: avea o faţă vie şi inteligentă şi un corp cu mai multe rotunjimi ca înainte. Dar scânteia din ochii ei dispăruse.

— Graham a spus că femeile care se plâng pe motiv de dietă sunt extrem de plictisitoare şi n-a mai vrut să discute subiectul ăsta.

Atunci Caroline s-a înscris la Weigh Watchers. Slăbise aproape şase kilograme, dar tot mai avea de dat jos vreo şase până să ajungă la greutatea ideală.

— Cei de la Weigh Watchers au fost în culmea fericirii pentru mine, dar Graham nici măcar n-a observat, spuse ea cuprinsă din nou de amărăciune. Înainte observa dacă obţineam vreun rezultat important la birou, dar acum nimic din ce realizez nu mai are valoare pentru el – nimic!

Mel simţi că o doare sufletul pentru prietena ei şi căută ceva potrivit să îi spună.

— Îţi aminteşti când ne-am certat din cauza lui Lorna, începu ea cu regret în glas, şi ai spus că

nimeni nu recunoaşte că faptul de a fi directorul general al casei e cel mai greu serviciu din lume? Ai avut dreptate, iar eu am greşit, Caroline. Este greu, recunoscu ea. Adrian mă susţine şi-mi spune tot timpul că sunt extraordinară, dar nu e o recompensă la fel de mare ca atunci când cineva îţi mulţumeşte pentru un raport la birou sau ca sentimentul de satisfacţie pe care-l ai când duci la bun sfârşit un proiect. Toţi par să creadă că orice fiinţă umană cu un coeficient de inteligenţă din două cifre ar trebui să fie în stare să gătească, să ţină curat şi să crească şi copii. Eşti ocupată să-ţi creşti copiii în aşa fel încât să ajungă nişte adulţi inteligenţi şi echilibraţi şi, chiar dacă tu crezi că e o muncă specială şi importantă, nimeni altcineva nu o crede.

— Nu, nimeni nu preţuieşte munca asta.

Gura lui Caroline se strânse într-o linie aspră. Luă un fursec roz şi-i mâncă bomboana de deasupra.

— Nimeni nu crede că munca de mamă ar avea vreo însemnătate. Bărbatul *meu* în nici un caz. Şi-apoi, ori sunt eu dusă cu sorcova şi el a început să se parfumeze cu *Obsession* pentru femei, ori are o aventură.

Mel deschise gura şi apoi o închise, ca un peşte, atât de uluită încât nu era în stare să scoată un sunet.

— Cunosc semnele, continuă Caroline luând o altă prăjitură şi mâncând bomboana de pe glazură. Nu ce ţi se spune prin reviste – poartă lenjerie intimă nouă? face duş mai des decât de obicei? Deşi chestia cu parfumul e categoric valabilă. Nu, sunt sigură de asta pentru că-l cunosc pe Graham. E felul în care se uită la mine. Suntem căsătoriţi de doisprezece ani şi trenul care transporta dorinţa nestăpânită a plecat de multă vreme din staţie, dar acum mă priveşte cu uimire, ca şi cum ar spune „Cum se face că sunt căsătorit cu femeia asta? Cum am ajuns aici?".

— Caroline, îmi pare extrem de rău... începu Mel.

Caroline o întrerupse. Acum, că începuse povestea, voia s-o termine.

— Văd că se uită la mine şi se întreabă cum de m-am transformat în femeia asta cu blugi ieftini şi faţa nefardată şi lucioasă. I-o citesc pe faţă. S-a însurat cu un director de publicitate întreprinzător şi nu şi-a închipuit c-o să sfârşească alături de o mămică plictisitoare.

— Eşti sigură că are o aventură? S-ar putea să treceţi printr-o perioadă proastă şi tu te simţi deprimată şi...

— Sunt nouăzeci şi nouă la sută sigură. Nu l-am prins în pat cu vecina de alături, dar are. Ştiu sigur. E atât de evident! Mel, el nu-şi cumpără niciodată haine şi în ultima vreme şi-a luat câteva cravate noi şi toate călătoriile astea apărute pe nepusă masă, în care trebuie să rămână peste noapte – sunt inventate! Am sunat la el la birou într-o zi, trebuia să-i transmit ceva, şi mi-au spus că are zi liberă. Mie îmi spusese că trebuie să plece de urgenţă la Londra şi că va rămâne probabil peste noapte.

Mel oftă. Spusele prietenei ei sunau concludent.

— Şi ce vrei să faci în privinţa asta? Nu fi pasivă, Caroline! Dacă tu te-ai schimbat, s-a schimbat şi el şi trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru asta. Nici tu, când te-ai căsătorit, nu te-ai gândit că vei sfârşi alături de un bărbat care te înşală, spuse Mel cu însufleţire, învârtind întregul scenariu cu o sută optzeci de grade, cum obişnuia să procedeze cu problemele de la birou.

— Probabil că nu, dar nu-mi permit să iau lucrurile în felul acesta. El munceşte, eu stau acasă. N-am putea supravieţui fără el şi asta-mi limitează opţiunile.

— Nu-i adevărat, Caroline! insistă Mel. Nu se poate să te mulţumeşti să fii vioara a doua doar pentru că Graham plăteşte facturile. Aveţi o căsnicie, o relaţie de parteneriat! A fi părinte e ceva

separat. Puteţi fi părinţi împreună şi totuşi să nu fiţi căsătoriţi. Încheierea acestei căsnicii e o opţiune!

— Tu poţi spune asta, pentru că nu te-ai întrebat niciodată ce-o să se întâmple dacă vă despărţiţi, spuse Caroline cu asprime. Nu suntem în Bel Air, unde fiecare rămâne cu jumătate dintr-o avere de zece milioane de dolari: femeia se alege cu reşedinţa cu zece dormitoare pentru copii, iar bărbatul ia casa de pe malul mării. Asta e lumea reală şi nu vreau ca băieţii mei să sufere din lipsa banilor.

— Dar totuşi poţi să pleci, continuă Mel să insiste. Nu eşti obligată să rămâi cu el şi să suferi în tăcere.

— În teorie, nu. În practică, da.

— Ştii ce, Caroline, spuse Mel exasperată, când te-am cunoscut erai foarte puternică şi te admiram mai mult decât pe oricare altă femeie alături de care lucram. Spuneai ce gândeai, nu umblai ca pe coji de ouă pe lângă nimeni, cum făceam noi, celelalte. Erai cinstită, deschisă şi credeai în tine. Acum ai uitat toate astea, ca şi cum statul acasă te-ar fi înfrânt.

— Nu statul acasă m-a înfrânt, spuse Caroline cu tristeţe. Mă rog, poate un piculeţ. Graham a făcut-o; şi copiii; şi viaţa. Am impresia că acea Caroline a dispărut, că e îngropată adânc, sub învelişul mamei.

— Chiar eşti sigură că are o aventură? întrebă Mel din nou. Ar putea să existe o explicaţie absolut nevinovată pentru toate astea. Da, ar putea. Poate că e deprimat, te-ai gândit la asta? Şi...

Se opri, conştientă că intră pe un teritoriu periculos.

— Cum staţi cu viaţa sexuală?

Citise că în multe cazuri, bărbaţii cu aventuri aveau o viaţă sexuală minunată cu soţiile, drept compensaţie pentru infidelitatea lor, în loc s-o elimine cu desăvârşire, aşa cum spunea credinţa general răspândită.

— Sexul nu există pe ordinea mea de zi şi nici pe a lui, spuse Caroline sec. Ne băgăm în pat, de obicei la ore diferite, ne pupăm cast de noapte bună şi

după aceea el se întoarce cu spatele şi-şi citeşte ultimul thriller, iar eu îmi citesc cataloagele. Noroc că mi-am scos steriletul, că altfel ar fi ruginit.

Mel simţi un val uriaş de milă pentru prietena ei.

— Îmi pare rău! Mă tem că în ultima vreme nu ţi-am fost o prietenă prea bună.

— N-ai fi putut să-l împiedici pe Graham să aibă o aventură. O parte din mine credea că, dacă mă agăţ de vechiul meu stil de viaţă, ar mai rămâne ceva din vechea Caroline, cea de care s-a îndrăgostit el. Întâlnirile ocazionale cu tine m-au făcut să simt că aş putea fi astfel.

Mel se gândi la prânzul luat cu fosta ei colegă, Vanessa, când se convinsese pe ea însăşi că această legătură cu trecutul ei şi cu Lorimar ar putea să-i facă noua viaţă mai variată. Dar nu era aşa. Cele două vieţi erau diferite.

— N-ar trebui să ne pierdem vremea cu oameni de la fostele locuri de muncă, spuse ea cu convingere. Trebuie să tăiem cordonul ombilical. Trebuie să găsim noi modalităţi de a ne defini, de a ne face să ne simţim mai bine. Dar în primul rând e necesar să discuţi deschis cu Graham. Îţi eşti datoare, şi le eşti şi copiilor, să afli dacă mai ai într-adevăr o căsnicie sau nu. Nu poţi să eviţi asta; ai nevoie să ştii cu certitudine şi apoi, dacă trebuie, poţi să-l scoţi din viaţa ta. Dar trebuie să fii sigură, Caroline! Ai putea să distrugi multe lucruri dacă-i ceri socoteală şi nu ai dreptate.

Caroline se cutremură.

— Faptul că vine seara în patul meu mirosind a parfumul altei femei e mai puţin distructiv?

— Argument corect. Doar să nu faci ceva pripit.

— N-am mai făcut de ani de zile ceva pripit, spuse Caroline cu amărăciune. Aventura lui Graham durează probabil de luni de zile şi eu n-am zis nimic. M-am dat la o parte şi mi-am jucat rolul de nevastă. N-am văzut nimic rău, n-am auzit nimic rău etcetera.

— Ai nevoie de o vacanță sau să stai singură o vreme, ca să te poți gândi. Un mic răstimp de liniște, fără să tragă băieții de tine, ca să poți redeveni cât de cât cea care erai. Și atunci poți să vezi cum privești situația.

— Nu există nici o șansă să pot pleca undeva singură. Mi-ar plăcea, dar timpul pentru mine însămi e undeva la coada listei de priorități. Graham „muncește" zi și noapte și nu ne putem permite să plătim o bonă ca să pot pleca o săptămână undeva. Aș vrea eu!

— Nici măcar un sfârșit de săptămână prelungit?

— Nu. O oră, cât durează să mă tund, cam la atât se reduce timpul meu liber.

Lui Mel îi veni o idee. Permisul pentru spa! Nu avusese când să-l folosească și cu atât mai bine: acum venise momentul perfect s-o facă.

— Cadoul meu de plecare de la Lorimar a fost o zi de tratamente complete pentru două persoane la Cloud's Hill, noul centru spa de lux care s-a deschis. Ce-ar fi dacă ne-am programa amândouă pentru o zi de răsfăț? Poți să rămâi peste noapte la mine după aceea și, după ce ne-am vopsit și ne-am dichisit acolo, mergem prin cluburile la modă din Carrickwell. Graham poate să vadă de băieți, iar tu vei avea un răgaz ca să-ți cântărești opțiunile.

Chipul lui Caroline se lumină câteva momente, apoi se întunecă la loc.

— Ce opțiuni?

— Păi una dintre ele ar fi să-i spui lui Graham să-și miște afară din casa ta fundul de infidel și că te consulți cu un avocat. De acord, ai putea să nu vorbești serios, dar el n-o să știe și i-ar prinde bine un șoc. Trebuie să știe că vorbești serios!

— Și dacă-mi spune „adio și n-am cuvinte, oricum așteptam momentul potrivit să plec"?

— Atunci nu-ți faci nici un bine rămânând cu el, dacă nu vrea să fie cu tine.

— Ar fi un coșmar! se cutremură Caroline.

— El a declanşat coşmarul, dar depinde de tine să-i pui capăt. Ai dreptul să afli dacă mariajul vostru mai există, dacă el vrea să încerce din nou sau dacă aşteaptă doar să afli, pentru că nu e în stare să-ţi spună.

Caroline cântări spusele prietenei ei şi mai mâncă un fursec.

— Mă întreb cum arată ea... Mai tânără, mai slabă, probabil că nu poartă blugi Tesco!

Mel îşi dădu seama că lui Caroline nu-i face deloc bine să stăruie pe acest subiect.

— Haide să ne relaxăm la Cloud's Hill şi după aceea poţi să iei nişte hotărâri.

În după-amiaza aceea, pe drumul de întoarcere la Carrickwell, fetele, frânte de oboseală, adormiră pe scaunele lor speciale, astfel că Mel avu timp să se gândească. Se gândi cât de rău îi pare pentru Caroline, cât de norocoasă e să aibă un soţ atât de iubitor şi cât de mult greşise invidiind-o atâţia ani pe prietena ei pentru că avea totul. Statul acasă nu era o îndeletnicire atât de uşoară pe cât crezuse înainte.

Îi făcea plăcere să gătească pentru ai ei mâncăruri mai bune ca înainte, iar casa nu fusese niciodată atât de curată. De fapt, era uşor de înţeles cum ajungeau femeile să fie obsedate de muncile casnice şi să uite că viaţa nu se opreşte la produsele de curăţat. Când nu vedeai nimic altceva toată ziua, gospodăria îţi devenea preocuparea principală. Gospodăria şi copiii. Găsea atâta bucurie în joaca cu Sarah şi Carrie – joaca de-a îmbrăcatul elegant, pictatul, modelatul animalelor din plastilină, completatul interminabilelor jocuri de puzzle şi jocul cu păpuşi Barbie. Înainte, când lucra la Lorimar, evitase să citească ce spuneau teoreticienii pedagogiei despre meritele jocurilor creative şi de imaginaţie. Conştiinţa faptului că nu are timp pentru toate era o altă sursă de vinovăţie. Acum, că avea timp să se joace,

constata cu surprindere că e o muncă grea, care nu înseamnă în nici un caz să stai întinsă pe canapea cu o revistă în mână și să-ți lași copiii să se joace de capul lor. Când te joci cu adevărat cu copii mici, asta-ți absoarbe toată atenția. Și e obositor.

De ce e cerul albastru?

Ce au elefanții în trompă?

Tăticii fac băieței mici și mămicile fac fetițe mici?

Aveai nevoie de o noapte întreagă de somn, de o mare cantitate de energie și de răbdarea lui Iov. Își aminti că înainte o înciuda suma enormă de bani pe care ea și Adrian trebuiau s-o plătească în fiecare lună la „Micii tigrișori". De când stătea acasă, simțea mai multă admirație ca oricând față de personalul grădiniței.

Îi făcea plăcere să se ocupe de casă și de copii, dar înțelegea și punctul de vedere al lui Caroline: fără a vrea să pară egoistă, tot își dorea să fie mai mult decât mami.

Era gălăgie sâmbătă seara în cel mai aglomerat restaurant chinezesc din Carrickwell, Dragon Palace. Conversațiile și râsetele, zgomotul făcut de farfuriile simple din porțelan alb ciocnindu-se între ele și izbindu-se de mese îi obligau pe Mel și Adrian să ridice vocea ca să se facă auziți. Cu toate acestea, se simțeau cu adevărat bine. Era genul de ieșire de sâmbătă seara pe care obișnuiau s-o facă pe vremuri, înainte să se nască fetele, și Mel crezuse că n-o să mai aibă parte de așa ceva niciodată. Pe vremea când lucra, era prea extenuată să meargă la evenimente mondene care nu erau „obligatorii" și oricum îi era atât de teamă că Lynda, soacră-sa, o dezaprobă, încât se simțea vinovată dacă-i cerea prea des să aibă grijă de fete. Acum, că stătea acasă, se simțea mult mai în largul ei cu Lynda.

— Meriți să ieși puțin, îi spusese Lynda cu fermitate când o sunase. Și știi că-mi face plăcere să stau cu fetele.

Şi, cumva, Mel o crezuse. Era ciudat cum, în trecut, propria ei nesiguranţă făcuse ca fiecare silabă rostită de Lynda să pară mai plină de subînţeles decât era de fapt.

— N-am mai ieşit aşa de ani de zile, spuse Adrian vesel. Nu trebuie să fim atenţi cum ne purtăm pentru că e o petrecere organizată de firmă, nici să ne facem griji că ar fi fost mai bine să fi stat acasă cu copiii... Ne relaxăm şi atât!

Mel era surprinsă. Nu-şi dăduse seama că Adrian percepuse ce simţea ea când ieşeau în oraş la sfârşit de săptămână, în perioada Lorimar. Se părea că şi el se simţise la fel. Sentimentul ei de vinovăţie fusese contagios.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să te stresez şi pe tine. Aveam senzaţia că le trădez pe fete dacă ies la sfârşit de săptămână, în loc să petrec cu ele fiecare clipă.

— Ştiu. Dar acum e bine. Nu mai eşti atât de agitată.

— Cum adică, nu mai sunt aşa de agitată?

— Glumeam doar. Te tachinam.

Dar Mel ştia că probabil există un sâmbure de adevăr în spusele lui. La naiba, nu putea să nu mănânce ultima felie de pâine prăjită cu crevete şi susan, chiar dacă-şi impusese să nu uite că, dacă voia să-şi păstreze silueta, trebuia să nu mănânce tot din farfurie, inclusiv modelul.

— Ai dreptate, nu mai sunt aşa de agitată, spuse ea meditând.

— Tu eşti mai calmă, eu sunt mai calm, zise Adrian. Suntem cu toţii mai calmi.

— Dar suntem faliţi, îi atrase ea atenţia. Hai să privim adevărul în faţă, data viitoare când vom reuşi să plecăm în concediu, probabil că fetele vor vrea să-şi ia prietenii adolescenţi cu ele.

— Nu-i chiar aşa de rău. Ne descurcăm şi suntem mai fericiţi. E plăcut să vin în fiecare seară de la serviciu şi să te găsesc acasă.

— Vrei să spui ceva în genul „Am ajuns acasă, femeie, treci în dormitor ca să te seduc"? râse Mel.

— Exact aşa, îi răspunse el cu un zâmbet larg. Când stau prins în trafic pe şoseaua secundară, primul lucru care-mi trece prin minte, firește, este să ajung acasă şi să te seduc şi poate abia *după aceea* să mă aşez, să citesc ziarul şi să mă relaxez.

— Important e să-ţi ordonezi corect prioritățile, spuse Mel cu gravitate. Întâi eu şi apoi relaxarea.

Li se aduseră felurile principale.

— Categoric, ar trebui să facem asta mai des, spuse Adrian.

— Adică să ne îndopăm până pocnim?

Ca de obicei, ochii le fuseseră mai mari decât stomacul şi comandaseră mult prea mult. Masa gemea sub greutatea mâncărurilor suculente, fierbinţi.

— Nu, adică să ieşim împreună, doar noi doi.

Mel se întinse şi-l strânse de mână. Îi povestise despre Caroline şi Graham, iar el înţelegea cât de tare o tulburaseră problemele din căsnicia acestora.

— Da, dar asta-i chestia cu copiii, râse Mel. Imediat ce vin pe lume, fac tot ce pot ca să se asigure că nu mai faci alţii, pentru că nu mai ai parte de nici un moment intim şi romantic. Sunt cea mai bună metodă contraceptivă din lume!

— Eu n-am spus nimic despre făcutul copiilor, o întrerupse Adrian, dar am putea să încercăm mai târziu nişte momente intime...

Prin aburul pilafului şi al cărnii de vită care încă mai sfârâia, Mel îi zâmbi soţului ei.

— Exersatul duce la perfecţiune.

Capitolul cincisprezece

Când Cleo coborî din tren în Carrickwell, după două zile de nefericire teribilă petrecute în locuința lui Trish, ascunzându-se de Tyler, văzu cu ușurare un taxi așteptând. Îi spuse șoferului să o ducă la Cloud's Hill Spa, însă când se apropiară de intersecția cu drumul ce ducea la Hotelul Willow, cedă în fața ispitei și-i ceru să facă un ocol.

— Nu vrei să intri de-a dreptul în hotel, ci doar să stai pe alee și să te uiți? o întrebă acesta incredul.

— Vreau doar să mă uit, atâta tot, spuse ea iritată, dorindu-și ca individul să-și vadă de treburile lui.

În ultima vreme era foarte irascibilă – eh, mai exact în ultimele patruzeci și opt de ore.

În dimineața după ce plecase de la Tyler, telefonase și anunțase că e bolnavă. Nu se simțea capabilă să meargă la serviciu, să dea ochii cu el și să fie silită să-i răspundă la întrebări, așa că, deși nu-i stătea în fire să tragă chiulul astfel, trebuia s-o facă.

În orice caz, chiar se simțea rău – îi era rău de la stomac, rău de la inimă, i se făcea rău la gândul că avusese încredere în Tyler, iar el pusese mâna pe căminul familiei ei pe căi necinstite.

Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, cum ar fi putut să-și petreacă timpul împreună cu bărbatul care avea să distrugă frumoasa ei casă și s-o transforme într-un hotel corporativ mare și lipsit de suflet? Probabil că va purta cu angajații discuții menite să întărească încrederea, în care le va spune cât de îngrozitor de prost fusese condus Willow și că acum, că devenise

o parte din lanțul hotelier Roth, va deveni un model de management hotelier modern. Pur și simplu nu putea să suporte acest gând.

— N-avea de unde să știe cine ești. Faptul că a cumpărat Willow e doar o coincidență, spusese Trish când Cleo ajunsese acasă în seara aceea, înnebunită și cu o expresie sălbatică în ochi din cauza a ceea ce considera drept trădarea lui Tyler. Și chiar presupunând că *a știut* – deși tot nu văd cum ar fi putut să știe, ținând cont că nu i-ai spus niciodată că numele tău de familie este Malin –, ce avea de câștigat dacă ieșea cu tine? Familia ta a vândut hotelul, așa că nu se poate pune problema că ar fi obținut informații utile în timp ce te tăvălea până-ți ieșeau ochii din cap în apartamentul lui.

— Nu m-am dus în apartamentul lui ca să ne tăvălim până ne ies ochii din cap! spuse Cleo furioasă. M-am dus să bem un pahar înainte de culcare.

— Da, și cecul a fost expediat prin poștă. Două dintre cele mai mari minciuni din viață. Nimeni nu se duce să bea un pahar înainte de culcare. Trebuie să fi știut c-ai să ajungi în pat cu el.

— N-am știut!

Cleo începea să se înfurie de-a binelea. Până și cea mai bună prietenă a ei refuza să-i accepte punctul de vedere!

— Serios, Cleo, la ce i-ar fi folosit să iasă cu tine pentru simplul motiv că familia ta a fost proprietara unui hotel intrat acum în posesia familiei lui?

Cleo îi aruncă celei mai bune prietene a ei o privire împietrită.

— Nu trebuie să faci să sune totul ca o simplă tranzacție de afaceri, spuse ea cu amărăciune. Sunt implicate sentimente și emoții și ceea ce aș fi simțit dacă aș fi avut o relație cu el, știind ce știu și...

— A-ha! Deci ești într-adevăr nebună după tipul ăsta și te supără că nu știe cine ești? Dar și dacă ar ști, tot ai fi furioasă pe el!

— Trish! țipă Cleo atât de tare, încât Trish trebui să-i spună să vorbească mai încet.

— O să trezești pe toată lumea! Doar știi că în casa asta pereții sunt subțiri ca hârtia.

— Scuze, mormăi Cleo. Sunt supărată. Totul mergea așa bine și...

— N-ai încredere în el, asta-i tot, spuse Trish cu un aer de cunoscător. Dacă ai avea încredere în el, n-ar conta cine-i el și nici cine ești tu, nici ce va face Roth Hotels din Willow. Dar nu ai, pentru că te gândești că o să te reguleze până te lasă lată și-apoi o să te uite și o să fii doar o crestătură între atâtea altele pe stâlpul patului lui Roth. N-am dreptate?

— Ce te-a apucat așa, dintr-odată, să spui lucrurilor pe nume? întrebă Cleo bănuitoare.

— Tu ești cea care îmi zice să spun ce gândesc și încerc să mă conformez.

— Eu mă refeream la spusul lucrurilor pe nume când discuți cu bărbații, nu cu mine, zise Cleo enervată. Ar trebui să mă înveselești și să-mi spui ceea ce vreau să aud, de pildă că el e un mincinos mârșav și fățarnic, că nu mă merită et caetera, et caetera.

— Foarte bine, replică Trish și se băgă în pat. E un mincinos mârșav și fățarnic și nu te merită et caetera, et caetera. Acum putem să dormim?

A doua zi, Cleo decise că nu s-ar mai simți chiar așa de rău dacă s-ar întoarce acasă, în Carrickwell – atâta doar că nu mai exista o casă unde să se ducă. Părinții ei plecaseră precis de la Willow.

Și nici măcar nu mi-au spus unde merg! își zise ea mânioasă. Ei bine, dacă așa voiau, nu-i va deranja – și nici pe frații ei. Putea să fie tot atât de încăpățânată ca ei.

Apoi își aminti de Leah de la Cloud's Hill, care-i spusese că va exista întotdeauna un post pentru ea acolo. Ar fi fost aproape ca acasă.

O sună pe Leah și abia ajunsese la jumătate cu explicațiile când aceasta o întrerupse.

— Sigur că vorbeam serios. Nu spun niciodată ceva doar de dragul de a o spune. Cel puţin nu în ultimul timp, adăugă ea oarecum misterios. Ne-ar plăcea să lucrezi cu noi şi am exact postul potrivit pentru tine. Să te aştept la gară sau preferi să iei un taxi?

— O să iau un taxi, spuse Cleo ştergându-şi cu frenezie lacrimile ce începuseră să-i curgă când auzise glasul blând al lui Leah.

Şoferul taxiului coti ascultător pe aleea ce ducea spre Willow şi opri.

— Este bine aici? întrebă el pe un ton foarte răbdător.

— Perfect, mulţumesc.

Cleo privi pe geamul lateral spre vechiul ei cămin. După cum arăta, s-ar fi zis că stătea gol de ceva vreme, părea atât de dărăpănat şi de neîngrijit! Nu mai existau oaspeţi care să-şi târască valizele în holul recepţiei, în camere nu mai răsunau râsetele şi conversaţiile, în bucătărie nu se mai ridicau aburi din mâncare, iar Jaqui, bucătăreasa-şefă, nu mai ţipa când i se pleoştea pe neaşteptate sufleul de căpşuni sau când vedea că s-a terminat calcanul de Dover tocmai în momentul când clienţii de la masa numărul nouă comandau patru porţii.

Bătrâna casă pe care o iubise părea nefericită, tristă şi singuratică – exact la fel cum se simţea şi ea.

— A cumpărat-o un mare antreprenor, o informă şoferul. Se spune că are de gând să construiască imobile cu apartamente. Nu ştiu cum şi-au obţinut autorizaţia de la sistematizare ca să dărâme o clădire veche şi frumoasă ca asta, dar se vede că au s-o facă.

Cleo vru să-l corecteze şi să-i spună că nu, de fapt lanţul hotelier Roth a cumpărat proprietatea şi că nu se va construi nici un imobil cu apartamente, dar nu mai avea energie pentru asta.

— Nu eşti cumva din familie, din familia Malin? o întrebă el, privind-o curios în oglinda retrovizoare.

— Nu, răspunse ea şi se simţi groaznic, fiindcă spunea adevărul – nu mai făcea parte din familia Malin, familia ei îi întorsese spatele. Am stat odată aici, pe vremuri, atâta tot. Mă interesa să văd ce s-a întâmplat cu hotelul.

Şoferul încuviinţă.

— Vrei să te duc acum la Cloud's Hill? Nu de alta, dar aparatul de taxare merge.

— Sigur că da, să mergem.

N-avea nici un rost să mai stea acolo, privind trecutul.

Se întrebă unde erau mama şi tatăl ei şi cum le mergea. N-avea cuvinte să spună cât o durea faptul că nu luaseră legătura cu ea, că nu-i trimiseseră nici măcar un mesaj pe mobil după primele câteva convorbiri telefonice aprinse, când mama ei îi spusese că, dacă-şi cere scuze, totul va fi bine.

Atâta doar că Cleo suferea prea mult ca să-şi ceară scuze şi mândria nu-i permitea să facă aşa ceva.

Trish spunea că n-au sunat pentru că acum depindea de ea să facă prima mişcare.

— Copilul îşi cere întotdeauna iertare primul, afirmase ea. Asta e regula vieţii de familie. Nu mă întreba de ce, aşa e, şi gata.

Acum, gândindu-se la vorbele lui Trish, simţi cum o năpădeşte dorul. Simţea nevoia să-şi vadă familia din nou şi să fie totul la fel ca înainte. Dar când aruncă o ultimă privire lungă şi stăruitoare spre faţada ponosită a fostului ei cămin, înţelese în sfârşit, pe deplin, că nu mai putea să fie niciodată la fel ca înainte. Willow nu mai exista, familia ei îşi văzuse de viaţă fără ea şi nu va fi niciodată capabilă să treacă peste suferinţa şi supărarea pe care i-o provocaseră. Amintirea ultimei certe din bucătărie încă o mai ardea în adâncul sufletului.

Întâi familia ei, acum Tyler. Ce rost are să fii cinstit, sincer şi deschis cu oamenii, când eşti răsplătit doar cu trădare şi nefericire? Va proceda şi ea la fel

ca Trish şi-şi va vedea singură de viaţă. Ce-i spusese Leah la telefon cu o zi înainte? „Totul se va rezolva până la urmă, chiar dacă nu aşa cum ai plănuit tu sau în scopul pe care ţi l-ai propus."

Prinsă între filosofia lui Leah şi sporovăiala interminabilă a lui Trish despre cum să-ţi croieşti singur drumul în viaţă, Cleo începea să se simtă confuză.

Dar taxiul trecu peste o groapă uriaşă, smulgând-o din gândurile ei.

— Doamne! exclamă şoferul când maşina depăşi groapa hurducându-se. Oricine o fi cumpărat hotelul, sper să repare drumul ăsta nenorocit, eu atâta spun.

Când taxiul o lăsă, în sfârşit, împreună cu bagajul ei, la Cloud's Hill Spa, Cleo auzi hohote puternice de râs venind de pe terasă. Cărând valiza împrumutată de la Trish spre intrarea din spate, o descoperi pe Leah împreună cu câteva cliente stând pe terasă, bând ceai cu gheaţă în lumina soarelui ce sta să apună şi sporovăind.

— Cleo, cât mă bucur să te văd! spuse ea ridicându-se în picioare, cu un zâmbet întipărit pe chipul frumos.

Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Cleo a fost impresionată încă o dată de parfumul splendid de trandafiri. Îmbrăţişarea lui Leah era atât de plăcută, atât de asemănătoare cu felul în care o strângea mama în braţe! N-o mai îmbrăţişase nimeni matern de secole. De fapt, de când plecase de-acasă. Şi acum, iată, se întorsese în Carrickwell şi era clar că nimănui din familie nu-i păsa de ea. Leah nu păru surprinsă când Cleo izbucni într-un plâns zgomotos cu sughiţuri.

— E un adevărat iad să călătoreşti, spuse ea pe un ton voios, făcând un mic semn de rămas-bun grupului de pe terasă şi conducând-o pe Cleo înspre casă.

— Lasă-ţi bagajul aici, draga mea, o să-l luăm mai târziu.

— E așa de bine să vin aici și să te văd și să mă simt bine-venită, sughiță Cleo în timp ce mergea cu brațul lui Leah pe după mijloc.

— Întoarcerea acasă e un moment foarte emoționant, spuse Leah cu înțelepciune. Iar când simți că un loc anume nu mai este căminul tău, e și mai rău.

— Exact! încuviință Cleo hohotind mai tare. I-am cerut șoferului să trecem pe la Willow și arată atât de singuratic și de trist, mi se rupe inima! Și nici nu știu ce fac ai mei, ce s-a întâmplat cu ei; nu știu nimic.

— Ei bine, s-ar putea să-ți pot da niște vești în privința asta. Mama ta cunoaște o doamnă pe nume Hanley?

— Da, Irene Hanley, răspunse Cleo înviorându-se puțin.

— Această Irene Hanley ar trebui să lucreze pentru CIA, pentru că știe tot ce se petrece în oraș. Nu spun că ar fi o bârfitoare, ci doar că transmite informațiile acolo unde crede că ar fi mai folositoare. Îmi place mult de ea.

— Și mie, spuse Cleo trăgându-și nasul. Ce a spus?

— Mama și tatăl tău au plecat într-o excursie în străinătate, pentru că erau supărați de toate cele întâmplate. Mama ta a fost distrusă că ai refuzat să vii acasă când te-a sunat. Doamna Hanley spune că asta a afectat-o foarte tare.

Cleo simți cum o podidește un nou val de plâns.

— Eram așa de îndurerată atunci, iar ea mi-a spus că trebuie să-mi cer iertare și am avut impresia că ea și cu tata le țin partea lui Barney, Jason și Sondra împotriva mea! Refuzau să înțeleagă că fusesem rănită și lăsată pe dinafară în toate hotărârile pe care le-au luat.

— Cred că ați fost cu toții răniți, continuă Leah. Dacă te-ar fi sunat câteva săptămâni mai târziu, te-ai fi calmat, nu-i așa?

Cleo dădu din cap că da.

— Părinţii tăi s-au temut că nu mai vrei să ai de-a face cu ei, că au făcut o mare greşeală, aşa că, înainte să plece, le-au cerut lui Barney şi Jason să stea de vorbă cu tine. Ei ar fi trebuit să fie mediatorii.

— Ah, Barney şi Jason! se răsti Cleo. Ăştia nu sunt în stare să scrie corect cuvântul „mediator", darămite să joace rolul ăsta!

— Aşa gândea şi doamna Hanley, o aprobă Leah. E o femeie deşteaptă.

— Fraţii mei n-au luat deloc legătura cu mine! spuse Cleo pătimaş.

Acum înţelegea totul. Ştia că părinţii ei n-ar fi plecat fără s-o anunţe unde se duc.

— Doamna Hanley a aflat, pentru că fiica ei o cunoaşte bine pe cea mai bună prietenă a Sondrei, că Barney şi Jason au considerat că ţi-ar face bine să fii ignorată o vreme.

— Pun pariu că Sondra a avut un amestec în asta! Nu m-a plăcut niciodată. Ăia doi sunt prea slabi ca să ia o hotărâre de capul lor.

Şi începu din nou să plângă, căci indiferent cine-i împinsese pe fraţii ei să procedeze astfel, îi venea greu să creadă că ei ar încerca să o rănească atât de tare.

Leah o conduse pe Cleo într-unul dintre cele mai frumoase dormitoare din casa cea veche, o încăpere înflorată, cu draperii trandafirii şi o cuvertură matlasată care arăta ca şi cum ar fi fost proaspăt semănată cu petale.

— Adorabil! suspină Cleo. Nimeni nu mai face în zilele noastre dormitoare ca ăsta. Întotdeauna mi-am dorit unul la fel la Willow, dar nimeni n-a fost de-acord, gândindu-se că ar fi prea feminin şi că nici un bărbat n-ar accepta să doarmă în el, dar...

— Înţeleg, spuse Leah. Uneori femeile au nevoie de volănaşe şi lux.

— Dar n-ar trebui să stau în aripa destinată personalului? întrebă Cleo.

În definitiv, venise că să lucreze pentru Leah. Cloud's Hill avea atâta succes, încât era nevoie de încă o recepţioneră, iar ea abia aştepta să facă o muncă plăcută şi lipsită de stres pentru o vreme.

— Da, avem o cameră drăguţă acolo, dar încă nu e pregătită pentru tine, spuse Leah.

Ceea ce nu era complet adevărat. Camera era pregătită, dar simţea că lui Cleo i-ar prinde bine câteva zile de răsfăţ.

— Ce-ar fi să te culci devreme? zise ea trăgând perdelele. O să spun să ţi se trimită cina sus în cameră şi poţi sta liniştită în seara asta.

— Ar fi minunat!

Cât timp stătuse în locuinţa mereu gălăgioasă a lui Trish nu prea avusese parte de momente de singurătate. Şi erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească!

— Îţi mulţumesc, Leah, spuse ea, recunoscătoare din adâncul inimii.

Leah o mai îmbrăţişă o dată.

— Cu multă plăcere. Oricine are nevoie câteodată de un pic de îngrijire.

După două zile de paradis în care Leah insistase să nu lucreze, ci să încerce toate tratamentele oferite de centru – ca să poată vorbi despre ele în cunoştinţă de cauză, după cum se exprimase Leah –, Cleo începu să se simtă mai bine. Şi, cu siguranţă, arăta mai bine, „şi asta îţi ridică întotdeauna moralul, nu?" îi spusese ea lui Leah în timp ce stăteau amândouă în bazinul cu apă fierbinte şi aceasta îi admirase mâinile cu manichiură impecabilă.

— M-aş putea obişnui să nu fac nimic toată ziua, adăugă Cleo întinzându-se cu voluptate în apa fierbinte.

— Chiar ai putea? Nu mi-aş fi închipuit. Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea, aş fi spus că eşti genul de om energic, mereu activ.

— Ai dreptate, recunoscu Cleo. Aşa sunt, dar cumva, asta simt în momentul de faţă. E plăcut să nu faci nimic când iei o pauză după ce ai făcut ceva, mai ales ceva ce te-a stresat. Leah, ar trebui să fii maestru motivaţional. Eşti uimitoare, cu toate lucrurile pe care le ştii!

— Nu ştiu nimic mai mult decât alţii, replică Leah zâmbind. Am încredere în propriile instincte şi atât.

— Am încercat şi eu asta, spuse Cleo cu amărăciune. M-am încrezut în propriile instincte în povestea cu Tyler şi a fost o greşeală.

Pentru prima oară de când sosise la Cloud's Hill, se simţea destul de puternică din punct de vedere emoţional ca să poată vorbi despre relaţia ei şi-i împărtăşi lui Leah toate amănuntele. Chiar şi acum, în lumina răcoroasă, clară a acelui loc minunat, amintirea continua s-o doară.

— N-a fost o greşeală, spuse Leah.

— Cum adică?

— L-ai plăcut şi lucrurile n-au ieşit chiar aşa cum ai vrut tu, atâta tot. N-a existat nici o greşeală în asta.

— Bănuiesc că nu, spuse Cleo nesigură. Vrei să spui că am ceva de învăţat din faptul că n-a mers cu Tyler? M-am săturat până-n gât să tot învăţ, adăugă ea mohorâtă. Învăţatul ăsta e întotdeauna dureros. De ce nu poţi învăţa fără să suferi? Tot ce am învăţat în ultimul timp e că familia se satură de tine şi că bărbaţii te folosesc...

Ştia că nu e întru totul adevărat. Tyler nu o folosise, la drept vorbind. Iar Nat, dragul de Nat, n-o folosise nici atât. Ce păcat că nu era genul ei de bărbat!

— Exact asta înseamnă să ai încredere în instinctele tale, replică Leah cu fermitate. Ce ţi-a spus instinctul în legătură cu părinţii tăi?

Ochii lui Cleo se umplură iarăşi de lacrimi.

— Nu mi-a venit să cred că n-au să mai ia legătura cu mine. Pur şi simplu, nu mi-a venit să cred.

— Vezi, instinctul tău a avut dreptate. *Au luat* legătura cu tine. Prima dată ai fost prea supărată ca să accepţi ramura de măslin, iar a doua oară fraţii tăi nu ţi-au transmis mesajul lor.

— Leah, mi-e aşa de greu să mă gândesc la toate astea! N-am putea să stăm doar aici şi să ne bălăcim?

— Bălăceşte-te cât vrei, spuse Leah ridicându-se cu eleganţă din apă. Eu trebuie să ies, am câteva lucruri de făcut.

Cleo îşi spuse că Leah fusese foarte înţeleaptă s-o lase să stea la fiert în bazinul cu apă caldă şi să se gândească. Chiar dacă se săturase de atâta gândit. Primise un semn de la părinţii ei, ceea ce era minunat, deşi o durea gândul că Barney şi Jason erau atât de plini de ranchiună încât nu-i transmiseseră mesajul. Simţi înţepătura remuşcării la gândul că nu le telefonase părinţilor ei mai demult... Ar putea să sune mai târziu pe telefonul mobil al tatălui ei, doar să vadă ce fac. Ideea o făcu să se simtă mai fericită. Se va comporta curajos şi matur şi va repara ruptura din familie.

Însă tot mai rămânea un nor – Tyler şi faptul că lanţul hotelier Roth cumpărase Willow. Nu exista nici o cale uşoară de a rezolva această situaţie. Nici măcar dacă Tyler ar fi venit târându-se şi cerându-şi iertare, nu putea să mai aibă de-a face cu el. Tyler şi lanţul hotelier Roth erau duşmanii: tatălui ei i s-ar fi frânt sufletul dacă ar fi ştiut că lor le vânduse hotelul.

Nu, Tyler n-avea decât să putrezească în iad. Plus că nici nu încercase să-i dea un semn de viaţă. În privinţa asta, instinctul ei funcţionase cu totul greşit, indiferent ce spunea Leah. Şi totuşi, nu voi mai fi nevoită să-l văd niciodată, nu-i aşa? se gândi ea cu un oftat, ieşind din bazin şi luându-şi prosopul.

Capitolul șaisprezece

De când se instalase în casa mamei ei cu o săptămână în urmă, Daisy se aventurase rareori să iasă din coconul ei. Zilele se scurgeau într-o rutină care n-ar fi putut să figureze în nici o carte pe tema stilului de viață sănătos și a alimentației sănătoase. Dimineața stătea în fața televizorului în pijama, ronțăia cereale glazurate cu zahăr și urmărea reluări ale unor emisiuni la care, în mod normal, nici n-ar fi visat să se uite. După-amiaza se ducea cu mașina până la micul magazin de la intersecție și se aproviziona cu mâncare – ciocolată, cereale dulci, pizza – și orice soi de vin care era la ofertă specială. Seara asculta din CD-urile cu muzică de operă ale mamei ei, dând sonorul la maximum, înota în propria nefericire în timp ce eroinele cântau despre iubiri pierdute, constata că betelia pantalonilor o strânge din ce în ce mai tare și bea o singură dată cantitatea de alcool considerată adecvată pentru o săptămână întreagă.

A doua zi, relua ciclul. Nu-i suna înapoi pe cei care-i telefonau, cu o singură excepție – o sună pe Mary și-i spuse că se simte bine și va reveni curând la serviciu. Ambele afirmații erau niște minciuni gogonate.

— Am fost bolnavă de îngrijorare pentru tine, spuse Mary. L-am sunat pe blestematul de Alex și i-am spus să ia legătura cu tine. Te-a sunat?

— Da.

Daisy nu preciză că apelul telefonic al lui Alex fusese doar un simplu mesaj lăsat la mesageria

vocală. Începuse să creadă că, dacă Alex ar fi putut s-o părăsească prin intermediul unui mesaj telefonic, ar fi făcut-o cu siguranță.

— I-am zis câteva verde în față, să știi, continuă Mary. Păduchele! Nici nu știa ce să-mi spună.

Daisy avu un sentiment de satisfacție mohorâtă când și-o imagină pe Mary făcându-l bucățele pe Alex la telefon. Dar era o satisfacție inutilă. El plecase și nimic nu putea să schimbe asta.

— Trebuie să te întorci la serviciu, Daisy. Crede-mă, știu cum e să ai inima frântă, dar nu o vindeci ascunzându-te. Alex a însemnat doar o parte din viața ta – uită-l și gândește-te la viitor. Până la urmă, să ai un bărbat nu e chiar lucrul esențial în viață, nu crezi?

Când își punea în cap să ridice moralul cuiva, Mary era o forță deloc neglijabilă. Însă Daisy simțea că prietena ei omite un aspect esențial: faptul că Alex însemnase într-adevăr totul pentru ea. Așa că încercă să-i explice:

— El îmi dădea încredere în mine însămi. Când eram cu el îmi plăcea de mine și puteam să mă plac chiar și când nu eram cu el, fiindcă mă iubea.

Oricum ar fi formulat, ideea suna prostește, debordând de un fățiș dispreț de sine. Cum ar fi putut cineva ca Mary, care era însăși întruchiparea femeii de afaceri puternice și sigure pe sine, să înțeleagă cum fusese ea înainte să-l întâlnească pe Alex? O ființă timidă, fricoasă, care se temea de lume. El schimbase toate astea. Mai important încă, reușise s-o facă pe Daisy să se placă.

— Nu se poate să... n-ar trebui să...

Mary părea să aibă probleme cu asimilarea acestor informații.

— Nu Alex te-a făcut ceea ce ești, reuși ea să spună în cele din urmă. Dacă totul depindea numai de el, cum te-ai descurcat când nu era lângă tine? Răspunde-mi la asta! Cum ai călătorit la Paris,

Londra şi Düsseldorf, făcându-ţi meseria excelent şi atrăgând admiraţia tuturor, dacă Alex nu era cu tine? *Ai făcut toate astea datorită ţie, nu datorită lui!*

Logica acestor afirmaţii putea să-i pară evidentă lui Mary, dar nu şi lui Daisy.

— Când nu era lângă mine, eram fericită pentru că ştiam că mă iubeşte, spuse ea cu simplitate. Faptul că exista în viaţa mea îmi spunea că mă descurc bine, că cineva mă iubeşte. N-aveam verighetă, nici măcar un inel de logodnă prin care să spun lumii asta, dar nu conta, fiindcă ştiam că-l am pe Alex. Eram mulţumită în sinea mea. Iar când a plecat, totul s-a prăbuşit. Nu arătam altfel, dar mă simţeam altfel. Mă simţeam, scuze, *mă simt* neiubită, desperecheată...

— Nu asta înseamnă să fii celibatară, insistă Mary. Daisy, nu se poate să spui că nu ai nimic şi că nu eşti nimic doar pentru că Alex a plecat!

— Dar exact asta simt, spuse Daisy deprimată. E ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis minunat şi aş fi constatat că am şaptesprezece ani din nou şi că sunt grasă şi singură din nou. Alex m-a scos din toate astea.

— Tu te-ai scos din toate astea, stărui Mary. De unde suni? De la mama ta?

— Nu, s-a întors, aşa că stau la nişte prieteni, spuse Daisy detestând minciuna rostită, dar nedorind ca Mary s-o găsească şi s-o oblige să se întoarcă în lumea reală.

— Ce-ar fi să vii să stai la mine? îi propuse Mary.

— Nu, serios, spuse Daisy, căci nu voia să stea cu nimeni, ci voia să fie singură. Te sun curând, promit.

Puse receptorul în furcă şi porni fără ţintă prin casă. Mâncase toţi biscuiţii cu ciocolată pe care şi-i cumpărase cu o zi înainte, nu era nimic de mâncare pentru cină în frigider şi mai avea doar o sticlă cu vin.

N-avea nici un rost să se apropie de dulăpiorul cu băuturi al mamei ei. Nan Farrell bea doar la

petreceri, câte un gin tonic şi, ocazional, un pahar cu sherry, dar atâta tot.

Tatăl ei fusese exact opusul – genul de bărbat chefliu, gata să bea o bere cu oricine se întâlnea pe stradă. Nu-şi făcea timp pentru familie, ci prefera de departe compania necunoscuţilor la cârciumă.

Din acest motiv, Daisy era aproape fericită că el trăia acum în străinătate. Dacă ar fi fost prin preajmă, ar fi trebuit poate să se întrebe de ce preferase tatăl ei mereu compania altor oameni, în detrimentul ei şi al mamei ei. Îl iubise pentru umorul şi pentru veşnica lui bună dispoziţie, profund contrastantă cu atitudinea sumbră a mamei ei faţă de viaţă. Dar el nu dorise să rămână lângă ele.

Se părea că bărbaţii nu vor să stea în preajma lui Nan şi a lui Daisy.

Simţea nevoia acută să bea ceva. Poate că asta ar fi îmblânzit puţin durerea surdă. Îşi spuse că n-o să bea decât un pahar. Dar dintr-un pahar se făcură două şi, cumva, se trezi că ultima sticlă de vin e goală.

La dracu'! Doar un pahar să mai bea, şi va uita de Alex, de Louise şi de bebeluşul cel frumos... un trupuşor cu piele caldă şi catifelată cuibărit lângă ea în pat... Se lăsă furată de visare, închipuindu-se mamă: ea, Alex şi fetiţa – era sigură că primul ei copil va fi fetiţă. Stăteau toţi trei într-un pat mare, nu în cel din apartamentul ei, ci într-unul spaţios, de familie, cu perne pufoase, jucării de pluş şi aşternut moale, iar Alex îşi privea cu adoraţie soţia şi fiica.

Visul era perfect pentru că avea, în sfârşit, propriul ei copil – şi asta era tot ce-şi dorea. Ce putea fi rău în asta? Era cumva ceva în neregulă cu *ea* de nu putea să-şi îndeplinească dorinţa? Pentru că acum ştia că vina îi aparţinea. Alex reuşise s-o lase pe Louise însărcinată, aşa că Daisy era cea stearpă, nu el. Oare făcuse ceva cumplit în trecut şi acum plătea pentru fapta ei cu infertilitatea, cu incapacitatea de a păstra lângă ea orice fiinţă vie, fie ea copil sau bărbat?

Cărţile şi revistele îţi spuneau că n-ai făcut nimic rău ca să nu meriţi copii, dar ea era de părere că mint.

Îşi aminti de femeia anonimă care ţinuse un jurnal pe perioada procesului de fecundare in vitro, jurnal pe care-l primise în ziua aceea îngrozitoare la clinica Avalon.

E vina mea? Nu pot să-i spun lui T., pentru că el zice că nu, dar mă întreb. E asta pedeapsa pentru că n-am fost suficient de bună ca fiică, soră, soţie, prietenă? Sexul cu persoana nepotrivită, trompele nenorocite, faptul de a nu fi întreagă. Simţi că eşti vinovată, indiferent ce ar spune oricine.

Visul strălucitor despre maternitate se risipi. Jurnalul acela reprezenta sfârşitul fericirii ei. Ziua când începuse să-l citească fusese cea în care Alex îi spusese că vrea o despărţire de probă.

Cât de naivă fusese că nu văzuse ce-şi dorea el cu adevărat! Se ura pentru că fusese atât de credulă, atât de plină de speranţă în ziua aceea. Două vise spulberate dintr-o lovitură. Îl pierduse pe Alex şi nu putea să aibă copilul după care tânjea atât.

O copleşi o disperare adâncă şi plânse cu hohote până începu s-o usture pielea feţei şi să-i curgă nasul şi i se udă leoarcă bluza de pijama.

Pesemne că aţipise puţin pe canapea, căci atunci când se dezmetici, observă că trecuse o jumătate de oră şi că se înserase. Gata să apună, soarele unei seri frumoase de vară strălucea prin fereastra cu două canaturi şi în depărtare se auzea mugetul blând al vacilor care se îndreptau în şir maiestuos spre mulgătoare.

Se simţea încă destul de ameţită, dar mai voia de băut, voia ceva care să-i şteargă totul din minte. Totuşi, nu putea să meargă cu maşina la magazin

ca să se aprovizioneze, căci, în adâncul ei, mai exista o rămăşiţă a instinctului de supravieţuire. Nu urca niciodată la volan după ce băuse. Încă nu decăzuse chiar atât de mult, şi-apoi magazinul nu era chiar aşa departe – vreo opt sute de metri de mers pe drumul şerpuit şi tot atâta la întors. Mersul pe jos ar fi putut s-o ajute mai târziu să adoarmă şi ar fi scăpat-o de trezirile bruşte în toiul nopţii, udă de transpiraţie.

Nu se obosi să înlăture ravagiile produse de plâns spălându-se, ci se mulţumi să-şi pună, înainte de a pleca, o pălărie cu boruri largi de-a mamei ei şi o pereche de ochelari de soare. O luă de-a lungul străduţei, simţind încă efectul alcoolului. Gândurile îi alergau frenetic prin minte. Exact ce nu voia să facă.

Cina – să se gândească ce-o să mănânce la cină. Poate o plăcintă cu mere şi frişcă de la magazin şi un pahar mare cu vin roşu, ca să-i alunece mai uşor pe gât şi să o ducă departe de realitate.

Ajunse la intersecţie atât de hotărâtă să *nu* gândească încât ieşi de pe străduţă direct în şoseaua principală aglomerată. O maşină care tocmai trecea trebui să vireze cu scrâşnet strident de frâne ca s-o evite.

— O, Doamne! icni Daisy şi mâinile îi zvâcniră spre piept.

Maşina frânase chiar în faţa magazinului, lăsând urme negre de cauciuc pe şosea. Şocul o încremeni pe Daisy locului, uitându-se prosteşte la maşină, incapabilă să plângă pentru că nu mai avea lacrimi. Şoferul maşinii, o femeie înaltă, cu părul închis la culoare, îmbrăcată în blugi şi o cămaşă subţire, trandafirie coborî şi fugi spre ea.

— Ai păţit ceva? o întrebă.

— Nu. Da. Nu, spuse Daisy înghiţind cu greutate. Mă duceam la magazin, n-am vrut să...

— Atunci să te duc acasă? o întrebă femeia cu blândeţe. Sau ar trebui să te vadă un medic?

— Acasă, încuviință Daisy. E puțin de mers.

— N-ar trebui să mergi pe jos. A fost cât pe ce s-o pățești.

— Trebuie să cumpăr ceva, spuse Daisy brusc – avea nevoie de mâncare și, mai important, de vin.

— Merg cu tine și după aceea te duc acasă cu mașina, spuse femeia cu hotărâre. Este cineva acasă la tine?

Daisy clătină din cap.

— Ești Daisy, nu-i așa? o întrebă femeia privind-o cu atenție.

Daisy se uită pentru prima oară la persoana din fața ei și i se păru într-adevăr cunoscută.

— Sunt Leah Meyer, de la Cloud's Hill. Ne-am cunoscut când ai fost la spa, acum câteva luni. Lucrezi la magazinul de modă din oraș, nu-i așa? Aproape că nu te-am văzut, din cauza curbei ăsteia mortale. E o minune că nu te-am lovit.

Daisy se uită înapoi spre intersecție și spre curba strânsă dinaintea ei. Se gândi cum dăduse buzna în șosea fără să se gândească și-și spuse că, dacă Leah ar fi condus cu viteză mai mare, acum ar fi zăcut inconștientă pe asfalt.

— Îmi pare rău, îngăimă ea simțind că-i tremură picioarele. Trebuie să mă așez.

Aproape de ele se afla o benzinărie mică și demodată, cu o singură pompă pentru motorină. În fața gheretei vânzătorului exista o bancă din lemn, pe care se așeză, la capătul puterilor.

— Așteaptă aici, îi ceru Leah pe un ton autoritar. Iau mașina și te duc acasă.

Se întoarse în câteva clipe și o ajută să urce în mașină.

— Pe străduța aceea în jos, spuse Daisy, oarecum inutil. E a doua căsuță, cam la opt sute de metri distanță.

— Ce frumoasă e! spuse Leah admirativ când opriră în fața casei.

— E a mamei, îi explică Daisy în timp ce se căuta în toate buzunarele după chei. Stau aici câteva zile, cât e plecată.

— Arată-mi unde e bucătăria şi-ţi fac nişte ceai, spuse Leah după ce intrară.

Restul căsuţei era destul de curat, căci Daisy se rezumase la cuibul ei de pe canapeaua din sufragerie şi în fiecare seară aduna farfuriile şi paharele lăsate pe măsuţa de cafea.

Dar bucătăria istorisea o altfel de poveste. Sub chiuveta crăpată, unde Nan Farrell obişnuia să păstreze deşeurile reciclabile, Daisy adunase din obişnuinţă sticlele de vin, ca să le poată lua cu ea la plecare. Privind locul cu ochii lui Leah, îşi dădu seama că erau ruşinos de multe.

— Aveam de gând să le duc la centrul de colectare, aşa că e o mizerie groaznică aici, zise ea făcând un gest vag cu mâna.

Era pe punctul de a adăuga scuza cu petrecerea, dar se răzgândi.

— Locuieşti singură aici?

Daisy dădu din cap.

— Ai suferit un şoc, zise Leah ferm. Cred că nu e o idee bună să rămâi aici singură în seara asta. Te duc la Cloud's Hill.

— N-aş putea... începu Daisy.

— Hei! făcu Leah ridicând mâinile. Încerc să mă port ca o bună vecină şi-mi faci o favoare dacă accepţi.

— Păi...

— Grozav! Îţi împachetez câteva lucruri.

Cu viteza vântului, Leah urcă la etaj, strânse câteva lucruri pentru Daisy, le puse în geanta pe care o găsi pe podea şi se întoarse.

— Ar trebui să te uiţi dacă mai ai nevoie şi de altceva, spuse ea cu vioiciune. Te aştept în maşină.

Daisy nu văzu nimic de care să fi avut nevoie în fosta ei cameră. Se părea că Leah împachetase tot.

Putea foarte bine să meargă cu ea. De ce nu?

Mirosul de trandafiri o trezi pe Daisy a doua zi în zori şi, deschizând ochii, îşi zise că a murit şi a pornit spre rai într-o barcă făcută din petale albastre. Deasupra ei se bolteau faldurile unui baldachin din muselină de culoarea oului de raţă. În jurul ei se aflau mai multe perne albastre, cu imprimeu floral mărunt şi cu margini festonate şi era acoperită cu o cuvertură din damasc crem, cu broderie aplicată azurie. Întreaga cameră era scăldată în albastru delicat, zugrăveala având culoarea cerului într-o dimineaţă de vară. Ridicând capul, descoperi şi sursa parfumului: un buchet de trandafiri cu petale catifelate, roşu-închis, într-un vas rotund din aramă aflat lângă pat.

Nu-şi dădea seama prea bine unde se află, dar se simţea în siguranţă. Se întinse înapoi în pat şi adormi la loc. Pentru prima dată în decurs de o săptămână, somnul ei era liniştit şi adânc. Când se trezi a doua oară, se făcuse nouă şi jumătate şi era lihnită de foame.

Hainele îi erau tot în geanta în care le pusese Leah, frumos împăturite. Făcu un duş, îşi spălă părul până-l simţi că scârţâie, se îmbrăcă rapid şi părăsi camera.

De lângă uşa dormitorului ei pornea o scară, aşa că o luă pe trepte în jos şi se trezi într-un coridor alb, sobru ca într-o mănăstire, pavat cu lespezi de piatră şi fără perdele la ferestrele înalte şi înguste. Bănui că era aripa servitorilor din vechea reşedinţă Delaney.

La capătul coridorului se afla o bucătărie mare, şi ea cu lespezi de piatră şi pereţi albi. Părea să fie bucătăria personalului. La masa lungă şi bine frecată cu peria, o femeie îşi mânca micul dejun. Tânăra cu chip proaspăt, îmbrăcată în uniforma oliv a centrului spa, păru încântată să o vadă.

— Bună, Daisy, eu sunt Jane. Ia-ţi nişte cafea. Merg să-i spun lui Leah că te-ai trezit.

— Mulţumesc, îngăimă Daisy, puţin nedumerită că străina aceea ştia cine este ea.

Când sosi Leah, era la a doua cană de cafea, mâncase nişte fructe şi pâine prăjită şi discuta cu Jane.

— Ai dormit bine? o întrebă Leah în timp ce turna apă fierbinte într-o cană.

— Da, mulţumesc, foarte bine. E o cameră adorabilă!

— Dormitorul albastru e frumos, o aprobă Leah, apoi deschise un sertar, scoase un pliculeţ de ceai, îl puse în apa fierbinte şi încăperea se umplu imediat cu miros de zmeură.

— Mie îmi place mai mult dormitorul trandafiriu, replică Jane.

— Acolo stă Cleo, spuse Leah. O să-ţi placă Cleo, adăugă ea cu încredere. Vino la mine în birou, să povestim puţin.

Biroul lui Leah se afla lângă recepţie – o încăpere mică şi plină de personalitate. Pe pereţi se înşirau picturi, fotografii şi rafturi cu cărţi, iar pe măsuţa scundă dintre cele două fotolii erau alte fotografii, alături de o fragilă orhidee albă. Pe masa de lucru se găsea doar un telefon negru, cu aspect demodat.

Leah se aşeză pe un fotoliu, iar Daisy pe celălalt, ţinându-şi ceaşca de cafea în palme.

— Încercai să te sinucizi? o întrebă Leah cufundând pliculeţul cu ceai de zmeură în cană, ţinându-l de aţă cu degetele ei suple.

— Poftim?! făcu Daisy sincer nedumerită.

— Ieri. Ai încercat să te sinucizi sau a fost doar un accident?

— Accident, spuse Daisy cu respiraţia întretăiată. Ce te-ar face să crezi altceva?

— Pentru că se vedea clar cât de mult ai băut.

Indignată, Daisy se grăbi s-o contrazică.

— Am băut nişte vin, atâta tot.

— Mai degrabă o grămadă de vin, o corectă Leah cu blândeţe. Am văzut sticlele. Ai stat acolo doar o săptămână. Şi, dacă nu cumva mama ta dă foarte des petreceri, înseamnă că ai băut foarte mult alcool. Două sticle pe zi?

Suna atât de stânjenitor, că Daisy roşi.

— Eram deprimată şi aveam nevoie de ceva care să mă scoată din depresie.

— Alcoolul nu te scoate din depresie, afirmă Leah. Dimpotrivă, potenţează depresia şi oricine consideră două sticle pe zi drept o cantitate rezonabilă are categoric o problemă cu abuzul de alcool.

N-am nici o problemă, ar fi vrut Daisy să spună, dar amuţi şocată, căci aşa cum explicase Leah, suna foarte plauzibil.

— În locul de unde vin eu, oamenii nu beau atât, spuse Leah. În Los Angeles, dacă cineva bea un cocteil la prânz, comesenii îi dau numărul de telefon de la Alcoolicii Anonimi. Aici, ei bine... ăsta e unul dintre lucrurile care mă deranjează la voi, europenii. Beţi şi fumaţi excesiv.

— Vrei să spui, ca şi cu grăsimea?

— Asta-i problema americanilor. Noi mâncăm prea mult, voi beţi prea mult şi trăiţi într-un mod periculos. Nimic din toate astea nu face bine.

— Cunosc o mulţime de femei care beau la fel de mult ca mine, insistă Daisy.

— Şi crezi că asta e o scuză?

Brusc, Daisy se simţi victimizată şi se enervă. Cum îndrăznea femeia aceea străină să o interogheze despre cât bea? Ea suferise de curând o pierdere copleşitoare, iar femeia aceea n-avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta.

— Cine a murit şi te-a lăsat şefă? întrebă ea cu ostilitate.

Chipul senin al lui Leah rămase neschimbat.

— Nimeni. Dar aici conduc un centru holistic. Ar fi o prostie dacă n-aş şti adevărul despre ceea ce e

bine să-ți introduci în organism și ce nu. E ca și cu o mașină: dacă-ți pasă de ea, o prețuiești. Dacă nu-ți pasă, îi pui cea mai proastă benzină și nu ești surprins când crapă motorul.

— Eu nu-mi iubesc corpul, izbucni Daisy și apoi se opri.

— Asta e evident. Dar chiar dacă vrei să renunți la corpul tău și la viața ta, nu e nevoie ca, făcând asta, să distrugi și corpul și viața altuia. Eu conduc destul de încet, dar ce se întâmpla dacă venea cineva în viteză de după curba aceea și te lovea?

Obrajii lui Daisy luară foc din nou.

— Știu, spuse ea. Mă tot gândesc la asta.

— Ar fi putut să moară și cei din mașină, nu numai tu.

Daisy își dori ca Leah să se oprească.

— Partenerul meu de viață m-a părăsit, spuse ea aplecându-se în față și ținându-și capul în mâini. M-a părăsit pentru altă femeie, care e însărcinată. Acum înțelegi?

Îi povesti tot: despre anii dinainte de Alex, cum o salvase și cât îl adora, speranța de a avea un copil, clinica de fertilitate și cum o părăsise el. Ținând cont de toate astea, se simțea întru totul îndreptățită să facă orice ar fi dorit – să se îmbete sau să se arunce de pe un pod.

— Așadar, ai să-l faci pe Alex să regrete că te-a rănit îmbolnăvindu-te de ciroză hepatică uscată sau lăsându-te lovită de o mașină?

— Nu...

Spus astfel, suna de-a dreptul stupid.

— Am vrut doar să mă simt mai puțin tristă, atâta tot.

— Și să-l pedepsești făcându-ți rău?

— Mai slăbește-mă!

— Exact asta făceai.

— Nu-i adevărat, spuse Daisy defensivă. Oamenii au nevoie de o supapă când suferă, asta-i tot.

— O supapă de genul ăsta nu ajută.

— Şi, mă rog, de unde le ştii chiar pe toate? Eşti cumva expertă în suferinţă emoţională? întrebă Daisy.

Era furioasă pe ea însăşi fiindcă era atât de lipsită de orice speranţă şi pe Leah pentru că ştia exact pe ce butoane să apese. Îşi pusese inima în palme în faţa femeii aceleia, şi acum îi era aruncată înapoi în obraz!

La început, Leah nu-i răspunse. Bău din ceaiul de zmeură, stând rezemată de spetează fotoliului. Pauza se prelungea; trecură două minute, poate trei, fără alt sunet decât ţârâitul telefoanelor din recepţie şi un glas care spunea „Alo, Cloud's Hill, cu ce vă pot fi de folos?" cu un glas voios.

— Dacă tot ai adus vorba, da, sunt expert în suferinţă, rosti Leah în şoaptă. Cu toate că nu mi-am dorit să dobândesc un asemenea statut. Vezi tu, băiatul meu a murit.

Daisy simţi cum încremeneşte.

— N-am ştiut că ai un băiat! îngăimă ea, amintindu-şi că ea şi Mary îşi închipuiseră că Leah era o femeie bogată şi divorţată, fără vreo persoană de care să fie legată şi cu mulţi bani.

— Acum nu mai am, zise Leah simplu. Sunt mamă, dar nu mai am cui să-i fiu mamă.

Pentru prima oară după multă vreme, Daisy simţi că se ruşinează de felul cum se purtase. Speranţa ei de a avea un băiat sau o fată murise, dar nu avusese un copil *real* care să moară. Moartea unei fiinţe căreia i-ai dat viaţă era ceva mult, mult mai cumplit decât moartea visului de a avea un copil.

De fapt, nu-i spusese nimeni, niciodată că nu va putea să aibă copii. Mai exista o speranţă. Ar putea să-l întâlnească pe domnul Extraordinar, să fie delirant de fericită şi să rămână gravidă în răstimpul unei singure săptămâni ploioase. Dar fiul lui Leah rămânea mort pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu blândeţe.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic. Voiam să spun că nu-mi place să vorbesc despre moartea lui Jesse, dar vorbesc totuşi despre ea. Se spune că suferinţa te roade din interior spre exterior şi că dacă vorbeşti despre ea, asta îţi poate fi de ajutor.

— N-am vrut să răscolesc amintiri...

— Amintirile sunt lucruri la care te gândeşti din când în când. Eu mă gândesc la Jesse în fiecare zi. El e cu mine, nu o amintire, spuse Leah atingând cristalele de ametist pe care le purta la gât. El mi-a cumpărat astea, într-o vacanţă. Le-am păstrat, dar nu le-am purtat prea mult până să moară. Îmi aduc linişte sufletească.

— Cum poţi să ai linişte sufletească? întrebă Daisy uluită.

— Un fel de linişte, se corectă Leah. Cea care vine din faptul că ştii că nu poţi schimba lucrurile, indiferent de câte ori te trezeşti noaptea ţipând. Liniştea acceptării. Înveţi să trăieşti cu cele întâmplate. Presupun că vechile expresii stereotipe sunt cele mai bune, spuse ea zâmbind strâmb.

— Îmi pare nespus de rău!

— Anul ăsta ar fi împlinit treizeci şi trei de ani. Ţi-ar fi plăcut, Daisy. Era înalt, frumos – sau poate că sunt eu părtinitoare, dar cred că era frumos, zise ea zâmbind. A avut o mulţime de iubite, aşa că trebuie să fi fost atrăgător. Amuzant, inteligent, bun, îşi iubea câinele. Vorbesc ca o mamă exagerată, nu? Era perfect, cel puţin pentru mine. Îi plăcea pericolul – ăsta era marele lui defect. Făcea helischi, coborâre în rapel pe coardă de alpinism, căţărări în Utah, toate sporturile la menţionarea cărora agenţii de asigurări de viaţă îşi ţin respiraţia... Motociclete, adăugă ea după un moment de tăcere. O motocicletă l-a omorât.

— Cum ai trecut peste asta?

Daisy pur și simplu nu-și putea imagina cum ar putea cineva să meargă mai departe după o astfel de pierdere. Ea s-ar fi autodistrus, știa bine.

— A trebuit să învăț să mă bazez pe mine însămi. Mă uitam la mine și nu-mi plăcea ce vedeam. Singurul lucru bun din viața mea, cu excepția soțului meu, Sol, fusese Jesse și el nu mai exista. Am vrut să termin cu toate, dar n-am avut curaj să înghit pastilele. A fost o perioadă înspăimântătoare.

Daisy ședea tăcută și o asculta.

— Primii doi ani, n-am făcut altceva decât să supraviețuiesc, continuă Leah. Căsnicia mea s-a distrus – nu-i ceva neobișnuit după moartea unui copil, așa mi-a spus toată lumea. Apoi m-am implicat într-un grup a cărui activitate avea ca scop sensibilizarea oamenilor în favoarea donării de organe. E un lucru foarte important pentru unii, dar mulți dintre noi nici nu ne gândim la asta. Ce se face cu organele tale după ce mori nu era nicidecum un subiect de conversație la cină în casa mea. Munca în organizația aceea de caritate era folositoare și simțeam că adaug lumii ceva bun, însă nu era suficient. Eram ca un...

Se opri ca să caute imaginea cea mai potrivită.

— Ca un dependent de droguri care a renunțat la stupefiante, dar care rămâne totuși un dependent de droguri, dacă înțelegi ce vreau să spun. Unul care nu s-a confruntat cu tot ce zace în sufletul lui, ci doar a încetat să se mai drogheze.

Daisy încuviință. Înțelegea.

— Asta făceam și eu, continuă Leah. Dădeam impresia că trăiesc – exterior, cel puțin –, dar nu trăiam. Eram moartă pe dinăuntru și nu mă confruntasem cu nimic din cele întâmplate. Știi, totul părea atât de greșit! Nici o mamă n-ar trebui să-și îngroape copilul.

— Îmi pare nespus de rău, repetă iarăși Daisy, neajutorată. Și mi-e așa de rușine! Am crezut că mi

s-a întâmplat cel mai rău lucru din lumea asta, dar nu e așa, ție ți s-a întâmplat.

— Și infertilitatea este o durere, spuse Leah. Trebuie să o jelești și nu există leac rapid. E la fel ca atunci când o femeie suferă o pierdere de sarcină și oamenii îi spun prostește „Fă alt copil", de parcă alt copil te-ar putea face să-l uiți pe cel care a murit. Părinții vor jeli oricum copilul pe care l-au pierdut, așa cum tu jelești copiii pe care nu i-ai avut. Înțeleg asta. Dar pentru tine nu s-a sfârșit totul, Daisy! S-a terminat cu Alex, desigur, dar nimeni nu ți-a spus că nu poți avea copii și, chiar dacă ar fi așa, nimeni nu spune că nu poți adopta sau deveni asistent maternal. Singurele limite în privința asta sunt cele pe care ți le impui singură. Dacă ai adopta un bebeluș, ar fi în mai mică măsură copilul tău?

— Nu, spuse Daisy. Nu m-am prea gândit la asta. Am presupus că mai întâi o să pornim pe calea tratamentului pentru fertilitate și după aceea vom mai vedea. Tratamentul ar fi fost primul pas important și totul avea să decurgă din el. Și-n tot acest timp, iubirea vieții mele mă înșela și lăsa însărcinată o altă femeie. Dacă vrei să vezi o tâmpită, aia sunt eu!

— Nu ești tâmpită, spuse Leah cu fermitate. Când suferi, te crezi proastă pentru că te gândești că ar fi trebuit să prevezi ce-o să se întâmple. Dar dacă am ști tot ce urmează să pățim, nu ne-am mai da jos din pat dimineața. Tot ce vreau să-ți spun e să-ți deschizi mintea și inima în fața posibilităților pe care le ai.

Leah se uită la ceas.

— Am niște treburi de făcut, Daisy. Între timp, astăzi vor veni aici niște persoane minunate. Ai putea să te alături lor după-amiază, să faci câteva tratamente și o ședință în bazinul cu apă fierbinte.

— Data trecută nu mi-a fost de mare folos, spuse Daisy gândindu-se că fusese acolo cu ceva vreme în

urmă şi că, după doar câteva zile, mersese cu Alex la clinica de fertilitate, iar de acolo totul se dusese de râpă cât ai clipi.

— Atunci nu erai pregătită.

În mintea lui Daisy răsună ceva ca un clopoţel, însă nu-şi dădea seama ce vrea să-i spună.

— Dar nu mi-am făcut rezervare!

Leah zâmbi.

— Putem oricând să facem loc pentru cineva care are cu adevărat nevoie.

Capitolul șaptesprezece

În aceeași zi, la ora opt dimineața, Mel o luă pe Caroline de la gara din Carrickwell pentru ziua de răsfăț de la Cloud's Hill pe care o plănuiseră.

Lynda, mama lui Adrian, avea grijă de fete în timpul dimineții, iar Karen, mama lui Mel, intra în schimbul de după-amiază. Sora lui Graham urma să-i ia pe băieții lui Caroline de la școală.

— Diplomatic, se pronunțase Adrian dimineața, auzind cum aranjase Mel programul fetelor.

— Mi-am rafinat abilitățile de negociator de pace ieri, când Sarah și Carrie au vrut amândouă să se joace, în mod inexplicabil, cu aceeași jucărie Teletubby[1]. Aproape că s-a iscat un război, dar am reușit să-l potolesc.

— Cum?

— L-am luat pe Tinky Winky, am deschis televizorul la *Dora the Explorer* și am mituit părțile beligerante cu lapte și biscuiți.

— În locul tău, aș candida la președinție, spuse Adrian cu un zâmbet larg. Ai avea votul meu.

Mel încă mai zâmbea când o văzu pe Caroline coborând treptele peronului cu o valiză mică în mână.

— Salut! îi strigă Mel bucuroasă, apoi se opri.

În loc să se arate încântată de perspectiva unei zile întregi de răsfăț, Caroline părea obosită și avea ochii roșii, ca și cum ar fi plâns tot drumul de la Dublin.

---

1. Personaj dintr-un serial pentru copii foarte îndrăgit, produs de BBC.

— Ce s-a întâmplat?

Mel își închipui că Graham și Caroline au avut o ceartă aprinsă, care ar fi anulat orice capacitate de regenerare a zilei abia începute.

— Totul e bine, deosebit de bine, spuse Caroline cu un glas înfundat. Pe Graham nu l-a deranjat câtuși de puțin că voi lipsi seara asta de-acasă. Sora lui va avea grijă de băieți și el a zis că s-ar putea să stea până târziu la serviciu.

Caroline râse silit și i se umplură ochii de lacrimi.

— Tare mi-ar plăcea să știu unde se duce în seara asta, urmă ea. La vreun restaurant splendid, intim, de genul celor unde obișnuia să mă ducă pe mine pe vremuri, sau la vreun hotel scump, cu... ea! Iar sora lui n-o să-și dea seama. El o să-i spună că iese la un pahar cu niște clienți.

— Nu știi cu certitudine că are o aventură, replică Mel.

Așa părea, categoric, însă asta nu însemna că era adevărat.

— Știu, dar...

— Vorbim în mașină.

Mel își cuprinse prietena cu brațul și o strânse lângă ea. Biata Caroline!

— Știu că n-ar trebui să plâng, dar nu mă pot stăpâni, suspină Caroline. Sunt jalnică, nu-i așa? Nu pot intra într-un centru spa luxos arătând în halul ăsta.

— Nimeni n-o să observe, și, chiar dacă bagă de seamă, spune că ți-ai scos punctele negre ca să te pregătești pentru masca facială. Asta ar face pe oricine să lăcrimeze.

Mel nu era sigură cum ajunseseră la Cloud's Hill, fiindcă era atât de preocupată să-și consoleze prietena, încât nu era deloc atentă la drum. Acum, că spusese *cuiva* cât de îngrozitor era totul, Caroline vorbea fără oprire despre haosul din viața ei.

— Mă simt atât de inutilă, de parcă ar fi vina mea! hohoti ea. M-am schimbat, știu, dar ce pot să fac? Copiii sunt pe primul plan. Graham este destul de mare ca să aibă singur grijă de el și să-și facă un sandvici dacă are chef să mănânce unul, așa că nu mă mai obosesc cu lucruri de felul ăsta pentru el. Supărător e că el vrea toate astea. Vrea și el să fie îngrijit, dar toate resursele mele de grijă și interes sunt canalizate spre copii. Graham vrea să fiu mama și zeița sexului și femeia de carieră care am fost pe vremuri, și nu pot...

— Sigur că nu poți, spuse Mel pe un ton energic. Te-ai schimbat. Și eu m-am schimbat de când am renunțat la serviciu ca să stau acasă. E nevoie de o adaptare de proporții și Graham ar fi trebuit să înțeleagă asta.

Mulțumi în gând lui Dumnezeu că Adrian era genul de bărbat care înțelegea. Primise cu calm modificarea felului ei de viață. O iubea pe *ea*, nu rolul pe care-l avea de interpretat într-o zi. E adevărat că, dacă cineva te iubește cu adevărat, poți fi tu însuți alături de acea persoană. N-ar fi putut într-o mie de ani să-i spună lui Caroline asta, ar fi părut așa de îngâmfată! Dar ea nu se simțea îngâmfată, ci doar foarte norocoasă.

— Nu-i așa că-i frumos? spuse ea veselă când opriră mașina în față la Cloud's Hill.

Era fabulos: elegant, luxos și cu un fel de seninătate în poziția lui impunătoare, sus, pe coasta muntelui.

— Îți amintești, cu ani în urmă, când strângeam bani și ne duceam la un tratament complet la salonul de frumusețe de peste drum de biroul nostru? întrebă Caroline cu ochii încețoșați de lacrimi.

În vremea când începuseră să lucreze împreună, petrecerile și chiria apartamentelor le înghițeau bună parte din salarii, dar tot reușeau să-și facă timp pentru epilat, inclusiv inghinal și pentru un tratament facial complet.

— A fost o perioadă minunată, adăugă ea. Pe atunci credeam că viaţa mea e bine aşezată pe făgaşul ei.

— Viaţa ta o să se aşeze din nou bine pe făgaşul ei, o asigură Mel sperând din toată inima că aşa va fi.

În cele trei zile de când era la Cloud's Hill, Cleo simţise cum se relaxează. Abia acum îşi dădea seama că, la sosire, era încordată ca un arc. Făcuse plimbări lungi în jurul centrului spa, se bucurase de micile drumeţii pe pantele Muntelui Carraig şi de contemplarea oraşului din vale şi-i făcuse plăcere să-i cunoască pe ceilalţi angajaţi.

Erau cu toţii de-a dreptul topiţi după Leah.

Nial, care lucrase ca zidar la restaurarea clădirii şi acum era omul bun la toate al centrului spa, îi spusese lui Cleo că doamna Meyer îi dăduse cel mai bun sfat dintre câte primise vreodată. Se părea că mama lui şi iubita lui, Liza, nu se înţelegeau prea bine una cu alta, iar el se simţea sfâşiat între dorinţa de a o cere pe Liza în căsătorie şi certitudinea că mama lui şi-ar ieşi din minţi dacă ar face asta. Când exista atâta antipatie evidentă de ambele părţi, ce speranţe de viitor putea să nutrească?

Doamna Meyer îi spusese că, după părerea ei, amândouă doreau să fie unica femeie din viaţa lui. Şi asta era incorect.

— Mi-a zis că ar trebui să le convoc şi să le spun că le iubesc pe amândouă, că nu mai suport purtarea lor copilărească şi că nu depinde decât de ele să se împace bine, pentru că amândouă sunt importante în viaţa mea, îi povestise Nial cu încântare. Şi a mers! Nu ştiu cum, dar a mers.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Cleo cu gândul la discuţiile lungi pe care le purtase cu Leah.

Nu-şi dădea seama cum, dar Leah reuşea să te îmboldească blând, pe nesimţite, până când găseai soluţia problemei tale – soluţie pe care, de altfel, o

ştiai de la bun început. Şi ea începea să-şi dea seama ce ar trebui să facă. Va vorbi cu Barney şi Jason şi le va telefona părinţilor ei. Îi iubea şi fusese nebună să lase cearta aceea să stea în calea sentimentelor ei.

— Trebuie să vii la Cloud's Hill, îi spuse ea la telefon lui Trish. O să-ţi placă grozav! Îţi obţin eu o reducere. Am făcut din nou masajul ăla indian la cap şi...

— Lasă tu masajul indian la cap, o întrerupse Trish. A sunat Tyler aici şi a întrebat de tine.

— Ce?! Cum a făcut rost de număr?

— De la hotel, bănuiesc. Datele tale personale există la dosar şi, dacă vrei cu adevărat, poţi să cumperi orice informaţie, spuse Trish pe un ton atotştiutor. Nu mai există siguranţă pentru identitatea nimănui, am mai spus-o şi înainte. Odată ce eşti înregistrat într-un computer, oricine poate să intre fraudulos şi să afle totul despre tine.

— Trish, trebuie să renunţi la cititul romanelor poliţiste, oftă Cleo. Ce-a spus Tyler?

Simţi un tremur de emoţie la gândul că încercase să ia legătura cu ea. Deci ţinea la ea! Nu era doar fata cu care iese când se află în trecere prin Dublin. Sau o făcuse numai pentru că nu reuşise să se culce cu ea şi nu suporta gândul să lase vreo fată netăvălită?

— N-am vorbit eu cu el, ci Ron.

— A răspuns Ron? întrebă ea, închipuindu-şi cam ce fusese în mintea lui Tyler auzind că răspunde un bărbat la numărul ei de telefon de acasă.

— L-a cunoscut pe Ron la Shepherd, în prima seară când ai ieşit cu el, aşa că şi-a cam dat seama că locuim cu toţii împreună.

S-a zis cu imaginea modernă a locuitului într-un apartament cu o prietenă, pe care i-o prezentase ea!

— Şi?

— Şi Ron i-a zis că ai plecat ca o furtună înapoi în Carrickwell şi că erai oricum foarte supărată,

pentru că un ticălos a cumpărat hotelul familiei tale ca să-l facă una cu pământul, și că ți-a venit ideea nemaipomenită să te arunci în fața buldozerelor, ca să le oprești.

— Nu se poate! strigă Cleo sperând că era doar una dintre glumele proaste ale prietenei ei.

— Mă tem că se poate, spuse Trish pe ton de scuză. Ron ăsta nu-i tocmai mintea cea mai strălucită. I-am zis-o eu să mă țină minte și i-am explicat că n-ai spus niciodată că ai să te arunci în fața buldozerelor, dar el s-a gândit că ăsta ar fi genul de lucru pe care l-ai face.

— Și după aceea? Ce-a mai zis Tyler?

— A întrebat dacă e vorba de Hotelul Willow, iar Ron, ca un mare tăntălău ce e, a spus că da și că a fost vândut chiar sub nasul tău.

— Nu vreau să mai aud nimic! gemu Cleo. Ba da, vreau. Cum a părut să reacționeze Tyler la asta?

— Ron nu e genul de om care să se acordeze la frecvențele emoționale ale oamenilor, precizează Trish. El crede că dacă o femeie spune „hai să stăm de vorbă", asta înseamnă de fapt, codificat, „am o problemă sufletească foarte delicată, așa că lasă meciul de fotbal de la televizor ca să-ți pot face capul calendar cu ea".

— Adevărat, încuviință Cleo. A zis cumva Tyler că vine în Carrickwell să mă vadă? mai întrebă ea, sperând că spusese.

— Nu, dar au plănuit să meargă amândoi la meciul lui cu Australia data viitoare când vine Tyler aici.

— Grozav! Absolut grozav! Solidaritatea masculină în forma ei cea mai primitivă.

Cleo încă mai rumega mohorâtă această discuție când intrară pe ușă două femei și se apropiară de biroul ei. Era prima dimineață când lucra la recepție și până atunci îi plăcuse. Oamenii erau foarte încântați să se afle acolo, anticipând o zi de relaxare deplină. Nimeni nu dăduse buzna furios din pricină

că zborul de legătură şi blocajele în trafic l-au făcut să întârzie la întâlnirea de lucru programată.

— Bună ziua, le întâmpină ea cu un zâmbet radios. Bine aţi venit la Cloud's Hill. Cu ce vă pot fi de folos?

— Rezervările pentru Mel Redmond şi Caroline Casey, spuse femeia mai scundă, cu faţa în formă de inimă şi ochi mari, albaştri.

Era frumuşică foc şi cu un aer însufleţit, iar părul ei blond era aranjat într-un stil capricios, aparent neîngrijit, pe care i-ar fi plăcut şi lui Cleo să-l încerce, dar ştia că părul ei s-ar fi răzvrătit. Prietena femeii blonde, care arăta de parcă tocmai ar fi primit nişte veşti îngrozitoare, se sprijini de birou dând impresia că s-ar fi prăbuşit în lipsa unui reazem. Cleo le găsi imediat rezervările.

— Dacă vreţi să semnaţi aici... îi spuse ea blondei, care semnă „Mel Redmond". Mai aveţi douăzeci de minute până la primul tratament. Aţi vrea să mergeţi în camera de relaxare până atunci? Vă comand prăjituri şi cafea.

— Mulţumim, zise Mel recunoscătoare.

— Aveţi mai întâi programare la tratament facial cu produse de aromaterapie, cu Li-Chan, iar doamna Casey are tratament corporal holistic cu argile minerale.

— Sună minunat! spuse Mel.

— Aşa şi este, răspunse Cleo. Şi să vedeţi cum vă veţi simţi după tratamentul de reflexologie! Eu l-am făcut ieri şi e incredibil. Veţi simţi că plutiţi la ieşire. După aceea aveţi masaj şi manichiură cu parafină.

Mel zâmbi larg şi oftă:

— Abia am aşteptat toate astea!

La cinci după-amiaza, Leah era obosită. Nu mai avea energia dinainte, din vremea când Jesse era copil.

Se gândise mult la Jesse de când îi povestise lui Daisy despre el. Nu că n-ar fi fost cu ea în fiecare

zi, în gândul şi-n inima ei. Dar acela era Jesse adultul, cel care murise. Când Daisy îi vorbise despre dorinţa ei pătimaşă de a avea un copil, îi amintise de Jesse copil şi apoi adolescent înalt şi deşirat. Îşi aminti de anii fericiţi când mergea împreună cu Sol şi Jesse la schi în zona Lacului Tahoe. Se trezeau dimineaţa devreme, stăteau toată ziua pe pârtie şi se întorceau seara, frânţi de oboseală, dar fericiţi. Se băgau toţi trei în bazinul cu apă fierbinte, admirau priveliştea lacului şi discutau.

Jesse adora schiatul şi nu avea teamă de nimic.

— Mamă, uită-te la mine! îi striga el.

Avea şase ani şi devenise deja schior expert, iar ochii căprui îi străluceau de încântare în timp ce se întorcea pe schiuri şi-şi făcea vânt pe zăpadă ca să execute manevre pe care Leah nici nu îndrăznea să le încerce.

De obicei stăteau în cabana mamei lui Leah de la Lacul Tahoe – o locuinţă mare şi confortabilă în care Vanna, mama ei, nu mai călcase de ani de zile fiindcă prefera clima caldă din L.A., deşi nu lăsa niciodată soarele să-i atingă faţa.

Soarele îmbătrâneşte pielea feţei! Vanna, fostă vedetă a filmelor de categorie B, devenită apoi regină a serialelor siropoase difuzate pe timpul zilei, îşi învăţase fiica în ce fel să-şi protejeze faţa de soare.

— Faţa este averea ta, spunea Vanna, crezând cu fervoare religioasă în această afirmaţie. Fă orice e necesar ca să rămâi tânără, pentru că, odată ce pierzi asta, totul s-a terminat, adăuga ea atingându-şi faţa cu pomeţi înalţi, a cărei frumuseţe începea să pălească.

Leah ar fi putut deveni precum mama ei – obsedată de înfăţişare şi de lucrurile materiale – dacă n-ar fi apărut Sol şi Jesse.

Sol Meyer era proprietarul unor magazine de mobilă şi-l cunoscuse când avea douăzeci şi cinci de ani.

— Vrei să spui că nu lucrează în domeniu? întrebase îngrozită mama ei când auzise că iese cu un bărbat.

„În domeniu" însemna industria filmului. În afara graniţelor ei erai inexistent ca persoană.

— Nici eu nu lucrez în domeniu, Vanna, îi atrăsese Leah atenţia. Şi îl iubesc.

Maică-sa îşi fluturase cu un gest teatral mâna perfect îngrijită.

— Vezi să nu-mi pese! Ai să te întorci tu!

Dar Leah nu s-a întors. Ea şi Sol s-au căsătorit şi după doi ani s-a născut Jesse. Pe atunci locuiau la periferia oraşului Carmel, Jesse mergea la şcoala locală şi afacerea lui Sol mergea din ce în ce mai bine.

Au devenit bogaţi, însă viaţa lor de familie a rămas aproape neschimbată: confortabilă, unită, plăcută.

Jesse s-a înscris la facultate ca să studieze ingineria aeronautică. Era interesat de programul spaţial şi fusese de mai multe ori în vizită la Centrul de control aerospaţial al NASA din Houston.

— Uită-te la cer, mamă, obişnuia el să-i spună în nopţile senine, când stăteau afară, pe terasă. Uită-te la stele! Asta e lumea pe care trebuie s-o explorăm. Omenirea a atins doar o porţiune infimă din univers şi sunt atât de multe de descoperit acolo!

Leah, căreia i se muiau genunchii când lua liftul până la ultimul etaj al magazinelor universale, se gândea la iubitul ei fiu zburând în spaţiu şi se cutremura. Dar oamenii trebuie lăsaţi să-şi trăiască propria viaţă.

Primiseră telefonul dimineaţa devreme. Carl, prietenul lui Jesse, sunase de la spital. Nişte puşti într-o maşină furată viraseră de pe banda alăturată în faţa motocicletei lui şi Jesse se izbise de un zid.

Cei de la spital se purtaseră minunat cu ea şi cu Sol.

Din punct de vedere teoretic, Jesse mai era în viaţă şi aici intervenea problema crucială: creierul

lui era mort; nu mai exista nici o posibilitate să-şi revină; n-avea să redevină cel dinainte niciodată. Se punea problema dacă părinţii le acordă medicilor permisiunea să-i recolteze organele. Erau confruntaţi cu o alegere absolut năucitoare. Fiul tău e mort, dar poate să ajute alţi oameni. Transplant de cornee, transplant de ficat şi plămâni, grefe de piele... lista era nesfârşită. Mai târziu află că personalul spitalului numea motocicliştii „donatori de organe", fiindcă numeroase persoane ajungeau donatoare de organe ca urmare a accidentelor de motocicletă.

Buimăciţi de durere, ea şi Sol încercară să se gândească la ce ar fi vrut Jesse ca ei să facă. Nu era un subiect care să fie discutat în mod obişnuit într-o familie.

Carl a fost cel care-i ajută să se hotărască. Traumatizat, dar refuzând să meargă acasă fiindcă doamna şi domnul Meyer aveau nevoie de cineva lângă ei, pomeni despre cursa cu scop caritabil la care participase Jesse recent.

— A fost o cursă cu premiu de zece mii de dolari pentru copiii bolnavi de cancer şi Jesse s-a implicat foarte mult. Eu cred că ar fi vrut să doneze tot ce se poate. În felul ăsta ar continua să trăiască, ştiţi, spiritul lui să rămână viu într-o altă persoană...

Jesse obişnuia să spună că prietenul lui vorbeşte cam ca un hipiot renăscut.

Leah şi Sol acceptară să doneze toate organele lui Jesse care erau sănătoase. Carl o îmbrăţişă pe Leah, o îmbrăţişare ce semăna cu cea a lui Jesse, şi spuse cu lacrimi în glas:

— Bravo!

Doisprezece oameni beneficiară de moartea lui Jesse Meyer – ceea ce însemna un nou început pentru ei toţi, ca şi pentru Leah. După moartea lui Jesse, trebuia să înveţe să trăiască din nou pentru ea şi nu ştia cum. Nu ştia cine este, ce este şi unde se află.

Ea și Sol locuiau în două lumi diferite, pline de suferință. Un an mai târziu erau despărțiți, după o căsnicie ce durase douăzeci și șase de ani. Nici unul, nici altul nu făcea față durerii celuilalt. De fiecare dată când se așeza la cină cu Sol, Leah își spunea că și Jesse ar fi trebuit să fie acolo și trebuia să se ridice de la masă, ca să plângă singură.

Nu credea că va învăța să trăiască din nou. Încercă toate soiurile de terapie, diete tămăduitoare, centre de meditație conduse de teleevanghelişti, absolut orice. În cele din urmă, o prietenă o luă cu ea la un centru spa din Arizona, într-un loc izolat și ars de soare care arăta de parcă ar fi fost unul dintre ultimele create de Dumnezeu : neatins de civilizație și de o frumusețe desăvârșită în sălbăticia lui. Acolo, în căldură și praf, departe de bagajele vechii ei existențe, Leah se simți împăcată.

Oameni numeroși și diferiți veneau la Cloud's Hill, vechiul nume indian al micului petic de pământ stâncos, să se recupereze după boli sau perioade de stres emoțional. Proprietara, o amerindiană lipsită de vârstă pe nume Sequoia, avea tot felul de clienți : de la cei foarte bogați, care soseau pe pista particulară cu avionul propriu, până la cei care nu și-ar fi putut permite o ședere la Cloud's Hill dacă Sequoia n-ar fi condus centrul în așa fel încât bogații practic îi sponsorizau pe oaspeții care nu plăteau. În prima săptămână de ședere acolo, Leah petrecu o parte din timp în compania a două adolescente din L.A. care se luptau să-și recapete sănătatea după ce renunțaseră la droguri și făcu plimbări lungi împreună cu un actor de comedie din New York care făcuse o dependență de mâncare după moartea iubitei lui mame. „Cloud's Hill nu poate face ca problemele să dispară în mod miraculos, dar se pare că totuși ajută", îi spuse Sequoia lui Leah.

— Ești bună cu oamenii, adăugă Sequoia. Ești blândă, amabilă și știi ce înseamnă suferința. Nu

poți scoate oamenii din groapa necazurilor dacă n-ai fost și tu în ea. Ce-ar fi să rămâi în continuare și să lucrezi aici?

Până la urmă, Leah rămase la Cloud's Hill vreme de doi ani. Învăță că ajutându-i pe alții se ajuta și pe ea însăși și află că avea darul de a-i ajuta pe alții. Durerea ei n-avea să dispară niciodată și, dacă ar fi avut o personalitate predispusă la dependențe, precum Daisy și mulți dintre oamenii pe care-i cunoscuse la Cloud's Hill în acei doi ani, ar fi recurs la medicamente, alcool sau mâncare. Înțelegea nevoia de a înăbuși suferința, însă știa că a doua zi dimineață, când te trezeai, o găseai tot acolo. Trebuia să găsești altă modalitate de a-i face față.

Într-o zi, îi spuse lui Sequoia că i-ar plăcea să-și deschidă propriul centru spa, într-un alt loc din lume cu virtuți vindecătoare.

Îi luase mult timp până să găsească locul cu atmosfera tămăduitoare și senină pe care o căuta. Vechea reședință Delaney de pe Muntele Carraig se dovedise perfectă. Și, în cele din urmă, numele viitorului așezământ apăruse evident: Cloud's Hill.

— Cloud's Hill în Arizona și Cloud's Hill în Irlanda, îi spusese lui Sequoia. Pot să folosesc numele?

— Sigur că da! Cele două locuri pot fi ca două stele gemene pe cer, luminând calea drumeților.

Leah își aminti că Jesse iubea stelele și ceea ce se afla dincolo de ele și-și spuse că imaginea folosită de Sequoia se potrivea perfect.

Se auzi o bătaie în ușa biroului.

— Leah, cobori și tu la bazinul cu apă fierbinte? întrebă Cleo.

— Da. Am întrebat-o pe Daisy dacă vrea să vină și ea cu noi.

— Bine, spuse Cleo, care o întâlnise pe Daisy pentru prima oară cu o seară înainte, la cină. Mai sunt două cliente care n-au terminat încă, Mel Redmond

şi Caroline Casey. Vin şi ele la bazin, tocmai am întâlnit-o pe Mel la vestiar.

— Ne vedem acolo în cinci minute.

Încăperea centrului spa în care se afla bazinul cu apă fierbinte era orientată spre sud-vest, aşa că atunci când soarele după-amiezii cobora încet spre orizont, lumina lui pătrundea prin uriaşele uşi glisante. În seara aceea erau deschise, lăsând arşiţa moleşitoare de afară să se amestece cu aerul cald şi umed din încăpere.

Mel intră în apă, simţindu-se minunat. Nu era însă prea sigură cum se simte Caroline. Amândouă petrecuseră o zi minunată, cu o mulţime de tratamente, dar moralul prietenei ei era încă scăzut.

În timpul mesei de prânz, simţindu-se obosită de starea ei, Mel se gândi s-o provoace să se înveselească. Dar apoi văzu cum Caroline îşi răsuceşte întruna verigheta pe deget, absentă, şi-şi spuse că e o scorpie dacă are atât de puţină răbdare. Caroline voia să-şi salveze căsnicia şi se ferea să tragă pripit concluzii, iar ea ştia că asta era atitudinea curajoasă de adoptat într-o astfel de situaţie.

Acum Caroline stătea faţă-n faţă cu ea în bazinul cu apă fierbinte, întinsă pe spate, cu capul sprijinit de marginea bazinului şi cu ochii închişi.

Mai era o femeie cu ele în bazin. Era mai tânără decât Mel, voluptuoasă şi sexy, cu pielea albă, satinată a unei roşcate naturale şi bucle blond-roşcate strânse în vârful capului. Când Mel şi Caroline intraseră, le adresase un zâmbet timid, apoi se lăsase pe spate şi închisese ochii la rândul ei.

Statul cu ochii închişi era o modalitate comodă de a evita discuţiile cu alte persoane într-un spaţiu aşa de restrâns.

— Doreşte cineva suc?

Era fata cea înaltă care fusese la recepţie în dimineaţa aceea şi care aducea o tavă cu carafe

mari din sticlă şi pahare. Mel îşi aminti că o chema Cleo.

— Am suc de portocale, de mango şi... pentru acelea dintre noi care au nevoie de puţină emoţie în viaţă, fructul pasiunii! zise ea zâmbind cu gura până la urechi.

Cele trei femei din bazin râseră.

— E singura pasiune de care se pare că am parte mai nou, adăugă Cleo punând tava jos.

— Nu cred asta nici o clipă! zise Mel cu o strâmbătură. Pun pariu că sunt cea mai în vârstă de-aici. Voi, tinerele, ar trebui să aveţi parte de pasiune din belşug.

O incluse şi pe roşcata din bazin în afirmaţia ei cu caracter general.

— Nu se poate să fii cea mai vârstnică! exclamă Cleo uimită.

Mel părea să aibă cel mult treizeci şi cinci de ani şi totul la ea sugera că e genul de persoană care nu intenţionează să îmbătrânească înainte de vreme.

— Sunt, replică Mel. Patruzeci şi numărătoarea continuă, spuse Mel. Tu ai... douăzeci şi patru?

— E aşa de vizibil? râse Cleo. Încerc să arăt mai matură din pricina serviciului. Am o diplomă în management hotelier şi ajută dacă arăţi ceva mai în vârstă.

— Înseamnă că e singurul domeniu în care asta îţi e de folos, spuse Caroline. Îmi dai, te rog, nişte suc de fructul pasiunii?

— Şi mie, te rog, interveni Daisy. Să ştii că ai greşit în privinţa pasiunii, îi zise ea lui Mel. Asta e singura porţie de pasiune pe care am şanse s-o primesc, aşa că dă-mi un pahar mare, Cleo.

După ce turnă sucul, Cleo intră şi ea în bazin şi stătură toate patru astfel o vreme, într-o tăcere confortabilă.

— Nu mi-a trecut prin minte că o baie în bazinul cu apă fierbinte poate fi atât de relaxantă, spuse

Caroline în cele din urmă. Înainte nu înțelegeam prin ce poate fi atrăgător, dar e liniștitor, nu?

— Știu exact ce vrei să spui, replică Daisy. Prima oară când am fost aici, Leah a zis că bazinul ăsta e special, că e bazinul adevărului. Sau al sincerității?

— Nu, al adevărului, cred că așa mi-a spus și mie.

— Apa te face să spui adevărul? râse Caroline. Atunci bazinul ăsta trebuie să fi auzit multe secrete la viața lui. De ale mele nu cred că ar fi interesat.

— Trebuie să spui ce ți-ai dori cel mai mult pe lume, îi explică Daisy. Și trebuie să fii sinceră.

Se gândi la minciuna nevinovată pe care o spusese când fusese acolo cu Mary și Paula: că ar dori să poată să mănânce câtă ciocolată vrea.

— Vă amintiți de jocul „Adevăr sau Provocare" din vremea adolescenței? întrebă Cleo.

— Eu îl uram, spuse Mel cu un fior. Ceilalți încercau să te păcălească să dezvălui lucruri intime despre tine. Nu ai nici un fel de control în jocul ăsta!

— Eu nu l-am jucat niciodată, spuse Daisy. Fetele grase nu erau invitate să joace jocuri de felul ăsta, cu tentă sexuală.

Își atinse pe sub apă colăcelul de grăsime de pe burtă. Se îngrășa întruna. Pusese kilograme peste kilograme, așa că avea nevoie de o întreagă garderobă nouă.

— Vai, Daisy, trebuie să-l fi jucat! zise Cleo.

Daisy clătină din cap.

— Cu ani în urmă obișnuiam să jucăm și noi o versiune a jocului ăstuia, Mel, spuse Caroline. Mel și cu mine am fost colege de birou, le explică ea celorlalte două. Și ne-am distrat de minune împreună. Acum ne-am potolit și-am devenit plictisitoare. Eu am trei copii și sunt mamă cu normă întreagă.

Le privi sfidător pe Cleo și Daisy, ca și cum le-ar fi provocat să spună ceva negativ despre statul acasă, cu copiii.

— Şi eu am renunţat recent la serviciu ca să stau acasă cu copiii, se grăbi Mel să spună, remarcând că prietena ei nu menţionase că e căsătorită. Sunt căsătorită şi am două fetiţe, Sarah şi Carrie.

Nu-şi îngădui să spună că lucrase la Lorimar, genul ăsta de validare ţinea de domeniul trecutului. Nu avea importanţă cine fusese, conta doar cine este acum. Nu avea nevoie de un serviciu ca să se definească.

— Trebuie să fie minunat să stai acasă şi să-ţi creşti copiii, spuse Daisy cu invidie. Iubesc copiii, dar...

Se opri, fiindcă fusese pe punctul de a spune ceva indirect, ca de pildă „n-a fost să fie". De ce să mintă? Unde o dusese minciuna până atunci?

— Iubitul meu şi cu mine ne-am despărţit recent, chiar când eram pe punctul să începem un tratament pentru fertilitate, pentru că eu nu rămâneam gravidă, aşa că, deocamdată, toată povestea cu copiii a ieşit de pe ordinea de zi, spuse ea cu glas tremurător.

— Biata de tine! spuse Mel cu compătimire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Caroline, care părea să fi uitat de propriile ei probleme pentru prima dată în ziua aceea.

— A spus că avem nevoie de o pauză.

— A, da, am mai auzit-o pe asta! spuse Cleo vehement.

— Un afurisit de bărbat tipic, adăugă Caroline.

Daisy ridică din umeri şi se cufundă mai mult, până îi ajunse apa la gât.

— Am crezut că se teme de tratament, dar s-a dovedit că era îndrăgostit de altcineva, o colegă de serviciu. Care era gravidă. *Este* gravidă.

Caroline icni.

— E îngrozitor! spuse Mel.

— E oribil, spuse Cleo, albă la faţă. N-am ştiut, Daisy! Aseară, la cină, Leah a zis că vei sta aici să te refaci puţin, dar habar n-am avut că ar fi ceva atât de groaznic. Ce trădare!

Crezuse că bruscheţea cu care-i întorsese spatele familia era cea mai mare trădare – dar nu era aşa. Fusese doar o ceartă în familie, ceva ce se putea remedia. *Ea* fusese cea care hotărâse că ai ei trebuie să capituleze şi că, dacă nu, însemna că nu o iubesc. Ce-ar fi fost dacă o scoteau cu răceală din viaţa lor, aşa cum făcuse iubitul lui Daisy?

— Şi ce ai de gând să faci? întrebă Cleo. El vrea să rămână cu femeia aceea sau ce face?

Daisy încuviinţă.

— O iubeşte.

— Îmi pare aşa de rău! spuse Mel cu compasiune. Trebuie să-ţi fie foarte greu.

Daisy era frumuşică foc, foarte sexy într-un mod voluptuos şi atât de vulnerabilă! Mel nu credea că există multe femei care ar reuşi să arate sexy într-un bazin cu apă fierbinte, cu părul strâns în creştetul capului, dar lui Daisy îi ieşea cumva.

— Oricum, nu îl vrea înapoi, declară Cleo.

Cu câteva zile în urmă, Daisy era ferm convinsă că tocmai asta îşi doreşte.

— Înainte să vin aici, l-aş fi primit înapoi, mărturisi ea. În orice condiţii.

Îi făcea bine să spună toate astea cu voce tare, să-şi amintească sieşi cât de disperat de dependentă fusese de Alex.

— N-ai *putea* să accepţi să se întoarcă! spuse Cleo cu fervoare.

Ea nu s-ar fi mulţumit în ruptul capului să fie vioara a doua. Iubirea ar trebui să fie sută la sută pură, altfel n-avea nici un rost.

— Cum rămâne cu cealaltă femeie şi cu copilul? Ei vor exista întotdeauna.

— Mă gândeam prosteşte că poate ea o să plece undeva, în altă parte, deşi el s-ar implica în creşterea copilului, pentru că aşa ar fi corect, spuse Daisy. Că am putea însă să avem propriul nostru copil şi el ar rămâne totuşi al meu. Am avea mica

noastră familie şi asta ar face totul să fie din nou cum trebuie.

— Şi nu l-ai privi niciodată în toiul nopţii, în timp ce doarme, întrebându-te care-i motivul zâmbetului de pe faţa lui? o întrebă Cleo. Eu aş face-o.

Mel intenţionase să-i pună aceeaşi întrebare, dar i se păruse prea personală, mai ales în prezenţa lui Caroline, care stătea faţă-n faţă cu ea şi părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ar fi cu mine, spuse Daisy, ca şi cum asta ar fi fost de-ajuns. Aşa gândeam înainte, adăugă ea. Acum ştiu că n-ar merge. E evident că din vina mea n-am putut avea un copil; Alex tocmai a dovedit-o. Dar, oricum, nu ne putem întoarce la ceea ce a fost înainte. Dacă el ar vrea să încercăm din nou, probabil că am reuşi, dar nu vrea, aşa că asta-i situaţia.

Clopoţelul sună iarăşi în mintea ei, spunându-i ceva. Dar ce anume?

— Crezi că ai fi fost de acord să încerci din nou dacă el ar fi vrut-o? întrebă Caroline cu glas tremurat.

— Poate. Cine ştie?

— E atât de...

Caroline întinse mâna spre prosopul aflat în spatele ei, pe marginea de gresie, ca să-şi şteargă ochii.

— Cred că soţul meu are o aventură şi nu ştiu ce să fac în situaţia asta, urmă ea.

Mel îşi ţinu respiraţia.

— Aşa crezi? întrebă Cleo aplecându-se spre ea. Eu l-aş provoca la o discuţie deschisă şi i-aş cere să-mi spună adevărul. Şi dacă ar avea, în secunda următoare ar zbura în stradă, cu toată garderoba pe urme! Şi înainte să-l scot afară i-aş lua portmoneul, ca să rămână fără un ban şi să fie obligat să se milogească pe la prieteni. Atunci ar vedea cum e să fii umilit!

Mel izbucni în râs, fără să se poată abţine. Cu convingerile ei atât de aprige şi de pătimaşe, Cleo era de-a dreptul comică.

— Scuză-mă, Cleo, îi spuse ea fetei. E un plan strălucit, dar s-ar putea să nu fie tocmai așa de ușor. Și dacă...

Se uită la Caroline și se gândi cât de diferite sunt ele patru. Cleo, tânără și impetuoasă, și-ar arunca bărbatul în stradă, în timp ce Caroline voia să facă tot posibilul să-și păstreze căsnicia cu orice preț, de dragul copiilor.

— Și dacă ați avea copii și l-ai iubi încă?

— Ar depinde dacă te iubește suficient de mult, spuse Daisy gânditoare. Dacă el ar vrea să încerce din nou și ai vrea și tu, atunci ar fi posibil. Relația voastră ar fi diferită și ar dura multă vreme până să ai din nou încredere în el, dar s-ar putea să reușiți.

Își dădu seama că dacă Alex s-ar fi întors la ea, în relația lor ar fi trebuit să se schimbe o mulțime de lucruri ca să poată merge bine. Dacă ea ar fi rămas partenerul pasiv, mai puțin important, s-ar fi ajuns imediat la situația dinainte: Alex la cârmă și ea dornică să-l mulțumească, fiindcă avea o nevoie atât de disperată de a fi iubită.

— Nu știu dacă Graham mă mai iubește și dacă vrea să rămânem căsătoriți, spuse Caroline aproape încet.

— Întreabă-l! Nu-ți mai pierde timpul, fă-o și gata!

Lui Cleo, totul îi părea foarte clar.

— Ai absolută dreptate, spuse Caroline. O voi face. Mâine, imediat ce ajung acasă.

Se uită la Mel, cerându-i confirmarea că ideea e bună. Mel încuviință plină de compasiune.

— Îți datorezi ție însăți să afli adevărul, Caroline, zise ea. N-o să dispară dacă îl ignori. Știu că vrei să procedezi cum e mai bine pentru copii, dar, dacă te faci că nu observi, nu le faci nici un bine.

Hotărî să continue și să spună tot ce gândește, sperând că nu-și va jigni prietena.

— Copiii sunt extrem de sensibili, Caroline, vor observa imediat că aveți probleme în căsnicie. Așa

că le eşti datoare şi lor, dar şi ţie să afli adevărul. Eşti o mamă extraordinară şi te admir atât de mult...

Spusese destul; prea mult, probabil. Caroline îşi muşcă buza de jos, dar înclină curajoasă din cap în direcţia lui Mel şi articulă fără sunet „mulţumesc".

— ă nu faci ceva ce nu vrei, doar pentru că ţi-am spus eu, interveni Cleo, brusc pocăită când văzu cât de tulburată era Caroline. Aşa e felul meu, totul sau nimic, şi în ultimul timp fac numai alegeri greşite. În ultimele câteva luni am avut o ceartă urâtă cu familia mea şi l-am părăsit pe singurul bărbat care mi-a făcut inima să tresalte, pentru că la momentul respectiv părea că sunt nişte decizii corecte. Cleo, Supereroina! Nimiceşte toate relaţiile dintr-o lovitură!

— Nu poate fi chiar aşa de rău, spuse Mel, bucuroasă că schimbaseră subiectul.

— Ba este, oftă Cleo. Ştiţi, am întâlnit un bărbat minunat... începu ea.

Le spuse toată povestea.

— Am crezut că Tyler m-a minţit, dar prietena mea, Trish, mă tot întreba de ce s-ar fi obosit el să mă mintă. Ea e specialistă în teoria conspiraţiei, aşa că ar fi trebuit s-o ascult când mi-a zis că e sincer. Dar am fost atât de furioasă când am văzut planurile lanţului hotelier Roth pentru Willow, încât am fugit pur şi simplu de el.

— N-ai mai vorbit de atunci cu el? întrebă Daisy.

Cleo clătină din cap.

— Nu i-am dat numărul meu de mobil pentru că ne vedeam în fiecare zi şi el putea să mă găsească la recepţie, iar eu aveam numărul apartamentului lui de la hotel, aşa că nu. Oricum, am stricat totul. Nu prea văd de ce l-aş mai interesa acum. Povestea ţine deja de trecut, spuse ea cu convingere. Nu mă uit înapoi.

— Dar familia ta? întrebă Daisy.

— O să le dau telefon părinţilor. Dar mai întâi trebuie să stau de vorbă cu fraţii mei. Aşa, ca să

discutăm şi să scăpăm de toate sentimentele negative adunate.

Caroline încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Să discuţi şi să scapi de sentimentele negative... asta e tocmai ceea ce trebuie să fac şi eu, spuse ea întorcându-şi spre Mel ochii plini de lacrimi. Asta voiai să spui, Mel?

— Caroline, decizia trebuie să-ţi aparţină şi trebuie să fii întru totul mulţumită de ea, replică Mel cu grijă. Trebuie să te gândeşti bine şi să hotărăşti ce e bine pentru tine. Eu nu sunt expertă, să ştii. Uită-te cât timp a durat până să iau cea mai importantă decizie din viaţa mea!

— Ai făcut alegerea corectă, spuse Caroline. Eşti mult mai fericită acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cleo, curioasă să afle – femeile acestea trăiseră atâtea!

— S-a întâmplat că înainte eram o mamă cu serviciu şi situaţia a ajuns să mă depăşească, spuse Mel cu un zâmbet ironic. Lucram în departamentul de publicitate de la Lorimar, compania de asigurări de sănătate, şi-mi plăcea munca mea. Dar după ce le-am avut pe Sarah şi Carrie a devenit mult mai dificil. Fiecare zi însemna muncă pe brânci şi-mi era greu să le fac pe toate. Aveam tot soiul de idei despre genul de mamă care-mi doream să devin şi despre cum voiam să se desfăşoare cariera mea, numai că nu erau deloc compatibile între ele. Dar ce spun eu e plicticos pentru voi două, nu vreţi să auziţi asta.

— Ba vrem, insistă Daisy.

— Da, continuă, îi ceru Cleo.

— Puţine companii sunt pregătite să aibă de-a face cu angajate care au copii, continuă Mel. Nu înţeleg că împărţirea responsabilităţilor şi programul de lucru flexibil pot fi de folos tuturor. Nu observă decât că mamele cu serviciu pleacă la cinci fix, că trebuie să-şi ia zile libere când li se îmbolnăvesc copiii, şi birocraţii consideră că ele nu-şi fac meseria cu atenţia

cuvenită. Compania vrea „jucători în echipă", ceea ce înseamnă să te ridici de la masa de lucru mai târziu decât toţi ceilalţi, să ai vreme să mergi la cârciumă cu şeful şi să te prefaci că nu ai o viaţă la care ai dori să te întorci şi, desigur, a doua zi să stai iarăşi târziu pentru că ai şedinţă şi compania este viaţa ta. Şi astea-s tâmpenii! Avem cu toţii o viaţă în afara locului de muncă, atâta doar că mamele cu serviciu sunt mai cinstite şi o recunosc deschis.

Mel începuse să se ambaleze.

— Cele ce înrăutăţesc şi mai mult lucrurile sunt femeile de carieră care cer muncă pe brânci şi consideră că singura modalitate de a avansa în lumea afacerilor este să se comporte cât mai mult cu putinţă ca bărbaţii şi care se uită de sus la orice femeie care nu vrea să fie ca ele. Aşa era şefa mea şi ar fi fost inutil s-o acuz de discriminare sexuală, căci oamenii ar fi spus „cum poate o femeie să adopte o atitudine de discriminare sexuală faţă de altă femeie?".

— N-am ştiut niciodată că lucrurile se petrec astfel, spuse Cleo. Credeam că există legi care protejează femeile la locul de muncă.

Se ridică în capul oaselor în bazin, indignată de această nedreptate.

— Femeile sunt la fel de bune ca bărbaţii în orice domeniu, continuă ea cu aprindere. Nu mai e nevoie să o dovedim. Mişcarea feministă şi-a atins scopul. Nici una dintre noi n-ar mai trebui să se lege cu lanţuri de balustrada scării ca o sufragetă pentru a-şi câştiga drepturile!

Mel oftă.

— Femeile din generaţia mamei mele au trebuit să demonstreze că sunt la fel de bune ca bărbaţii. Acum însă, ne luptăm să arătăm că suntem la fel de bune ca bărbaţii, dar că ne deosebim de ei pentru că aducem pe lume copii. Majoritatea celor care cresc copii sunt femei şi nimeni nu le uşurează munca.

— Nu m-am gândit niciodată la problema asta dintr-o asemenea perspectivă.

Daisy își imaginase că nașterea unui copil făcea parte dintr-o existență magică și plină de fericire, unde nu existau probleme și în care-și putea lua copilul cu ea la serviciu într-un ham, la nevoie.

— Eu sunt coproprietara unui magazin de îmbrăcăminte, Georgia's Tiara, spuse ea. Cred că m-aș fi descurcat mai ușor decât majoritatea femeilor cu creșterea unui copil, pentru că dețin o parte din afacere.

— Dar dacă n-ai fi fost coproprietară, ci ai fi lucrat pur și simplu în magazin, atunci cum ar fi fost? întrebă Mel. Un șef oarecare ar fi fost mai înțelegător dacă ar fi trebuit să-ți iei câteva zile libere ca să-ți duci copilul la spital, să zicem pentru o operație?

— Nu știu.

— Mel, ești mai fericită acum, că ai renunțat la serviciu? întrebă Cleo.

Ea nu se putea închipui fără carieră, și totuși crezuse mereu că-și va crește copiii la Willow, așa cum fusese crescută și ea. Acum însă, nu mai avea această posibilitate.

Mel se gândi puțin înainte să răspundă.

— Acum nu mai trebuie să-mi răsfăț fetele prin calitatea timpului pe care-l petrecem împreună, lucru care înseamnă că încerci să condensezi o zi întreagă într-o oră și tot te simți vinovată, iar copilul se duce la culcare obosit, întrebându-se de ce e mami așa agitată. Când lucram la Lorimar, veneam seara acasă, încercam să mă joc o vreme cu fetele și după aceea, când ajungeam în pat stoarsă de vlagă, tot simțeam că greșesc. Așa că, da, zâmbi ea, sunt mai fericită. Dar nu e întotdeauna ușor. Când lucram, mă simțeam vinovată. Acum, că stau acasă, mă simt vinovată când mă răstesc la Sarah și Carrie. Nu ai deloc timp liber, uneori nici cât să te duci la toaletă. Și mă simt vinovată la gândul că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ca să meargă treaba la birou, pentru că e foarte dificil din punct de vedere financiar

să trăiești dintr-un singur salariu și poate că fetele vor avea de pierdut în privința asta. Vinovăția a rămas pe ordinea de zi.

— Dar dacă ai fi putut să îmbini serviciul cu creșterea copiilor în așa fel încât să fii mulțumită, ți-ar fi plăcut să continui să-ți faci vechea meserie? insistă Cleo, pentru că voia să se lămurească pe deplin.

Întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari.

Mel trebuia să admită că lipsea totuși ceva din viața ei. Totuși, ea și Adrian erau fericiți, aveau timp unul pentru altul, conversațiile lor nu se limitau la obișnuitul „bună, cum ți-a mers azi? vezi că e pizza în frigider". Iar fetele înfloreau. Dar... Mel se gândi că știe care era ingredientul lipsă: echilibrul.

Nu mai voia să intre iarăși în goana aceea nebună, cum făcuse la Lorimar. Dar își dorea să lucreze din nou, și de astă dată voia să stabilească ea condițiile.

— Vreau să continui să-mi cresc fetele și să am și carieră. Multe femei o fac, așa că trebuie să fie posibil. Numai că nu știu cum.

— Dar, așa cum i-ai spus lui Daisy, dacă ai fi propriul tău șef, ai putea și să lucrezi, și să ai grijă de copii! spuse Cleo triumfătoare. Ai putea să-ți alegi singură programul de lucru și ai înțelege că femeile au nevoie de un program mai flexibil ca să-și poată face treaba bine.

— De ce n-ai face asta? spuse Caroline cu însuflețire. Ai putea să conduci o companie de acasă și să angajezi oameni care doresc serviciu cu jumătate de normă și cu program flexibil.

— Da! exclamă Cleo cu entuziasm. Asta e calea spre viitor.

— Și ai avea timp și să faci brioșe, dacă ți-ar veni cheful, completă Caroline.

— Ați omis un singur aspect, fetelor: ce fel de companie aș putea să înființez?

— O, ne vine nouă o idee! zise Cleo fluturând din mână în semn că asta nu era o problemă.

— Ce-ar fi să-mi găsesc mai întâi o slujbă cu jumătate de normă, ca să văd dacă pot îmbina activitatea de mamă cu cea profesională, înainte să-mi încep eforturile de a porni propria mea firmă? propuse Mel.

— Asta-i o idee mai bună, spuse Daisy cu înţelepciune. Şi ne-am putea întâlni aici o dată pe lună, să vedem cum îţi merge.

— Să vedem cum ne merge tuturor, cu toate planurile noastre, adăugă Caroline.

— Eu cred că o să mi le fac pe ale mele mâine, spuse Daisy. În seara asta vreau doar să mă relaxez.

Clopoţelul care-i tot suna în minte se transformă brusc într-o idee inteligibilă.

— M-a tot bătut un gând şi nu reuşeam să mi-l amintesc foarte clar, dar acum pot! spuse ea încântată la culme. Când învăţăcelul e pregătit, apare şi maestrul! Am auzit asta cu secole în urmă şi m-am gândit că însemna că sunt pregătită să-mi aduc pe lume copilul, dar acum cred că înseamnă că sunt gata să-mi schimb viaţa. Ştiu ce trebuie să fac: mă mut din apartament. M-am tot gândit la asta, pentru că acolo totul îmi aminteşte de Alex şi mi-a fost teamă. Acum nu-mi mai este. Acum sunt pregătită! Să vină schimbările!

Celelalte femei ridicară paharele de suc aproape goale.

— Să bem pentru momentul când ne vom simţi pregătite! spuse Mel.

Leah era în grădină, aşezată pe bancheta de lemn scundă şi curbată de sub fereastră. Când geamurile mari erau deschise larg şi singurul zgomot de afară era bâzâitul insectelor în lumina soarelui ce stă să apună, puteai auzi bună parte din ce se vorbea înăuntru. Venise mai devreme în grădină să culeagă nişte flori şi, când le auzise pe femei discutând, se hotărâse să rămână afară şi să renunţe la baia de seară în bazinul cu apă fierbinte. Se descurcau foarte bine şi fără ea.

Capitolul optsprezece

Eşti puternică, sigură pe tine, frumoasă, deşteaptă... Vorbeşti cu oglinda, idioato! Şi uită-te la coşul ăla... oftă Daisy.

Ideea de a face afirmaţii pozitive despre tine în faţa oglinzii, în fiecare dimineaţă, suna grozav în teorie. În practică, o făcea să se simtă puţin ridicolă şi-i oferea prilejul perfect de a se studia de aproape şi fără machiaj. Cum de nu-şi observase porii până atunci? Erau enormi, ca nişte cratere.

Faptul că renunţase la vin şi că bea cantităţi mari de apă nu avusese efectul dorit asupra pielii ei. Rinichii ei şi ficatul respirau fără îndoială uşuraţi că tirbuşonul ieşise la pensie, dar vezica urinară era şocată de potopul de apă ce trecea prin ea şi toate impurităţile din corp îşi făceau loc să iasă prin pielea de pe frunte. Abia terminase de luptat cu trei coşuri uriaşe în zona aceea şi cu altul mai mic de pe bărbie, şi acum observă un altul, gigantic, care-i strălucea drept în mijlocul frunţii. Îşi spuse că viaţa asta curată o face să arate groaznic. În plus, încă mai era supraponderală, căci înlocuise sticla de vin băută seara cu o cutie cu bomboane de ciocolată. Trecuse o săptămână de când revenise la ea acasă, în Carrickwell, după şederea la Cloud's Hill şi, în ciuda coşurilor şi a sporirii cantităţii de ciocolată ingurgitată, se simţea mai bine. Îşi cumpărase nişte haine care să îi vină bine la noile dimensiuni şi căuta apartamente sau case de vânzare în oraş, fiindcă era hotărâtă să se mute din apartamentul pe care-l împărţise cu Alex.

Erau două apartamente drăguțe în centrul orașului, care i-ar fi convenit de minune, dar cu toate că-i spusese agentului imobiliar că nu o interesează casele, constatase că se tot întorcea cu gândul la anunțul „De vânzare" văzut pe o căsuță pe drumul de întoarcere de la Cloud's Hill.

Leah o suna aproape în fiecare dimineață, înainte să plece la serviciu.

— Tot mai sunt tristă, îi spuse lui Leah la telefon. Dar acum pot să fac față sentimentului. Știu că pot și știu că durerea n-o să dispară peste noapte, însă am încredere în mine. Sună prosteşte ce spun? întrebă ea temătoare.

— Chiar deloc! Te descurci minunat, Daisy. Te confrunți cu toate părțile oribile din viața ta și asta îți dă putere. Înainte încercai să înăbuși tot ce simțeai; acum ești ca un boxer care spune „Loveşte-mă cât de tare poți!".

— Să știi că mă loveşte, spuse Daisy cu ironie. Nu ți-ar veni să crezi câte reclame la scutece au fost aseară la televizor! Peste tot, numai bebeluși care gânguresc. Îți frânge sufletul. După aceea a fost un film despre o mamă a cărei fiică a fost răpită și eu am plâns întruna prima jumătate de oră, pentru că simțeam că și mie mi s-a răpit bebelușul.

— Înțeleg, spuse Leah cu blândețe. După moartea lui Jesse, am avut impresia că numărul de bărbați în vârstă de douăzeci și trei de ani din California a crescut de patru ori. Îi vedeam peste tot: alimentându-mi mașina cu benzină, dându-mi restul la magazin, plimbându-se pe trotuar fericiți, sănătoși și vii. Era ca și cum mi-ar fi reamintit toți ce pierdusem. Și mă întrebam: de ce n-a murit unul dintre *ei*, în loc să moară băiatul meu?

— Leah, n-ar fi trebuit să mă plâng în fața ta. Ai trecut prin mult prea multe ca să trebuiască să-mi asculți jelania. Îmi pare rău.

— Când îmi mărturiseşti ce simți, mă ajuți, spuse Leah cu simplitate. Cu majoritatea oamenilor nu

pot să discut despre cum a fost când a murit Jesse. Dar când îmi vorbeşti despre Alex şi despre tristeţea pe care o simţi din cauză că ţi s-a spulberat visul de a avea un copil, ştiu că pot şi eu să-mi deschid inima. Ne ajutăm una pe alta.

— N-o să mă mai tânguiesc, promise Daisy. Aseară, când n-am mai putut suporta să văd filmul acela, am trecut pe canalul de ştiri şi acolo se transmitea un reportaj despre copiii din Africa rămaşi orfani din cauza HIV-SIDA. A fost ca un semnal de deşteptare! Eu bocesc deasupra cutiei cu bomboane de ciocolată şi uite-i pe copiii ăştia frumoşi, cu cei mai trişti ochi pe care i-am văzut vreodată, care nu mai au pe nimeni să-i iubească şi care au fost siliţi să-şi vadă mamele şi taţii murind. M-am gândit că m-aş putea implica în activităţi de caritate pentru strângerea de fonduri pentru copiii aceia. Pare cam egoist să-ţi plângi mereu de milă, nu?

În biroul ei de la Cloud's Hill, Leah zâmbi.

— Te admir atât de mult, Daisy!

— Mă admiri? ţipă ea emoţionată.

— Ai o inimă aşa de bună şi de afectuoasă! Cândva vei fi o mamă minunată, să ştii. Chiar dacă acel copil nu va fi biologic al tău, vei fi cu adevărat mama lui.

Daisy era prea gâtuită de emoţie ca să răspundă imediat.

— Sper din toată inima, Leah, spuse ea în cele din urmă.

Acum, că se simţea mai bine, Daisy se întoarse la serviciu. Vânzările de vară începeau să scadă la Georgia's Tiara şi zilnic trebuiau sortate haine şi modificate preţuri. Era muncă grea să ţină evidenţa tuturor modificărilor şi, pe lângă asta, să scoată stocul de toamnă-iarnă pe rafturi. Soseau mereu haine, încălţăminte şi accesorii pe care Daisy le achiziţionase în februarie şi care trebuiau să fie despachetate, înregistrate în contabilitate şi să li se stabilească preţul.

Se ocupau de un transport de minunate haine tricotate sosite din Franța, când Daisy îi pomeni lui Mary, într-o doară, că s-a hotărât să-și schimbe locuința.

— De ce? o întrebă Mary uluită. Ai un apartament frumos, trebuie să fii nebună să vrei să scapi de el!

— Îmi amintește tot timpul de Alex, explică Daisy.

Apoi continuă să scoată calmă din învelitori hainele tricotate – o mulțime de jerseuri și jachete fără nasturi în nuanțe delicate, cu paspoal de catifea. Le adorase pur și simplu când dăduse cu ochii de ele la Paris în ianuarie, și era încântată că-i plăceau la fel de mult și acum. Se putea întâmpla foarte ușor să cumperi teancuri de lucruri care-ți plăceau la prima vedere, ca după aceea, când ajungeau în magazin, să le detești.

— Prostii, spuse Mary scurt. Casa mea îmi amintește de Bart, dar nu vreau să scap de ea.

— E altfel, râse Daisy, căci Mary avea capacitatea de-a o face mereu să vadă partea amuzantă a lucrurilor. Tu îi ai pe copii. Alex și cu mine nu avem nimic care să ne țină legați; nici măcar n-am discutat în legătură cu apartamentul.

— Sper să ajungi măcar la un aranjament financiar favorabil cu ajutorul vreunui rechin de avocat, o întrerupse Mary. Îți dau numele tipului meu – e un jurist strălucit. Și tot îmi mai datorează o plimbare cu mașina aia Porsche pe care și-a cumpărat-o din banii mei!

— Nu vreau nici un rechin. Nu-mi doresc decât să mă desprind și să merg înainte.

De când plecase de la Cloud's Hill, se gândea doar la asta. Petrecuse prea mult timp zăvorâtă în trecut, fiindu-i recunoscătoare lui Alex fiindcă o salvase.

— A-ți dori să te desprinzi și să mergi înainte nu înseamnă să te transformi într-o idioată care aruncă pe apa sâmbetei un bun de valoare, îi atrase Mary atenția. Locuința ta e o investiție imobiliară care

valorează o groază de bani şi meriţi să rămâi cu ceva după paisprezece ani de convieţuire cu Alex!

— O, dar nu poţi să spui că nu mi-a lăsat nimic, spuse Daisy cu umor sec. În definitiv, m-am ales cu un uriaş complex de inferioritate!

Mary zâmbi răutăcios.

— Nu cred că aşa ceva ar putea fi considerat drept obiect de valoare la tribunal.

— De fapt, cred că l-am avut cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Alex, recunoscu Daisy cinstit. Vreau jumătatea ce mi se cuvine din banii pe apartament, Mary, nimic mai mult.

— Şi unde te muţi? Sper că nu pleci din Carrickwell, spuse Mary alarmată.

— Este o căsuţă de vânzare aproape de Leah. Şi aproape de mama. Am trecut prin faţa ei de câteva ori şi am hotărât să merg s-o văd sâmbătă după-amiază. Nu m-am gândit niciodată la o căsuţă până acum, căci Alex este genul de om care nu acceptă să trăiască decât în apartament. Credeam că şi eu sunt la fel, dar de fapt nu e aşa. Ciudat, am trăit în apartamente toată viaţa mea de adult şi acum descopăr că prefer casele.

Carla, care luase locul Paulei în magazin, îşi vârî capul pe uşa magaziei.

— Am vândut tone de haine cu preţul redus, spuse ea încântată.

Ţinea în mână o pereche de blugi prespălaţi cu broderie la tiv.

— Numai de ăştia nu s-a apropiat nimeni, de zile întregi. Să mai scădem preţul?

— Cred că da. Mă ocup eu de etichete, oftă Daisy luând pantalonii pentru ca fata să se poată întoarce în magazin. Urăsc perioadele cu reduceri de preţuri! E o acuză constantă în privinţa tuturor achiziţiilor greşite pe care le-am făcut. Credeam că oamenii vor dori să cumpere nişte blugi drăguţi ca ăştia.

— Păi au cumpărat, replică Mary. A rămas doar perechea asta, numărul treizeci şi opt.

— Era o vreme când hainele mărimea treizeci şi opt mi se potriveau, începu Daisy.

— O, nu începe!

— Nu, nu încep. Dar am să mă apuc să slăbesc.

— De ce? Ca să fii din nou subţirică şi să se întoarcă Alex la tine?

— Nu. Ca să fiu subţire şi frumoasă şi luna viitoare, când mă duc la prezentări, să întâlnesc un bărbat minunat cu care să trăiesc o poveste de iubire.

— Dacă asta faci tu la prezentările de modă, vreau şi eu să vin cu tine! spuse Mary, mulţumită că prietena ei îşi recăpătase parte din umorul de odinioară.

Amândouă ştiau că Daisy glumeşte, fiindcă era încă departe de a-şi dori o poveste de iubire, dar faptul că glumea pe tema asta însemna un pas în direcţia cea bună.

Daisy zâmbi.

— Nici gând, Mary, nu vii cu mine! Mă duc singură. Cleo mi-a zis că există mult mai multe şanse ca bărbaţii misterioşi să intre în vorbă cu o femeie când călătoreşte singură. Spune că a observat asta prin hoteluri, tot timpul. Grupurile de femei sunt ameninţătoare pentru ei, dar femeile singure, nu. Deşi, evident, trebuie să fii precaută cu necunoscuţii, a avut grijă Cleo să-mi sublinieze. Arăt eu a femeie care să atragă bărbaţi străini?

— Eu nu spun nimic. Nu uita să cumperi nişte haine când termini cu zgâitul după bărbaţii misterioşi, bine? Avem un magazin de gestionat!

Căsuţa era la mai puţin de doi kilometri distanţă de Cloud's Hill, pe o porţiune de drum şerpuită şi avea înspre şosea un zid lung de piatră pe lângă care creştea gard viu. Daisy nu era sigură la ce trebuia să se aştepte, pentru că ştia că agenţii imobiliari denaturează realitatea prin descrieri exagerat de optimiste.

„O şansă excelentă de a achiziţiona o căsuţă veche, unică în felul ei, cu trăsături neobişnuite"

putea foarte bine să însemne că urma să vadă o casă respingător de urâtă, cu pereții distruși de umezeală, sistem de încălzire de pe vremea lui Dickens și cu vedere directă spre un stâlp.

Intră cu mașina pe poarta mică a căsuței numită Ancora – numele va trebui să dispară primul, fiindcă pe distanță de kilometri întregi nu era nici urmă de mare – și oftă de plăcere.

La exterior, „Ancora" avea aspectul idilic al unei căsuțe din trecut, cu acoperișul ascuțit, ușa vopsită în albastru marin și o încâlceală de flori sălbatice în grădină. Dacă numele nu sugera cumva că ar exista ceva probleme cu țevăria, până aici totul era bine și frumos. Casa avea ferestre cu două canaturi, la fel cu cele de la casa mamei ei și dădea impresia că a fost proiectată de aceeași mână. Agentul imobiliar o aștepta cu cheile.

De cum intră, referința nautică se clarifică: proprietarul era, fără îndoială, mort după navigație. Se vedeau vapoare în sticle, afară din sticle și tot felul de obiecte mărunte legate de marinărie, atârnând de fiecare centimetru al tavanului scund. Pereții aveau nevoie de zugrăveală, mocheta din hol, din camera de zi și din sufrageria micuță îndeplinea probabil criteriile pentru statutul de antichitate, dar casa era plină de personalitate.

— Bucătăria nu-i prea mare, dar o puteți mări, spuse agentul imobiliar cu glas voios, lipindu-se de perete ca să poată încăpea amândoi. Și uitați-vă la priveliște!

Ferestrele din spatele casei dădeau spre vale și, în depărtare, se vedea orașul Carrickwell, șirul de munți în jur.

Daisy se gândi că ar putea să adauge o seră și se imagină stând acolo și privind în jos spre oraș, așa cum o făcuse din adăpostul camerei cu bazinul cu apă fierbinte a lui Leah.

Se simțea confortabil aici, acasă, în siguranță.

Botezul fetiței Paulei era programat pentru duminica următoare. Cu toate că simțea că făcuse progrese însemnate în ultimele câteva săptămâni, în adâncul sufletului, Daisy nu aștepta cu prea mare nerăbdare evenimentul. Mica Emma înflorea și mama ei, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie, dorea ca toată lumea, inclusiv bunicuța Emmei, să vină după aceea acasă la ei, la petrecere. Lui Daisy îi era groază să recadă în sumbra ei depresie la vederea micuței. Bebelușii gânguritori din reclamele la scutece erau una, dar un bebeluș viu putea fi cu totul altceva.

— Trebuie să vii, insistă Paula la telefon. Știu că ți-a fost foarte greu după ce te-ai despărțit de Alex, dar te rog, Daisy, ar fi groaznic dacă n-ai veni!

Daisy era foarte bucuroasă că Paula nu știa nimic despre tratamentul pentru fertilitate pe care sperase să-l facă. Dacă ar fi știut, fără îndoială că n-ar fi insistat atât să vină la botez.

— De asta am încercat să nu spun nimănui, îi explică Daisy a doua zi la serviciu lui Mary. Fiindcă n-am vrut ca oamenii să ne compătimească pentru că nu avem copii. Scuze, se corectă ea, pentru că n-am vrut ca oamenii să *mă* compătimească. Evident, lui Alex nu-i păsa.

— Tratamentul de fertilitate e ceva însemnat pentru bărbați, spuse Mary gânditoare. Îi sperie.

— Acum ești de partea lui? întrebă Daisy.

— Nu, chiar deloc. Dar terapia te învață să privești ambele fețe ale situației.

— Mary, te preferam când erai o cățea afurisită și când amenințai că vei face o efigie din ceară a lui Alex în care să înfigi ace și că vei face să cadă un blestem pe capul lui!

Mary se străduia să pară senină și intonă cu măreție:

— Am ajuns într-un loc mai bun! Și-apoi, dacă ai tot timpul o atitudine negativă, îmbătrânești repede. Am citit un articol în *Vogue* mai zilele trecute, care zicea că negativismul îți trage trăsăturile feței

în jos şi-ţi face mai multe riduri. Dacă ştiam asta, aş fi renunţat cu ani în urmă să fiu o căţea afurisită.

Era rândul lui Daisy să râdă.

— Cred că avem amândouă nevoie de o şedinţă în bazinul cu apă fierbinte al lui Leah – asta ne-ar atenua toate ridurile şi poate mi-ar face bine şi la erupţia asta de coşuri.

— Zău că da! Poate reuşim să ne facem vreo două tratamente înainte de botez. Mi-ar prinde tare bine. Eventual un masaj din ăla cu pietre fierbinţi...

— Un tratament facial de detoxifiere ar fi perfect, hotărî Daisy. M-ar ajuta să le fac faţă tuturor rudelor simpatice ale Paulei, care mă vor compătimi că nu mai sunt cu Alex şi mă vor bate uşurel pe umăr de fiecare dată când voi trece pe lângă micuţa Emma, spunându-mi ceva de genul: „Nu-ţi face griji, o să vină şi rândul tău în curând". Nu ştiu dacă pot să suport toate astea!

— N-au să facă aşa, o asigură Mary. Vor crede doar că eşti o femeie celibatară tristă şi sucită care urăşte bărbaţii şi te vor lăsa în pace. Simplu!

— Asta sună cu mult mai bine.

— Te-ai dus să vezi căsuţa ieri după-amiază?

Daisy încuviinţă, cu chipul însufleţit.

— E frumoasă. Vreau să fac o ofertă pentru ea, dar mai întâi trebuie să discut cu Alex despre scoaterea la vânzare a apartamentului. Atâta doar că urăsc gândul de-a lua legătura cu el.

— Vei avea nevoie de un avocat pentru vânzarea apartamentului, aşa că ia-ţi unul şi cere-i să-i trimită lui Alex, cât mai curând posibil, o scrisoare prin care să-l anunţe că vrei să vinzi cât se poate de repede. În felul ăsta nu va trebui să mai vorbeşti niciodată cu el.

Daisy dădu din cap, dar simţea că prietena ei evita o chestiune importantă: la un moment dat va trebui să-l vadă pe Alex, chiar şi numai pentru a încheia totul definitiv în mintea ei. Avea o serie de

lucruri să-i spună şi, când se va simţi destul de puternică pentru asta, era hotărâtă să o facă. Dar nu era prea sigură când anume avea să fie momentul. Omul nu poate fi brusc curajos.

Micuţa Emma nu avea urechile uriaşe ale lui Enrico, nici feţişoara turtită. Era perfectă. Luase ochii mari şi albaştri ai Paulei, pielea tatălui ei, de culoarea cafelei cu lapte şi, îmbrăcată în rochiţa ei de botez, arăta ca un heruvim adormit.

— Haide, ia-o în braţe, îi spuse Paula lui Daisy întinzându-i mica bocceluţă vie. E aşa de cuminte! Merge la toată lumea în braţe şi nu plânge practic niciodată.

— Nu-i aşa că-i frumoasă? gânguri Mary.

— Aşa e, aprobă Daisy.

Fără să-şi dea seama prea bine cum, ajunse cu Emma în braţe; fetiţa nu se trezise când i se turnase apă sfinţită pe cap şi nici când fusese trecută din mână în mână între bunici şi naşi, dar îşi deschise pleoapele delicate în clipa aceea. Îşi ridică spre Daisy ochii înţelepţi de bebeluş şi colţurile gurii ca un boboc de trandafir se ridicară uşor.

— O, a zâmbit, aţi văzut? spuse Daisy emoţionată, simţind un nod în gât.

— Ştiu, spuse Paula melodios, mişcându-şi un deget în faţa micuţei. Şi mie îmi zâmbeşte întruna. Toată lumea îmi zice că nu zâmbeşte şi că are gaze, dar eu ştiu că-mi zâmbeşte pentru că ştie că sunt mămica ei. Şi ştie că vei fi prietena ei, mătuşică Daisy.

— Are gene aşa de lungi, spuse Daisy contemplând pierdută micuţa făptură. N-am văzut niciodată gene mai lungi; şi are părul atât de negru!

— *Este* frumoasă, aprobă mândră mămica. Mama lui Enrico spune că seamănă perfect cu el când era bebeluş. Exceptând urechile, desigur!

Râseră toate trei.

— Vrei să o ţii în braţe? o întrebă Daisy pe Mary continuând să ţină fetiţa lipită de ea.

— Nu, spuse Mary, stă bine la tine. Ai un talent natural pentru asta.

— Da, nu-i aşa? se arătă de acord Paula.

Mary şi Daisy schimbară o privire peste capul fetiţei, o privire scurtă care spunea că, până la urmă, Daisy făcuse bine că a venit. Se simţea minunat ţinând bebeluşul în braţe. Nu se simţea spoliată, aşa cum se aşteptase, ci împăcată şi plină de speranţe. Avea să vină şi vremea ei, cu siguranţă. Era foarte bucuroasă că nu stătuse acasă şi nu ratase botezul. Nu era uşor să fie generoasă şi bună la suflet când inima îi era frântă, dar, până la urmă, a meritat.

Mama Paulei, o apariţie remarcabilă, îmbrăcată în mătase violet, cu pene asortate în păr, se apropie cu mâinile întinse spre iubita ei nepoată, prima de altfel.

— O, nu-i aşa că-i adorabilă? gânguri ea. Şi-ţi stă minunat cu ea în braţe, Daisy. Tu vei fi următoarea mămică.

Daisy sărută uşor fruntea fetiţei şi o întinse bunicii ei.

— Păi aş vrea să fiu următoarea, doamnă O'Shea, dar Alex şi cu mine ne-am despărţit acum câteva luni şi se pare că, pentru o vreme, nu voi intra în clubul mămicilor.

Doamna O'Shea refuză să se lase deconcertată de lipsa unui bărbat în viaţa lui Daisy.

— Prostii, spuse ea, binedispusă după două pahare de cava. Eşti o fată superbă! Îi spuneam Paulei mai zilele trecute că nimeni nu-şi poartă hainele aşa ca tine şi că-ţi stă bine mai plinuţă. O să vezi îndată cum fac bărbaţii coadă la uşa ta! În orice caz, mie individul ăsta Alex nu mi-a plăcut niciodată.

— Mamă! interveni Paula pe ton de admonestare.

— Păi nu mi-a plăcut şi gata, stărui doamna O'Shea. Ce-i în guşă e şi-n căpuşă, aşa-i felul meu!

Nu era destul de bun pentru Daisy a noastră, dar o să-şi găsească ea pe cineva pe măsură, ţine minte ce spun.

Doamna O'Shea luă grijulie bebeluşul din braţele ei.

— Mulţumesc, doamnă O'Shea, spuse Daisy veselă.

— Uite, fiul vărului lui cumnatu-meu, spuse doamna O'Shea înfierbântându-se, e un tânăr foarte chipeş, a trecut cu bine peste divorţ şi nu are copii. Ar fi o pereche perfectă pentru tine. Are afacerea lui şi tot ce trebuie.

Mary, Paula şi Daisy râseră.

— Deocamdată nu vreau să aud de bărbaţi, spuse Daisy politicoasă.

— Ei, şi tu! zise doamna O'Shea cu un aer atotştiutor. O să vrei tu din nou să încerci marea cu degetul, drăguţa mea. Şi o să-ţi facă bine!

După aceea se îndepărtă cu nepoata în braţe.

— Îmi pare rău, spuse Paula. Sper că mama n-a călcat în străchini...

— Nu, deloc, spuse Daisy. N-a spus nimic greşit. Avea perfectă dreptate: Alex nu era destul de bun pentru mine.

Mary oftă adânc şi spuse:

— Aleluia! Ţii predici convertitelor. Ne bucurăm că ţi-a venit în sfârşit mintea la cap!

— Bună, Daisy, se auzi o voce şi, când Daisy se întoarse, o văzu pe Mel Redmond, cu o fetiţă în braţe şi cu alta, mai mare, de mână.

— Bună, Mel, spuse Daisy bucuroasă. Ce faci aici?

— Enrico lucrează cu soţul meu, Adrian, îi explică Mel. Carrickwell e un oraş tare mic, nu-i aşa?

Mel se întoarse spre Paula şi o sărută.

— Felicitări! Tocmai am văzut fetiţa, e minunată.

Apoi o sărută şi pe Daisy.

— Cum te descurci? o întrebă în şoaptă, ştiind că trebuie să-i fie greu.

Daisy îi adresă un zâmbet hotărât.

— Grozav, spuse ea.

Văzându-se în compania unei alte mame, Paula era nerăbdătoare să discute lucruri de-ale mămicilor, precum programul de somn și de hrănire și despre faptul că nu se moare din pricina lipsei de somn, deși ai impresia că asta o să se întâmple.

Mel tot arunca priviri neliniștite spre Daisy, convinsă că discuția aceea nu era deloc înveselitoare pentru ea, dar Daisy îi zâmbi curajos și articulă fără sunet „E în regulă".

Daisy se aplecă spre fetița de lângă Mel.

— Bună, îi spuse ea. Eu sunt Daisy. Pe tine cum te cheamă?

— Sarah, spuse copila, privind-o pe Daisy cu o feţişoară gravă. Îmi place colierul tău.

Daisy privi în jos. Purta un lanț cu pandantiv pe care și-l cumpărase cu ani în urmă, într-o călătorie în străinătate.

— E chihlimbar, spuse ea. Ăsta e un tip special de piatră, făcută din rășina copacilor care au fost striviți sub pământ cu milioane și milioane de ani în urmă și a ajuns așa, strălucitoare, aurie și puțin transparentă.

— Milioane de ani? întrebă fetița cu curiozitate. Adică pe vremea când erau dinozauri?

— Exact, o aprobă Daisy. Uite, încearcă-l și vezi cum îți stă cu el.

Își desfăcu lanțul și-l puse la gâtul fetiței, iar Sarah încercă să se uite în jos să vadă cum îi șade.

— Trebuie să găsim o oglindă, spuse Daisy. Mergem să ne uităm în oglindă, să vedem cum ne stă colierul, i se adresă ea lui Mel.

— Grozav! zise aceasta. Mă tem că Sarah s-a cam plictisit.

Daisy o luă pe Sarah de mână.

— Ei bine, acum n-o să se mai plictisească. Haide, vino să găsim o oglindă. Pun pariu că mătușica Paula are undeva una mare, în care se admiră dimineața. Tu te admiri dimineața în oglindă când te îmbraci?

— Da, spuse Sarah gânditoare, cu mânuța adăpostită în mâna lui Daisy. Mami spune că lucrezi cu Paula, într-un magazin cu haine frumoase. Mie îmi plac hainele.

— Mi-e teamă că nu avem decât haine pentru oameni mari, spuse Daisy cu regret. Dar poate ar trebui să aducem și îmbrăcăminte de copii, pentru fetițe frumoase ca tine.

— Ar fi grozav, spuse Sarah apreciativ. Îmi place de tine!

Până la urmă, ziua se dovedi plăcută. Daisy se gândise că va sta o jumătate de oră și apoi va pleca. Și totuși, cumva, pe la șapte și jumătate seara, ea, Mary, Mel și alte câteva persoane erau ultimii în casa Paulei și a lui Enrico. Micuța Emma fusese adorată și răsfățată întreaga zi, ceea ce-i lăsase mamei ei un răgaz pentru odihnă, așa că Paula era fericită. Doamna O'Shea își petrecuse o bună parte din zi adăugând câte un nume pe lista „să-i găsim lui Daisy un bărbat" și amuzase pe toată lumea cu enumerarea calităților posibililor pretendenți.

— Tim, tipul cu ferma micuță pare cel mai promițător din toată gașca, spuse Daisy retrăgându-se împreună cu Paula, Mary și Mel în seră. Dar ăla care are mania discurilor de vinil și are trei mii de bucăți, toate catalogate după nume... nu știu, dar mi se pare cam predispus spre obsesii.

Mel râse.

— Asta îmi amintește de o prietenă de-a mea de la Lorimar, Vanessa. E mamă celibatară și s-a jurat că nu se căsătorește niciodată, dar maică-sa e hotărâtă să-i găsească un bărbat. Nu v-ar veni să credeți ce indivizi i-a adus! Toți erau fii de-ai prietenelor ei și, în mod ciudat, necăsătoriți. Vanessa obișnuia să spună că are suficientă bătaie de cap cu unicul bărbat din viața ei, Conal. Acum are treisprezece ani.

— O, sunt o adevărată pacoste la vârsta asta, spuse Mary, care știa foarte bine.

Daisy se retrase în sine, fără să mai urmărească discuţia, gândindu-se că, doar cu două săptămâni în urmă, n-ar fi fost în stare să suporte o astfel de conversaţie. S-ar fi simţit complet exclusă – singura femeie din grupul celor patru care nu era mamă, care nu putea să participe, care nu aparţinea confreriei secrete a părinţilor. Ar fi durut-o cumplit. Încă mai suferea, desigur, dar nu la fel de mult. Începuse să se împace cu lipsa copiilor, căci nu trebuia să rămână definitivă.

Ştia că nu poate să dea vina pe Alex pentru tot. Nu-l putea învinovăţi că Louise rămăsese gravidă şi ea nu. Acum era capabilă să accepte toate astea. În dorinţa-i arzătoare de a avea un prunc, crezuse în mod greşit că un copil e un leac ce repară totul. Acum era mai înţeleaptă.

Reveni la conversaţia celorlalte. Mel şi Mary discutau despre consumism şi despre dorinţa copiilor de a avea lucrurile pe care le văd la televizor în fiecare zi.

— Reclamele de pe canalul de televiziune pentru copii sunt incredibile, spunea Mel. Nu-i de mirare că listele pentru Moş Crăciun sunt mai lungi decât *Pe aripile vântului*! În fiecare zi apar produse noi. Şi-apoi, cum să spui „nu" când toţi prietenii lor le primesc? Noi am fost nevoiţi să reducem din cheltuieli, fiindcă nu mai lucrez, dar atâtea prietene de-ale lui Sarah par să obţină tot ce-şi doresc! Nu putem ţine pasul şi nici nu vreau s-o fac. Nu e bine pentru un copil să primească fiecare fleac pe care şi-l doreşte. Eu una n-am fost crescută aşa.

Paula părea neliniştită.

— Şi eu îmi fac griji în privinţa asta, spuse ea. Nu vreau ca Emma să fie răzgâiată.

Mari zâmbi amuzată.

— Are abia câteva săptămâni! Se spune că bebeluşii sunt imposibil de răzgâiat, cu toate că atunci când cresc mai mari devine foarte posibil.

— Înțeleg, dar de unde știi când îl răzgâi și când nu? întrebă Paula.

— Asta e marea problemă, îi răspunse Mel. Nu există un mod corect și unul greșit de-a o face, așa că ești întotdeauna convinsă că nu procedezi cum trebuie.

E ciudat, reflectă Daisy, cum își închipuise ea că toate mamele sunt înzestrate cu tot felul de cunoștințe gata formate, instinctive și că știu totul despre copii; dar nu era așa, căci își fac mereu griji pentru ceea ce știu și ce nu știu. Era un gând liniștitor. Se părea că nimeni nu are toate răspunsurile.

Când ajunse acasă, găsi pe robotul telefonic un mesaj de la Claudia, una dintre puținii prieteni comuni ai ei și ai lui Alex, cu care păstrase legătura. Ceilalți, majoritatea, îi aleseseră evident pe Alex și Louise în loc de Daisy și domnul Cutărică. Asta o duruse. Se gândea la timpul petrecut împreună cu Alex cu alte cupluri – multe seri în oraș și chiar excursii la sfârșit de săptămână –, spunându-și că, în tot acest timp, aceștia fuseseră de fapt prietenii lui, nu ai ei.

Claudia era una dintre excepții. Soțul ei, Andrew, îl cunoștea pe Alex încă din școală, așa că prietenia lor dura de foarte multă vreme, însă Claudia nu lăsase ca acest lucru să afecteze relația ei cu Daisy și păstrase legătura cu ea.

După o zi atât de plăcută, Daisy avea chef să mai pălăvrăgească, așa că o sună înapoi pe Claudia. Prietena ei se dovedi la fel de volubilă ca de obicei; îi povesti despre problemele de la serviciu și-i dădu încântată vestea că Michelle și Gerry se căsătoreau în sfârșit.

— Ai de gând să vii la cununia lor? o întrebă ea cu blândețe. Poți veni cu Andrew și cu mine, să știi. N-ar trebui să lași despărțirea de Alex să te împiedice să participi la nunta vechilor tăi prieteni.

— N-am fost invitată, spuse Daisy pe un ton scăzut. Nici măcar n-am știut că se căsătoresc.

— La naiba, n-am vrut să calc în străchini! se scuză Claudia. Mi-am închipuit că te vor invita. Tu și Michelle ați fost întotdeauna atât de apropiate...

— Nu chiar atât de apropiate, se pare.

Nu voia să pară plină de resentimente, dar era greu să nu fie.

— Poate că încă n-ai primit invitația, spuse Claudia jalnic. Deși nunta e peste o săptămână și ar fi trebuit s-o primești, nu?

— Am îmbrăcat atâția nuntași vara asta, Claudia, că mi s-a cam acrit de nunți. Îmi poți povesti cum a fost după aceea.

Teoretic vorbind, a te duce neinvitată la o nuntă numai ca să-ți vezi fostul iubit împreună cu noua lui prietenă e un comportament de urmăritor obsedat? Întrebarea asta o preocupă pe Daisy toată săptămâna. Era copleșită de dorința de a-i vedea pe Alex și pe Louise împreună, de a-și fixa în minte imaginea lor în calitate de cuplu, căci știa că după aceea va fi capabilă să-și vadă de viață.

Era o purtare ciudată? Da, e comportament de urmăritor obsedat, hotărî ea cu o seară înaintea nunții lui Gerry și Michelle. Nu va merge.

A doua zi, Daisy se alătură neobservată congregației la trei și douăzeci de minute, adică la douăzeci de minute după ora când ar fi trebuit să înceapă ceremonia. Michelle e evident hotărâtă să întârzie, așa cum o cere moda, își spuse Daisy în timp ce înainta precaută pe lângă peretele lateral al bisericii. În mod normal, când se afla la nunți, îi plăcea să observe îmbrăcămintea invitaților și încerca să prindă privirile prietenelor, zâmbind unei persoane sau alteia. De data aceasta însă, nu voia să fie observată și încerca să nu privească la rochii, bijuterii sau pălării.

Se strecură pe un loc aflat la două treimi din distanța până la culoarul lateral și-și ținu capul plecat, sperând că oamenii vor crede că e o persoană foarte credincioasă care a trecut pe la biserică într-o după-amiază de vineri și a descoperit că tocmai se desfășoară o nuntă strălucitoare, cu numeroși invitați. Sau, desigur, văzându-i impermeabilul larg și nelalocul lui și pălăria de pânză crem, cu boruri late, ar putea crede că este una dintre femeile acelea duse cu sorcova, care umblă de colo-colo împingând o sacoșă de cumpărături pe rotile și fluturând un rozariu. Oricum ar fi, n-o vor observa. Oamenii fac tot ce le stă în putință ca să nu bage de seamă femeile de felul acesta.

Biserica era plină de zumzetul vocilor celor care exclamau „Bună, cât mă bucur să te văd, îmi place pălăria, rochia..." sau altceva. În partea din față a bisericii stătea Gerry, care părea cam agitat, alături de cavalerul de onoare – probabil fratele lui.

Privi cu grijă în spate, pe partea unde stăteau rudele și prietenii mirelui și-l zări pe Alex. I-a fost ușor să-l remarce, fiindcă era mai înalt decât toți ceilalți, și-apoi ea l-ar fi găsit și într-o mulțime de un milion de oameni. Simți că o doare brusc inima la vederea lui. Purta costumul gri pe care-l cumpăraseră împreună de la Paul Smith, cel pe care el nu dorise să-l ia și despre care zicea că îl face să arate prea avangardist, ca o victimă a modei. Dar acum îl îmbrăcase și arăta excelent.

Apoi o văzu pe Louise și durerea pe care o simțise văzându-l pe Alex se amplifică de zece ori, căci arăta de-a dreptul radioasă. Aspectul de femeie însărcinată îmbrăcată cu un cort de circ îi era cu totul străin. Dimpotrivă, arăta ca o reclamă la un magazin cu îmbrăcăminte pentru gravide, unul de firmă. Părul ei lung, lucios și negru era prins într-un coc lejer pe care Daisy n-ar fi știut cum să și-l facă. Rochia ei, o creație uimitoare roșu-închis, îi sublinia

pântecul bombat. Cu siguranţă Diane Von Furstenberg, îşi spuse Daisy.

Arăta ca o zeiţă a fertilităţii sau ca o frumuseţe exotică, una căreia i se dedicau poezii şi pictorii se luptau să-i facă portretul. Arăta roditoare şi absolut fericită. În ciuda kilogramelor pe care le pusese recent, Daisy se simţea ca o prună uscată şi zbârcită în comparaţie cu ea. Louise avea totul. Absolut totul. Îl avea pe Alex şi, în curând, un bebeluş. Ea nu avea nimic şi pe nimeni; probabil doar din vina ei.

Începu marşul nupţial şi Daisy observă că Louise se agaţă emoţionată de mâneca lui Alex. Mulţimea vorbăreaţă se ridică în picioare şi se răsuci într-o parte ca să vadă mireasa. Daisy nu putea s-o vadă de acolo unde se afla, dar era aproape convinsă că Michelle, femeie extraordinar de stilată, nu optase pentru stilul bezea. Aşteptând ca mireasa să intre în raza ei vizuală, urmărea nuntaşii care o priveau pe Michelle înaintând spre altar în timp ce, pe fundal, viorile cântau o melodie romantică. În jurul lui Alex şi al Louisei nu exista acel mare spaţiu gol care să semnaleze că le-ar fi dezaprobat cineva relaţia sau faptul că el o părăsise. Nu, nimeni nu părea să observe că Daisy nu era acolo. O prietenă sau alta, ce importanţă avea? Atâta doar că una dintre ele aştepta un copil, pe când cealaltă nu reuşise să rămână gravidă.

Suferinţa crescu din nou în sufletul ei. Poate că nu va avea niciodată, niciodată un copil. Resimţea fizic durerea provocată de acest gând. Înaintă spre culoarul lateral şi, în acel moment, unul dintre nuntaşi se răsuci în direcţia ei. O, Doamne, era prietenul lui Alex, Jem... Jemmie... aşa ceva! O văzuse! Copleşită de ruşine, căută locul cel mai apropiat în care s-ar fi putut ascunde. Poate că n-o recunoscuse, poate că văzuse doar o femeie solidă cu haină de ploaie şi o pălărie stupidă trasă până pe ochi. Strana în care stătuse se afla chiar în dreptul unui confesional şi

se strecură înăuntru, închizând grăbită uşa după ea. Mirosul de draperii din catifea veche şi de lemn lustruit cu afecţiune îi asaltă nările. Era un miros pe care nu-l mai simţise de foarte multă vreme.

— O, Doamne! gemu Daisy cu glas tare, simţindu-se în siguranţă. Sper că nu m-a văzut! De ce mi se întâmplă mereu lucruri dintr-astea?

— Poftim? Poţi vorbi puţin mai tare? se auzi o voce scârţâită, bătrânească.

— O, Doamne, murmură ea din nou în surdină.

Grilajul dintre cele două despărţituri ale confesionalului a fost tras la o parte şi văzu că de dincolo o priveşte un preot bătrân şi fragil, cu părul alb, care-şi găsise desigur refugiu acolo ca să se roage.

— Mă tem că programul de spovedanie s-a încheiat, spuse el cu bunătate.

— A, da, bine... n-am intrat aici pentru asta, îngăimă Daisy.

— Dar dacă ai nevoie, draga mea... continuă preotul.

Ştia că arată groaznic, cu chipul nefericit şi ochii înotând în lacrimi.

— Ei bine, am oarecum nevoie de ceva, dar nu neapărat să mă spovedesc, spuse ea, dându-şi seama apoi că vorbele ei sunaseră prost. Voiam să zic că nu m-am mai spovedit de o veşnicie, deşi...

— Te-ai gândit că ai putea să încerci să revii în sânul Bisericii? propuse preotul cu dulceaţă în glas.

— Nu, nu-i vorba nici de asta, zise ea.

Scotoci prin buzunare în speranţa că va da peste vreo batistă rătăcită. Scoase o bucată de prosop de bucătărie. Era bun şi acela.

— Să ştii că noi şi ascultăm, spuse preotul. Dacă te frământă ceva, poţi să vorbeşti. A trecut vremea când le dădeam oamenilor canon să spună câte zece rozarii şi-i expediam. Am evoluat.

Daisy îngenunche pe perna moale a scăunelului de rugăciune, roasă de nenumăraţi genunchi.

— Mi-ar face bine să vorbesc, spuse ea politicoasă ştergându-şi ochii şi nasul cu bucata de prosop.

Ar fi părut o grosolănie să dea buzna afară după ce-l tulburase şi era chiar plăcut să discute cu cineva care nu cunoştea situaţia din nici un punct de vedere.

— Mă tem că am cam făcut-o de oaie, părinte, spuse ea.

— Asta e în firea lucrurilor. Dar să ştii că poţi să te întorci pe drumul cel drept, lasă doar totul în seama Domnului.

Vorbele preotului îi părură prea simple. Simple şi oarecum lipsite de realism. Să laşi totul în seama Domnului! Unde fusese Dumnezeu când Alex o ştersese la Louise, părăsind-o tocmai când avea mai multă nevoie de el?

— În cazul meu, asta n-a funcţionat niciodată, zise ea pe un ton de scuză.

— Pentru că nu ai avut credinţă, spuse el cu sinceritate. Credinţa este cheia. Dumnezeu rânduieşte lucrurile atunci când le vine vremea. N-avem de unde să ştim ce planuri are El pentru noi.

Constată uimită că spusele preotului semănau puţin cu proverbul despre maestrul care apare atunci când învăţăcelul e pregătit. Budismul şi catolicismul conspirau s-o introducă într-un spaţiu spiritual de unde să se lase în voia curgerii firești a vieţii. Ce naiba, îşi spuse, poate că măcar una dintre ele are dreptate! Ar putea foarte bine să încerce.

— Mulţumesc, părinte, spuse ea ridicându-se. A fost plăcut să vorbesc cu dumneata şi îmi pare rău că te-am deranjat.

— Poţi să te întorci oricând ai nevoie de noi, spuse el. Suntem întotdeauna aici, iar biserica e mereu deschisă.

— Da, mulţumesc, replică Daisy automat.

— Nu, spuse el şi, privind prin grilaj, Daisy îşi dădu seama că e foarte bătrân, fiindcă ţeasta lui pleşuvă era fragilă ca o cochilie, cu doar două smocuri

de păr alb deasupra urechilor. Noi suntem *întotdeauna* aici. O mulțime de lucruri și de oameni dispar, dar Dumnezeu nu!

Când trase din nou cu ochiul prin biserică, Daisy văzu că întreaga congregație era absorbită de ceremonia religioasă, ceea ce însemna că putea să se furișeze până în fundul bisericii și de-acolo, afară. Odată ieșită, parcurse în goană aleea până la mașina ei și porni iute, înainte să se întâlnească cu vreun invitat întârziat care sosea cu sufletul la gură.

Era bucuroasă că plecase. Cu câteva clipe în urmă crezuse că e o proastă pentru că fusese cât pe ce să fie surprinsă, dar acum, după ce-l cunoscuse pe bătrânelul acela simpatic, părea că făcuse ce trebuia. Îi văzuse pe Alex și pe Louise împreună în culmea fericirii, alături de toți vechii lor prieteni, și lumea nu se schimbase, nici nu apăruseră nori de furtună deasupra bisericii. Viața mersese mai departe pentru toți, cu excepția ei, și trebuia să accepte asta, oricât de dureros ar fi fost. Nu mai exista cale de întoarcere, trebuia să meargă înainte.

La trei zile după cununie, Louise dădu naștere unui băiețel. Claudia îi telefonă lui Daisy să o anunțe.

— N-am vrut să afli din întâmplare. Nimic nu-i mai rău decât să nu-ți spună nimeni veștile importante.

De la ferestrele apartamentului ei, Daisy vedea Râul Tullow, pe care vâsleau la vale doi canotori. Purtau veste impermeabile galben-aprins și nu păreau să aibă prea multă experiență, căci se tot ciocneau unul de altul. Râdeau, fără griji și fericiți.

— Mulțumesc, Claudia, spuse întorcându-și privirile de la râu și de la priveliștea orașului. Îți mulțumesc că mi-ai spus. Cum se numește copilul?

N-ar fi trebuit să se tortureze cu asta, dar voia să știe.

— Daragh.

— Daragh, rosti ea numele cu glas tare.

Era un nume potrivit, impresionant şi uşor de reţinut. Daragh era acum o persoană, nu doar catalizatorul rupturii dintre ea şi Alex. Îi va fi mai uşor să se gândească la el ca la o persoană prinsă şi ea în mijlocul acestei poveşti. Nu era vina lui că Daisy avusese de suferit din cauză că fusese conceput.

— Ce mai faci? o întrebă Claudia stânjenită.

— Nu prea rău, îi răspunse Daisy.

Şi era adevărat. Se aşteptase să audă la un moment dat că Louise a născut copilul, aşa că era atât de pregătită pe cât putea fi pentru vestea asta. Telefoanele pe care i le dădea zilnic Leah şi propria ei hotărâre de a fi curajoasă o ajutaseră mult. Avea un viitor, avea speranţă. Dacă Leah putea să adopte o atitudine pozitivă după toate prin câte trecuse, atunci ea nu s-ar fi putut numi fiinţă umană dacă nu era în stare să-şi ţină capul sus, să-şi scoată bărbia înainte şi să-şi continue viaţa.

Daragh avea şi el o viaţă întreagă în faţă. Nu voia să fie o scorpie şi să transmită în lume o karma rea simţind furie faţă de naşterea acestui copil. Îşi spuse că simpaticul preot bătrân şi maestrul budist ar aproba acest sentiment.

— Sunt pe punctul de a-mi cumpăra o casă nouă, îi spuse ea Claudiei. E o căsuţă în afara oraşului, aproape de cea în care locuieşte mama mea. E micuţă, plăcută şi adorabilă. Trebuie redecorată, dar îmi va face plăcere. O s-o fac absolut feminină şi de modă veche. Alex era de-a dreptul înnebunit după stilul modern, minimalist care, ştii, nu-i deloc genul meu.

— N-am crezut niciodată că ar fi. Apartamentul vostru era ca o casă de expoziţie.

— Alex îndrepta întotdeauna poziţia obiectelor de pe măsuţa de cafea, recunoscu Daisy. Toate revistele trebuiau să stea în unghi drept faţă de marginea măsuţei, altfel se enerva.

— A, da! Mă scoate din minţi când îl văd. Cred că e o tulburare obsesiv-compulsivă sau ceva asemănător.

Daisy râse. Era plăcut să râdă de Alex şi să nu-şi dorească să moară când i se pomenea numele. Era clar un progres.

— Mai am plănuită şi o călătorie pentru achiziţii, la Milano, la sfârşitul lunii, pentru sezonul de primăvară-vară de anul viitor.

— Sună minunat, oftă Claudia, care era plictisită de slujba ei.

— Sper că va fi. N-am mai fost la Milano decât o singură dată şi e incredibil. Abia aştept să merg! După aceea mă voi duce la festivalurile de modă de la Paris şi Londra.

— Ţi-ar plăcea să ieşim undeva într-o seară, săptămâna viitoare? Nu în cuplu, se grăbi Claudia să adauge.

— De fapt, pot ieşi fără probleme şi cu un cuplu, spuse Daisy, atâta timp cât nu e vorba de Alex şi Louise.

— O, sigur că nu! icni Claudia. Nici nu mi-ar trece prin minte una ca asta! Nu, sunt doar câţiva prieteni vechi de-ai mei şi de-ai lui Andrew. Ne-am gândit că ţi-ar plăcea.

— Atâta vreme cât nu plănuiţi să mă cuplaţi cu cineva.

— Păi... ar exista un tip care lucrează cu Andrew şi care e foarte simpatic. I-a mers cam prost în ultima vreme, dar o să-ţi placă, e tare dulce.

— Claudia, o avertiză Daisy, nu încerca să-mi aranjezi întâlniri cu bărbaţi, te rog! Mi-ar plăcea să ies cu voi, dar numai dacă acel coleg dulce al lui Andrew pricepe că nu sunt scoasă pe piaţă, ai înţeles?

— Am înţeles. Noi ne-am gândit doar că ar fi plăcut să ai din nou o relaţie.

Daisy se gândi cât de dor îi era de îmbrăţişarea lui Alex, de prezenţa unei fiinţe umane în viaţa ei, cineva lângă care să se cuibărească în pat, cineva care să-i deschidă borcanele cu sos pentru paste

când capacul părea sudat. Lucrurile mărunte sunt cele pe care le observi cel mai des.

Şi totuşi, faptul că-şi dorea o altă prezenţă în viaţa ei nu constituia un motiv suficient de bun ca să se arunce din nou pe piaţa relaţiilor. Ce-i spusese Leah deunăzi? „Trebuie să te vindeci tu însăţi, Daisy. N-are nici un rost să te bazezi pe altcineva ca s-o facă. Altfel, nu vei face decât să pui pansament peste o rană adâncă şi care n-o să se vindece niciodată aşa."

— Claudia, mă simt bine aşa, singură, spuse ea cu fermitate. Pot să fac ce vreau şi când vreau, pot să-mi decorez noua casă cu ţesături înflorate şi volănaşe şi cu tot soiul de lucruri pe care Alex le-ar fi urât. Pot fi eu însămi. Aşadar, îţi sunt recunoscătoare, dar nu, mulţumesc!

— Măi să fie! exclamă Claudia. Te admir cu adevărat, Daisy, pentru felul cum ţi-ai pus ordine în viaţă şi te-ai confruntat cu toate. Nu ştiu dacă aş fi fost în stare să fac la fel dacă Andrew m-ar fi părăsit şi ar fi plecat la altcineva.

— Păi el n-ar face aşa ceva, nu-i aşa? spuse Daisy pe ton scăzut. Andrew te iubeşte. Asta a fost problema: Alex nu m-a iubit cu adevărat. Pentru el am fost doar o staţie intermediară, până a găsit-o pe Aleasa.

— Doar nu ţi-a spus asta! făcu Claudia dezgustată.

— Ba da. Se pare că Louise este Aleasa, în timp ce au am fost „Merge deocamdată".

Încă mai durea, dar nu chiar atât de mult. Daisy descoperise că poţi să depăşeşti suferinţa, trebuia doar să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să-ţi vezi de treburi până se făcea timpul să te culci.

— Dar o să ieşi cu noi săptămâna viitoare? întrebă Claudia.

— Sigur că da, numai fără întâlniri aranjate!

A doua zi, întorcându-se de la o nouă vizionare a căsuţei, Daisy trecu pe la Cloud's Hill.

Leah ieşise să se plimbe şi nu se ştia când se întoarce, însă Cleo era încântată să o vadă. Păruse atât de tristă şi de dezorientată când se întâlniseră pentru prima oară, dar acum avea o strălucire interioară. Şi era foarte frumos îmbrăcată. La început, Daisy păruse să poarte doar treninguri largi şi lălâi, care n-o avantajau deloc. Acum arăta şi la modă, dar şi de mii de ori mai plină de încredere în sine, îmbrăcată într-un pulover de culoarea mierii, blugi prespălaţi şi o eşarfă de mătase la gât, cu părul blond-roşcat lăsat liber pe umeri. Dovada că Cloud's Hill şi Leah pot face minuni, îşi spuse Cleo.

Îşi zise că probabil că şi *ea* arăta altfel. Se simţea mult mai fericită de când se împăcase cu tot ce mersese prost. Nefericirea îşi lasă amprenta pe chipul omului. Acum, când se uita în oglindă, Cleo vedea o femeie pe ai cărei umeri fragili nu mai apăsa toată greutatea lumii.

— Poţi să mă iei cu tine până-n oraş? o întrebă ea pe Daisy. Îmi fac curaj şi merg să-l văd pe fratele meu, Barney. Are liber întotdeauna marţea după-amiaza, aşa că mă duc neanunţată, ca să n-aibă timp să inventeze o poveste despre motivul pentru care el şi Jason m-au lăsat să fierb în suc propriu, afurisiţii!

Drumul nu era suficient de lung ca să aibă timp să se informeze una pe alta despre ultimele noutăţi, dar, până la urmă, fiecare ajunse la curent cu povestea celeilalte.

— Când ai de gând să te muţi în căsuţă? o întrebă Cleo în timp ce străbăteau oraşul.

— Peste câteva săptămâni, cred. Ţine-mi pumnii să meargă totul bine.

Daisy opri la capătul străzii unde locuiau Sondra şi Barney.

— Eşti sigură că nu vrei să vin cu tine? întrebă ea. Nu mă deranjează. E plăcut să ai un prieten cu tine când trebuie să faci ceva de care te temi.

Ştia că Cleo are sentimente amestecate faţă de vizita pe care urma s-o facă fratelui ei şi soţiei acestuia, pentru prima oară după mai multe luni. Îşi spuse că tânăra ei prietenă este foarte curajoasă. Era furioasă, firește, pe fraţii ei pentru conspiraţia prin care o împiedicaseră să se împace cu părinţii, dar se vedea că are şi emoţii pentru felul cum va fi primită.

— Ştiu că bună parte din vină îmi aparţine, pentru că m-am purtat copilăreşte, dar nici Barney şi Jason nu-s mai breji, spuse Cleo. Sper că nu m-au căutat fiindcă s-au purtat şi ei copilăreşte! Ştii, ca pe vremea când eram copii şi ne încăieram, iar Barney putea să stea zile întregi fără să-mi vorbească. Pe mine nu mă ţinea niciodată supărarea mai mult de cincisprezece minute. Mi-e puţin teamă că e mai mult de atât, că Barney şi Jason chiar nu mai vor să fac parte din viaţa lor.

Şi dacă totul se schimbase şi familia în care crescuse fusese afectată ireparabil de această ruptură? Cu o ceartă scăpată de sub control s-ar fi putut descurca, dar o ruptură în familie fără nici o perspectivă de remediere i-ar fi frânt inima acum, când hotărâse să repare lucrurile cu ei toţi.

— Sincer, nu mă deranjează să vin cu tine, repetă Daisy.

— Îţi mulţumesc, dar asta trebuie s-o fac singură, spuse Cleo recunoscătoare. E în regulă, Barney nu muşcă. Pe Sondra o cam văd în stare de aşa ceva, dar pot să mă descurc cu ea, mai mult sau mai puţin. Asta a fost tot timpul problema – faptul că n-am ştiut cum să mă port cu ea şi că am crezut că mama şi tata o iubesc mai mult decât pe mine. Foarte copilăros... oftă Cleo gândindu-se la ea, la Sondra şi la interminabilele lor certuri.

Într-un fel, era un adevărat miracol că familia Malin nu suferise o ruptură gravă cu ani în urmă. Numai hotărârea lui Harry de a nu lăsa să existe

certuri în casă păstrase situația pe linia de plutire – dar poate că mediul acesta lipsit de certuri fusese artificial. Dacă ar fi existat certuri normale, poate că sentimentele negative ar fi fost astfel înlăturate.

— Aș vrea să se fi predat la școală lecții despre vârsta adultă, spuse Daisy gânditoare. În loc de geografie și economia țării, am fi putut avea „Ghidul părinților" sau „Dresează-ți iubitul în trei luni".

— Isteață idee, încuviință Cleo. Ce părere ai despre „Învățați limba altor oameni" – în așa fel încât să înțelegi ce-ți spun și să nu ajungi mereu la neînțelegeri?

— Ăsta ar fi curs de doi ani? întrebă Daisy amuzată.

Cleo clătină din cap.

— De cel puțin douăzeci de ani!

— Înscrie-mă pentru întreg cursul! Nu mă descurc deloc cu limbajul bărbaților.

— Francheța funcționează, spuse Cleo cu convingere. Spune-le ce gândești și lasă-i să se descurce cum pot cu asta.

— Nu prea mă pricep să le spun bărbaților ce gândesc, mormăi Daisy. De fapt, nici ei nu se pricep. Alex spunea un lucru și gândea cu totul altceva. N-a fost niciodată sincer. Nici măcar la sfârșit n-a putut să fie sincer. În limbajul femeilor, să faci sex înseamnă ceva, e contopirea magnifică a două persoane care vor să fie atât de apropiate pe cât e omenește posibil și să facă un legământ prețios și intim. În limbajul bărbaților, să faci sex înseamnă: „Te-am părăsit și am altă iubită cu un copilaș în burtă, dar, hei, suntem singuri; nimeni nu trebuie să știe, așa că de ce să nu facem sex?". Sau poate că ăsta e doar limbajul lui Alex.

Cleo râse cu atâta poftă, încât rimelul pe care și-l aplicase în grabă pe gene începu să curgă.

— E adevărat, continuă Daisy. Nu de asta se plâng mereu bărbații – că femeile spun una și gândesc alta? *Ei* sunt mai răi!

— Ai perfectă dreptate, spuse Cleo.

Se gândea la Trish și la ultima ei tragedie provocată de un individ pe nume Lucas, care o anunțase că s-a terminat printr-un mesaj scris pe mobil, după șase întâlniri al căror refren fusese: „Ești incredibilă, Trish! N-am întâlnit în viața mea pe cineva ca tine!".

— Timp de două săptămâni încheiate i-a trimis câte cincisprezece mesaje scrise pe noapte și apoi, dintr-odată, dispare, îi explică Cleo lui Daisy. I s-a furat telefonul? I s-a amputat o mână? Nu, era ocupat. „Aș vrea să încheiem. Scuze.", suna ultimul mesaj. După două sute zece mesaje care dezvăluiau sentimente înfocate, zice că îi pare rău, dar s-a terminat?! S-a ascuns în spatele mesajelor! De ce să-și bată capul? De ce e așa de greu să suni și să spui „îmi pare rău, dar mulțumesc, nu"?! întrebă Cleo, furia față de indivizi ca blestematul de Tyler Roth extinzându-se asupra întregii jumătăți masculine a speciei umane.

Ea fusese brutal de cinstită cu Nat în privința relației lor, provocându-i astfel o mare suferință, dar avusese curajul s-o facă. Nu ca mizerabilul de Lucas, cu care ieșise biata Trish!

Dar îl părăsise pe Tyler fără să-și ia rămas-bun... Asta e altceva, își spuse ea hotărâtă.

— Pe viitor am să fiu atât de sinceră, încât am să devin o pacoste, zise Daisy. Am să spun tot timpul ce gândesc.

— Asta n-o să-ți aducă necazuri în magazin? întrebă Cleo. Dacă o clientă probează o ținută oribilă, nu trebuie să-i spui că-i stă bine ca să n-o jignești?

— N-aș minți niciodată doar ca să fac o vânzare! spuse Daisy îngrozită. În felul ăsta am ajuns să avem cliente care vin mereu să cumpere de la noi. Dacă arată groaznic cu o haină, Mary sau eu le spunem. De fapt, Mary e foarte pricepută la asta. Știe cum să le scoată din ținuta cea hidoasă și să

le îmbrace cu una minunată în exact treizeci de secunde. Şi după aceea scoate urâţenia din cabina de probă şi cere cuiva s-o ascundă.

— Va trebui să vin într-o zi să încerc nişte haine, dar numai dacă-mi promiţi că vei fi sinceră cu mine.

— Negreşit! promise Daisy.

— Şi să ştii că n-am prea mulţi bani, adăugă Cleo.

— Reducerea pentru angajaţi, zise Daisy. Prerogativa proprietarei magazinului.

Cleo o îmbrăţişă repede pe Daisy înainte să iasă din maşină.

— Vii la cursul de *yogalates*[1] joi seara, nu? Acum, că sunt angajată la Cloud's Hill, trebuie să le urmez. Şi mi se par extraordinare!

— Nu ştiu, spuse Daisy. N-am fost niciodată prea bună la sport când eram la şcoală. Nu vreau să fiu singura de-acolo care nu e în stare să-şi pună piciorul după ceafă. Cursurile astea pot fi atât de umilitoare când eşti mai voinică! În plus, nu sunt deloc în formă, aşa că după aceea voi rămâne înţepenită toată viaţa.

— Nu implică nici un fel de contorsionism, îi promise Cleo. E floare la ureche, nu ca Ashtanga – după asta chiar că nu mai poţi umbla o săptămână! Dar asta o să-ţi placă, pe cuvântul meu.

Sondra şi Barney locuiau pe o străduţă în apropierea catedralei, într-una dintre casele identice de cărămidă roşie mai bine păstrate din Carrickwell. Casa lor se afla la capătul şirului, ceva mai mare decât celelalte, şi fusese cumpărată, după cum ştia Cleo, dintr-o generoasă infuzie de capital provenită de la părinţii lor.

Cu atât mai bine că nu sunt supărată din cauza banilor, îşi spuse ea deschizând poarta cea neagră şi pornind pe alee spre casă. Fraţii ei obţinuseră

1. Combinaţie de yoga şi gimnastică Pilates, tehnică inventată de australianca Louise Solomon.

de-a lungul anilor importante fonduri suplimentare din hotel, iar ea nu căpătase niciodată nimic. I-ar fi fost ușor să se simtă revoltată și exploatată prin împărțirea aceasta nedreaptă a banilor familiei, dar nu se simțise niciodată. Banii pricinuiau atâtea certuri! În Carrickwell exista o familie bine-cunoscută care se împărțise în două tabere, din cauza banilor lăsați printr-un testament; cei care simțeau că fuseseră neglijați spuneau tuturor că rudele îi jefuiseră de partea lor de moștenire, iar ceilalți treceau ostentativ pe partea cealaltă a străzii de fiecare dată când zăreau vreun membru al grupului rival. Cleo considerase întotdeauna că trebuie să fie nebuni dacă se dușmănesc pentru câteva lire lăsate de o bătrână prin testament.

Ea nu va comite aceeași greșeală, fiindcă era ferm hotărâtă să-și facă propria avere conducând propriul hotel. Din nefericire, hotelul pe care avea să-l conducă nu putea fi Willow și probabil că-i va părea rău după el toată viața. Nu poți să crești într-un cămin pe care să-l iubești cu fiecare fibră a ființei tale și să nu te simți devastat când îți este luat.

Dar nu putea lăsa resentimentele s-o împiedice să meargă înainte. Ce spusese Leah? „Fiecare obstacol e un prilej de a învăța." Fusese atât de impresionată de vorbele ei, încât și le notase. Leah spunea mereu lucruri care meritau notate.

Și avea perfectă dreptate. Cleo învățase multe în ultimele luni și hotărâse să-și utilizeze cunoștințele dobândite la construirea propriului ei hotel. Acela va fi al ei și numai al ei și nimeni nu va putea să i-l ia vreodată!

Sună la sonerie și băgă de seamă că zona din fața casei ar fi avut nevoie de îngrijire. Nici fratele, nici cumnata ei nu păreau să-și dea seama că tufele de iarbă-neagră pot într-adevăr să moară și că imaginea rămășițelor lor uscate nu face ca pragul unei case să arate mai bine.

Nu răspunse nimeni. Aproape că-i părea rău că nu sunase înainte, dar nu voise să-i dea lui Barney ocazia de a se eschiva de la întâlnirea cu ea. Mai sună o dată, gândindu-se să meargă după asta la biroul lui Jason. Fraţii ei trebuiau să-i spună exact ce fel de joc stupid jucau. Văzu o siluetă în spatele sticlei opace a uşii. Silueta se apropie, uşa se deschise şi o voce de femeie spuse cu un ton iritat:

— Da?!

Era Sondra, dar lui Cleo îi venea greu să facă legătura dintre imaginea întotdeauna impecabilă a cumnatei ei şi această femeie cu înfăţişare obosită şi pântece uriaş. Părul ei, pe vremuri blond-auriu, crescuse şi dădea la iveală vreo cinci centimetri buni de păr castaniu, şi nici nu-şi acoperise obrazul cu obişnuitul strat gros de fard.

Greu de spus care dintre ele era mai surprinsă s-o vadă pe cealaltă.

— Cleo! exclamă Sondra cu respiraţia tăiată.

— Bună, Sondra. Ă... cum merge cu sarcina?

— Groaznic, după cum vezi. Nu e aşa cum mă aşteptam. Radioasă, cu piele sănătoasă şi părul mai des... minciuni! Mi-e rău şi mi-e cald şi mă rupe durerea de spate! Intră, mormăi ea întorcându-se şi pornind legănat prin hol, lăsând-o pe Cleo să închidă uşa. Plus apă reţinută. Şi bunică-mea acum are gleznele mai subţiri decât ale mele. Nu mai pot nici măcar să stau aşezată destul la coafor ca să-mi fac părul. Uită-te ce rădăcini am! Şi... de ce-ai venit? o întrebă pe neaşteptate.

— Am venit să vă văd, pe tine şi pe Barney.

Ajunseră în bucătărie. Trecuse o veşnicie de când Cleo nu mai călcase în casa aceea. Îşi aminti de prima ei vizită acolo, când toată familia venise să admire frumosul cămin al proaspeţilor căsătoriţi şi ea simţise cum se înnegurează la vederea televizorului mare, cu ecran plat şi a costisitorului sistem stereo, ştiind că sunt cumpărate din banii obţinuţi

din afacerea familiei. Atunci făcuse o remarcă usturătoare despre faptul că era o casă cu lucruri foarte scumpe pentru doi tineri aflați la început de drum.

— Ai fi preferat ca fratele tău să locuiască într-o cocioabă? o întrebase mama ei indignată.

Se simți rușinată pentru ceea ce spusese atunci. Fusese o afurisită!

Aspectul bucătăriei se îmbunătățise mult de atunci și Cleo constată cu surprindere că arăta chiar drăguță, cu numeroase tușe feminine: perniță frumușele pe taburetele din lemn, bibelouri din porțelan înfățișând balerine pe un raft de colț din lemn de nuc și o mulțime de alte obiecte mărunte, deloc în stilul Sondrei. Existau chiar perdele roșii în carouri, cu volane la ferestre.

— Să-ți fac un ceai? întrebă Cleo când văzu că Sondra se așezase comod pe un fotoliu plin de perniță.

— Ceainicul e în mașina de spălat vase și plicurile cu ceai sunt în bufetul de lângă chiuvetă, îi spuse Sondra pe un ton poruncitor.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată!

Sondra își ridică picioarele pe un taburet, luă în stăpânire telecomanda și-și ațintì privirea asupra televizorului micuț de pe bufet. Se transmitea emisiunea lui Ricki Lake, care îndemna un public alcătuit din femei furioase să-și spună părerea despre un bărbat neatrăgător care tocmai își descrisese soția disperată drept „o femeie mare și grasă", în direct, la televizor. Cleo se întrebă de unde își ia Ricki invitații. Cât de cretin poate fi un bărbat ca să vină în fața unui public ostil, alcătuit în mare parte din femei, și să spună una ca asta?

— Ce idiot! bombăni Sondra. Îți vine să crezi? Îl pune Ricki la punct îndată. Ce, își închipuie cumva că o fi cine știe ce persoană importantă? Îmi place emisiunea lui Ricki. Ieri a invitat-o pe femeia aia care ieșea cu patru bărbați în același timp. A fost extraordinar...

Cleo făcu ceai în timp ce Sondra sporovăia. Știa cum îi place cumnatei ei ceaiul, căci îi pregătise destule cești în bucătăria lor de la Willow. Găsi fursecuri cu unt într-o cutie și le puse pe o farfurie. Observă că toată bucătăria era remarcabil de curată. Se vedea că Sondra nu era o ființă nedomesticită, cum își închipuise ea. Ori făcea Barney curățenie, însă ea știa că fratele ei e alergic la activitățile casnice, așa că părea prea puțin probabil. După ce pregăti totul, puse tava pe masă și-și trase un scaun lângă cumnata ei.

— Așadar, nu te simți prea bine cu sarcina?

— Nu. Trebuie să fac pipi o dată la douăzeci de minute, nu pot mânca nimic fără să am arsuri după aceea și uită-te ce vinișoare roșii mi-au apărut pe față! Arăt ca o sperietoare!

Cleo râse. Nu observase până acum latura aceasta a cumnatei ei.

— Nu-i adevărat, spuse ea.

— Mmm, ți-e ușor să vorbești, mârâi Sondra.

Invitatul lui Ricki Lake era luat la scuturat din toate părțile și cele două tinere femei stăteau într-o tăcere plăcută, urmărind emisiunea, bându-și ceaiul și mâncând fursecuri. Sondra mâncă șase.

Cleo își spuse că pe vremuri, dacă ar fi mâncat *ea* șase fursecuri, Sondra ar fi făcut cu siguranță o remarcă acidă despre legătura dintre fursecuri și deloc atrăgătorii colăcei de pe șolduri. Iar Cleo ar fi declarat că preferă să aibă colăcei pe șolduri decât picioare deșirate ca de ogar. Își dădu seama că amândouă se dovediseră la fel de rele. Ea o transformase oare pe Sondra într-un drac împielițat în mintea ei, sau invers?

În pauzele publicitare sporovăiau. Tamara cea cu reputație de recepționeră care nu zâmbește niciodată lucra din nou la salonul de frumusețe.

— E mai fericită acolo. Munca în hotel nu i-a plăcut cu adevărat niciodată.

Cleo își ținu gura.

Jason avea o iubită nouă, Liz.

— Dulce, o caracterizează Sondra. N-o prea interesează felul cum arată.

Pe vremuri, asta ar fi fost cea mai insultătoare remarcă posibilă a Sondrei.

— Nici blugii mei de sarcină nu i-ar fi buni, darămite cei normali, continuă ea privindu-și trupul cu nefericire. Probabil că nici eu n-o să mai intru în blugi normali. Liz îi face bine lui Jason, îl scoate din casă. Știi cum era el, stătea toată noaptea să joace jocuri pe calculator. Ea îl face să iasă în fiecare seară. Era înnebunit să-și cumpere o mașină nouă și Liz i-a zis că numai fiindcă a câștigat ceva bani din vânzarea hotelului, nu e nevoie s-o ia razna. E foarte rațională...

Sondra tăcu, dându-și seama că atinsese subiectul tabu: Willow.

— De asta am venit, spuse Cleo pe un ton firesc.

— Să ne faci iarăși un scandal monstru?

— Nu, ci să repar ruptura. Cu toate că, înainte de a repara ruptura, mi-ar plăcea foarte tare să aflu de ce Barney și Jason nu s-au ostenit să mă caute, așa cum le-au cerut mama și tata înainte să plece în străinătate.

Chiar și în fața acestei cumnate noi și simțitor îmbunătățite, nu putu să nu adopte un ton puțin cam mușcător.

— E vina ta, îi răspunse Sondra obosită. Știi, i-ai făcut să se simtă atât de prost! Ai tot ținut-o întruna cu cât de bine știi tu ce e de făcut cu hotelul, în timp ce ei sunt niște idioți care n-au habar de nimic. Asta rănește profund și nu cred că înțelegi acest lucru.

— Cum adică?

Sondra se întinse să mai ia un fursec.

— Ei, zău așa! Mereu bați toba cu ce-ai învățat la facultate și cu diploma ta, iar tatăl tău nu contenește să te ridice în slăvi: Cleo în sus, Cleo în jos.

Bineînţeles că toate astea au avut efect asupra fraţilor tăi. Nici unul, nici celălalt n-a făcut facultate. Barney are un complex în privinţa asta, să ştii. Spune că, orice-ar fi, copilul nostru o să facă şi studii postuniversitare.

— Nu bat toba cu diploma mea, spuse Cleo rănită. Şi n-am încercat niciodată să-i fac pe Barney şi Jason să se simtă prost. Aveau obiceiul să râdă de mine pentru că învăţ atât de mult la şcoală! protestă ea.

Îşi aminti că, în copilărie, când îşi făceau toţi trei temele acasă, Barney şi Jason aveau mereu bătaie de cap cu ale lor. Cleo lua note maxime la toate obiectele şi chiar păstrase câteva caiete foarte preţuite, ca amintire. Fraţii ei nu fuseseră în stare nici măcar să aştepte să termine şcoala înainte să-şi ardă ceremonial manualele în incineratorul hotelului.

Cumva, din pricina lor nu considerase Cleo niciodată că femeile ar fi în vreo privinţă inferioare bărbaţilor. Era mai mică decât Barney şi Jason, dar mult mai isteaţă. Şi nu se gândise niciodată prea mult la ce simţeau fraţii ei din cauza asta.

— Chiar mă invidiază pentru că am făcut facultate şi am obţinut o diplomă? întrebă ea.

— Sinceră să fiu, da, puţin, răspunse Sondra foindu-se nemulţumită în cuibul ei de perne.

— Vrei să te ajut? o întrebă Cleo nesigură.

Sondra dădu din cap.

— Nu pot sta prea mult în aceeaşi poziţie. Dacă vin mai în faţă, îmi poţi aranja pernele?

Aranjă pernele cum putu mai bine, apoi îşi ajută cumnata să se aşeze la loc. Era gestul cel mai frăţesc pe care-l făcuse pentru ea vreodată.

— Mă temeam că băieţii nu iau legătura cu mine din cauza banilor, spuse ea în cele din urmă. Că vor şi partea mea...

— De parcă tatăl tău ar accepta vreodată una ca asta! Partea ta te aşteaptă.

Cleo întrevăzu o imagine fugară a vechii Sondra.

— Atunci de ce nu m-au căutat când le-au cerut-o mama și tata?

— Erau furioși și s-au gândit că ți-ar face bine dacă te lasă în pace încă o vreme, să te potolești. Și după aceea a trecut așa de mult timp, că n-au mai avut curaj să-ți telefoneze. Au crezut că au amânat prea mult. Dar acum se vor bucura că ești aici. Barney urăște certurile. Dar, Cleo, nu mai adopta iarăși atitudinea aceea, „eu am dreptate, tu greșești" când îl vezi. Trebuie să respecți sentimentele oamenilor!

— Râde hârb de oală spartă! i-o întoarse Cleo.

— Salut, străino!

Cleo se întoarse și-l văzu pe Barney stând în ușa bucătăriei, cu câteva pungi pline de cumpărături în brațe. Arăta neschimbat: puțin ciufulit, având întipărită pe față aceeași expresie obraznică, neschimbată din copilărie, dar cu mai multe riduri în jurul ochilor. Cleo constată cu surprindere că cearta îi afectase pe toți. Ciudat cum crezuse că ea e singura care suferă!

— Ți-a luat ceva timp până să te întorci, mormăi el. Doar vreo două săptămâni să mai fi trecut și ai fi devenit mătușă fără s-o știi.

— Știu, îmi pare rău!

Toate planurile ei pentru o discuție de principii zburară pe fereastră la vederea lui Barney. Se gândi cum își intimidase frații mai mari cu inteligența și o cuprinse un val de afecțiune pentru amândoi.

— Nici voi n-o să câștigați vreun premiu pentru strângerea legăturilor de familie, să știi, spuse ea cu afecțiune, apropiindu-se și îmbrățișându-l cu tot cu pungile de cumpărături.

— I-ai sunat pe mama și tata?

Cleo clătină din cap.

— Păi... începu Barney, ai putea totuși să nu le pomenești că eu și cu Jason nu ne-am întâlnit cu tine ca să te convingem să revii la realitate și să nu spui că n-am...?

— Vrei să zici că mama vă omoară pe amândoi dacă află?

— Cam aşa ceva.

— Îi sun eu, interveni Sondra hotărâtă.

Ridică receptorul şi formă numărul înainte ca Cleo să aibă timp să se simtă neliniştită. Aştepta s-o audă pe cumnata ei salutând, dar nu răspunse nimeni, aşa că Sondra lăsă un mesaj:

— Bună, Sheila, vrei să ne dai un telefon când primeşti mesajul ăsta?

Jason şi noua lui iubită, Liz, erau invitaţi la cină.

— Va trebui să găteşti tu puiul, Cleo, o instrui Sondra. Eu nu sunt în stare, iar Barney e în stare doar de experimente care incinerează mâncarea sau o lasă crudă. Arsurile mele sunt şi-aşa destul de rele.

Cleo pregăti specialitatea ei – pui tranşat la grătar cu sos barbecue. Mai gătise asta într-o seară, pentru cină, acasă la Trish, şi tuturor bărbaţilor le plăcuse la nebunie şi mai ceruseră o porţie.

— Ăsta-i drumul spre inima unui bărbat, oftase Ron.

— Nu, drumul spre inima unui bărbat trece printre coaste, glumise Trish.

— E excelent, spuse Liz cu entuziasm când începură cu toţii să mănânce în jurul mesei din bucătăria lui Barney şi Sondra.

Cleo înţelegea la ce se referise Sondra când i-o descrisese pe Liz: era adorabilă, blândă şi dulce şi plinuţă într-un mod foarte atrăgător.

— Da, grozav, spuse Sondra, care mânca veselă pentru două persoane.

Barney şi Jason înfulecau de parcă tocmai ar fi încheiat un post de douăzeci şi patru de ore. Dar, ca să păstreze tradiţia, nu lăudau în nici un fel mâncarea.

— Jason, spune-i surorii tale cât e de bun, zise Liz în şoaptă. Unde ţi-s manierele?

— E foarte bun, surioară, mormăi el între două înghiţituri.

Cleo îi zâmbi larg lui Liz. Era categoric genul de femeie de care avea nevoie Jason. Liz şi Sondra îi încurajară pe cei doi bărbaţi să spele vasele, iar Cleo zise că-i ajută.

— Dar tu ai făcut toată mâncarea, protestă Liz. Stai cu noi jos.

— Nu mă deranjează, spuse Cleo, gândindu-se că aşa va avea ocazia să discute cu fraţii ei.

Rămase în bucătărie doar cu Jason şi Barney. Cleo spăla, Barney ştergea cu meticulozitate, iar Jason aşeza la loc farfuriile cu multă zarvă.

— Nu suport gândul că cearta asta o să ţină la nesfârşit, începu ea şovăitoare.

— Linişteşte-te, surioară, spuse Jason. A trecut totul.

— Da, e în regulă, adăugă Barney. Totuşi, Cleo, ai o fire a naibii de aprigă!

— Mie-mi spui, spuse Jason. Încă mai am un semn pe fluierul piciorului de la păpuşa ta Tiny Tears. Ţii minte cum ai dat cu ea în mine când am încercat să ţi-o iau, la petrecerea de ziua ta când ai împlinit patru ani?

Jason lăsă baltă aşezatul farfuriilor şi-şi suflecă cracul pantalonului, ca să-i arate semnul.

— Şi eu am clavicula şubredă din vremea când m-ai convins să mă dau pe balustrada scării de la intrare, replică ea.

Nu ştia dacă o claviculă mai putea să fie şubredă la optsprezece ani după ce se vindecase, dar nu voia să rămână mai prejos la contabilizatul cicatricelor.

— Mi-ai zis că mă laşi să intru în gaşca ta dacă mă dau pe balustrada aia, şi aveam doar cinci ani, adăugă ea. Mama a fost cât pe ce să te omoare pentru asta!

— Oricum nu te-am fi luat la noi în gaşcă, spuse Barney. Scuze, eram nişte mici monştri.

— Şi îmi spuneaţi „Cleo Ţâfnoasa", spuse ea amintindu-şi cât de mult urâse porecla asta, la fel de mult cum urâse sentimentul de a fi exclusă din joaca fraţilor ei.

— Din cauza asta mi-ai distrus crescătoria de furnici, râse Jason. Au umblat furnicile prin toată casa luni de zile. Întotdeauna ai fost aprigă din fire, Cleo. Nu s-a schimbat nimic! Barney, ce-a zis tata când am vândut hotelul? Că, dacă ar fi ştiut Cleo că l-a cumpărat lanţul hotelier Roth, ar fi izbucnit ca o tornadă! Ce? îi spuse lui Barney, care se uita urât la el. Am zis doar că...

— Voi aţi ştiut că lanţul Roth cumpără Willow? îi întrebă Cleo pe un ton ciudat, simţind că lumea se întoarce cu susul în jos.

— Nu te înfuria! o imploră Barney. Ne-au făcut o ofertă fantastică şi cum pe tata îl hăituia banca pentru bani... n-am avut de ales. Ştiam că ai fi urât această alegere, dar şi noi am urât-o. De ce să o fi urât tu mai mult ca noi? Doar era şi căminul nostru.

Cleo nu putea vorbi.

— Ce contează cui vinzi atunci când vinzi? întrebă Barney. N-ar fi fost cu nimic mai uşor să treci pe-acolo şi să vezi o grămadă de clădiri cu apartamente în locul unui hotel de lux, nu crezi? Oricum ar fi, tot n-ar mai aparţine familiei noastre.

Sondra apăru în uşă, alertată de vocile ridicate.

— Doar nu vă certaţi din nou?

Cleo clătină din cap.

— Certurile din familia Malin s-au încheiat. Băieţii mă pun la curent cu informaţii despre cei de la Roth.

— Nu m-ar mira să scoată o adevărată avere cu Willow, spuse Sondra posomorâtă. Probabil că au să-l renoveze tot şi au să-l modernizeze.

Cleo, care văzuse schiţele proiectului elegant de restaurare, nu putea să spună nimic. Fusese atât de proastă! Îl părăsise pe Tyler şi-şi părăsise familia pentru că nu fusese în stare să-şi stăpânească firea

aprigă. Şi în ambele cazuri fusese o greşeală. N-o să se înveţe minte niciodată?

Băură cafea şi discutară până la nouă şi jumătate, când Cleo spuse că ar face bine să cheme un taxi, căci tura ei de dimineaţă la Cloud's Hill începea devreme.

— Te ducem noi până acolo, spuse Jason.

Cleo îşi aduna lucrurile când sună telefonul.

— E mama, spuse Barney când văzu afişat pe ecran numele apelantului. Răspunde tu, Cleo.

Ea simţi că i se usucă gura. Răspunse cu glas tremurător:

— Bună, mamă.

— Cleo, scumpa mea, naşte Sondra? S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu, o asigură ea.

Se gândi că înainte aceste vorbe ar fi supărat-o, căci le-ar fi dat interpretarea că Sondra e mai importantă, din moment ce maică-sa întreba mai întâi de ea. Acum era capabilă să înţeleagă faptul că o membră a familiei în ultima lună de sarcină constituie o prioritate în discuţiile telefonice. Ce-o să fie când se va naşte copilul! Cu atât mai bine că reuşiseră să-şi rezolve problemele înainte de eveniment.

— Sondra e bine. Sunt aici, cu băieţii şi cu Liz, şi am vrut cu toţii să vorbim cu voi.

— Eşti sigură că Sondra se simte bine? întrebă mama ei bănuitoare. Nu cumva mă iei cu binişorul? A fost o sarcină atât de dificilă...

— Sondra e bine, îţi jur.

— Bună, Sheila, strigă Sondra din fotoliul ei. Sunt tot aici şi tot gravidă!

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Cleo, mi-a fost dor de tine. Amândurora ne-a fost dor de tine!

Ochii lui Cleo se umplură de lacrimi.

— Şi mie, mamă. Te rog să mă ierţi, am fost supărată şi...

— Harry, vino încoace, e Cleo la telefon!

În glasul mamei ei era o bucurie inconfundabilă. Se auzi un zgomot când altă mână înşfăcă receptorul.

— Cleo, te iubim! spuse tatăl ei, gâtuit de emoţie.

— Şi eu, tată! repetă Cleo. Vă iubesc pe amândoi şi îmi pare foarte, foarte rău, dar iubeam hotelul şi nu mi-am dat seama cât de gravă era situaţia.

— Ar fi trebuit să-ţi spun, dar n-am putut s-o fac, zise Harry. Am ştiut că o să-ţi frângă inima, însă a trebuit s-o facem în mare grabă, altfel pierdeam totul şi ar fi fost imposibil să te sun la Bristol şi să-ţi dau vestea. Mai ales despre...

— Lanţului hotelier Roth, tată, ştiu, spuse Cleo liniştită. Barney are dreptate. A spus că n-are importanţă cui am vândut, dacă tot a trebuit s-o facem. Sunt sigură că Roth va face o treabă excelentă cu Willow.

Oftatul de la celălalt capăt al firului îi spuse că tatăl ei se simţea uşurat.

— Aşa vor face, iubita mea. Un proprietar de hotel mic n-o să agreeze niciodată pe unul de hotel mare, dar trebuie să recunosc că lanţul Roth face cinste branşei. Acum, ia spune, când vii în Franţa să ne vezi? Am închiriat o vilă minunată în Ardèche, pe care o mai avem încă două săptămâni. Nu-i prea mare şi nici impozantă, dar are două camere de oaspeţi şi una este a ta, dacă vrei.

— O, tată, acum am un serviciu nou, dar imediat ce pot să obţin câteva zile libere, am sosit!

După ce mai vorbi câteva minute cu tatăl ei, care o ascultă fascinat când îi povesti despre perioada cât lucrase la McArthur şi ar fi vrut să discute cu ceasurile despre Cloud's Hill, mama ei luă din nou receptorul.

— Serios, Cleo, spuse ea. Am fost foarte supărată, din mai multe motive. Ştiu că eşti încăpăţânată, dar m-am gândit că, totuşi, relaţia noastră este mai bună. Să nu suni sau să scrii, nici chiar după ce au vorbit Barney şi Jason cu tine!

Cleo nu trebui să stea pe gânduri înainte de a-i răspunde: tatăl ei i-ar fi omorât pe băieţi dacă afla ce s-a întâmplat. Poate că într-o bună zi îi va spune mamei, dar pe loc, nu. Mai întâi să vadă că relaţiile de familie au reintrat în normal.

— Iartă-mă, mamă, spuse ea spăsită. N-am nici o scuză. Aşa-s eu, Cleo Ţâfnoasa!

— Nu, nu eşti aşa, îi spuse mama ei cu drag. Te iubim, ştii bine. Tu eşti cea mai frumoasă pană din aripa mea, dar o să ai întotdeauna greutăţi, pentru că iei totul prea personal.

— Ştiu, mamă. Dar învăţ, crede-mă.

— Şi vii la noi curând?

Cleo ştia că Leah va fi încântată să afle că a reluat relaţiile cu familia ei. Săptămâna următoare avea două zile libere şi, dacă făcea câteva ture în plus, poate a reuşi să facă rost de un sfârşit de săptămână prelungit...

— Ajung acolo peste o săptămână, spuse ea. Abia aştept să vă văd pe amândoi!

După ce puse receptorul jos, Jason îi dădu un pumn uşurel în braţ.

— Mulţumesc că n-ai spus nimic că nu te-am căutat, surioară, spuse el. Tata ne-ar fi omorât dacă afla. Până la urmă, mă gândesc că ar fi trebuit să te luăm în gaşca noastră.

— Nu-i nimic, dacă mă luaţi acum, spuse Cleo întorcându-i lovitura.

La căderea nopţii, Jason şi Liz o duseră cu maşina înapoi la Cloud's Hill.

— Mamă, aşa clădire mai zic şi eu! spuse Jason când ajunseră în faţa casei.

Pe locul unde îşi parca de obicei Leah maşina era un automobil mare şi negru. Cleo îl observă, dar nu se gândi prea mult la el. Probabil că Leah avea musafiri şi le spusese să parcheze pe locul ei.

— Da, e un loc minunat, nu-i aşa? îi spuse lui Jason, privind Cloud's Hill cu ochii fratelui ei, ca şi cum l-ar fi văzut prima oară. Îmi place să lucrez aici, chiar dacă e greu să mă aflu în Carrickwell şi totuşi nu la Willow.

Liz se întoarse şi o bătu încurajator pe braţ.

— Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, Liz, spuse Cleo cu căldură.

Apoi coborî din maşină, urmată de Jason.

— Mă bucur că te-am văzut, surioară, spuse el morocănos.

— Of, vino încoace! spuse ea şi-l cuprinse într-o îmbrăţişare puternică.

— Mi-a fost dor de tine, rosti Jason înăbuşit.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de voi toţi.

Se îndepărtă puţin şi-şi privi fratele cu afecţiune.

— Ai grijă de tine, şi de Liz, e foarte potrivită pentru tine!

— Şi tu să ai grijă de tine, spuse Jason.

În întunericul aproape deplin, nici unul, nici celălalt nu-l observară pe bărbatul aflat în maşina străină ce parcase pe locul lui Leah, un bărbat cu părul tuns scurt, care privea scena cu interes.

— Pa!

Cleo le făcu semn cu mâna în timp ce se îndepărtau pe alee, apoi intră în clădire. Fusese o zi plină de emoţii şi era frântă de oboseală!

Capitolul nouăsprezece

Era o splendidă zi de vară târzie; Mel le duse pe Sarah şi Carrie în parc să-şi facă plimbarea de după-amiază. Sarah ţâşni pe poartă, fluturându-şi încântată braţele subţirele. Parcul era înflorit, ca de sfârşit de vară, aleile erau prăfoase, iarba începuse să îngălbenească pe alocuri şi florile sălbatice îşi trimiteau seminţele pentru anul următor să plutească pe aripile adierii.

— Mami, uite, florile zânelor!

Lui Sarah îi plăcea să boteze florile cu nume alese de ea şi era de părere că margaretele, care se găseau cu milioanele la poarta principală a Parcului Abraham, ar trebui să aparţină zânelor. Păpădiile erau pentru elfi, fiindcă fetiţei nu-i plăceau nici păpădiile, nici elfii. Iar măceşii[1], precum cei care se împleteau îngemănaţi pe balustradele micului pavilion cu vopsea cojită pe alocuri, îi aparţineau lui Dumnezeu, pentru că la o vârstă mai fragedă nu reuşea să spună „*God*", ci spunea în schimb „*dog*".

Sarah îi zâmbi radios maică-sii şi părăsi în fugă aleea, intrând pe iarbă, unde se legăna un pâlc de margarete.

— Zâne! rosti Carrie adorator. Zâne!

Cele două surori chicotiră şi se aruncară în iarba de lângă terenul de joacă, având misiunea de a culege cât mai multe margarete cu putinţă. Un

1. În engleză, *dog rose*, de unde jocul de cuvinte de mai jos (*God* înseamnă „Dumnezeu", iar *dog*, „câine").

câine negru, corcitură, pe care-l mai văzuseră, apăru și dădu buzna greoi în joaca fetelor, învârtindu-se pe loc entuziasmat, cu limba roz atârnând din gură și dând din coadă cu mare viteză.

— Mă striveşti! țipă Sarah, dar îl îmbrățișă oricum.

Potaia ajunse la Mel din câteva salturi și-și băgă nasul catifelat în punga ce conținea sucurile și bunătățile pentru fete. Mel îl mângâie și-i dădu o bucată de biscuit.

— Haideți, fetelor, să mergem pe terenul de joacă.

Sarah și Carrie alergară în fața ei, cu câinele țopăind la mijloc. Îl mângâiau amândouă cu mândrie din când în când, mulțumite că alesese să le însoțească tocmai pe ele la plimbare.

Grupul celor patru ajunse pe terenul de joacă și fetele dădură buzna pe portiță.

— Tu trebuie să rămâi afară, îi zise Mel câinelui.

— O, mami, te rog! imploră Sarah. Îl iubim!

— Câinii n-au voie aici, spuse Mel. O să ne aștepte.

Acum am putea să ne luăm câine, își zise ea. Sarah își dorise dintotdeauna acest lucru, iar acum, că stătea acasă toată ziua, i-ar fi plăcut și lui Mel. Înainte ar fi fost imposibil să aibă câine... În clipa aceea o izbi un gând: totul se schimbase de când renunțase la serviciu. Se distra!

Viața ei fusese epuizantă atâta amar de vreme, încât făcuse rolul de mamă să pară greu. N-ar fi trebuit să fie, desigur. Intensitatea cu care le iubea pe Carrie și Sarah din clipa când se născuseră era copleșitoare. Dar n-avusese timp să se bucure de existența lor, fiindcă trebuise să se întoarcă la serviciu foarte curând, să reintre în iureșul activității, să reînceapă să dea randament „o sută zece la sută!", cum obișnuia să țipe Hilary. Nimeni nu-i corectase vreodată aritmetica. Și așa, maternitatea încetase să fie cea mai mare bucurie din viața lui Mel și devenise un fel de probă de rezistență. Viața ei era o goană contra cronometru. Dacă alegea cutare traseu

spre serviciu, putea să câştige cinci minute, iar dacă la sfârşit de săptămână gătea zece porţii de mâncare pentru cină şi le congela, putea să câştige cincisprezece minute în fiecare seară.

Ultimele câteva luni îi dăduseră lui Mel impresia că, pentru prima oară de la naşterea lui Sarah, are timp să se bucure de viaţă.

Se aşeză pe banca de pe terenul de joacă al copiilor şi-şi privi fetiţele zburdând. Când Sarah avea în jur prietene, se prefăcea că nu se joacă cu sora ei, dar când erau doar ele două, ca în ziua aceea, se coalizau instinctiv.

— Sarah, împinge, ÎMPINGE! ţipă Carrie de pe leagănul pentru copii mici.

Ascultătoare, Sarah împinse, făcând-o pe Carrie să se înalţe sus, sus cu leagănul, chiuind de bucurie şi dând încântată din picioruşele dolofane.

— Sarah scumpo, dă-te la o parte, vine leagănul! o preveni Mel, şi copila se feri cu agilitate.

Copiii vedeau în viaţa lor o magie care le scăpa adulţilor. Ca buburuza pe care Sarah o observase pe gresia din bucătărie în dimineaţa aceea şi o dusese cu adânc respect afară, lăsând-o pe o tufă.

— Uite, mami! anunţase ea.

Şi Mel ieşise, îşi lăsase baltă vasele ca să vadă, căci castroanele de la micul dejun puteau fi clătite oricând, dar momentul acela era special.

După porţia de leagăn, Mel, Carrie şi Sarah îşi reîntâlniră prietenul canin şi porniră agale pe lângă şirul de sicomori, trecură micul pod de lemn pe sub care curgea firul unui pârâu şi pe lângă terenurile de tenis, de unde se auzea pocnetul elastic, înfundat al mingilor.

Lui Sarah îi plăcea să urmărească partidele de tenis, aşa că-şi lipi nasul de gardul din sârmă verde.

— Putem încerca şi noi, mami?

— Cumpărăm rachete curând, promise Mel.

Încerca să amâne acest moment pentru că văzuse cu câtă forţă era în stare Sarah să lovească mingea în jocul de *swingball*[1], acasă la o prietenă de-a ei.

— Aşa ai zis şi ieri, protestă Sarah.

— Mâine, promit, zise Mel. Nu-mi respect eu promisiunile?

Sarah împinse bărbia în faţă, ca pentru a spune că nu.

— Ia zi, nu mi le respect? repetă Mel, prinzând-o pe Sarah în braţe şi începând s-o gâdile.

— Da! ţipă fetiţa. Da! Da! Gata, mami!

În zona băncilor de pe latura de nord a terenurilor de tenis se întâlniră cu Bernie şi copiii ei, un băieţel mic şi o fetiţă ceva mai mare, de vreo şase ani, veşnic cu nasul curgându-i. Bernie şedea fără vlagă pe o bancă şi-şi privea copiii cum se ciorovăiesc. Nu părea deloc emoţionată de bucuriile verii şi Mel cunoştea unul dintre motive.

Mel renunţase abia de două luni la serviciu. Faptul că nu trebuia să meargă la birou în fiecare zi încă-i mai dădea senzaţia de vacanţă, de timp furat care se va termina când va trebui să-şi reia activitatea profesională. Contrastul dintre noua ei viaţă şi cea veche era cel care făcea totul savuros. Bernie însă făcuse deseori aluzii la faptul că se săturase până-n gât de concediul ei prelungit şi silit.

Copiii erau obişnuiţi unii cu alţii de la grupul de joacă. Stevie, băieţelul lui Bernie, şi Carrie aveau aceeaşi vârstă şi gravitau unul spre altul în maniera precaută a copiilor de doi-trei ani, în timp ce Sarah şi Jaye se îndepărtară imediat în fugă, la câţiva metri

---

1. Joc care se joacă în doi, cu o minge de dimensiune obişnuită, legată cu sfoară de capătul unui stâlp vertical înalt de trei metri; fiecare jucător loveşte pe rând mingea, în sensul acelor de ceasornic sau în sens invers, câştigătorul fiind acela care reuşeşte să înfăşoare toată sfoara pe stâlp şi astfel să oprească mingea.

de adulți, ca să vorbească în secret. Mel spera că Sarah nu se va molipsi de răceala perpetuă a lui Jaye.

— Ce mai faci? întrebă ea așezându-se lângă Bernie.

— Bine, replică aceasta pierit. Știi, obosită.

— Asta-i tot? întrebă Mel. S-a întâmplat ceva?

Cu nu prea mult timp în urmă nici n-ar fi visat o astfel de intimitate cu o persoană pe care o știa doar de puțină vreme. Dar simțea că le cunoaște pe femeile din grupul de joacă. Nu că ele n-ar fi avut o viață intimă și secrete – sigur că aveau –, dar când discutau, o făceau cu mare sinceritate. Maternitatea le adusese pe toate laolaltă și crease o legătură între ele.

— Iad cu soacra, răspunse Bernie cu amărăciune. Tare-aș vrea ca femeia aia să mă respecte măcar o dată în viața ei afurisită! M-am măritat cu fiul ei, îi cresc cinci nepoți, și ea tot nu-mi recunoaște cel mai mic merit pentru ceea ce fac.

— Ce-a mai făcut acum?

Mel auzise și înainte povești despre soacra lui Bernie, o femeie pentru care nici un stereotip șovin nu era exagerat.

— Aseară a venit la cină și când a sosit, a început să-i vorbească lui Mick de parcă rolul lui cel mai important în viață e cel de fiu al ei. Eu nu contez, nici măcar copiii nu contează, și doar îi adoră. Nu, Mick e cel important. Mick, scumpul ei băiețel. E așa o grosolănie! gemu Bernie. Vrea să șadă lângă el, să afle cum i-a mers toată săptămâna, să urmărească emisiunea de sport cu el, iar eu muncesc ca idioata în bucătărie, încercând să gătesc o masă cu trei feluri, cu Stevie dând buzna la dulap ori de câte ori întorc spatele și cel puțin o pungă de făină integrală împrăștiată peste tot pe jos. Și pe urmă, continuă Bernie găsindu-și ritmul și arătând în sfârșit însuflețită, după ce am pregătit singură cina, mă aleg cu o predică despre nutriție! Nutriție? Și

încă de la o femeie după mintea căreia copiii ar trebui să bea lapte degresat, ca să nu devină dolofani! Şi care le aduce o pungă mare cu bezele de fiecare dată când vine în vizită! Zău dacă ştiu cum de n-am omorât-o. Şi ştii care-i cel mai rău lucru?

Mel se prinsese.

— Mick nu te-a susţinut?

— Exact! Nu cer decât un pic de sprijin sau de recunoştinţă sau ceva, *orice* care să spună că mă descurc bine, mulţumesc frumos!

Mel încercă să găsească în minte ceva adecvat să-i spună, dar la descurajarea adâncă a lui Bernie era greu. Nu vedea ce s-ar putea face, decât poate să-i ceară soacră-sii şi bărbatului ei să iasă dracului afară din casă şi să-şi facă unul altuia zile fripte.

— N-ar trebui să-ţi împui capul cu toate astea, zise Bernie nefericită.

— Ai nevoie să vorbeşti cu cineva, altfel înnebuneşti cu totul.

— Mulţumesc! Mergi vineri dimineaţă la cafea, la Viv? Colecta e pentru ospiciul local.

— Îmi pare rău, dar merg în oraş să mă întâlnesc cu o veche prietenă de la serviciu, se scuză Mel, cotrobăind după monede în buzunar. Dă tu banii ăştia din partea mea. Şi sună-mă dacă mai ai nevoie să-ţi verşi amarul, adăugă ea scriindu-şi numărul de telefon pe un petic de hârtie.

Fetele erau obosite şi când ajunseră acasă se trântiră pe canapea, în timp ce Mel se apucă să pregătească cina.

Se gândi cât de insistent o îndemnaseră Daisy, Cleo şi Caroline să-şi deschidă propria afacere, ca să poată lucra cu normă redusă şi de acasă. Nici una nu avansase o idee concretă de activitate, dar îi venise ei acum una. „Grupul de sprijin al mamelor casnice." Păcat că nu era o opţiune viabilă, căci femei care ar fi avut nevoie de aşa ceva existau cu siguranţă. Ca Bernie şi Caroline.

Când Mel o dusese pe Caroline la gara din Carrickwell a doua zi după ieşirea de la centrul spa, o îmbrăţişase şi-i spusese:

— Indiferent ce s-ar întâmpla diseară, dacă ai nevoie de mine, sună-mă şi vin.

— Eşti o prietenă de nădejde, spusese Caroline îmbrăţişând-o la rândul ei.

Nu plânse, deşi în ajun ar fi făcut-o. În ziua aceea era mai puternică, mai stabilă. Sau cel puţin aşa spera Mel.

Petrecu ziua aşteptând ţârâitul telefonului, dar trecu de ora nouă şi Caroline nu telefonă. Mel n-o mai putea suna la ora aceea. Ştia bine cât detesta să audă telefonul seara, când fetele erau în pat şi ea stătea pleoştită la televizor şi nu-i plăcea să le facă acest lucru altora.

A doua zi dimineaţă, la opt, telefonul din bucătărie sună şi Mel sări să răspundă.

— Mel, eu sunt. S-a terminat!

Mel duse mâna la inimă.

— S-a terminat? repetă ea. Te-a părăsit?

— Nu, aventura s-a terminat, spuse Caroline. S-a terminat cu adevărat. O, Mel, a plâns! Şi am plâns şi eu. Şi mi-a spus că n-a vrut deloc să se întâmple aşa şi era atât de vinovat! Nu ştia ce să facă, se temea că voi afla.

Carrie şi Sarah îşi mâncau micul dejun, Sarah cu ochii aţintiţi pe pachetul de cereale, Carrie alcătuind un desen din Cheerios pe masă. Erau fericite. Mel îşi trase un taburet lângă telefon şi se aşeză.

— Cine, de ce, când şi cât timp? întrebă ea.

— Cineva de la firmă, răspunse Caroline. Acum s-a mutat.

— Serios? replică Mel bănuitoare.

— El mi-a spus cine e, iar eu ştiu că a plecat de la firmă. E căsătorită şi ea şi înspăimântată că va afla bărbatul ei. Povestea a început de Crăciunul trecut,

la petrecerea angajaţilor, şi a continuat sporadic până în mai, când se întâmpla să rămână amândoi peste program. El spune că nu s-a mai simţit aşa de vinovat în viaţa lui şi era îngrozit că ne-ar putea pierde, pe mine şi pe copii.

Mel simţi o nouă undă de suspiciune, dar nu spuse nimic.

— Ciudat e că nu-i deloc frumoasă, adăugă Caroline. Asta nu pricep. Ba chiar aş putea spune că are mutră de şoricel. Dar e bună în meseria ei. Faptul că ştiu cum arată face să-mi fie mai uşor, fiindcă nu trebuie să mi-o imaginez ca pe o femeie superbă. Adică, ştii, şi *eu* arăt mai bine ca ea, şi-n ultima vreme nu prea mă ridic la înălţimea standardelor pentru Miss Univers!

Mel îşi zise că înţelege faptul că prietena ei se simţea mai bine fiindcă rivala ei nu era o femeie uluitor de frumoasă. Dacă ar fi fost, lui Caroline i-ar fi venit şi mai greu să ierte aventura, fiindcă n-ar fi putut să nu se compare cu cealaltă femeie. Dar părea că-l lasă pe Graham să scape prea uşor.

— I-ai dat un ultimatum? întrebă Mel.

— Zice că s-a terminat şi ştiu că-mi spune adevărul. Vom apela la consiliere maritală – eu am propus şi doar ştii că Graham ar face orice, numai să nu trebuiască să vorbească despre ceea ce simte, dar a acceptat pe loc. Vrea să rămânem împreună.

— Dar tu ce vrei?

— Acelaşi lucru.

— Mă bucur, spuse Mel cu sinceritate. Dar nu uita, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Puse receptorul în furcă şi se rugă ca lucrurile să meargă bine cu Caroline şi Graham. O admira nespus pe prietena ei fiindcă încerca să-şi facă mariajul să funcţioneze. Dacă Adrian ar fi înşelat-o, nu era sigură că ar fi putut să fie atât de iertătoare, pentru ca familia să nu se destrame.

Vanessa o întrebă dacă e de acord să vină şi Kami, înlocuitoarea lui Mel, la prânzul lor elegant de la Café de Montmartre.

— Îşi doreşte mult să te cunoască, Mel, zise ea.

Mel simţi că-i tresar antenele.

— De ce?

— I-am povestit de tine, atâta tot.

Kami părea foarte tânără, deşi Vanessa spusese că are douăzeci şi cinci de ani. Avea chipul la fel de senin cum îl descrisese Vanessa şi Mel îşi închipui cât de teribil o irita pe Hilary când încerca să-i aducă obiecţii lui Kami şi era întâmpinată cu expresia aceea de un calm neutru.

— Hilary nu-i prea face faţă lui Kami, anunţă Vanessa cu veselie în timp ce studiau meniul.

Kami ridică din umerii fragili, ca de pasăre.

— De ce să-mi ies din fire? zise ea. Hilary e cea care se supără când lucrurile merg prost, nu eu. Eu încerc să-mi fac treaba bine. Dacă nu merge bine, mâine ne vom strădui mai mult. Nu pot face mai mult decât să-mi dau toată silinţa.

— Deci aşa ar fi trebuit să mă port cu Hilary atâţia ani! râse Mel. Rareori se întâmpla să ridice tonul la mine, dar când se înfuria, simţeam că e doar vina mea şi că depinde de mine să dreg lucrurile. Ar fi trebuit să-i surâd şi să-i spun „Mâine ne vom strădui mai mult"!

— Asta o enervează, adăugă Kami, dar nu-i problema mea. Nu sunt răspunzătoare pentru toanele ei. Săptămâna trecută a căzut site-ul şi s-au scris o sumedenie de articole pe tema asta. Un abonat furios a sunat la toate ziarele şi firma a arătat ca naiba. Ce poţi face?

Mel îşi zise că era o alinare să afle că nu mergeau toate perfect la departamentul de publicitate fără ea. Îi plăcea sinceritatea lui Kami în această privinţă.

— Ăsta-i motivul pentru care Hilary nu-i face faţă, spuse Vanessa când Kami plecă la toaletă.

Kami e de o sinceritate completă, absolută. Consideră că n-are nici un rost să minți. Cum Hilary e cincizeci la sută prefăcătorie, nu face față la așa ceva!

Prânzul trecea agreabil, cu bârfe despre oameni și serviciu.

— Ești curajoasă că ai renunțat la carieră, îi spuse pe neașteptate Kami lui Mel. Trebuie că ți-a fost greu. În China, femeile cu serviciu se pot baza pe familia lor, dar aici e mai dificil. Trebuie să te bazezi pe tine însăți.

— Mama mea a umplut de minune golul, dar nu asta a fost problema cea mare, zise Mel. Simțeam că ar trebui să mă ocup de Carrie și Sarah tot timpul, nu de alți oameni.

— Eu nu cred că aș renunța la serviciu, nici măcar dacă mi-aș permite, interveni Vanessa. Fetele tale sunt mici, dar Conal crește așa de repede! Anul viitor în ianuarie face paisprezece ani. Peste încă vreo doi, voi fi pentru el o mamă bătrână și plictisitoare și nu va mai vrea să dea cu ochii de mine. Am trecut de faza cea grea.

— În unele țări, serviciile de îngrijire a copilului sunt mai bune și femeilor le e mai ușor, spuse Kami.

— Dar pariez că femeile se simt tot atât de vinovate când pierd meciul copilului din cauză că au o ședință importantă la serviciu, preciză Mel. Oricât de fericiți ar fi copiii tăi, există mereu, într-un cotlon al minții tale, un drăcușor care te face să te întrebi dacă procedezi corect. Eu încă nu știu dacă am procedat corect.

— Sora mea a rămas în China și lucrează într-un spital, zise Kami. Când vine acasă, trebuie să-și ajute băiatul la lecții ore întregi. În China, copiii petrec ore în șir cu temele acasă și mamele îi ajută. Așa e sistemul, încheie ea ridicând iarăși din umeri.

— Poate că aici nu-i chiar așa de rău, replică Mel.

— Așa, încheiem aici lecția de informare politică. Nu comandăm desertul? întrebă Vanessa.

Mel se întoarse şi-i zâmbi politicos chelnerului lor. Acesta se uită pe lângă ea. Fir-ar! Oare n-am să mai atrag niciodată atenţia unui chelner? se întrebă ea enervată. Doar pentru că nu port taior... Privi într-o parte, spre peretele îmbrăcat în oglinzi al localului şi se văzu reflectată în numeroasele panouri pătrate. Avea părul lung până la umeri şi ondulat, blond din nou după ce-şi vopsise rădăcinile. Cămaşa de in crem şi jerseul acvamarin nu alcătuiau în nici un caz o ţinută de birou, dar în definitiv nu urma să se întoarcă în goană la o şedinţă de afaceri sau la o discuţie dificilă cu şeful, ca majoritatea oamenilor din local. Va porni agale pe stradă, admirând magazinele de pantofi şi buticurile, apoi le va cumpăra fetelor un cadou – ceva semnificativ, nu dinamita bugetul! –, iar la întoarcerea acasă le va întreba cum s-au distrat la petrecerea aniversară la care le ducea maică-sa. Pe urmă, fetele puteau să se joace în grădină, ea va bea o ceaşcă de ceai cu maică-sa şi va pregăti fără grabă cina pentru toată familia. Iarăşi pui, probabil, fiindcă se săturase de lasagna şi plăcinte cu carne făcute de la zero, dar era bine şi aşa. De fapt, era perfect.

Înălţând capul, îi aruncă chelnerului o privire tăioasă, de regină, cea care spune în limbajul universal al restaurantelor „Refuz să mai aştept fie şi o secundă în plus!".

Chelnerul a ajuns într-o clipă lângă ea, cu un aer fermecător.

— Doamnă?

Mel îi oferi cel mai strălucitor surâs de care era în stare.

— Suntem gata să comandăm desertul.

În drum spre casă, Mel se opri la măcelărie şi cumpără o bucată foarte frumoasă de carne de miel. Lui Adrian îi plăcea foarte mult mielul şi va fi plăcut să aibă o cină de vineri specială. Avea să-i spună ceva.

Maică-sa și fetele erau în grădină când sosi acasă. Răsunau țipete și râsete ascuțite și Mel simți că se relaxează, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se întorcea acasă și găsea totul în bună regulă. În sufletul ei exista mereu acea mică temere sâcâitoare că se va întâmpla ceva îngrozitor doar pentru că lipsea.

Oprindu-se în hol, Mel se trezi privindu-și cu adevărat căminul. Acum arăta altfel. Făcuse atât de multe în ultimele trei luni! Geamurile tot nu erau spălate, dar după părerea ei, omul nu-și poate petrece întreaga viață cu treburi gospodărești. Totul era îngrijit, nu într-un fel isteric, care spune „n-avem timp deloc, așa că ordinea e esențială", ci într-un fel organizat, primitor. Congelatorul încetase să mai fie o zonă interzisă, plin cu preparate de-a gata din supermarket și undeva, îngropată la fund, câte o singuratică plăcintă cu carne. Câteodată, Mel pregătea plăcinta fiindcă se simțea vinovată că nu-și hrănește ca lumea familia, iar apoi uita de ea, fiindcă mâncărurile de la supermarket erau mai atrăgătoare. Acum nu se mai simțea vinovată nici măcar o clipă dacă mâncau la cină preparate congelate cumpărate din supermarket.

Într-o zi se apucase să vopsească lemnăria din hol, cu fetele drept „ajutor". Se distraseră de minune când ea le dăduse pensule mititele, niște vopsea și o suprafață de vopsit, deși oprise experimentul la jumătate, căci se vădi că, de regulă, copiii mici excelează în a întinde vopseaua mai mult pe jos decât pe lemnărie.

Mel compară ziua aceea cu zilele de bricolaj din epoca Lorimar, când ea și cu Adrian bombăneau morocănoși, nevoiți să irosească ore prețioase la sfârșit de săptămână cu o activitate plictisitoare precum vopsitul. Nervii tuturor erau întinși și seara nimeni nu mai scotea o vorbă. Lemnăria rămăsese deocamdată doar pe jumătate vopsită, dar nu-și făcea griji. Avea timp suficient s-o termine.

Puse târguielile la locul lor și ieși în grădină.

— Salut, Sarah, Carrie! Bună, mamă! Ce faceţi? le salută ea, oferindu-le câte o sărutare.

În seara aceea, la şapte şi jumătate, când sosi de la serviciu, Adrian aruncă o privire intrigată spre sufrageria dichisită cu faţa de masă albă, rogojini pentru tacâmuri şi şervetele de pânză cele bune.

— Şervete de pânză? întrebă el. Cu ce ocazie? Nu, lasă-mă să ghicesc. Îţi faci o operaţie ca să devii bărbat, dar vrei să mi-o spui cu stil?

— Călduţ, dar nu capeţi trabuc, Sherlock.

— Ai plănuit cu lăptarul să fugiţi în lume împreună şi ţi-a fost greu să-mi scrii scrisoarea de adio, aşa că mă părăseşti în timp ce mâncăm chiftele?

— Cum ai ghicit?! făcu Mel, păstrându-şi o mină serioasă. Atâta doar că e vorba de poştaş, nu de lăptar. Poţi sta lungit pe sacii cu corespondenţă, în spatele dubei şi e chiar confortabil, numai că mă aleg mereu cu hainele pătate de cerneala albastră a scrisorilor recomandate.

— Ce uşurare! N-aş fi suportat dacă era lăptarul.

Adrian îşi lăsă jos servieta, îşi desfăcu cravata şi se aşeză la masă. Mel îi puse în faţă pâinea făcută în casă, cu suc de roşii şi chimen.

— Fetele dorm. Au avut o zi de pomină. Dimineaţă ne-am dus în parc, iar după-amiază, mama le-a dus la petrecerea de ziua Tabithei, care, pe cât se pare, a fost o nebunie întreagă, cu pictură pe faţă – făcută de un profesionist! – şi un clovn.

Adrian părea surprins.

— La petrecerea unei puştoaice?

— Cling, cling! făcu Mel. A fost chiar şi un tort în formă de prinţesă, iar mama şi cu mine am petrecut o veşnicie explicându-i lui Sarah că nu toţi copiii primesc tort în formă de prinţesă şi pictor de feţe, clovn şi o căsuţă de păpuşi când împlinesc cinci ani.

— Ce-o să primească Tabitha când face douăzeci şi unu?

— Nu m-ar mira dacă ar fi toată echipa de fotbal AC Milan şi un Porsche. Revenind, cina va fi servită imediat.

— Şi ai să-mi spui, când îţi vine bine, ce-i cu toate astea? întrebă el făcând semn spre flori şi masa minunat aranjată.

Mel se aplecă şi-l sărută, un sărut prelung.

— Când îmi vine bine, încuviinţă ea.

— Dacă o ţii mult aşa, s-ar putea să pun piciorul în prag şi să refuz să te împart cu poştaşul, zise Adrian trăgând-o aproape de el şi cuprinzându-i mijlocul cu amândouă mâinile. Am putea să sărim peste felul întâi, să mergem sus şi să mâncăm desertul, adăugă el plin de speranţă, lăsându-şi o mână să coboare pe rotunjimea feselor ei.

— Imposibil, după ce am petrecut toată seara gătind, replică Mel cu fermitate, sărutându-l încă o dată. Friptură de miel la foc mic, reţeta Nigella Lawson, precedat de salată marocană.

— Retractez, zise Adrian desfăcându-şi şervetul. Hai să mâncăm întâi şi să luăm desertul mai târziu. Mielul *à la Nigella* nu trebuie irosit.

Mai târziu, amândoi cu porţia de miel aproape terminată şi cu stomacul atât de plin, încât ideea de tăvăleală în pat ca desert trebuia neapărat să mai aştepte, o întrebă:

— Care-i treaba?

— Mi-ar plăcea să mă întorc la serviciu, spuse Mel.

— Mă gândeam eu.

— Serios?!

Dar surprinderea ei dură numai o clipă. Adrian o cunoştea extrem de bine, căci erau împreună de atâţia ani.

— Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de altceva, atâta tot, zise el. Nu că toate astea – arătă cu un gest camera, cu jucăriile fetelor puse îngrijit în coşuri albe de răchită – n-ar fi de ajuns pentru tine. Dar ai lucrat toată viaţa. Trebuie să fie greu

să renunți la asta. La glorie și la amuzament, adăugă el intuitiv.

— Dar de astă dată vreau s-o fac altfel, spuse ea.

— Cum altfel?

— Altfel, adică cu jumătate de normă. Așa ar merge.

— Ce-ai vrea să faci?

— Nu știu, poate ceva similar cu ce-am făcut înainte. Poate să lucrez în supermarket. Vreau pur și simplu să reîncep să lucrez câteva ore pe săptămână, fiindcă-mi place. Munca face momentele de distracție să fie și mai plăcute și mi-ar da un sentiment plăcut să-mi câștig iarăși banii.

— Banii sunt ai noștri, protestă Adrian. Nu mă aștept să-mi dai socoteală pentru fiecare bănuț cheltuit.

— Da, dar e altfel când nu câștig nimic, încercă să-i explice Mel. Nu că m-ai face să mă simt mai puțin adultă pentru că tu aduci banii în casă; eu simt asta. De unde ai știut că voi vrea să reîncep serviciul? întrebă ea pe neașteptate. Ai crezut că nu sunt fericită? Pentru că sunt. Zău că da!

— Nu uita că te cunosc, spuse Adrian. Știu că vrei să stai cu copiii, dar știu și că-ți place provocarea muncii.

— Copiii sunt o provocare a naibii de mare, nu te gândi cumva că nu! contracară Mel.

— Nu asta voiam să spun. Îți place provocarea de a face altceva în fiecare zi.

— Dar e greu să ai și asta, și copii, oftă Mel. Înainte a fost greu. Credeam că pot fi super-femeie. Credeam că pot face aceeași meserie ca înainte de a se naște fetele, și știi ceva? N-am putut. Nu pentru că aș fi fost mai puțin deșteaptă, dedicată sau ambițioasă, ci pentru că eram împărțită între lucruri diferite. Apariția copiilor te schimbă.

— Și-mi place mult cum te-a schimbat, spuse Adrian cu blândețe.

— Chiar?

Mel se simți copleșită de cât de mult îl iubea. Era sufletul ei pereche, o înțelegea și voia tot ce era mai bun pentru ea. Se gândi la Caroline și la felul în care ea și Graham încercau să își repare relația și se întrebă dacă prietena ei va simți vreodată că Graham îi e sufletul-pereche.

— Vreau să pot avea grijă de copiii noștri, să le fiu alături, să nu lipsesc de la vizitele la doctor și să nu fiu nevoită să plec în grabă dimineața când ele sunt bolnave. Dacă trebuie să-i scoatem lui Carrie amigdalele, nu vreau să stea altcineva cu ea în spital – vreau să stau eu. Unde găsești un serviciu cu un șef care să înțeleagă faptul că ești în primul rând mamă? încheie ea oftând.

— Îți deschizi propria afacere?

Ochii lui Mel scânteiară.

— Ești a patra persoană care-mi spune asta! S-ar putea să fie ceva de capul ideii ăsteia.

— A patra? Așadar, aflu ultimul, o tachină Adrian. Cui ai mai spus? Poștașului?

Mel se sprijini de speteaza scaunului și-și puse picioarele goale în poala soțului ei. El îi mângâie cu blândețe degetele și apoi începu să-i maseze tălpile.

— Dacă continui cu asta, am să-ți spun, oftă ea.

— Am putea să ne retragem devreme astă-seară și să facem ordine dimineață, propuse Adrian.

Mel își trase picioarele din poala lui, sări de pe scaun și-l luă de mână.

— Hai să trăim periculos!

Apoi dădu cu ochii de friptura de miel rămasă pe masă. Era destul de multă și bucata de carne fusese scumpă.

— De fapt, lasă-mă doar să învelesc carnea în folie de aluminiu, zise ea dând drumul mâinii lui. A rămas o grămadă și...

Adrian izbucni în râs.

— Ce-i? întrebă ea, tot râzând. Îți place carnea de miel și aș putea să-ți fac un sandvici cu friptură rece pentru mâine, la serviciu.

— Râd de tine, doamnă Beeton[1]! replică el și începu s-o ajute la strâns. Ai dreptate. Nu irosești, nu suferi lipsuri.

— Nu ne putem permite să aruncăm banii pe fereastră, spuse Mel cu seriozitate, adunând repede farfuriile și platourile. Până când îmi găsesc un serviciu cu jumătate de normă, trebuie să facem economie.

— Și dacă ți-aș spune că mi s-a mărit salariul? întrebă Adrian pe un ton jucăuș.

Mel se opri instantaneu din lucru.

— Poftim?!

— Am fost promovat. Asta era vestea mea cea mare și voiam s-o păstrez pentru mai târziu, să ți-o spun după ce-mi făceam poftele cu tine, o tachină el. Amândoi am sperat că obținerea diplomei de masterat va avea un efect la serviciu, și așa s-a și întâmplat. Am urcat pe treapta următoare de salarizare și acum fac parte din echipa de manageri seniori. Azi am fost anunțat.

Mel se aruncă în brațele lui.

— Adrian! Sunt atât de mândră de tine!

— N-aș fi reușit fără sprijinul tău, murmură el cu obrazul îngropat în părul ei.

— Ba ai fi reușit.

— Nu, insistă el, ținând-o foarte strâns. N-aș fi putut. Facem o echipă excelentă.

O sărută și Mel simți un val de emoții care făcu ideea de a strânge masa să dispară, devenind absolut lipsită de însemnătate.

— Ai dreptate, zise ea ferm luând friptura. Asta merge în frigider, iar restul poate aștepta până mâine. Avem lucruri mai importante de făcut!

---

1. Isabella Mary Beeton (1836-1865), autoarea principală a cărții *Ghidul doamnei Beeton de gestionare a gospodăriei* și cea mai renumită autoare britanică de cărți de bucate.

Capitolul douăzeci

Daisy se uită în jur la sufrageria spațioasă a vechiului ei apartament, acum goală, cu excepția numeroaselor cutii de împachetat și a tonei de praf. Oricât de multă silință ți-ai da la curățenie, sub mobile și-n colțuri se adună mereu praf, își zise ea. Plecarea o întrista. Aceea fusese casa ei vreme de șase ani. Era ca un jurnal viu, parte integrantă din viața ei. Va uita oare anii aceia după ce ieșea pentru ultima oară pe ușă? Va fi ca pierderea unui jurnal, pentru că tot ce exista în apartamentul acela însemna ceva? O pată de cafea pe covorul din dormitor, apărută când își cumpăraseră o cafetieră nouă și ea îi dusese o ceașcă lui Alex, și lichidul fierbinte fusese cât pe ce să-l opărească, așa că el scăpase ceașca din mână. Secțiunea specială pentru pantofi din dulapul ei construit în perete, pe care o făcuse la comandă și de care râsese Alex, spunând că nu exista femeie mai înnebunită după pantofi decât ea. Căsuța avea doar nișe mici pentru haine, nici pomeneală de adorabilele suporturi făcute special pentru pantofii ei cu tocuri înalte, dar avea timp destul să construiască tot felul de dulapuri. O cumpărase la un preț bun, așa că-i vor mai rămâne bani din jumătatea care-i revenea din vânzarea apartamentului.

— Scările alea te omoară, rosti o voce ostenită.

Echipa de mutări se întorsese în apartament. Oamenii tocmai duseseră patul jos, la dubă, și nu putuseră să folosească liftul, fiindcă patul nu încăpea.

— Cred că va trebui să bem un ceai, iubito, spuse șeful echipei.

— N-aveţi decât, răspunse cu voioşie Daisy. Eu mai arunc o privire pe-aici şi apoi plec la casa cea nouă. Pot să vă las aici cu cheile? Agentul imobiliar va veni să le preia la ora patru.

Ieşi din apartament cu capul sus, urcă în maşină şi-şi verifică mesajele de pe telefonul mobil. Avea şapte. Toată lumea ştia că e ziua mutării.

Mary o anunţă că va trece mai târziu pe la noua ei locuinţă, cu o lasagna. „Grăsimi integrale, drăguţă. Doar pentru că tu vrei să ţii regim, nu înseamnă că vreau şi eu."

Daisy hotărâse că trebuie să slăbească şi era hotărâtă să treacă în curând pe la clubul local de dietă. Curând, dar nu chiar imediat.

Claudia o sunase să-i spună că ieşirea din seara următoare rămăsese în picioare, dar că vor porni ceva mai târziu, la opt în loc de şapte şi jumătate, e în regulă pentru ea? „Nimic pretenţios, doar cina la o pizzerie. Andrew promite să nu încerce să-ţi facă lipeala cu nimeni."

Paula sunase să-i ureze noroc. „Trebuie neapărat să treci să ne vezi, pe Emma şi pe mine, zise ea plângăreţ. Nu te-am mai văzut de secole. Emma s-a făcut mare de nu-ţi vine să crezi. Vrea s-o vadă pe mătuşica ei."

Mesajul o făcu pe Daisy să zâmbească. I-ar face mare plăcere s-o revadă pe Emma. În ultima vreme simţea că a trecut un fel de test psihologic. Putea să vadă femei cu cărucioare pe stradă şi reclame pentru scutece la televizor, fără să-i vină să plângă în hohote. Nu că ar fi tânjit mai puţin după un copil; atâta doar că putea să lase ideea undeva, la păstrare, pentru moment. Nimeni nu spunea că ea nu va avea niciodată copii. Posibilitatea continua să existe, aşteptând-o în viitor. Cum nu făcuse nici o analiză, nu ştia dacă faptul că nu rămăsese însărcinată până atunci era un simplu accident sau un lucru care necesita demersuri speciale, dar, în lipsa dovezilor, refuza să creadă că e imposibil.

În primul rând trebuia să plângă după copiii pe care i-ar fi avut cu Alex. În mod bizar, naşterea lui Daragh o ajutase în această privinţă. Ciudat că un prunc adusese clarificarea definitivă a întregii poveşti. Mary, adeptă a clarificărilor definitive, ar aproba acest lucru.

Zsa Zsa, vechea prietenă a lui Daisy, o sunase să-i spună că ieşea de o lună cu un bărbat divin, care avea o mulţime de prieteni extraordinari. „Acum, că eşti fără responsabilităţi şi liberă ca pasărea cerului – apropo, a ieşit ceva din treaba cu KC? – poţi să ni te alături, ieşim în patru, ce vrei tu."

O, în nici un caz! îşi spuse Daisy cutremurându-se. Nu voia să i se aducă aminte de KC şi de zilele îngrozitoare prin care trecuse imediat după ce o părăsise Alex. Nu, mulţumesc foarte frumos, am trecut mai departe! Nu mai era idioata aia lașă, care nu mai făcea altceva decât să pălăvrăgească. Ieşirile cu grupul cel petrecăreţ ar fi readus-o însă în acelaşi punct.

Mesajul lui Leah începea cu cântece de balene. Printre ţipete ascuţite şi sunete gângurite, Leah îi spunea că se gândeşte la ea şi că s-ar bucura s-o vadă cât de curând. „Sper să-ţi placă muzica", zise ea pe tonul acela scăzut ce-o caracteriza. „Mi-a luat o veşnicie s-o găsesc. Cineva nu vrea în ruptul capului să ascultăm balene fericite."

Daisy râse din toată inima. Putea fi sigură că Leah va veni cu ceva complet diferit, care s-o facă să râdă.

Ultimul mesaj era de la maică-sa.

„Bună, Daisy. Voiam să aflu ce mai e nou. După cum ştii, mătuşa ta Imogen şi cu mine am fost plecate, dar acum ne-am întors şi, hm..." Urmă o pauză lungă.

Şi-o imagină pe maică-sa încercând să se decidă ce să mai spună. Ciudat: părea să-şi fi pierdut capacitatea obişnuită de a sporovăi veselă cu robotul telefonic.

„Știu că ai stat aici o vreme. Mi-a spus Brendan. Mulțumesc că ai lăsat totul atât de îngrijit. Eh, asta-i tot. Sper că ești sănătoasă, Denise."

Daisy detesta să fie strigată „Denise" de maică-sa. „De ce nu-i spui?" întrebă o voce mică din mintea ei. Bună idee! Nu-i spusese niciodată că nu-i plăcea numele ei de botez și că prefera să i se spună Daisy, numele pe care i-l dăduse tatăl ei când era mititică și culegea margarete din grădină și încerca să le mănânce.

Ce zisese Leah? „Tu trebuie să le spui celorlalți ce gândești și ce simți, ei n-au de unde să ghicească."

„Neapărat să mă suni", încheie maică-sa. „La revedere."

Pentru prima oară după mulți ani, tonul rece, răspicat al lui Nan Farrell n-o indispuse. Pur și simplu așa vorbea maică-sa. N-avea ce face, așa fusese crescută, să fie o doamnă și să știe modalitatea corectă de a se adresa unui arhiepiscop sau unei contese. Lumea mamei sale funcționa pe baza unor resorturi alcătuite din etichetă și din *felul cum s-au făcut dintotdeauna lucrurile*. Mai degrabă ar fi alergat pe stradă goală-pușcă decât să-i spună ceva foarte personal singurei ei fiice. Daisy știa că maică-sa nu putea altfel, după cum nici ea nu putea să nu fie naivă, încrezătoare și ușor de rănit.

Măi să fie! Încă o clarificare definitivă! își spuse în sinea ei, surprinsă.

O sună pe Mary imediat.

— Poți să aduci lasagna cu grăsime integrală, cu condiția să aduci și plăcintă cu brânză!

Mary râse gutural.

— Să aduc și două sticle de vin?

— Mai bine nu, spuse Daisy cu blândețe. Cred că m-am cufundat în vin mult prea des după plecarea lui Alex. Nu-mi face bine.

Abținerea de la băutură nu era ușoară. Îi intrase în obișnuință și alcoolul tocea plăcut tot ce era

ascuțit și dureros, dar Daisy știa că se aflase pe muchia prăpastiei cu băutura și nu voia să cadă.

— O, bine-ai venit în rândurile noastre! spuse Mary. E foarte ușor să cazi în capcana femeii uitate, care șade acasă cu sticla ei de un litru. Așa că evit să fac greșeala asta, și în schimb mănânc ciocolată și biscuiți digestivi.

— Pare o idee strălucită! replică Daisy. Plus că nu există limită la numărul de biscuiți digestivi pe care-i poți mânca într-o zi.

— Întocmai. Iar șaptesprezece biscuiți digestivi nu te fac niciodată să vrei să-ți suni fostul și să-i spui ce gunoi mizerabil e. Ne vedem pe la șase și te ajut la despachetat.

Mary închise. Daisy era pe punctul de a porni motorul, când își aminti că exista o cutie cu lucruri pe care voia s-o ia cu ea în mașină. Cutia conținea ceainicul, pliculețele de ceai, laptele, toate lucrurile esențiale pentru sosirea în casa cea nouă. Grupul ei de ajutoare – Mary, Cleo și Leah – insistase că refuză să ridice un deget dacă nu li se oferă ceai. Trebui să urce pe scări, fiindcă echipa de mutări deturnase evident liftul încă o dată. Ajungând la ușa apartamentului, o deschise repede, așteptându-se să nu găsească pe nimeni înăuntru. Muncitorii erau adunați cu toții lângă lift, dezbătând care era modalitatea cea mai bună de a duce jos fotoliul preferat al lui Daisy. Dar în apartament era cineva. Un bărbat care stătea în picioare lângă fereastră, ținând strâns la piept o cutie mare și uitându-se spre stradă, așa cum probabil că mai făcuse de multe ori. Era Alex.

— O, m-ai luat prin surprindere! zise ea.

— N-am vrut să te sperii. Credeam că ai plecat. Am așteptat până te-am văzut că urci în mașină, spuse Alex pe un ton precaut.

Ce trist era că bărbatul cu care trăise și pe care-l iubise așteptase ca ea să iasă din clădire și abia

apoi îşi făcuse curaj să intre! S-a zis cu teoria ei că ar fi putut rămâne prieteni.

— Voiam doar să-mi iau restul lucrurilor. Avocatul spunea că le-ai împachetat deja în cutii şi că sunt pregătite şi intenţionam să le iau mai târziu, dar...

— E în regulă, Alex. Ai dreptul să-ţi iei lucrurile.

Îl văzu că se relaxează vizibil.

— Ce credeai c-am să fac? întrebă Daisy cuprinsă de un val de iritare, lucru rar la ea. Credeai că am să strig „Criminalul!" cât mă ţine gura şi-am să sar cu un cuţit de măcelărie?!

Alex păru atât de surprins de această răbufnire de umor, încât ea izbucni în râs.

— Scuză-mă, nu m-am putut abţine.

Lui încă nu-i trecuse şocul.

— E o glumă, Alex! Mai ţii minte ce-s alea glumele?

— Da, scuză-mă, sigur că da. Atâta doar că situaţia asta e puţin cam dificilă.

— Cred că e probabil mai dificilă pentru mine decât pentru tine, preciză Daisy cu arţag.

— Ştiu, ştiu. Îmi pare rău, Daisy, îmi pare nespus de rău! N-am vrut să se termine aşa, te rog să mă crezi! Dacă aş putea da timpul înapoi, aş face-o, dar nu pot.

Cu o lună în urmă ar fi fost în stare să omoare ca să-l audă rostind aceleaşi cuvinte, dar acum, în chip straniu, n-o mişcau deloc. Alex regreta, şi asta era bine. Însemna că relaţia lor chiar contase pentru el, că-i păsa suficient de mult încât să regrete că a făcut-o să sufere. Şi totuşi, scuzele unui om care fusese atât de crud cu ea aveau ceva gol.

Daisy n-avea să uite niciodată vorbele pe care i le spusese el: că ea nu era *aleasa*, că-şi aşteptase momentul prielnic de când terminaseră facultatea, aşteptase să apară femeia potrivită.

Dintr-odată, simţi dorinţa de a fi crudă cu el. Alex habar n-avea cât de jos se scufundase ea după ce o părăsise şi simţea nevoia să-l vadă suferind

pentru asta. Cuvintele îi goneau prin minte. Poate că-l va întreba dacă tot o mai consideră o scorpie afurisită care-i va distruge relaţia cu Louise povestindu-i acesteia cum făcuseră sex chiar pe podeaua acelui apartament.

Dar apoi i se făcu ruşine de propriile porniri. Alex o rănise cumplit de tare, n-avea să înţeleagă niciodată cât de tare, dar dacă-l făcea cu ou şi cu oţet, asta n-avea să-i domolească suferinţa.

Măcar acum avea amintirile vieţii lor împreună. Putea fi mândră de felul cum se purtase cu el.

— Ai dreptate, spuse ea calm. Nu poţi da timpul înapoi. Aş vrea doar să fi fost cinstit cu mine de la început. M-ai lăsat să cred că am putea avea un copil, când de fapt tu doreai să mă părăseşti. A fost un lucru oribil, Alex!

El se sprijini de fereastră, tot cu cutia strânsă la piept.

— Ştiu. Îmi pare rău! N-am avut curaj să-ţi spun şi erai atât de entuziasmată...

— Nu da vina pe mine pentru că n-ai fost cinstit cu mine, i-o reteză Daisy, luptându-se din toate puterile să-şi păstreze calmul. Asumă-ţi responsabilitatea pentru faptele tale! M-ai minţit şi cu cât ai prelungit minciuna mai mult, cu atât a fost mai greu pentru mine.

— M-am temut, replică el privind în pământ. Nu ştiam cum să-ţi spun.

— Înseamnă că amândoi am învăţat ceva, zise ea simţind dintr-odată un val de putere. Spune adevărul, chiar şi atunci când doare!

— Te-ai schimbat, remarcă el.

— N-am avut încotro. Viaţa mea s-a schimbat. Toate lucrurile în care credeam au dispărut, asta cere o adaptare de proporţii!

Câteva clipe se lăsă tăcerea, întreruptă doar de conversaţia muncitorilor pe holul clădirii.

— Ce face Daragh? întrebă ea.

O mare surprindere se aşternu pe faţa lui Alex. Surprindere şi o admiraţie şovăitoare. Daisy îşi îndreptă şi mai mult statura.

— Şi Louise?

— Fac amândoi foarte bine, bâlbâi el. Eşti... eşti aşa de înţelegătoare, Daisy!

Ea se gândi la colecţia de sticle de vin, la dorinţa de a se autodistruge din cauza suferinţei imense pe care o simţea, la lacrimile pe care le vărsase.

— Vreau să pot dormi liniştită noaptea, Alex. Dacă-mi doresc să ţi se întâmple tot felul de dezastre, n-am să pot. De dragul liniştii mele sufleteşti, trebuie să încerc să te iert.

— Mama încă nu m-a iertat, zise el.

— Cum, nici măcar acum, că i-ai dăruit un nepot?

Propriile cuvinte o durură, fiindcă voise să fie ea cea care să-i dăruiască mamei lui Alex un nepot; visase deseori la asta.

— Mi-a trimis o scrisoare foarte frumoasă, îşi aminti ea. Îmi spunea cât de mult regretă şi cât de furioasă e pe tine şi că speră că vom rămâne mereu prietene. La sfârşit mi-a dat numărul ei de mobil şi m-a rugat s-o sun. N-am sunat-o, încă nu. O voi face, dar peste câtva timp.

— Poate că m-ar lăsa în pace dacă ai suna-o, zise el redevenind preţ de o clipă Alex cel dinainte, egoistul, care nu se gândea decât la propria persoană.

— Aşadar, dacă o sun pe mama ta şi-i dau asigurări că mă simt bine, n-o să te mai mustre atât de tare din cauza purtării tale?

Alex făcu o grimasă.

— Bine, bine. N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare nespus de rău, Daisy!

Ea îşi dădu seama că a sosit timpul să plece. Era rândul lui Alex să fie lăsat în urmă. Ridică de jos cutia, cu cele necesare ceaiului.

— Rămas-bun, Alex. Nu cred că ne vom revedea. Ai grijă de tine.

— Şi tu...

Dădu să se apropie de ea, dar se opri.

— Eşti uimitoare, Daisy! Cu adevărat uimitoare.

— Presupun că da, spuse ea zâmbind şi plecă.

Merse cu pas vioi până la maşină, dar odată ajunsă înăuntru, în siguranţă, simţi că i se înmoaie brusc picioarele. O făcuse: îi spusese lui Alex ce avea pe inimă. Nu-şi pierduse cumpătul, fiindcă nu mai voia să irosească trăiri sufleteşti cu Alex Kenny. El făcea parte din trecut, din vechea ei viaţă, iar ea începea o viaţă nouă.

Nan Farrell a fost surprinsă când Daisy i-a apărut la uşă a doua zi, dis-de-dimineaţă.

— Denise! exclamă ea. Ce mă bucur să te văd, adăugă mânată de puterea obişnuinţei atât de vechi a bunelor maniere.

— M-am gândit să mă abat pe la tine, mamă, spuse Daisy, hotărâtă să nu se mai lase deconcertată de faptul că maică-sa îi spunea pe numele adevărat – puteau să discute despre asta mai târziu.

— Să te abaţi pe la mine? Cum vine asta, să te abaţi pe la mine tocmai din Carrickwell? Nu pricep!

— Am să-ţi dau o veste, mamă, zise ea fără a-şi pierde hotărârea de a-şi menţine tonul vesel. M-am mutat. De fapt, locuiesc la câteva case distanţă.

Simţi o oarecare uşurare văzând că maică-sa nu pare prea îngrozită de veste.

— E minunat, draga mea, spuse Nan. Aici e atât de frumos! Oamenii sunt foarte primitori.

Daisy nu-şi arătă surprinderea. N-ar fi crezut că maică-sa e genul de om căruia îi pasă dacă vecinii sunt primitori sau nu, dar, pe de altă parte, poate că nu-şi cunoştea mama chiar atât de bine. Şi cu siguranţă, maică-sa n-o cunoştea pe ea.

— Unde anume v-aţi mutat, tu şi Alexander?

— Ăsta-i celălalt lucru pe care vreau să ţi-l spun. Alex şi cu mine nu mai suntem împreună.

Ciudat: își anunța mama abia acum, după luni întregi de la despărțire. Alte femei și-ar fi informat mama neîntârziat, formându-i numărul de telefon înainte să le scape prima lacrimă.

— Ne-am despărțit, sublinie Daisy.

— O, Doamne! făcu maică-sa, apoi tăcu, așteptând detalii.

Daisy încercă să nu se crispeze.

— Alex s-a implicat într-o relație cu altă femeie, care a rămas însărcinată. Acum e tată.

Rosti cuvintele cât de vesel putu, dar oricât de multe progrese ar fi făcut la capitolul dezvoltare personală, tot îi venea greu să dea aceste veşti.

— Îmi pare rău să aud asta, Daisy. Foarte rău.

După voce, s-ar fi zis că mama ei era sinceră. Faptul că-i spusese „Daisy" în loc de „Denise" era categoric o ramură de măslin.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Nan Farrell.

— Acum câteva luni.

Preț de o fracțiune de secundă, Daisy cochetă cu ideea de a nu-i spune maică-sii tot ce se întâmplase, dar apoi se răzgândi. Va fi întru totul sinceră și va încerca să ofere relației lor o temelie mai solidă. Dacă pe maică-sa n-o interesa acest lucru și se va purta ca de obicei, rece și detașat, va putea cel puțin să se mângâie cu gândul că încercase.

— Pe atunci încercam să concepem un copil. Credeam că și Alex vrea același lucru. Asta a adăugat cu siguranță o presiune în plus asupra relației, dar n-a fost singurul motiv.

Trebuia să recunoască asta, chiar și în sinea ei.

— Speram că vom face un tratament ca să rămân însărcinată, dar el s-a îndrăgostit de asistenta lui de la serviciu și ea a rămas însărcinată. Asta-i tot – ce să mai spun?

— Mi-ar plăcea să-i zic vreo două individului ăstuia!

Daisy simți o împunsătură de surprindere. Maică-sa, furioasă pentru ceva ce i se întâmplase ei?

— Cum îndrăznește?! Să-ți târască numele în noroi în felul ăsta, e revoltător! Dacă trăia bunicul tău, Alexander Kenny n-ar fi încercat așa o șmecherie.

Bunicul lui Daisy fusese moșier în acel ținut și un om foarte puternic. Fără îndoială că l-ar fi determinat pe Alex să se însoare cu ea, prin simpla forță a personalității sale. Dar la ce ar fi ajutat? Ea și Alex ar fi sfârșit prin a fi căsătoriți fără să se iubească, în loc să trăiască doar împreună fără să se iubească.

— Mulțumesc, îi spuse maică-sii.

Nan Farrell păru ușor surprinsă.

— Doamne sfinte, pentru ce?

— O, doar pentru că ai spus asta, pentru că m-ai susținut.

— Ce altceva te-ai aștepta să fac? întrebă Nan. Biata Imogen se va amărî atât de tare! continuă ea. Abia ce a depășit experiența operației, iar acum, asta!

— Mătușa Imogen n-o să pățească nimic, zise Daisy liniștitor. Dacă n-a răpus-o divorțul lui Lillian, n-o va răpune nimic.

Marea dramă a familiei, cu câțiva ani în urmă, fusese destrămarea căsniciei lui Lillian, fata mătușii Imogen.

— Sunt sigură că ai dreptate, replică Nan. Atâta doar că lucrurile se schimbă. În familie n-au mai existat divorțuri și alte lucruri asemănătoare.

Daisy tocmai își dăduse seama că era mai ușor să stea de vorbă cu maică-sa și să încerce s-o scoată cu blândețe din temerile ei. Înțelese că tocmai aici procedase greșit până atunci. Fusese prea dornică de aprobarea maică-sii, prea dornică de aprobarea oricui. Dacă mama ei îi spunea o vorbă aspră, Daisy se descuraja complet.

— Dacă vrei, o sun eu pe Imogen și-i spun.

Nan se lumină la față.

— Poate ar fi mai bine să treci pe la ea. I-ar plăcea foarte mult să te vadă, acum că s-a pus pe picioare. Cred că se simte singură. Am putea merge

împreună – ar fi plăcut. Deunăzi vorbeam cu Imogen că trebuie să rămânem unite. Nici ea, nici eu nu întinerim şi am mai rămas doar noi din familie.

— Tu mă ai pe mine, zise Daisy.

— Ei, sigur că te am pe tine, replică sec maică-sa. Mă refeream la familia în care am crescut, oamenii care-şi aduc aminte de vremurile vechi şi de felul cum erau pe atunci lucrurile. Tu nu-ţi aduci aminte, Daisy. Când te-ai născut, totul era altfel. Vremurile s-au schimbat.

Maică-sa părea atât de amărâtă, că Daisy simţi brusc un val de iubire pentru ea – iubire şi milă. Nan încerca să trăiască în trecut, bizuindu-se pe strălucirea trecutului ca să treacă mai uşor prin viaţă. Rosti cu voce tare:

— Biata mama!

Şi făcu încă un gest pe care-l făcuse de foarte puţine ori: întinse braţele şi-şi îmbrăţişă mama.

Nan nu se lăsă moale în braţele ei, dar nici nu era genul de persoană care să reacţioneze aşa. Daisy avu certitudinea că, în schimb, şi-a îndreptat uşor spatele.

— Fruntea sus! zise cu vioiciune Nan, retrăgându-se. Nu lăsa pe nimeni să te vadă plângând, ăsta-i motoul familiei.

— Cred că avem nevoie de un nou moto al familiei, murmură Daisy ca pentru sine.

Daisy şedea pe ultimul rând de scaune din încăpere şi se uita la celelalte femei care ţineau dietă, venite la întrunirea de miercuri seara a filialei din Carrickwell a asociaţiei „Născut pentru supleţe".

Componenţa grupului era extrem de variată: unele femei strălucind de mândria noii lor siluete zvelte, altele cu chipul umbrit de nefericire din cauza proporţiilor masive. Cele care trecuseră prin încercarea oribilă a cântăririi pălăvrăgeau între ele, schimbând comentarii despre slăbitul cu un kilogram, slăbitul cu doar o sută de grame, cât de curând va

fi nunta, ce bucurie mare e când ajungi iar la măsura 42 la haine şi că ar fi în stare să facă *moarte de om pentru un pic de unt adevărat.*

Daisy nu mai încăpea în haine măsura 44. Ce ruşine! Încercase totul: golitul bucătăriei de bunătăţile care îngraşă; promisiunea solemnă „Nu-mi cumpăr nici un strop de ciocolată" când trecea pe lângă magazinul de presă; cumpăratul a tone întregi de salată şi sos de salată sărac în grăsimi, care avea un gust vag de polistiren cu zahăr. Nimic nu dădea rezultate. Şi acesta era motivul pentru care se afla acolo, etalându-şi ruşinea împreună cu încă vreo patruzeci de femei şi doi bărbaţi.

Broşura asociaţiei NPS pe care o luase din magazinul de alimente sănătoase (preparatul acela lichid din plante pentru detoxifiere şi slăbit se dovedise, în cele din urmă, complet inutil) dădea asigurări că programul poate ajuta pe oricine să slăbească. „Nu trebuie decât să-ţi doreşti să fii suplu", se angaja asociaţia.

Ei bine, ea una îşi dorea fără îndoială. Dacă a-ţi dori un lucru e suficient ca să-l faci să devină realitate, Daisy se simţea deja mai slabă. Pe de altă parte însă, îşi dorise ca Alex să se întoarcă, iar el nu se întorsese, aşa că, evident, nu ajunge să-ţi doreşti.

Femeia care conducea filiala din Carrickwell a asociaţiei „Născut pentru suplețe" îi părea oarecum cunoscută. Era tunsă scurt, dar în mintea lui Daisy apăru brusc imaginea aceluiaşi păr, lung, dat pe spate cu o scuturare plină de încredere a capului. Orele de balet. Fuseseră la balet împreună.

Anii în care ţopăise în studioul doamnei De Fressange în pantofi de balet erau nişte ani pe care Daisy nădăjduise să-i uite. Se simţise totdeauna prea dolofană şi prea timidă ca să lunece graţios ca o gazelă, iar în spectacolele organizate de studio de Crăciun primea de fiecare dată rolul de lebădă doi, pe ultimul şir al corpului de balet. Dar maică-sa

insistase. „Baletul e foarte bun pentru ţinuta corporală, Denise."

Instinctiv, Daisy îşi îndreptă spinarea. Yvette fusese una dintre stelele studioului de balet şi nu părea să se fi schimbat. Tot zveltă, cu o ţinută minunată şi probabil în stare să facă două *grands jetés* fără să semene cu un pui de elefant pe gheaţă. Daisy nu se îndoia că la un moment dat de-a lungul anilor, Yvette fusese grasă – altfel n-ar fi condus un curs de slăbit –, dar pe corpul ei nu se vedea pic de grăsime. De ce nu li se cerea instructorilor de curs să poarte fotografii cu „înainte" şi „după"?

Umilă, Daisy îşi ocupă locul în şirul din faţa lui Yvette, unde avea loc tortura cântăritului, şi speră că aceasta nu-şi va mai aduce aminte de ea.

— Daisy! Cât mă bucur să te văd! Şi arăţi splendid. Eh, câteva kilograme de care te-ai putea lipsi, dar nu contează. Scăpăm de ele curând şi te transformăm într-o femeie nouă.

Yvette avea o îmbrăţişare puternică pentru o persoană slabă şi entuziasmul ei o luă pe Daisy prin surprindere.

— Bună, Yvette, murmură ea, profund stânjenită.

— Zău că mă bucur să te văd, continuă Yvette cântărind-o repede pe Daisy şi notând greutatea. Acum, înălţimea, comandă ea. Ca să-ţi putem stabili greutatea-ţintă.

Evident, sporovăiala nepăsătoare menită să te facă să treci prin cumplitele statistici era secretul succesului înregistrat de Yvette cu cursul ei. Într-o clipită, Daisy se trezi că ţine în mână o hârtie pe care era scrisă ruşinoasa-i greutate, împreună cu cea la care spera să ajungă. Între cele două cifre era o diferenţă de şaisprezece kilograme, şi chiar şi fără ele tot n-ar fi fost la fel de slabă ca în ultimii câţiva ani.

O femeie care tocmai fusese cântărită se aşeză lângă Daisy şi-i zâmbi.

— Bună, o salută Daisy, spunându-şi apoi numele.

— Eu sunt Cyn, zise femeia.

Era imensă. Nu doar grasă, ci în zona periculoasă a obezității. Daisy mulțumi fierbinte stelelor norocoase că nu era cât ea. Și totuși, Cyn avea o față adorabilă și ochi mari ce scânteiau de vitalitate. Și avea un surâs foarte dulce, deși ca să-l vezi ar fi trebuit să treci peste grăsime. Daisy își dădu seama că, dacă ar fi întâlnit-o pe Cyn pe stradă, ar fi remarcat doar statura foarte corpolentă, nu și faptul că dedesubtul acesteia se afla o persoană fermecătoare. Exact așa se uitau la ea oamenii cu ani în urmă.

Dintr-odată, lui Daisy i se făcu o rușine cumplită. Făcuse exact ceea ce nu voia să facă oamenii în raport cu ea: judecase după aparențe.

În timp ce Yvette vorbea despre alimente bune, alimente rele și alimente atât de diabolice și de pline de calorii, încât ar fi trebuit să se vândă ambalate în hârtie cu tigva și oasele imprimate pe ea, Cyn și Daisy legară o conversație.

— Am venit aici ca să slăbesc o dată pentru totdeauna, spuse Cyn, care avea douăzeci și cinci de ani și-și dorea din toată inima să devină asistentă medicală, dar nu putea, din pricina corpolenței. Mai încerc o ultimă dată și, dacă nu merge, înseamnă că a venit vremea să îmi micșorez stomacul. Din adolescență sunt atât de grasă. În familia mea toți sunt voinici, dar nu-i deranjează. Tu de ce ai venit?

— Din același motiv.

— De ce?

Daisy ezită. Nu putea spune „Pentru că sunt grasă", fiindcă în comparație cu Cyn nu era, nu avea nevoie să se afle acolo. Adevărul o izbi brusc, cu claritate.

— Am mai multe kilograme decât mi-ar plăcea, spuse ea jalnic.

— Ești o silfidă, râse Cyn. N-ai nevoie de programul ăsta.

Cyn era înscrisă de două săptămâni și slăbise trei kilograme și jumătate.

— Mi-a fost atât de greu! şopti ea. Am tânjit după pâine albă şi brânză de vaci normală. Am tânjit! Aş fi fost în stare să omor pentru ele, dar ştiam că dacă încep, nu mă mai opresc.

— Ciocolată, şopti Daisy la rândul ei.

— O, nici nu-mi spune!

Sporovăiră pe toată durata întrunirii, apoi Daisy o întrebă pe Cyn dacă ar vrea să bea o cafea la Mo's Diner. Aceasta şovăi şi spuse cu acelaşi aer timid ca la început:

— Nu prea ies seara.

— Doar o cafea, neagră, fără zahăr, insistă Daisy.

Şi dacă va îndrăzni cineva să facă un singur comentariu despre dimensiunile ei, îl ucid, adăugă ea în gând.

Se regăsea în Cyn: o femeie care se ascunde de ceea ce este cu adevărat. Cyn avea nevoie să slăbească, dar avea nevoie de multe alte lucruri în plus. Daisy petrecuse ani întregi spunându-şi că, dacă ar fi slabă, viaţa ei ar fi mai bună. Şi nu fusese aşa. Slăbise, dar nevroza devenise mai dolofană şi mai sănătoasă ca oricând.

Ocupară separeul din fund de la Mo's Diner. Cyn trebui să se aşeze pieziş, căci nu-i încăpea burta sub masă.

— E minunat în oraş! spuse ea privind în jur, cu ochii strălucind.

— Nu cred că am să mai merg la întruniri, începu Daisy. Am petrecut ani buni îngrijorată până la panică în legătură cu greutatea mea şi crezând că dacă aş fi slabă, totul ar fi mai bine, şi nu e deloc aşa. Acum îmi pare atât de evident! zise ea râzând.

Fusese slabă ani la rând, şi totuşi Alex o părăsise. Importantă era starea ei de spirit, nu cât cântărea. Acum ştie că programul de dietă fusese o greşeală. Şi înţelegerea acestui fapt îi dădea o senzaţie minunată, de parcă i s-ar fi topit în chip miraculos mai multe kilograme de pe corp. Împăcarea sufletească e sprijinul ideal în dietă, îşi zise ea fericită.

— Şi eu cu cine vorbesc, dacă tu nu mai vii? întrebă Cyn neliniştită.

— N-am spus că nu vom fi prietene, o linişti ea.

— Sincer?

— Sincer. Şi cred că ar trebui să faci cunoştinţă cu cineva, adăugă Daisy. Cu Leah Meyer, proprietara centrului spa Cloud's Hill.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Cyn adunându-şi jerseul pe lângă corp, ca pentru a se ascunde şi mai tare. Nu merg la spa, la sală şi-n alte locuri de felul ăsta.

Daisy îi luă mâna într-a ei. Cyn avea mâini mici, cu degete delicate care se agăţară de ale ei.

— Cloud's Hill n-are nimic în comun cu mersul la sală şi cu dieta, spuse ea cu blândeţe. E...

Se opri, căutând cuvântul potrivit.

— E un pic magic. Dacă-ţi spun că pe mine m-a ajutat, accepţi să vii să vezi?

Cyn o privi în ochi şi încuviinţă.

— Nu va râde nimeni de mine? întrebă ea.

— Nu. Te vor iubi toţi.

— Dar ce-am să fac acolo?

Daisy se gândi la ce făcuse Cloud's Hill pentru ea. Acum se simţea alta. Vedea lumea limpede; nu mai era adolescenta înspăimântată, anxioasă, care priveşte din spatele barierei înalte a propriilor nesiguranţe. Leah îi adusese aminte că, de-a lungul anilor, a trebuit să supravieţuiască multor lucruri. Era o supravieţuitoare şi avea un viitor. Cum să-i explice lui Cyn toate astea?

— Vei cunoaşte oameni care te vor face să-ţi vezi viaţa altfel. Nu vei mai fi speriată, vei învăţa să-ţi placă de tine însăţi.

Expresia de pe faţa lui Cyn arăta că, sincer, nu credea o iotă.

— Vei vedea că aşa va fi. Aşa a fost cu mine, spuse Daisy veselă. Acum câteva luni, n-aş fi crezut că e cu putinţă. Dar e. Îţi jur.

Capitolul douăzeci și unu

Valiza lui Cleo era făcută, Leah urma s-o ducă la gară a doua zi dimineață și trebuia să ajungă la aeroport la zece cel târziu, pentru cursa spre Franța. Mama ei spunea că amândoi abia așteaptă s-o vadă.

— Și ai nevoie să-ți tragi puțin sufletul, iubito, adăugă Sheila Malin cu grijă maternă. Din câte aud, ai făcut mult prea multe.

— Abia aștept, mamă! Mi-e dor de voi amândoi.

Trish spuse că o plecare de câteva zile sună minunat și mormăi ceva cum că i-ar plăcea o ieșire la sfârșit de săptămână și că acum, după ce planurile celelalte se duseseră de râpă, n-avea nimic planificat.

— Care „celelalte planuri"? întrebă Cleo.

— Carol mi-a spus odată că pleacă împreună cu niște prieteni în Tunisia în septembrie, dar acum câteva zile, când am întrebat-o, a zis că s-a răzgândit. Nu poți pune deloc bază pe ea.

Cleo, care-și amintea de seara când o cunoscuse pe Carol și trebuise să suporte flirtul ei cu Tyler, era mândră că se abținuse de la toate remarcile usturătoare pe care le-ar fi putut face.

— Am putea să plecăm undeva la sfârșitul anului, propuse ea.

Apoi se decise să-i spună lui Trish ce o preocupase în ultimele câteva zile:

— Sau am putea să plecăm în străinătate, o lună de vacanță. Mă gândeam la Australia. Știu că ți-ar plăcea, și meritățm amândouă.

— I-auzi! țipă Trish emoționată. I-auzi! Dar cum rămâne cu planurile părinților tăi cu demipensiunea în Franța? Nu-i ajuți?

Părinții lui Cleo discutaseră despre ideea de a deschide o demipensiune în Franța, dar Cleo hotărâse în sinea ei că ar fi fost o intruziune în viața lor de pensionari dacă li s-ar fi alăturat. După ani de zile în care fuseseră la cheremul tuturor, mama și tatăl ei voiau să fie doar ei doi. În plus, și Cleo trebuia să meargă înainte. Se maturizase.

— Ai putea obține concediu de la Cloud's Hill? întrebă Trish. Eu va trebui să cer în genunchi o lună liber, dar am zile de concediu din urmă.

— Pot. Nu sunt câtuși de puțin legată în nici un fel, așa că de ce nu?

Și poate că, dacă nu se afla în apropiere de Willow în luna ce urma, i se va mai vindeca puțin inima. Astfel va putea să facă față situației mai bine când se întorcea și era silită să-și vadă fostul cămin transformat într-un Hotel Roth, amintindu-și totodată la fiecare pas ce-ar fi putut exista între ea și Tyler.

— Fantastic! țipă Trish. Vin să sărbătorim! O lună de vacanță! Ura! Tu sun-o pe Eileen, iar eu cotrobăi după rochia de petrecere. Situația garderobei de pe podea se agravează și nu mai găsesc nimic.

O seară în oraș, cu Trish și Eileen în ajunul plecării în Franța, nu se afla pe lista de lucruri obligatorii de făcut a lui Cleo, dar hotărî că ar putea să-i prindă bine. Nu plănuise decât o seară liniștită în camera ei.

Eileen a fost în culmea încântării când a auzit că Trish venea în oraș ca să petreacă împreună.

— N-am văzut-o de săptămâni întregi! Pariez că știu și ce sărbătorim! Ești o femeie cu succese neașteptate, Cleo Malin!

— Ce tot spui acolo?

— Un metru optzeci și fiecare centimetru masculin? o tachină Eileen. Știi tu.

— Nu știu.

— Tyler Roth e în oraș, zise Eileen exasperată.

— Tyler? L-ai văzut?

— Nu știai? Credeam că a venit să te vadă și că-i vom fi prezentate toate cum se cuvine, minus povestea cu căzutul ca popicele pe stradă, cu o hoardă de beți drept martori.

— Aș vrea eu, îi scăpă lui Cleo fără să vrea.

— Nu te-ai văzut cu el?

— Combinația între ieșirea mea furtunoasă din apartamentul lui și dezvăluirea lui Ron că sunt revoltată la culme din cauză că un grup hotelier alcătuit din lași afurisiți a cumpărat Willow înseamnă că probabil nu sunt persoana lui preferată din lumea întreagă, zise Cleo posomorâtă.

— Dar a plecat să te caute, spuse Eileen simplu.

— Și ar fi putut să mă găsească, dar n-a făcut-o.

Asta era adevărul cel dureros. Tyler îi găsise urma până acasă la Trish și descoperise că numele ei de familie era Malin și că se trăgea din Carrickwell. Așa că n-ar fi fost prea greu s-o găsească în carne și oase. Atâta doar că nu se obosise.

— Atunci ar trebui să-l găsești tu, decretă pe un ton degajat Eileen.

— Eu... dar... bâlbâi Cleo.

Asta nu-i trecuse nici o clipă prin minte, însă oricum nu putea. Bărbații erau cei care alergau după femei și le declarau dragostea. Așa se proceda. Citise destul despre asta în cărți.

— De el depinde, murmură ea.

— De ce?

— Pentru că așa e!

— Pentru că așa e în toate cărțile alea stupide pe care le citești, în care individul sare pe bidiviul lui cel alb și o găsește pe fecioară, care-i leșină la picioare! se răsti Eileen în culmea furiei. Dă-mi, Doamne, putere! Cleo, ești o femeie independentă, cu de două ori mai multă minte, energie și ambiție

decât orice bărbat! De ce te înmoi ca o fetişcană şi te porţi ca o eroină dintr-un roman stupid cu rochii sfâşiate pătimaş când e vorba de ceva ce vrei cu adevărat?!

Şocul o făcu pe Cleo să amuţească. În mod normal, Eileen era o persoană foarte calmă. Ce-o făcuse să explodeze aşa?

— Găseşte-l şi spune-i că eşti nebună după el! Ce-i atât de greu?

Formulat astfel, nu era greu deloc. Dar dacă ochii lui se împietreau când o vedea şi-i spunea că a avut şansa ei şi a pierdut-o? Cleo îşi zise că putea face faţă gândului că Tyler o dispreţuieşte, dacă nu trebuia să vadă asta cu ochii ei.

— Dar unde...

— La Willow, neghioabă ce eşti! se răsti Eileen. Sau dacă nu e acolo, cei de la Willow ar putea să ştie unde e. Sau întreabă la Mo's. Carrickwell nu-i atât de mare! Îţi jur, Cleo, nu ies cu voi diseară decât dacă ai făcut o încercare de a vorbi cu Tyler. Nu fi papă-lapte! Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

— Ar putea să fie dezgustat de mine sau să spună că nu i-am dat nici o şansă, şi m-ar face să intru în pământ de ruşine, mormăi Cleo.

— Şi ce dacă? Spune-i că el are de pierdut, pleacă, şi apoi tu, eu şi Trish putem să dansăm toată noaptea şi să găsim alţi bărbaţi superbi. Ce-ai de pierdut?

Tura lui Cleo se termina la patru şi aranjase să se vadă cu prietenele ei în apartamentul lui Eileen, la opt. Asta-i lăsa timp să-şi termine bagajele, să sune câţiva oameni care încercaseră să dea de ea la telefon şi să se gătească pentru ieşirea în oraş. Dar nu făcu nimic din toate acestea. O întrebă pe Leah dacă-i dă voie să ia una dintre dubele centrului spa şi, imediat ce-şi termină lucrul, ieşi ca o furtună pe uşa principală de la Cloud's Hill, fără să-şi fi dat jos uniforma oliv.

Poarta către Hotelul Willow avea lanţ şi lacăt, dar lacătul era descuiat, aşa că Cleo reuşi s-o deschidă puţin. În vremea când proprietatea aparţinea familiei ei, poarta nu stătea niciodată încuiată, dar acum era atât de înţepenită, încât nu reuşi s-o deschidă suficient ca să intre cu duba.

Porni pe alee pe jos, încălţată cu pantofii de serviciu cu tocuri înalte – manevră dezastruoasă, căci gropile erau mai groaznice ca oricând. Lângă hotel fusese instalat un birou de şantier din prefabricate şi în preajmă se vedeau câteva excavatoare, semn că lucrările începuseră. Cleo simţi o nouă împunsătură de regret la gândul că iubitul ei cămin era făcut zob. Doi bărbaţi cu jachete de siguranţă galben fosforescent şi căşti de protecţie asortate stăteau cu spatele la ea lângă birou şi Cleo putu să se strecoare pe uşa din faţă a casei fără ca aceştia s-o vadă.

Ajunsă înăuntru, Cleo văzu că vechiul ei cămin era neîngrijit şi prăfuit şi-şi dădu seama cu groază că şemineul de marmură, vechi de două sute de ani, fusese smuls din hol. Cum au îndrăznit?! se întrebă ea şocată. Dacă asta era tot ce însemnau hotelurile Roth, atunci Willow va fi distrus. Ce vor pune în loc aici – o reproducere hidoasă cu intarsii aurite şi cu doi leoparzi de porţelan de o parte şi de alta, în chip de finisaj?!

Mocheta de pe scară fusese smulsă şi vergelele de bronz care o ţineau fixată de trepte erau aruncate la nimereală. Era greu să vezi că tot ce avea mai bun clădirea veche şi graţioasă era încorporat în noul hotel, dar poate că în curând, din Willow n-avea să mai rămână nici măcar un zid. Cu cât Cleo se uita mai mult în jur, cu atât se înfuria mai tare. Da, casa aceea nu mai aparţinea familiei ei, dar tot va spune ce gândea, pentru ultima oară.

Ieşi cu paşi repezi şi se duse la biroul şantierului, mânioasă foc. Cei doi muncitori se aflau în continuare afară şi vorbeau.

— Ce mama dracului s-a întâmplat aici?! răcni Cleo. Asta e o casă veche şi frumoasă, iar voi o faceţi bucăţi! Are vreunul dintre voi habar cât de preţios e şemineul acela?!

— Hei, nu ne spuneţi nouă, replică unul dintre muncitori ridicând mâinile a capitulare. Spuneţi-i şefului, adăugă el uitându-se spre uşa biroului.

— Arată-mi-l pe şef şi vorbesc eu cu el, se răsti Cleo. Aş vrea să ştiu dacă aveţi aprobare de la urbanistică pentru demolarea casei!

În uşă apăru un al treilea bărbat. Era înalt şi purta blugi şi un tricou pe sub jacheta galbenă de siguranţă. Avea părul tuns scurt, ochii negri îngustaţi şi expresia de pe faţa lui atrăgătoare era glacială.

— Acum eşti de la urbanistică? spuse el caustic. Trebuie să recunosc că ştii să te descurci, domnişoară *Malin*.

Cleo îşi ridică bărbia cu vreo trei centimetri şi replică:

— Bună, Tyler.

Cei doi muncitori făcură un sfert de pas în faţă, plini de interes. Tyler nu rosti nimic, ci se mulţumi să-i arunce fiecăruia o privire scurtă.

— Ă, da... murmură unul.

— Avem treabă...

— Pe curând...

Plecară grăbiţi.

— Ai vrut să vii să vezi ce fac oribilii Roth cu preţiosul tău cămin?

Vocea lui era atât de mânioasă, încât Cleo rămase surprinsă.

— Eh, da. Am vrut să văd ce s-a întâmplat.

— Şi acum eşti fericită? Îl distrugem satisfăcător?

Dură – aşa suna vocea lui, îşi dădu seama Cleo cu groază. Nu semăna deloc cu Tyler pe care şi-l amintea, bărbatul cu simţul umorului, ironic şi cu o sclipire maliţioasă în ochi.

— „Distrugere" e cuvântul potrivit, spuse ea.

— De fapt, am angajat un arhitect specializat în clădiri vechi, ca să ne asigurăm că restaurarea se face corect din punct de vedere istoric şi că nu deteriorăm nimic. Am scos piesele valoroase, ca şemineul, ca să le păstrăm în siguranţă. Ceea ce facem cu această casă veche se află la polul opus al distrugerii. Şi m-ai minţit.

Uluită de răceala lui, Cleo replică:

— O, da, şi tu ai fost atât de sincer cu mine! N-ai scos o vorbă despre cumpărarea unui hotel în Carrickwell, şi doar m-ai întâlnit prima oară în oraş! Nu ţi-a trecut prin minte să spui ceva?

Dacă are de gând să se poarte atât de dur şi de rece, la fel va face şi ea. Şi dacă ăsta era adevăratul Tyler Roth, însemna că avusese dreptate să-l lase baltă.

— Evitarea menţionării unor fapte importante era foarte la modă pe atunci, se răsti şi el. N-am crezut că ar fi cazul să te plictisesc cu planurile mele de afaceri. Credeam că eşti o fată frumoasă şi sexy dintr-un orăşel de provincie, nu un cal troian.

Cleo simţi că-i vuieşte sângele în cap. Voia să-i spună că minţise în privinţa numelui ei de familie fiindcă nu voia ca el s-o compătimească sau să-i compătimească familia pentru ceea ce pierduseră. Dar acum nu se putea coborî într-atât încât să-i explice asta. Nu acelui porc rece şi arogant.

— Ai planuri mari pentru Willow, ştiu. O, scuze, pentru Carrickwell Roth. Încă o crestătură pe stâlpul patului tău sau al imperiului tău sau cum vrei să-i spui. Deşi probabil că stâlpii patului tău şi imperiul tău se contopesc. O mulţime de fete dornice pe statul de plată al hotelurilor tale, sunt sigură!

— Alta în fiecare noapte, replică el sarcastic. Ai văzut schiţele în seara când a fost rândul tău. De asta ai fugit?

— Le-am văzut, zise ea încet amintindu-şi cât de şocată fusese la vederea unui Willow nou şi îmbunătăţit – arăta atât de diferit, de mare şi de sclipitor!

Presupun că după ce noul Roth se deschide, vei ține ședințe de consolidare a încrederii și vei povesti cum ai găsit hotelul ăsta de țară inutil, pe care familia Malin l-a condus atât de prost încât l-a ruinat, și atunci ai apărut tu și l-ai transformat în bijuteria noului imperiu european Roth!

El o privi curios.

— Asta crezi? Că aș cumpăra un hotel mic și mi-aș bate joc de oamenii care și-au petrecut treizeci de ani din viața lor încercând să-l transforme într-un succes?

— Nu ăsta e planul? întrebă ea cu amărăciune, văzând cu ochii minții chipul trist al tatălui ei în acele ultime luni, când hotelul mergea în pierdere. Să-l faci splendid și să râzi de noi?

— Of, Cleo, las-o baltă! zise el fără strop de furie. Încetează cu jocurile. Sunt obosit. Am călătorit foarte mult. Am sosit aseară și în cele două săptămâni de la ultima mea ședere aici am fost în șase avioane și schimbarea fusului orar m-a năucit mai mult decât pot suporta. Nu mă descurc și cu tine, Cleo. Du-te acasă, adăugă el ostenit.

— Asta e casa mea! strigă ea.

— Nu mai e. Întoarce-te la Cloud's Hill. Acum două săptămâni am venit să te caut aici și când te-am găsit, am înțeles clar că am făcut o greșeală uriașă. Nu ești așa cum te credeam, și nu din cauza numelui. N-ai irosit prea mult timp după ce m-ai lăsat, nu?

Cu toate că mintea îi vuia de gânduri, Cleo nu înțelese despre ce vorbește el.

— Nu știu la ce te referi. Am venit să te văd și să-ți spun adevărul. Despre motivul care m-a făcut să plec.

— Nu te obosi, replică el sec. Nu vreau să aflu.

Se întoarse și porni spre casă, lăsând-o să se uite neputincioasă în urma lui.

Cum îndrăznea?! Furioasă, porni înapoi pe alee cu pași împiedicați, enervată pe ea însăși pentru că ascultase de Eileen și venise acolo și de trei ori mai

enervată pe Tyler fiindcă se purtase astfel cu ea. Ce naiba văzuse la el? Şi ce voia să spună cu asta, că nu era aşa cum o credea? Vorbea în dodii.

Cu două săptămâni în urmă, el fusese acolo – o durea că nu încercase s-o găsească. Asta ar face un bărbat adevărat: ar goni până la Cloud's Hill şi ar lua-o pe sus în maşina lui cea neagră şi lucioasă... Cloud's Hill – cum adică a mers acolo s-o găsească? Ea una categoric nu-l văzuse. Şi atunci îşi aminti. Cu două săptămâni în urmă, Jason şi Liz o aduseseră acasă după ce luaseră toţi cina acasă la Sondra şi Barney. Şi în faţă la Cloud's Hill, se îmbrăţişase cu Jason. Cleo îşi amintea ce plăcut fusese să simtă braţele fratelui ei cuprinzând-o şi cum le făcuse semn cu mâna de rămas-bun, lui Jason şi lui Liz, la plecare, iar în curte se afla o maşină străină. Să fi fost a lui Tyler?

Tyler credea că Jason e iubitul ei! Nu era deloc de mirare că era atât de furios. Venise la Cloud's Hill şi o văzuse îmbrăţişată cu alt bărbat şi plecase turbat de furie! Precis aşa se întâmplase, îşi spuse ea cu bucurie. Până la urmă, n-o ura! Ba chiar dimpotrivă.

Dar cum putuse să creadă că ar interesa-o alt bărbat? Prostul! Ar fi trebuit să aibă încredere în ea şi, dacă ar fi fost bărbat adevărat, s-ar fi întors în goană şi i-ar fi spus că n-avea importanţă şi că o iubeşte şi că pot lămuri lucrurile...

Cleo se opri. Începuse iarăşi să trăiască într-o fantezie din trecut, cum spusese Eileen. Tyler nu era un cavaler călare pe cal alb, era un bărbat care fusese topit după ea şi care presupunea acum că nu mai are timp de el, fiindcă are pe altcineva.

O singură persoană putea clarifica situaţia, şi acea persoană nu era Tyler. Dacă-i era dat cuiva să fie cavalerul pe un bidiviu, aceea era chiar ea.

Se răsuci pe călcâie şi porni cu o iuţeală pătimaşă îndărăt pe alee, printre gropi, şi intră în casă, tocurile ei făcând o zarvă teribilă pe parchetul din hol.

— Tyler, vreau să-ţi vorbesc, spuse ea.

El şedea pe ultima treaptă a scării celei mari şi părea obosit de moarte.

— Dă-i drumul.

Aflată într-un dezavantaj temporar fiindcă se uita de sus la el, ca o walkirie uriaşă, Cleo se apropie şi inspiră adânc.

— Am plecat din camera ta de hotel pentru că m-am amărât rău când am văzut ce ai de gând să faci din căminul meu. Dar ar fi trebuit să-ţi dau prilejul să-mi explici. Am venit să-ţi spun asta şi să-mi cer scuze.

— Pentru asta ai venit? întrebă el încetişor.

Pe chip nu i se putea citi nimic, dar ea ştia foarte bine ce va spune în continuare: „Las-o baltă, Cleo", sau altceva similar.

— Da! zise ea cu mândrie. Am făcut-o de oaie şi nu mi-e ruşine să recunosc. Eram topită după tine, dar cred că va trebui să te uit.

În acest punct începu s-o lase curajul. El nu spunea nimic; în ochii lui nu era strop de căldură. N-avea nici o şansă, n-ar fi trebuit să se întoarcă. Nu-i păsa de ea şi nici dacă-şi îmbrăţişase fratele sau pe alt bărbat.

— Şi habar n-ai ce pierzi, Tyler Roth, fiindcă sunt cinstită şi directă şi am fi putut trăi o iubire ca-n poveşti, dar n-ai avut curajul să mă întrebi ce simt pentru tine. Ţi-aş fi spus că te iubesc şi că bărbatul pe care l-am îmbrăţişat acum două săptămâni la Cloud's Hill era fratele meu, Jason. Dar ai pierdut trenul, domnule Roth. La revedere.

„Aşa, am zis-o!" adăugă ea în minte.

Se întoarse teatral, însă tocul i se prinse într-o bucată de parchet desprinsă de la locul ei şi simţi cum cade pe spate, până o prinseră două braţe sigure.

— Ţi-ai făcut un obicei din a cădea în braţele bărbaţilor? o întrebă blând Tyler.

Cleo simți că reîncepe să respire, dar i se tăie răsuflarea din nou, din cauza felului cum o privea el, cu un soi de bucurie sălbatică. Rămăsese lipită de el și gura lui era la câțiva centimetri, parcă apropiindu-se ca pentru a o săruta, ca eroul romanțios din cărțile ei iubite despre surorile Rodriguez...

— Ce naiba?! exclamă ea brusc.

Se întinse, îi trase capul spre ea și-l sărută.

— Nu voiam să intri în povestea asta fără să știi că nu sunt o fată ca oricare alta, zise ea când se opriră, în sfârșit, să răsufle.

Tyler îi zâmbi leneș, un zâmbet care-i înfioră tot trupul.

— N-am crezut asta nici o clipă.

Epilog

Patru luni mai târziu.

Jos, departe, Mel vedea oraşul Carrickwell desfăşurat în seara întunecoasă de iarnă ca o mantie de catifea cu lumini pâlpâitoare de basm. Luminile de basm o făceau să se gândească la toate sarcinile ei de Crăciun neterminate: sarcini de care ar fi trebuit să se achite în loc să lenevească în confortul bazinului cu apă fierbinte de la Cloud's Hill împreună cu Caroline, Leah şi Cyn, bând ciocolată caldă şi sporovăind.

Afară, Muntele Carraig era acoperit de zăpadă şi aerul avea o notă muşcătoare, de decembrie, dar încăperea cu bazinul fierbinte, chiar şi cu uşile glisante deschise, era minunat de caldă.

— Ar trebui să mă simt foarte vinovată că stau aici, spuse Mel întinzându-şi cu desfătare un picior în apă. Mai e doar o săptămână până la Crăciun. Ar trebui să alerg prin magazine şi să cumpăr cadouri din partea Moşului şi să intru în panică la gândul tuturor celor pentru care trebuie să iau daruri de urgenţă.

— Şi eu, zise Cyn. Săptămâna trecută am fost la cumpărături, dar, în cele din urmă, n-am târguit nimic pentru alţii, ceea ce e groaznic. Doar haine pentru mine.

Îi străluceau ochii şi părea atât de fericită şi de însufleţită, încât celelalte femei zâmbiră de plăcerea pură a prietenei lor.

— Ştiaţi că se găsesc sutiene de mătase cu panglici care ţin laolaltă cupele? Mi-am luat două!

Ia gândiţi-vă, eu, cu două sutiene de mătase legate cu panglici! Nu credeam c-am să apuc ziua asta.

Celelalte trei râseră. Mel îşi spuse că schimbarea petrecută cu Cyn era incredibilă. Când o cunoscuse, îi fusese greu să-şi imagineze cum ar putea cineva, chiar şi Leah însăşi, s-o salveze pe femeia speriată şi însingurată, îngropată în ură de sine. Nu greutatea era problema cea mare a lui Cyn, ci ideea că nu merită nimic mai mult.

Însă Leah, cu genialitatea ei în privinţa oamenilor cu probleme, reuşise cumva s-o facă pe Cyn să aibă încredere în ea însăşi şi să-i insufle speranţă. Cyn n-avea să fie niciodată silfidă, dar nu mai era periculos de obeză. Era destul de sănătoasă ca să meargă la sală şi, cel mai important, îşi trăia viaţa cu bucurie.

Atât de multe s-au schimbat în viaţa noastră, şi totul a pornit de la Leah! reflectă Mel.

— Daisy spunea că se gândeşte să aducă lenjerie intimă la Georgia's Tiara, dezvălui Caroline. Ceea ce ar fi minunat. Hainele pe care le cumpără ea sunt atât de frumoase şi de feminine, că aş vrea să văd ce fel de lenjerie ar alege. Şi toţi bărbaţii din oraş ar fi încântaţi la culme, pentru că ar putea să intre pur şi simplu în magazin, să mormăie că au nevoie de un cadou de Crăciun, Daisy le-ar înmâna o cutie frumoasă şi asta ar fi tot.

— Asta face Graham în vederea Crăciunului? o tachină Mel cu blândeţe.

Cyn nu era singura care strălucea de vitalitate mai nou. Caroline şi Graham reuşiseră să iasă mai puternici ca oricând din chinurile cumplite provocate de infidelitate.

Dacă Mel n-ar fi văzut cu propriii ochi cât suferise prietena ei, aproape că ar fi putut să spună că infidelitatea lui Graham le întărise căsnicia. Oamenii cad extrem de uşor în capcana de a considera că prezenţa partenerului alături de ei e de la sine înţeleasă, dar conştiinţa a tot ce ar fi putut să piardă fusese clar un şoc pentru Graham.

— Am depăşit momentul, explicase Caroline în după-amiaza aceea, în timp ce înotau în piscină. Acum e altfel. Eu m-am schimbat, la fel şi Graham, dar acum ne respectăm mai mult. Are vreo noimă? Ştim amândoi că trebuie să depunem efort pentru căsnicia noastră, însă merită.

Acum, Caroline râse şi spuse:

— Graham nu e genul de bărbat care să intre într-un magazin cu îmbrăcăminte pentru femei şi să cumpere lenjerie intimă, crede-mă! Dar Adrian?

Mel se gândi cu drag la soţul ei. Ar fi trecut prin foc pentru ea şi era suficient de modern ca să nu roşească la gândul de a cumpăra lenjerie. Ştia ce-i place şi ştia ce măsură poartă; banii erau problema. Deşi ea lucra acum cu jumătate de normă, tot nu-şi puteau permite luxuri.

Strângeau bani ca să-şi schimbe centrala pe păcură, îngrozitor de scumpă, cu una care să funcţioneze pe gaz metan, aşa că sutienele care se leagă cu fundă se aflau la coada listei lor de priorităţi. Iar lista lui Carrie pentru Moş Crăciun era aproape la fel de lungă ca a surorii ei. Moşul va avea nevoie de câteva sănii şi de un supliment de nuci pentru renii lui ca să-i aducă lui Sarah tot ce-şi dorea de la Polul Nord.

Mel reuşise în cele din urmă să găsească toate cadourile de la Moşul, ceea ce însemna că toţi ceilalţi vor trebui să se mulţumească cu daruri mai modeste. În definitiv, era o sărbătoare a copiilor, nu?

— Pe Adrian nu l-ar deranja să intre într-un magazin ca să cumpere lenjerie, dar între costul cadourilor de la Moşul şi economiile pentru sistemul cel nou de încălzire, încercăm să ne restrângem, spuse ea cu sinceritate.

Dacă Leah n-ar fi insistat pe lângă ea să vină la Cloud's Hill pentru o zi gratuită de relaxare împreună cu Caroline, nici nu s-ar fi aflat acolo. Cele trei dimineţi pe săptămână în care lucra la Serviciul de secretariat Carrickwell transcriind la maşină

înregistrări audio nu aducea prea mulți bani; însă planul minunat pe care-l alcătuise Leah pentru anul următor o făcea pe Mel să simtă un fior de încântare.

În stilul ei obișnuit, blând, Leah o luase în biroul ei în ziua aceea și-i explicase că va avea nevoie de mai mulți angajați în ianuarie, când urma să plece Cleo. Întâi de toate, aceasta pleca în vacanță o lună, în Australia, cu prietena ei Trish.

— Lui Tyler încă nu-i vine să creadă că pleacă fără el, reflectă Leah amuzată. E obișnuit să i se facă mereu pe plac. Îi prinde bine s-o aibă pe Cleo lângă el.

Mel zâmbi cu gura până la urechi la gândul confruntării dintre frumosul Tyler, pe care încă nu-l cunoscuse, și hotărârea de fier a lui Cleo Malin.

După vacanță, Cleo pleca la hotelul Roth din Manhattan ca să-și înceapă programul de formare ca manager de hotel.

— Tyler a convins-o să se înscrie, dar Cleo a insistat ca el să n-o ajute nici un pic și a folosit numele Malley pe cererea de înscriere, spuse Leah. A zis că vrea să obțină pe cinstite locul de stagiară, ceea ce a și făcut. Asta mă aduce la problemele mele cu personalul. Știu că vrei să muncești doar cu jumătate de normă și că n-ai experiență în recepție, dar cred că ești exact ceea ce vrem aici. Ai accepta să lucrezi aici câteva ore pe săptămână, Mel? Ai completa de minune echipa de la Cloud's Hill. Te rog să te gândești.

Mel spusese că se va gândi, dar nu voia decât să-i spună lui Adrian. N-avea nevoie de răgaz de gândire dacă era vorba să lucreze la Cloud's Hill. Știa că-i va plăcea mult.

— Păcat că nu e și Daisy aici, spuse Cyn terminându-și ciocolata caldă. Mi-e tare dor de ea. Urăsc să merg la sală singură. Dar ea și mama ei au prins o ofertă extraordinară pentru două săptămâni în Maroc.

— A mers și mătușa ei cu ele, nu? întrebă Mel.

Cyn încuviință.

— E prima oară când pleacă undeva toate trei, vă vine să credeţi? Mama ei vrea să meargă la vară într-o tabără de pictură în Italia şi încearcă s-o convingă şi pe Daisy. Spune că-n taberele de pictură merg o mulţime de bărbaţi singuri şi agreabili.

— Credeam că Daisy vrea să plece în Peru, într-o vacanţă aventuroasă, zise Mel surprinsă. Aşa mi-a spus ultima oară când ne-am văzut.

Daisy îşi începuse viaţa de celibatară în mare vervă şi o uimise pe Mel cu energia pe care o arăta când încerca lucruri noi. În ultimele câteva luni încercase scufundările („Nu-s de mine, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-mi place să-mi bag capul sub duş", spusese ea cu regret), cursurile de salsa („Fantastic!") şi drumeţiile. Salsa rezona cu simţul ritmului şi al modei care exista în ea, în timp ce drumeţiile constituiau o activitate fizică atât de minunată, încât le adora.

— Ajungi să te doară în locuri pe care nici nu ştiai că le ai, dar satisfacţia e nespus de mare. Îmi place la nebunie! De fapt, am nişte broşuri despre vacanţe aventuroase – poţi să mergi de-a lungul Cărării Incaşilor până la Machu Pichu, îi spuse ea lui Mel. Mi-ar plăcea grozav. Participă oameni de toate vârstele. Trebuie să ai grijă, ajungi la altitudini atât de mari încât poţi avea rău de înălţime, dar nu se poate şti dinainte cine o va păţi, aşa că o babă ca mine poate parcurge drumul acela.

— Dacă tu eşti o babă la treizeci şi cinci de ani, eu una am nevoie de bandaje de mumie! o tachinase Mel.

— Poate că le va face pe amândouă, spuse Leah. Peru şi tabăra de pictură. E minunat s-o văd atât de fericită.

Celelalte încuviinţară. În ciuda carierei de succes, Daisy tot mai avea ceva vulnerabil şi oamenii care o iubeau voiau s-o protejeze.

Mel se uită la ceas. Aproape şase. Trebuia să plece în curând, fiindcă mama ei stătea cu fetele şi-i promisese că se va întoarce până la şase şi jumătate.

Mai exista un singur lucru pe care voia să i-l spună lui Leah. Acum, că avea să lucreze la Cloud's Hill, putea să vină cu planuri.

— Leah, mi-a venit o idee excelentă, zise ea încet. Mai ţii minte când ne-ai povestit despre Cloud's Hill din America şi activitatea lor caritabilă? Ei bine, cred că am putea să facem acelaşi lucru aici. Am citit despre o femeie cu doi copii autişti, care beneficiază de un serviciu de îngrijire pentru copii o perioadă scurtă din an, ca să poată pleca în vacanţă, dar spune că e prea dărâmată ca să plece de-acasă. Mă gândeam...

— Mel, să ştii că mă sperii! o întrerupse Leah. Am citit articolul. E într-una dintre revistele pe care le-a adus Cleo pentru camera de relaxare. Abia ieri l-am văzut şi mi-a venit aceeaşi idee.

— Părinţii aceia ar putea să vină aici, spuse Mel.

— Întocmai! replică Leah. Să înţeleg deci că accepţi să te alături echipei?

Mel râse.

— Da. Dar trebuie să încetez să mai iau hotărâri fără să-i spun înainte lui Adrian.

Dezbătură entuziast noua idee, apoi se cufundară iarăşi în tăcere.

Leah privi îndelung peisajul şi se gândi cât de multă bucurie i-a adus Cloud's Hill din Carrickwell. Atinse colierul cu cristale pe care-l purta la gât. Era talismanul ei, un lucru între atâtea altele care-i amintea de iubitul ei Jesse. Îşi spuse că lui i-ar fi plăcut mult acel loc: i-ar fi plăcut senzaţia de tihnă şi vindecare pe care o emana Carrickwell. Pentru ea, Crăciunul era o sărbătoare dulce-amară. Îi plăcea atmosfera festivă, dar o durea sufletul când se gândea la tot ce pierduse. Îi era nespus de dor de băiatul ei.

Şi totuşi, Jesse era cu ea, în inima ei pentru totdeauna. Nădăjduia că, dacă putea s-o vadă acum, era mândru de mama lui.

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut :

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*

Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îţi aminteşti de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*
Dorothy Koomson – *Fetiţa prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua şansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantof*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*

în pregătire:

Jane Fallon – *Ţi-am plătit-o!*

www.polirom.ro

Redactor: Delia Ungureanu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminiţa Păun

Bun de tipar: august 2009. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA